

கல்வீ பொதுத் துராதர உயர்தரப் பரீட்சைக்கும்
ஏனைய உயர்தரப் பரீட்சைகளுக்கும்மான

இலங்கை வரலாறு

(முதலாம் பாகம்)

கல்வீ வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

**கல்விப் பொதுத் தராதர உயர்தரப்
பரீட்சைக்கும் ஏனைய உயர்தரப்
பரீட்சைகளுக்கும்மான**

இலங்கை வரலாறு

**முதலாம் பாகம்
அநுராதபுரக் காலம்**

EPD

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

சிறைகளில் இருந்து வெளியே வந்தவர்கள்
மீண்டும் சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டார்கள்
மேலும் சிறைகளில் இருந்து வெளியே வந்தவர்கள்

சிறைகளில் இருந்து வெளியே வந்தவர்கள்
மீண்டும் சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டார்கள்
மேலும் சிறைகளில் இருந்து வெளியே வந்தவர்கள்

முதலாம் பதிப்பு - 2013

முழுப் பதிப்புரிமை பெற்றது

இந்நூல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆண்டுகள்
சீ.டப்ளியு. நக்கலஸ், யோராசீர்யர் செனரத்
பரணவ்தான ஆகியோரால் எழுதப்பட்ட
A Concise History Of Ceylon
எனும் நூலின் அடிப்படையில்
எழுதப்பட்டது.

இந்நூல், கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினால்,
அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனத்தில் அச்சிடப்பட்டு,
வெளியிடப்பட்டது.

முன்னுரை

தமிழ் மொழி மூலம் உங்கள் கைகளுக்குக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள இந் நூல் சாதாரணதர கல்விக்கும் உயர்தர கல்விக்கும் மேலும் உயர் பரீட்சைகளுக்குமாக எழுதப்பட்ட புத்தகத்தொகுதியின் முதற்பகுதியாகும்.

இலங்கையின் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான அநுராதபுரக் காலத்தின் விபரங்களின் அடிப்படையாகவும் அதே போன்று சமூக விரிவாக்கம், சமயம், அரசியல், புராதன தேசமும் மக்களின் கலாசாரங்களும் அடங்கலான தகவல்கள் பெறப்பட்டு தமிழுக்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை இக் காலத்திற்கு பெறுமதிவாய்ந்த விடயமாகும். இப்புத்தகம் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்கள் பலரது ஒன்றிணைந்த முயற்ச்சியாகும். பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவாக விரும்பும் தமிழ் மொழி மூல மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்லாது வரலாறு விடயமாக தமிழ் மொழி மூலம் ஆய்வு செய்பவர்களுக்கும் இந் நூல் மிகவும் பயனுடையதாகும். மேலும் இந் நூல் உருவாக்கத்திற்கான வளவாளர்கள், மொழி பெயர்பாளர்கள் அனைவருக்கும் எனது அன்பார்ந்த நன்றிகளை தெரிவிக்கின்றேன்.

திஸ்ஸ ஹேவாவிதான

கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளர் நாயகம்

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

“இசுருபாய”

பத்தரமுல்ல

2013.02.05

கண்காணிப்பும் மேற்பார்வையும் :

திரு.திஸ்ஸ ஹேவாவிதான

கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளர் நாயகம்,

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்.

எழுத்தாளர் குழு

1. பேராசிரியர் திரு எஸ்.பி. ஹெட்டியாராச்சி
முன்னால் துணைவேந்தர், ஸ்ரீ ஜெயவர்த்தனபுர
பல்கலைக்கழகம்.
2. பேராசிரியர் திரு சிரிமல் ரணவல்ல
முன்னால் துணைவேந்தரும் வரலாற்றுப் பேராசிரியரும்
றுகுணுப் பல்கலைக்கழகம்.
3. பேராசிரியர் திரு ஜி.வீ.பி. சோமரத்ன
வரலாற்றுத்துறை, கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்.
4. பேராசிரியர் திரு. மென்டிஸ் ரோகணதீர
வரலாற்றுத்துறை, ஸ்ரீ ஜெயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகம்.
5. பேராசிரியர் மங்கள இலங்கசிங்க
வரலாற்றுத்துறை, களனிப் பல்கலைக்கழகம்.

பதிப்பாசிரியர்:

செல்வி. சந்திரா பியசேன

முன்னால் பிரதம பதிப்பாசிரியர், கல்வி வெளியீட்டுத்
திணைக்களம்.

மொழி பெயர்ப்பு:

அருட்சகோதரி மேரி டொனேட்டா,

முன்னால் பிரதி அதிபர், புனித அந்தோனியார் கல்லூரி,
வத்தளை.

இணைப்பாக்கம்:

திருமதி அ. குலரத்தினம்,

உதவி ஆணையாளர், கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்.

பொருளடக்கம்

அத்தியாயங்கள்

பக்கம்

1. அநுராதபுரக்கால முக்கிய வரலாற்று மூலாதாரங்கள் பேராசிரியர் எஸ்.பி.ஹெட்டியாராச்சி	01
2. இலங்கையின் அமைவிடமும் பௌதிக அமைப்பும் பேராசிரியர் சிரிமல் ரணவெல்ல	20
3. அநுராதபுரக்கால குடியேற்றங்களின் பரம்பல் பேராசிரியர் ஜி.வீ.பி. சோமரத்ன	38
4. இலங்கையில் புத்த சாசனம் நிறுவப்படல் பேராசிரியர் மெண்டிஸ் ரோஹணதீர	57
5. அநுராதபுரக்கால அரசியல் வரலாறு பேராசிரியர் சிரிமல் ரணவெல்ல	76
6. அநுராதபுரக்கால அரசியல் நிர்வாகம் பேராசிரியர் மங்கள இலங்கசிங்க	118
7. அநுராதபுரக்கால பொருளாதார நடவடிக்கைகள் பேராசிரியர் சிரிமல் ரணவெல்ல	139
8. அநுராதபுரக்கால சமூகப் பண்பாட்டு பரம்பல்	158
அ) சமூகம் பேராசிரியர் எஸ்.பி. ஹெட்டியாராச்சி	-
ஆ) சமயம் பேராசிரியர் மங்கள இலங்கசிங்க	-
இ) இலக்கியமும், கலைகளும் பேராசிரியர் மெண்டிஸ் ரோஹணவீர	-

அத்தியாயம் 1

அநுராதபுரக் கால முக்கிய வரலாற்று மூலாதாரங்கள்

வரலாற்றைக் கட்டியெழுப்பப் பயன்படுத்தப்படும் சான்றுகளைப் பொதுவாக இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். இலக்கியச் சான்றுகள், தொல்பொருட் சான்றுகள் என்பனவே அவைகளாகும். குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் காலங்கள் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்குத் தற்போது இலக்கியச் சான்றுகள் மாத்திரமே உள்ளன. எவ்வாறெனினும் பல வரலாற்றுக் காலங்களை அறிந்து கொள்வதற்கு இலக்கியச் சான்றுகள் போலவே தொல்பொருட் சான்றுகளும் உதவுகின்றன.

வரலாற்று நிகழ்வுகளின் காலத்திற்கும், அந்த சம்பவங்களை விபரிக்கும் இலக்கியச் சான்றுகள் எழுத்துருப் பெற்ற காலங்களுக்குமிடையே பல சந்தர்ப்பங்களில் இடைவெளிகள் காணப்படுகின்ற போதிலும் தொல்பொருட் சான்றுகளுடன் தொடர்புடைய நிகழ்வுகள் சமகாலத்தவையாதலால் அந்தச் சான்றுகள் பெரும்பாலும் நம்பகமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன. மேலும் இலக்கிய ஆதாரங்கள் சிறு சம்பவங்களைப் பற்றி எழுதப்பட்டவையாக இருக்கும். ஆனால் தொல்பொருட் சான்றுகள் நிகழ்வுகளை அப்படியே முன்வைப்பதாக இருக்கும். இதுவும் தொல்பொருட் சான்றுகளின் நம்பகத்தன்மையை உறுதிப்படுத்துவதாக அமையும். இலக்கியச் சான்றுகள் எழுதப்படும்போது எழுத்தாளரின் விருப்பு, வெறுப்பு, அவர் வாழ்ந்த சூழல் என்பன நூலில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். இதனால் இதில் உள்ளடங்கிய வரலாறு எனும் விதையைப் பல்வேறு விடயங்கள் சுற்றியுள்ளன என்பது தெளிவாகிறது. தொல்பொருள் சான்றுகளில் இந்தக்குறை காணப்படுவதில்லை. நாட்டின் தொடர் வரலாற்றை எழுதும் பொருட்டு உபயோகப்படுத்தக்கூடியது இலக்கியச் சான்றாகும். இந்த

வரலாற்றைக் கட்டியெழுப்பத் தொல்பொருள் சான்றுகள் உதவுகின்றன. இலக்கியச் சான்றுகளில் கூறப்படாத விடயங்களைத் தொல்பொருள் சான்றுகளின் மூலம் பெறக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

பாளி வம்சக் கதைகள்

ஏதாவதொரு நாட்டின் அல்லது மக்களின், தனிநபரின் அல்லது ஏதாவதொன்றின் பரம்பரையான கதையை விளக்கும் நூல் வம்சக்கதை எனப்படும்.

2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்து இன்று வரையிலான இலங்கையின் தொடர்ச்சியான வரலாற்றைக் கூறும் மகாவம்சம் இலங்கை வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. அது உலக இலக்கியத்தில் முக்கிய நூலாக விளங்குகிறது. அவ்வாறான நூல் உலகில் வேறு எந்த இனங்களுக்கும் இல்லை. பாளி மொழியில் எழுதப்பட்டு, இன்று மிகுதியாக இருக்கும் பழைய வம்சக்கதைகள் கி.பி 4 ஆம் அல்லது 5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். உண்மையில் முன்னர் இது சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்டுப் பின்னர் பாளி மொழிக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். மூலநூல் பல வழிகளிலும் மாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு இது மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது தெளிவாகிறது. இவ்வாறு மொழி பெயர்க்கப்பட்டதுடன் துர்அதிஷ்டவசமாக சிங்கள மூலநூல் மறைந்து போயிற்று. பல்வேறு சிங்கள வம்சக் கதைகள் கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரை இருந்து வந்தமைக்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

புத்தர் காலத்துடனும் அநுராதபுர அரச குடும்பங்களுடனும் தொடர்புபடுத்தி எழுதப்பட்டமையே இந்த வம்சக் கதைகளின் முக்கிய இயல்பாகும். தற்கால நோக்குகளின்படி இந்நூல் எவ்வகையிலும் முழுமையான நூல் எனக் கருத முடியாது. உண்மையில் வரலாற்றைக் கட்டியெழுப்பும் மூலாதாரங்கள் என்றே அவைகளைக் கொள்ள வேண்டும். அவைகளில் பெரும்பாலானவை வேறு எந்த மூலாதாரங்களிலிருந்தும் பெறமுடியாதவையாகும். இந்த வம்சக்கதைகள் பிக்குகளால் எழுதப்பட்டமை மற்றொரு சிறப்பம்சமாகும்.

இன்று எஞ்சியுள்ள வம்சக்கதைகளை நோக்கின் அவை இருவிதமானவைகளாக உள்ளதைக் காணலாம். பாளி வம்சக்கதை, சிங்கள வம்சக்கதை என்பனவே அவைகளாகும். தீபவம்சம், மகாவம்சம், தூபவம்சம், தாதுவம்சம், தடாவம்சம் என்பன பாளி வம்சக் கதைகளுள் அடங்கும். பூஜாவலிய, சிங்களதூபவம்சம், தல்தாசிரித, இராஜாவலிய என்பன சிங்கள வம்சக்கதைகளுள் அடங்கும்.

தீபவம்சம்

பாளி மொழியில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சமும் தீபவம்சமும் முக்கியமான இரு வம்சக் கதைகளாகும். மகாவம்சம் எழுதப்படுவதற்கு முன் அதாவது கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 5 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தில் தீபவம்சம் எழுதப்பட்டுள்ளது. தற்போது எஞ்சியிருக்கும் பழைய இலங்கை நூல் தீபவம்சம் என ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதுடன், சிறுவலத்துபகரணய அதற்கு முன் எழுதப்பட்ட நூலாகும் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. மகாவம்சம் 5 ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்டது. மகாவம்சத்தை எழுதுவதற்கு மூலாதாரமாகக் கொண்ட நூல்களில் தீபவம்சமும் ஒன்றாகும். மகாவம்சம் தீபவம்சத்தின் துணைநூல் எனும் எண்ணம் ஏற்படுமளவிற்கு இரு நூல்களிலும் ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது. 5 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட பாளி அட்டகதாவில் தீபவம்சத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. தீபவம்சத்தில் 22 அத்தியாயங்கள் உண்டு. அதில் புத்தரின் வாழ்வின் சில நிகழ்வுகளும் அவரது இலங்கைப் பயணமும் விளக்கப்பட்ட பின்னர், விஜயனின் ஆட்சிக் காலமுதல் மகாசேனனின் ஆட்சியின் இறுதி வரையிலான இலங்கை வரலாற்றினை இலங்கை மன்னர்களது பெயர்கள், அவர்கள் தொடர்பான சில தகவல்கள் என்பவற்றுடன் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளை எழுதும் போது மக்களின் வாய்மொழிக் கதைகள், நம்பிக்கைகள் என்பன சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவைகள் நம்பகத்தன்மையானவை. எளிதில் ஏற்கக் கூடியவை.

மேலும் தீபவம்சம், மகாவம்சத்தை விட அளவில் சிறியதாயினும் அதில் கூறப்படும் சில விடயங்களை மகாவம்சத்தில் காண முடியாது. பல ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அரச

பரம்பரையைச் சேர்ந்த அரசர்களின் பெயர்கள், பண்டுகாபயனின் பத்து மகன்மாரின் பெயர்கள், சங்கமித்தையுடன் வந்த பிக்குகளின் பெயர்கள் என்பன அவற்றில் சிலவாகும்.

இந்நூலை வாசிக்கும் போது இது தனிப்பட்ட ஒருவரினால் எழுதப்படாது பலரால் எழுதப்பட்ட பகுதிகளை ஒருவர் ஒன்றிணைத்து முன் வைத்துள்ள நூலாகவே தென்படுகிறது. அவ்வாறு செய்யும் போது கருத்துக்கள் மீளாய்வு செய்யப்பட்ட தற்கான சான்றுகள் இல்லாதிருப்பதோடு அந்தந்த ஆசிரியர்களினதும், சம்பிரதாயங்களினதும் கருத்துக்கள் உள்ளபடியே சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை ஒரு வகையில் பயனுள்ளதாகும். அவ்வாறு இரு வழிகளில் விபரிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு விடயமானது ருவன்வெலிசாய, லோவமகாபாய என்பன எந்த அரசனால் கட்டப்பட்டது என்பதாகும். ஒரு இடத்தில் துட்டகைமுனுவால் கட்டப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகையில் மற்றொரு இடத்தில் சத்தாதீசனால் கட்டப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. பிக்குகளைப் பற்றிய விபரம் ஏனைய நூல்களை விட அதிகமாகக் கூறப்படுவதால், அவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட கருத்துக்களை ஒன்றிணைத்து எழுதப்பட்ட நூல் இது என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது.

மகாவம்சம்

மகாவம்சம் இன்றும் எழுதப்பட்டு வருகின்ற போதிலும், பொதுவாக மகாவம்சம் எனப்படுவது 1 - 37 வரையிலான அத்தியாயங்களைக் கொண்ட கி.மு 6 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து மகாசேனனது ஆட்சியின் முடிவு வரையிலான (கி.மு 301) காலத்தை உள்ளடக்கி, மகாநாம தேரரால் எழுதப்பட்ட நூல் என்பதாகும். உண்மையில் அக்காலம் வரையிலான பகுதி மகாவம்சம் என்றும், அதன் பின்னுள்ள பகுதி சூளவம்சம் என்றும் குறிப்பிடுவதற்கான காரணம் தெரியவில்லை. இவ்வாறான நூல் சிங்கள எழுத்துக்களில் எழுதப்படவில்லை. இந்த விடயத்தை வெளிப்படுத்தியவர் மகாவம்சத்தை உரோம எழுத்துக்களில் எழுதிய வில்ஹேலம் கைகர் என்பவராவார்.

மகாநாம தேரரால் மகாசேன மன்னனின் ஆட்சியின் இறுதிவரை எழுதப்பட்ட மகாவம்ச நூலைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற

சம்பவங்களை எழுதியவர்களும் தமது நூலை மகாவம்சம் என்று அழைக்கின்றனர். மகாநாம தேரரால் எழுதப்பட்ட மகாவம்சத்தின் முற்பகுதியில் புத்தரினதும் பிரதான அரச வம்சத்தினரினதும் வரலாறு கூறப்படுவதால் அது 'மகா' என அழைக்கப்படுவதாக மகாவம்ச டிகாவில் கூறப்படுகிறது. மகாவம்சம், தீபவம்சத்தைவிட சிறப்புத் தன்மையுடையதாகக் காணப்படுகிறது.

மகாவம்சத்தின் ஆசிரியரான மகாநாமதேரர் கி.பி 5 ஆம் அல்லது 6 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மகாவிகாரையைச் சேர்ந்த பிக்குவாவார். அக்காலத்திலிருந்த பொரண அட்டகதா மகாவம்சத்தைப் பரிசீலித்து அதனைப் பாளி மொழியில் எழுத எண்ணியமையை ஆசிரியர் தன் நூலின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த சிஹலட்டகதா மகாவம்சம் என்பது பற்றி மகாவம்ச டிகாவான வங்ஸத்த பாகாஸீனி மற்றும் மூல நூல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதன்படி மஹாநாம தேரருக்கு முன் வாழ்ந்த பழைய நூலாசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட நூலே சிஹலட்டகதா மகாவம்சம் என்பதாகும். இந்த நூலில் அடங்கிய விடயம் என்ன என்பது அடுத்த பிரச்சினையாக உள்ளது. புத்த பெருமானால் நிகழ்த்தப்பட்ட விரிவான உரைகள் அட்டகதா எனும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டதாகவும் அந்த அட்டகதா மகிந்த தேரரால் இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டதாகவும் சாரத்ததீபனி, தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதய போன்ற நூல்களிலிருந்து தெரிகிறது. மகாவம்சத்தில் காணப்படும் புத்தர் கால செய்திகள் அந்த சிஹலட்டகதா மகாவம்சத்தில் அடங்கியிருக்கலாம். மகிந்தரும் குழுவினரும் இலங்கைக்கு வந்தது முதல் அதாவது தேவநம்பியதீசனின் காலந்தொடக்கம் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் அந்த அட்டகதாவில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். இதன் பின்னர் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் அவ்வவ் காலகட்டத்தில் இருந்த தேரர்களால் நூலில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். புத்தரின் இலங்கை வருகை போன்ற விடயங்கள் மகிந்த தேரரால் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். இன்று இந்த விடயங்கள் அனைத்தும் மகாவம்சத்தில் காணப்படுகின்ற போதிலும், சிஹலட்டகதா மகாவம்சத்தில் இவை அனைத்தும் அடங்கவில்லை.

சிஹலட்டகதா மகாவம்சத்தை முன்று விதத்தில் பரிசீலனை செய்து மகாவம்சத்தை எழுதியதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. சிஹலட்டகதா மகாவம்சத்தில் இருந்த நீண்ட

விடயங்களைச் சுருக்கியும் சுருக்கமாக இருந்த பகுதிகளை விரிவாக்கியும் இது எழுதப்பட்டது. இந்த நூல் அவரால் பாளி மொழியில் எழுதப்பட்டது. சிஹலட்டகதா மகாவம்சத்தின் கதைக் கருவை விட வேறுபட்ட கதைக்கரு பாளி மகாவம்சத்தில் உள்ளடக்கப்படுவதையும் பல மாறுதல்கள் காணப்படுவதையும் நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு திருத்தங்கள் செய்யப்பட்ட பின்னர் கற்றவர்களின் விமர்சனங்களுக்கு உள்ளானதற்கான சான்றுகள் மகாவம்ச டீகாவில் உள்ளன. இவ்வாறு விமர்சித்தவரின் பெயரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மகாவம்சத்தில் திருத்தங்கள் செய்யப்பட்ட பொழுது பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதையும், அவ்வாறான மாற்றங்கள் நிகழக்கூடாதென்ற கருத்து நிலவியதையும் இதிலிருந்து அறியலாம்.

இவ்வாறு திருத்தங்கள் செய்யும் பொழுது மகாநாம தேரர் வேறு மூலாதாரங்களிலிருந்தும் பாரம்பரியக் கதைகளிலிருந்தும் விடயங்களை எடுத்தாண்டதாக மகாவம்சத்திலும், மகாவம்ச டீகாவிலுமிருந்தும் தெளிவாகிறது. அந்த மூலாதாரங்கள் பெரும்பாலும் பௌத்தமதம் சம்பந்தமானவையாகும். சேதிவங்சட்டகதா, மஹபோதிவங்சட்டகதா சீஹலநமக்காரவண்ணதா, தீபவம்சட்டகதா என்பனவே அந்த மூலாதாரங்களில் சிலவாகும். இவை தவிர ரோஹணவங்சட்டகதாவ, உத்தரவிகாரட்டகதா போன்ற நூல்களும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பலவாறு விமர்சிக்கப்பட்டாலும் மகாநாம தேரர் இதனை நூல் வடிவில் அமைப்பதில் வெற்றி கண்டுள்ளார். சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட நூலொன்று இவ்வாறு திருத்தத்துடன் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்படும் போது பாளி மொழி வளம் பெற்றதுடன் சிங்கள மொழியிலுள்ள பல சொற்கள் பாளி மொழியில் இணைந்ததையும் காணலாம். இவ்வாறு சிங்களச் சொற்கள் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட போது குழப்பநிலை உருவான சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. குறிப்பாக பெயர்கள் பற்றிய சிக்கல்களைக் குறிப்பிடலாம். (எ-டு : வட்டகாமினி என்பதன் சரியான பாளி மொழிபெயர்ப்பு வனகாமினி என்பதாகும். துட்டகாமினி என்பதன் சரியான பாளி மொழிபெயர்ப்பு ஜெட்டகாமினி என்பதாகும்)

மகாநாம தேரரோ அல்லது சிஹலட்டகதா மகாவம்ச ஆசிரியர்களோ நாட்டின் வரலாற்றைத் தமது நூலில் வெளிப்படுத்த

முயற்சித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்களின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது பௌத்த சாசனத்தையும் அநுராதபுர இராசதானியையும் பற்றிய சில விபரங்களை முன்வைப்பதாகும். அவ்வாறு விபரங்களை முன்வைக்கும் போது மகாவிகாரையின் சம்பிரதாயங்கள் அந்த நூல்களில் முன்னணியில் நிற்பதோடு, ஆசிரியர்களின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கேற்ப சமயம் தொடர்பான விடயங்களும் அரசியல் தொடர்பான விடயங்களும் அந்நூல்களில் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பது தெளிவாகிறது. இதற்கு துட்டகாமினியின் வரலாறு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது. துட்டகாமினி சிறந்த மன்னனாவான். எனினும் அவனுக்கு அளவுக்கதிகமான சிறப்பினைக் கொடுக்கும் பொருட்டு அந்தக் கதாபாத்திரத்துக்கு நூலாசிரியர் தனது நூலில் மிகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவனுடன் தொடர்புடைய ஏனையோரை உதாசீனப்படுத்திய மையைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. எவ்வாறெனினும் தனது நூலில் எவரைப் பற்றியும் தவறான விபரங்களைத் தருவதற்கு ஆசிரியர் எண்ணியதாகத் தெரியவில்லை. எனினும் சிலரைப்பற்றிய குறைவான தகவலைத் தந்திருப்பதையும், ஒருவரைப் பற்றி வீரகாவியம் படைத்திருப்பதையும் காணலாம். துட்டகைமுனுவே அந்த வீரகாவியத் தலைவனாவான். இதன்படி மகாவம்ச நூலாசிரியரால் மகிந்த தேரருக்குப் பிற்பட்ட யுகத்தின் வீரனாகத் துட்டகைமுனு தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளார். மகிந்த தேரருக்கு முற்பட்ட யுகத்தில் நூலாசிரியர் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளது பண்டுகாபய மன்னனுக்காகும். இந்தக் கதாபாத்திரங்கள் மகாநாம தேரரால் உருவாக்கப்பட்டவர்களல்லர். மாறாக அவர்கள் சமுதாயத்தால் உருவாக்கப்பட்டவர்களேயாவர்.

இலங்கையில் நிலையான ஆரியக் குடியிருப்பினை ஆரம்பித்த மன்னனாகப் பண்டுகாபயன் சமுதாயத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம். நாட்டை முதன் முதல் ஒன்றிணைத்து ஆட்சி செய்த மன்னனாகத் துட்டகைமுனு சமுதாயத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதை உறுதி செய்தலும் அவர்கள் தமது செயற்பாட்டை எவ்வாறு வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றினார்கள் என்பதை முன் வைப்பதுமே மகாநாம தேரரின் செயலாக இருந்தது.

இந்த நூலில் குறிப்பிடப்படும் புதுமைகள், வியத்தகு செயல்கள் என்பன பற்றியும் இதே போன்ற கருத்தையே கூறவேண்டியுள்ளன. இவ்வாறான செயற்பாடுகள் அக்காலத்தில்

பொதுமக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. இந்த நூலிலுள்ள 1 - 37 வரையிலான அத்தியாயங்களில் ஆரம்பத்திலுள்ள சில அத்தியாயங்களிலேயே இந்தப் புதுமைகளும் வியத்தகு செயல்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவைகள் சிஹலட்டகதா மகாவம்சத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டவைகளாக இருக்கலாம். வம்சக் கதைகளில் புத்தர் காலம் தொடங்கி மகிந்த தேரரின் வருகை வரையிலான விபரங்களில் இவ்வாறான சம்பவங்கள் அடங்கியுள்ளன. அக் காலத்துடன் தொடர்புடைய இந்திய நிகழ்வுகளிலும் இவ்வாறான அம்சங்களைக் காணலாம். இந்த விபரங்கள் மகாவம்சத்திற்கு விசேடமானவை என நாம் கூற முடியாது. அந்த யுகங்களில் பொதுமக்கள் கொண்டிருந்த கருத்துக்களை இவை வெளிப்படுத்துகின்றன என்றுதான் கூற வேண்டும்.

மகிந்த தேரரின் வருகையின் பின்னிருந்த வலகம்பா மன்னன் மீண்டும் அரசரிமையைப் பெறும் காலம் வரையிலான செய்திகளில் இவை குறைவாகக் காணப்படுகின்றன. அதன் பின்னருள்ள பகுதிகளில் இவ்வாறானவைகள் இல்லையென்றே கூறலாம். இந்தப் பகுதிகள், அறிக்கை வடிவிலேயே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. மகாவம்சத்தின் நம்பகத்தன்மை மேற்கூறப்பட்ட விடயங்களிலிருந்து தெளிவாகிறது. இவை தவிர வம்சக் கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ள விபரங்களில் பெரும்பாலானவை தொல்பொருள் சான்றுகளின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அநுராதபுர இராசதானிக்கு வெளியிலான விபரங்கள், பொதுமக்கள் தொடர்பான விபரங்கள் என்பன மிகக் குறைவாகவே இந்நூலில் காணப்படுவது ஒரு குறையாகும். நாட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நீர்ப்பாசனம், விவசாயம், வாணிபம், சமூக நிலை, அதன் செயற்பாடுகள் என்பன பற்றிய விபரங்கள் குறைவாகவே அடங்கியுள்ளன. எனினும் வரலாற்று மூலாதாரமாக மட்டுமன்றி, வேறு வகையிலும் சிறப்புப் பெறும் மகாவம்சம், வம்சக்கதை இலக்கியங்களில் முதன்மையானது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

வம்சத்தப்பகாசீனி

மகாவம்சம், விரிவான நூலான சிஹலட்டகதாவின் சுருக்கமான நூல் என்று கூறலாம். நூலின் சில பகுதிகளை விளக்கு

வதற்கு மூலாதாரங்கள் தேவைப்பட்டன. வங்சத்தப்பகாசினி அதில் ஒன்றாகும். இது கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 11 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியைச் சேர்ந்ததாகும். அதன் உள்ளடக்கத்தை நோக்கின் அதுவும் மகாநாம தேரர் என்ற ஒருவரால் எழுதப்பட்டதாகவே தோன்றுகிறது. மகாவம்சத்தில் சில விடயங்கள் இதில் விபரமாக முன்வைக்கப்படுகின்றன. மகாவம்சத்தில் இல்லாத பல விடயங்கள் இதில் காணப்படுகின்றன. இந்த விடயங்களில் இந்திய வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய செய்திகள் பலவும் உள்ளடங்கியுள்ளன. மகாவம்சத்தில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டவைகள் இங்கு விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் ஒரு சிலவற்றைக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். பண்டுகாபய மன்னனால் இரு கட்டடங்கள் மட்டும் அமைக்கப்பட்டதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட போதிலும், இப்பெயரில் அறிமுகமான கட்டடங்கள் எவையென குறிப்பிடவில்லை. எனினும் அவை எவையென வம்சத்தப்பகாசினியில் விளக்கமளிக்கப்படுகிறது. சொத்திசாலா எனப்படுவது பிராமணர் வேதம் ஒதும் இடமெனவும் சிவிகாசாலா என்பது சிவலிங்கம் வைக்கப்படும் ஆலயம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

மகாவம்ச 12கா ஆசிரியர், தேவநம்பியதீசனின் காலத்தில் இலங்கைக்கும் வட இந்தியாவுக்குமிடையே நிலவிய தொடர்பு பற்றி மிக விளக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார். அசோக மன்னனால் அனுப்பப்பட்ட பொருட்களைக் கொண்டு தேவநம்பியதீசன் இரண்டாம் முறையாக முடிசூடிக் கொண்டது பற்றிய விபரம் இந்நூலைத் தவிர வேறு எதிலும் குறிப்பிடப்படவில்லை. மேலும் வலகம்பா மன்னன் அரசை இழந்து காடுகளில் வாழ்ந்தது பற்றிய விபரமும் இந்நூலிலேயே குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதில் கூறப்பட்டுள்ளபடி இவன் 14 வருடங்களும் 7 மாதங்களும் மலையரட்டையில் வாழ்ந்துள்ளான். வலகம்பாவின் அரசியல் வாழ்வுடன் தொடர்புடைய முக்கியமான தகவல்கள் இந்நூலின் மூலம் வெளிப்படுகிறது.

வெளிநாடுகளிலிருந்து ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்ட வேளையில் தென்பகுதியிலிருந்து உள்நாட்டு ஆக்கிரமிப்பும் நடாத்தப்பட்டதுடன் அந்த இரு ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடையே பிரிவினையை ஏற்படுத்த அரசன் முயன்றதை மகாவம்சம் மிகவும் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடு

கிறது. எனினும் மகாவம்ச டிகாவில் இது விரிவாக விளக்கப் படுகிறது. மகாவம்ச ஆசிரியர் பயன்படுத்திய மூலாதாரங்களையும் அவற்றிற்கு மேலாக வேறு மூலாதாரங்களையும் வங்சத்தப்பகாசினி ஆசிரியர் பயன்படுத்தியமை தெளிவாகிறது.

பாளி வம்சக்கதைகளில் போதிவம்சம், தூபவம்சம், தாடவம்சம் என்பன முக்கிய இடம் பெறுகிறது. நூலின் பெயரைக் கொண்டே விடயத்தை அறியலாம் என்பதற்கமைய இவைகள் போதிசத்துவர், மகாதூபம், தலாதா போன்ற புனிதப் பொருட்களை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்ட விரிவான கதையாகும். இவைகள் ஆரம்பத்தில் சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்டு பின்னர் திருத்தத்துடன் பாளி மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் அழிந்ததால் அல்லது வேறு காரணங்களால் மீண்டும் அந்நூல் சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்டது. சில வேளையில் ஒரே பொருளை மையமாகக் கொண்டு ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் எழுதப்பட்டன. எடுத்துக் காட்டாக தலதா சிரித்த, தலாதா பூஜாவலிய என்பவற்றைக் கூறலாம். பாளி போதிவம்ச என்ற நூல் பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த உபதிஸ்ஸ தேரரால் எழுதப்பட்டதென நம்பப்படுகின்றது. பாளி தூபவம்சம், வாவிஸ்ஸ தேரரால் எழுதப் பட்டது. அது பொலன்னறுவை யுகத்தில் அல்லது தம்பதெனிய யுகத்தில் எழுதப்பட்டதாகும். தாடவம்சம், லீலாவதி அரசியின் காலத்தில் தர்மகீர்த்தி தேரரால் எழுதப்பட்டதாகும். பாளி லலாடதாதுவம்சம் என்பது மற்றுமொரு வம்சக் கதையாகும். அது 10 அல்லது 11 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகும். அதில் புத்தபெருமானின் நெற்றி பற்றிய வரலாறு கூறப்படுகிறது. அதன் ஆசிரியர் யார் என்பதைக் கூறமுடியாது. ஹத்தனகல்ல விஹாரவங்சய எனும் நூல் சிறிசங்கபோ மன்னனின் வரலாற்றை யும், அத்தனகல விகாரையின் ஆரம்பம், வளர்ச்சி என்பன பற்றியும் கூறும் காவியமாகும். அது தம்பதெனிய பண்டித பராக்கிரமபாகு (2 ஆம் பராக்கிரமபாகு) காலத்தில் அனவமதர்ஷி எனும் பிரதம பிக்குவின் சீடனொருவனால் எழுதப்பட்டது.

பாளி அட்டகதா

பாளி அட்டகதா முதலில் சிங்கள மொழியிலே எழுதப்பட்டது. பின்னர் தேவையான திருத்தங்களுடன் பாளி மொழியில் மொழி

பெயர்க்கப்பட்டது. பாளி அட்டகதா என அறிமுகமாவது திரிபிடகத்திற்கு எழுதிய விளக்க உரையாகும். திரிபிடகத்தில் கூறப்படும் சில விடயங்களுக்கு விளக்கமளிப்பதே அதன் நோக்கமாகும். சில இடங்களில் அவை எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன. சிஹலட்டகதா மகிந்த தேரரின் காலம் முதலே இருந்த பொழுதிலும், பழைய பாளி அட்டகதா கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டிலே எழுதப்பட்டது. பழைய பாளி அட்டகதா கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே எழுதப்பட்டது. பழைய பாளி அட்டகதாவை எழுதிய பெருமை புத்தகோச தேரரையே சாரும். வெளிநாட்டவரான இவர், மகாவிகாரையில் இருந்து இதனை எழுதியதாக மூலாதாரங்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது. அட்டகதாவில் பாதிக்கு மேல் அவராலேயே எழுதப்பட்டது.

சமந்தபாசாதிகா, கங்காவிதரனி, சாராத்தப்பகாசினி, மதோரதபுரனி, ஜாதகட்டகதா, அட்டசாலினி, சம்மோஹவினோதனி, தாதுகத்தா என்பன அவரால் எழுதப்பட்டவையாகும். மேலும் பரமதத்த ஜோதிகா, தம்மபட்டகதா என்பனவும் அவரது நூலாக இருக்கலாம். அவரது முதலாவது நூல் விகத்திமார்க்கமாகும். இது அட்டகதாவ அல்ல. மாறாக அவரால் எழுதப்பட்ட கட்டுரையாகும். இது சிறந்த அற நூலாகும். இதில் அறக்கருத்துக்கள் கூறப்படும் வேளையில், இடையிடையே இலங்கை பற்றிய கருத்துக்களும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. வரலாற்று ரீதியாக இது முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இந்த அட்டகதாவைகளில் முக்கியமானது சமந்தபாசாதிக்கா வாகும். இதில் ஒரு பகுதி இலங்கை வரலாற்றின் முற்பட்ட காலப் பகுதியை அறிந்துகொள்வதற்கு உதவுகிறது. மகாவம்சத்திலோ, வேறு மூலாதாரங்களிலோ இல்லாத விபரங்களை இதிலிருந்து பெறலாம். இதில் ஒரு பிரிவில் (வினய பிடகய) வரும் 'காம' எனும் சொல் அங்க சம்பூர்ணமாகப் பகுத்தாராயப்பட்டுள்ளது. 'கம' எனும் சொல் புவியியல் ரீதியில் ஒரு அலகு என்றும், அது ஆவணப்படுத்தப்பட்டாலோ அன்றியோ, மக்கள் வாழ்ந்தாலோ வாழாவிட்டாலோ அது ஒரு கிராமமாகுமென்று கொள்ள வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் மலையரட்டையில் இவ்வாறு சில கிராமங்களில் ஒரு வீடு மாத்திரம் இருந்துள்ளது என்பது

இதிலிருந்து தெளிவாகிறது. இவ்வாறான விபரங்கள் வேறு நூல்களில் காணப்படவில்லை. புத்தகோசர் பல மூலாதாரங்களை ஆராய்ந்து தமது நூலை எழுதியதோடு, தாம் பெற்றுக்கொண்ட மூலாதாரங்களிலிருந்து பெற்ற விடயங்களைக் கூறியவர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரது நூலில் தவறான பகுத்தாய்வு மிகவும் குறைவாகக் காணப்படுவதுடன், அவரால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்களின் பகுப்பாய்வு, அறம் பற்றிய கருத்து, விளக்கம் என்பன மிகவும் சிறந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன.

பாளி அறநூல்களெனக் கருதப்படுபவை சீஹஸவத்துப்பகரண, சஹஸ்ஸவத்துப்பகரண என்பனவாகும். இந்நூல்களின் தலைப்பாக அமைவது இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் நிலவி வந்த வாய்மொழிக் கதைகளாகும். அவைகளில் சிலவற்றுக்குப் பௌத்த உருக்கொடுத்து எழுதப்பட்டுள்ளன. சமுகப் பொருளாதார, சமய வரலாற்றைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு இந்நூல்கள் துணை புரிகின்றன. சிஹஸவத்துப்பகரண எழுதப்பட்ட காலம் சரியாகத் தெரியாதுள்ளது. எனினும் அது தீபவம்சத்திற்கு முன்னர் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் ஆசிரியர் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த தம்மநந்தி என்ற தேரராவார். சஹஸ்ஸவத்துப்பகரண என்ற நூலின் ஆசிரியர் யார் என்றும், அது எப்போது எழுதப்பட்டதென்றும் கூறமுடியாது. அது அநுராதபுரத்தில் பிரிவெனாவொன்றில் வாழ்ந்த ரத்தபால என்ற புத்த பிக்குவின் நூலென்று கருதப்படுகிறது. எவ்வாறெனினும் இது அநுராதபுர யுகத்தில் எழுதப்பட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை. சிஹஸவத்துப்பகரணவில் 82 கதைகளும் சஹஸ்ஸவத்துப்பகரணவில் 95 கதைகளும் உள்ளன.

மேற்கூறப்பட்ட வம்சக்கதைகளில் பெரும்பாலானவை பொலன்னறுவை, தம்பதெனியக் காலங்களில் சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளதோடு, அவைகளில் சில மாத்திரம் புதிய தகவல்கள் சிலவற்றைத் தருகின்றன. அவைகளில் போதிவம்சம், தூபவம்சம், ரசவாகினி போன்ற நூல்களைக் கூறலாம். ரசவாகினி உண்மையில் சஹஸ்ஸவத்துப்பகரணயின் திருத்தமாகும். இதன் ஆசிரியர் வேதேக எனும் பிக்குவாவார். இது 14 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டதாகும். சஹஸவத்துப்பரணையை விட இது திருத்தமாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் மேலதிகமாக எட்டுக் கதைகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பூஜாவலியில் 33 - 34 அத்தியாயங்கள் ராஜாவலிய, நிக்காய சங்கிரஹா என்ற நூல்களிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்ட வம்சக் கதைகளாகும்.

பூஜாவலிய என்ற நூல் 2 ஆம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் ஆட்சியின் 14 ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டதாகும். எனினும் இம்மன்னனின் ஆட்சியின் 35 வது ஆண்டின் இறுதிவரை நடைபெற்ற வரலாற்று நிகழ்வு இதில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளதால் பூஜாவலிய என்ற நூல் எழுதப்பட்ட பின்னர் மேற்குறிப்பிட்ட இரு அத்தியாயங்களும் மேலதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்டவைகளாக இருக்கலாம்.

பூஜாவலிய ஆசிரியர் மயுரபாத தேரராவார். அவர் தனது நூலை எழுதுவதற்கு மகாவம்சத்தை மூலாதாரமாகக் கொண்டிருக்கலாம். எனினும் மகாவம்சத்தில் கூறப்படாத விபரங்களும், மகாவம்சத்தில் உள்ள விடயங்களுக்கு முரணான விடயங்களும் இந்நூலில் காணப்படுவதால் அவர் வேறு மூலாதாரங்களையும் பயன்படுத்தியிருக்கலாம் என எண்ண இடமுண்டு.

14 ஆம் நூற்றாண்டில் தேவரக்ஷித ஜயபாகு தேரரால் எழுதப்பட்ட நிகாயசங்கிரஹ எனும் நூல் புத்த சாசனத்தின் வரலாற்றையும் சங்க சாசனத்தைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்கும் பெரிதும் பயன்படுகிறது. பூஜாவலியில் ஆசிரியரைப் போன்று இவரும் தனது மூலாதார நூலாக மகாவம்சத்தையே பயன்படுத்தியுள்ளார். எனினும் வேறு மூலாதாரங்களிலுள்ள விடயங்களும் இதில் காணப்படுகிறது. ஆசிரியர் வாழ்ந்த காலத்திற்கு அண்மித்த காலங்களில் வாழ்ந்த மன்னர்களின் விபரங்கள் மகாவம்சம் போன்ற மூலாதார நூல்களில் காணப்படாதவைகளாகும். அது மட்டுமன்றி பழங்கால வரலாற்றைப் பொறுத்தமட்டிலும் மகாவம்சத்தை விட மேலதிக விபரம் இதில் காணப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக கோதபாய மன்னனின் காலத்தில் வைதுல்யவாதிகளின் நூல்கள் எரிக்கப்பட்டமை சாகலியப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் இலங்கைக்கு வருதல் என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். ஜயபாகு என்ற தேரரால் எழுதப்பட்ட சத்தர்மாலங்கார என்ற நூலில் மேற்கூறப்பட்ட ரசவாஹினி, சஹஸ்ஸவத்துப்பகரணவிலுள்ள கதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளதுடன்

மேலதிகமாக இரண்டு கதைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. வீர விக்கிரம மன்னனின் காலத்தில் எழுதத் தொடங்கிய ராஜரத்னாகர எனும் நூல் மற்றொரு சிங்கள வம்சக் கதையாகும். அதில் ஏனைய மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விபரங்களே உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. இடையிடையே ஒருசில விடயங்கள் அதில் குறிப்பிடப்படாமையை அவதானிக்கலாம். விமலகீர்த்தித் தேரரால் கோட்டைக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட சத்தர்மரத்னாகர எனும் நூலின் 12 வது அத்தியாயத்தில் சில மாற்றங்கள் செய்து நிகாயசங்கிரஹுவில் வரும் விபரங்களில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

வரலாற்று சம்பவங்களைத் தொகுத்து நூலொன்றினை ஆக்கும் முயற்சியாக ராஜாவலிய எனும் நூலைக் குறிப்பிடலாம். இது விஜயன் முதற்கொண்டு 2 ஆம் விமலதர்மகுரியன் வரையிலான மன்னர்கள் பற்றிய விபரங்களைத் தருகின்றன. இதன் ஆசிரியர்கள் பலராவர். எனினும் மேற்கூறப்பட்ட சிங்கள நூல்களில் இது சிறப்பிடத்தைப் பெறுகிறது. பெரும்பாலும் அரசியல் விடயங்களை முன்வைத்துள்ளமையே அதற்கான முக்கிய காரணமாகும். சமய விடயங்களை சுருக்கமாகக் கூறி, அரசர்கள் பற்றிய விபரங்களைத் தெளிவாகக் கூறுவதற்கு ஆசிரியர் விடயங்களை முன்வைத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. வன்னிராஜாவலிய எனும் பெயரில் நூலொன்று காணப்படுவதுடன் அதனை ராஜாவலியின் பிரதேசப் பிரதியாகக் கொள்ளலாம். ஆசிரியர் வாழ்ந்த காலத்தின் சமகால நிகழ்வுகள் தெளிவாகவும் நம்பகத் தன்மையுடனும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளமை இந்நூல்களின் சிறப்பம்சமாகும். சிறு ராஜாவலிய எனும் நூலுக்கும் ராஜாவலிய அல்லது வன்னிய ராஜாவலிய எனும் நூலிற்கும் இடையே தொடர்பு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. விஜயன் தொடக்கம் ஸ்ரீவிக்ரம ராஜசிங்கன் வரையிலான மன்னர்களின் வரலாறு இதில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. மல்வத்து விகாரையைச் சேர்ந்த பிக்கு ஒருவர் ஆளுநர் பாண்சின் அனுசரணையுடன் ஒரு நூலினை அஸ்கிரிய விகாரை பற்றி எழுதமுற்பட்டதாக தெரிகிறது. அஸ்கிரிய பற்றி கூறும் மற்றொரு வம்சக்கதையும் உண்டு. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் நாவின்னே தம்மதஸ்ஸி என்பவரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல் 1970 ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் மெண்டிஸ் ரோகணதீர அவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. மகாவிகாரைப் பிக்குகள் தூபராமவில் வாழ்ந்த குத்தகந்த திஸ்ஸதேரரின் தலைமையில் லோவமகாபாயாவில் கூடி

திரிபீடகத்தை எழுத்துருவில் வழங்கத் திட்டமிட்டதாகவும், பின்னர் அவர் திம்புலாகலையில் வசிக்கத் தொடங்கியதும், வலகம்பா மன்னால் அவருக்கு இருப்பிடம் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டதாகவும், அவரது பரம்பரையிலே கண்டியின் அஸ்கிரிய விகாரை ஆரம்பமானதெனவும் இதில் கூறப்படுகிறது.

தம்பியா அட்டுவா கெடபதய எனும் நூல் சமூக வரலாற்றினைக் கற்பதற்குத் துணைபுரிகிறது. கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த 5 ஆம் காசியப்பனே இதன் ஆசிரியர் எனக் கருதப்படுகிறது. சிகவலந்த, சிகலவந்த வினிச எனும் நூல்களும் கி.பி 10 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டவைகளாகும். பிக்குகளின் ஒழுக்கக் கோவையை சிங்கள மொழியில் முன்வைப்பதே இதன் நோக்கமாக உள்ளது. அவை பாளி மொழியில் இருந்தவை மாத்திரமல்ல. இலங்கையில் தொகுக்கப்பட்ட சில கோவைகளும் அவை இங்கு மாற்றத்திற்கு உள்ளான விதமும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அநுராதபுரத்திலிருந்த விகாரைகளின் அமைப்பு, கட்டடங்களுக்குப் பாவிக்கப்பட்ட பெயர்கள் என்பவற்றை அறிய இது துணையாக உள்ளது. பத்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட ஹேரணசிக, ஹேரணசிக வினிச ஆகிய நூல்களும் இவைகளை ஒத்தவையாகும். இவை தவிர காவியதர்ஷய எனும் நூலைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்ட சியபஸ்ஸகர எனும் நூலும் அநுராதபுர யுகத்தில் எழுதப்பட்டதாகும்.

வெளிநாட்டு மூலாதாரங்கள்

ஆரம்பகால வெளிநாட்டு இலக்கிய நூல்களாக விளங்கு பவை கிரேக்கர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்களாகும். அரிஸ்டோட்டலின் 'டிமுண்டா' எனும் நூலிலேயே இலங்கை பற்றி முதன் முதல் குறிப்பிடப்படுகிறது. கி.மு 4 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஓனேசிகிரிட்டஸ் என்பவரின் நூலில் வடமேற்கு இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையே நடைபெற்ற வர்த்தகம் தொடர்பான விடயங்கள் வெளிப்படுகின்றன. சந்திரகுப்த மௌரியனின் அரச சபையில் கிரேக்க தூதுவனாக விளங்கிய மெகஸ்தனிஸ் இலங்கை பற்றி எழுதியுள்ள பொழுதிலும் அவன் இலங்கைக்கு வரவில்லை. கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புவியியலாளரான

இரடோஸ் தினிஸ் என்பவர் இலங்கையில் நகரங்கள் இருக்கவில்லை என்றும், 750 கிராமங்களே இருந்தனவெனவும் குறிப்பிடுகிறார். அந்தத் தகவல் சரியாக இருக்கலாம். அத்தோடு இலங்கையின் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டில் மேல்நாட்டுக் கடற் பிரயாணம் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. எனவே அதில் ஈடுபட்டுள்ளோருக்கு வழிகாட்டும் பொருட்டு மாலுமி ஒருவனால் 'பெரிப்ளஸ் ஒஸ்த எரிதியன் சி' என்ற பெயரில் நூலொன்று எழுதப்பட்டது. இலங்கையில் முத்து, இரத்தினம், பருத்தி என்பன விளைந்ததாக அதில் கூறப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறெனினும் இந்நூலின் ஆசிரியர் இலங்கைக்கு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. கி.பி 2 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தொலமி என்பவர் 'புனியியல் புகழகம்' எனும் நூலை எழுதினார். இலங்கையின் தரைதோற்ற அமைப்பை முதன்முதலில் வெளியிட்டவர் அவரேயாவார். அவரது விளக்கத்தில் பெரும்பாலும் தவறுகள் இல்லை. கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிரகோபியஸ் என்பவரால் எழுதப்பட்ட பாரசீக யுத்தம் எனும் நூலிலும் இலங்கை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எதியோப்பியர் இலங்கைத் துறைமுகத்திலிருந்து பட்டுப் புடவைகளைப் பெறுவதற்கு அவர்களின் பகைவர்களான பாரசீகர்களுக்கு இடமளிக்கவில்லை என அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

அதே நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கொஸ்மஸ், இலங்கைக்கும் மேற்கு கிழக்கு நாடுகளுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற வர்த்தகம் பற்றிப் பயனுள்ள பல கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார். 'டோபோகிரபியா கிறிஸ்டியானா' எனும் அவரது நூலில் உள்ளடங்கிய தகவல்கள் வேறு எந்த மூலாதாரங்களிலிருந்தும் பெறமுடியாதவை. எடுத்துக்காட்டாக இலங்கையின் நீள, அகலத்தை குறிப்பிடுகின்றார். நாட்டில் ஒருவர் ஒருவருக்கு எதிரான இரு அரசர்கள் ஆட்சி செய்கிறார்கள் எனவும் குறிப்பிடுகிறார். அவ்வாறு அவர் குறிப்பிடுவது அக்காலத்தில் நாட்டில் நடைபெற்ற உள்நாட்டுப் போராகவும் இருக்கலாம். அக்காலத்தில் மேற்குக் கிழக்கு வர்த்தகத்தில் இலங்கை பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தையும் எதியோப்பியா முதலான நாடுகளிலிருந்து கப்பல்கள் வந்ததாகவும் பட்டுப்புடவை, சந்தனம் போன்றவற்றை சீனா போன்ற நாடுகளிலிருந்து பெற்று, மாலே, பாரசீகம் போன்ற

நாடுகளுக்கு அனுப்பிய இலங்கை வணிகர்கள், அந்நாட்டிலிருந்து பெறப்பட்ட பொருட்களை வேறு நாடுகளுக்கு அனுப்பியதாகவும் கூறப்படுகின்றது. அதன்படி இலங்கை மேற்குக் கிழக்கு நாடுகளின் வர்த்தக மத்திய நிலையமாக விளங்கியமை வெளிப்படுகிறது. இக்காலத்தில் பாரசீகத்தைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்ததாகவும் அவர்கள் குருமாரைக் பாரசீகத்திலிருந்து வரவழைத்ததாகவும் கொஸ்மஸ் குறிப்பிடுகின்றார்.

உரோமில் ஜூலியஸ் சீசரின் (மன்னன்) காலத்தில் இலங்கைக்கும் உரோமிற்கும் இடையில் ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்யப் பட்டதாக அமினஸ் மார்சலின் என்பவர் கூறுகிறார். இதற்கு முதல் கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டில் உரோமிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையே நிலவிய தொடர்பு பற்றி பிளினி என்பவர் நவராஸில் ஹிஸ்டோரியா எனும் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் இலங்கைக்கு வருகை தரவில்லை. தூதுவர் மூலம் கேள்விப்பட்டதைக் கொண்டும், இதற்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட நூல்களிலிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களைக் கொண்டும் அவர் இந்நூலை எழுதியுள்ளார். இலங்கையிலிருந்து தூதுவர்கள் உரோமைக்குச் சென்றதாக அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மகாவம்ச மகாவில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி பாத்திய அபயன் உரோமிற்கு (கி.மு 19 - கி.பி 9) தூதுக்குழுவை அனுப்பியுள்ளான். இலங்கை சீனாவுடன் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததாகப் பிளினி குறிப்பிடுகின்றார். அவரது நூல் குறையுள்ளதும், தவறுகள் உள்ளதுமாக இருந்த போதிலும் இவ்வாறான கருத்துக்கள் பயனுள்ளவையாகும். இவை தவிர சுலைமான், அபுசெய்த், அல்பிருனி, மசூத் போன்ற அராபியர்களும் தங்கள் நூல்களில் இலங்கை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இலங்கை பற்றி எழுதிய சீனர்களில் பாகியனே சிறப்பிடம் பெறுகிறார். அவர் கி.பி 412 - 414 வரை அபயகிரி விகாரையில் வாழ்ந்தவர், அபயகிரி விகாரையைப் பற்றி மிகவும் பயனுள்ள விளக்கத்தை அவர் முன்வைத்துள்ளதுடன், அபயகிரியில் அக்காலத்தில் 5000 பிக்குகளும் மகாவிகாரையில் 3000 பிக்குகளும் மிகிந்தலையில் 2000 பிக்குகளும் வாழ்ந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார். அபயகிரியில் நடைபெற்ற தலதா விழா, சீன வியாபாரிகள் அநுராதபுரத்தில் இருந்தமை போன்ற தகவல்களை

அவர் தருகிறார். வெளிநாட்டு வர்த்தகர்களாலே இலங்கை குடியேற்றமாக விளங்கியது என்ற கருத்தினை இவரும் மற்றொரு சீன பிக்குவான ஹியூங்சுவாங் என்பவரும் தெரிவிக்கின்றனர்.

ஹியூங்சுவாங் இலங்கைக்கு வராத போதிலும் இந்தியாவில் இருக்கும் போது பெற்றுக் கொண்ட தகவல்களின் அடிப்படையிலும், இதற்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட நூல்களிலிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களின் அடிப்படையிலும் தமது நூலில் இலங்கை பற்றிய பல தகவல்களைக் கூறியுள்ளார். இலங்கையில் குடியேற்றங்களின் தோற்றம், சங்கத்தில் பிளவுகள் ஏற்பட்டமை, தலாதா மாளிகை போன்ற விபரங்கள் அதில் உள்ளடக்கப்பட்டிருப்பதுடன், இந்நாட்டில் விளையும் முத்து, இரத்தினக் கற்கள் என்பன பற்றியும் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இந்தியாவைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது இலங்கை பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சீனாவில் எழுதப்பட்ட பிக்கு, பிக்குணிகள் பற்றிய நூலில் இலங்கைக்கும் சீனாவுக்கும் இடையில் நிலவிய தொடர்பு பற்றிய முக்கிய விடயங்கள் வெளிப்படுகின்றன. இலங்கையிலிருந்து பிக்குணிகள் சீனாவின் நன்கின் நகர் சென்று அங்குள்ள பிக்குணிகளுக்கு மீண்டும் உபசம்பதா சடங்கினை நடத்தியதாகக் கூறப்படுகிறது. மேலும் சில மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்படுவதற்கு அமைய, குமாரதாசன், கீர்த்திசேனன், தாடோபதீசன் போன்ற அரசர்கள் சீனாவுக்குத் தூதுவர்களை அனுப்பினர். சீனாவுக்குச் செல்லும் வழியில் இலங்கைக்கு வருகை தந்த வஜ்ஜிர போதி எனும் பிக்குவின் சரிதை அடங்கிய சீன நூலில் இலங்கை பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. சீன மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி மகாசேனனுக்குப் பின் அரசனான மேகவரண அபயன் இலங்கை யாத்திரிகர்களுக்கென புத்தகயாவில் ஓய்வு மண்டபமும் ஆராமையும் அமைத்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. முன்னர் குறிப்பிட்ட ஹியூங்சுவாங் என்ற பிக்குவும் இதனைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இலங்கைக்கும் சீனாவுக்கும் இடையே நிலவிய தொடர்பு பற்றி சில சீனர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

இந்தியாவில் எழுதப்பட்ட சில நூல்களிலும் சிறிதளவேனும் இலங்கை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கௌடில்லியரின்

அர்த்த சாஸ்திரம், திவ்யாவதான, ஸ்கந்த புராணம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பட்டினப்பாலை என்பவை அவைகளில் சிலவாகும்.

தொல்பொருள் அகழ்வுகள்

வரலாற்று மூலாதாரங்கள் பல வகைப்படும். தற்போது இலங்கையின் பழைய கல்வெட்டுக்கள் மிகிந்தலை, வெஸ்ஸுகிரிய ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. இவை கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையாகும். ஆதி பிராமி எழுத்து என அறிமுகமாகும் இவை, மலைப்பிரதேசங்களைத் தவிர நாட்டின் பல பாகங்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளதுடன், இதன் மூலம் ஆரியக் குடியேற்றங்கள் பற்றியும், புத்தசமயம் பரவியிருந்தமை பற்றியதுமான செய்திகளை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. பிராமி எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்ட இவைகள் மிகவும் சுருக்கமானவை. ஒரு விதத்தில் கி.மு. 3 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டு வரை எழுதப்பட்ட இக்கல்வெட்டுக்கள் ஆதி பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் என கருதப்படுகிறது. அதன் பின்னர் கி.பி 2 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான கல்வெட்டுக்கள் முன்னையதை விட விரிவானதாகும். இருவிதக் கல்வெட்டுக்களிலும் குறிப்பிடப்படும் விடயங்களில் வேறுபாடுகள் இல்லை. கல்வெட்டுக்கள் வரலாற்றை அறிவதற்கு சிறந்த சான்றாக உள்ளன. ஆரம்பக் கல்வெட்டுக்களில் ஆட்களைப் பற்றிய தகவல்கள் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றன. பின்னர் உள்ள கல்வெட்டுக்களில் விபரமாகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த இருவித கல்வெட்டையும் நோக்கில் சிங்கள எழுத்துக்கள், பல்வேறு இலச்சினைகள், சிங்கள இலக்கணம், அரசப்பெயர்கள், பிரதேச அரசர்கள், இளவரசர்கள், அரச விருதுப் பெயர், மற்றும் குழுக்கள் தொடர்பான விபரங்கள் பல வெளிப்படுகின்றன. மேலும் அரச அலுவலர்கள், வர்த்தகம், தொழில் போன்ற விபரங்களும், பொருளாதார நிலமை போன்ற விடயங்களும் இதிலிருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது. சில சமயங்களில் வம்சக் கதைகளில் இல்லாதவைகள் இதிலிருந்து பெறக்கூடியதாக உள்ளன. சமய வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய செய்திகள் பல இதிலிருந்து தெரிய வருகிறது. பிக்குகள், பிக்குணிகள், உபாசகர் பல்வேறு சமய

நம்பிக்கைகள் என்பன பற்றிய விபரங்களையும் அறியக்கூடியதாய் உள்ளது.

அடுத்ததாகக் கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டதன் மூன்றாவது படிமுறையாக கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து 7 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியைக் குறிப்பிடலாம். சமயத்தை அடிப்படையாக வைத்து இக்கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டபோதிலும் இவை முன்னர் உள்ளவைகளை விட விரிவானவை. மேற்கூறப்பட்ட காலந்தொடக்கம் அநுராதபுரத்தின் இறுதிவரையுள்ள காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள், விகாரைகளின் நிர்வாகம், விகாரைகள் பெற்ற சலுகைகள் போன்ற விடயங்களை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளன.

ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் குகைமுகடுகளில் எழுதப்பட்டவைகளாகும். அதற்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் கல்வெட்டுக்கள் தூண்களிலும் கற்சுவர்களிலும் எழுதப்பட்டன. அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிப்பகுதியில் மிக முக்கிய இடத்தைக் கற்சுவர்க் கல்வெட்டுக்கள் பெற்றன.

கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படும் சில அரசர்களை சரியாக அறிந்துகொள்ள முடியுமாக இருப்பதுடன் சில அரசர்களை சரியாக அடையாளம் காண முடியாதுள்ளது. தீசன், அபயன், சிறிசங்கபோ, சலமேவன் போன்ற பெயர்கள் மட்டும் குறிப்பிடப்படுவதே இதற்கான காரணமாகும். சில அரசர்களை மூலாதாரங்களிலிருந்து அடையாளம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. சில கல்வெட்டுக்களில் அரசரின் பரம்பரை குறிப்பிடப்படுவதால் அவற்றை அறிந்து கொள்ளலாம். எவ்வாறெனினும் தொடர்ச்சியான அரச பரம்பரையைக் கணிப்பதற்குக் கல்வெட்டுக்களின் ஆதாரம் போதாது. அவற்றைக் கல்வெட்டுக்களில் எதிர்பார்க்கவும் முடியாது.

அரசர்களின் ஆட்சி நாட்டில் எதுவரையிலும் பரவியிருந்தது என்பதனை அறியக் கல்வெட்டு உதவுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக மிகவும் முக்கியமான வல்லிபுரம் தங்கச் சாசனத்திற்கு அமைய வசப மன்னனின் ஆட்சி யாழ்ப்பாண தீபகற்பம் வரை பரவியிருந்ததை அறியக்கூடியதாய் உள்ளது. அவ்வாறே அநுராதபுரக் கால

அரசர்கள் பலரின் கல்வெட்டுக்கள் நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதால் அநுராதபுரத்தை மையமாகக் கொண்ட ஆட்சி நாடு முழுவதிலும் இருந்தது என்பது தெரிய வருகிறது.

வம்சக் கதைகளில் ஒருமுறை மாத்திரம் குறிப்பிடப்படும் சில கருத்துக்கள் கல்வெட்டுக்களில் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக 'தேவநம்பிய' என்ற பெயரைக் குறிப்பிடலாம். வம்சக் கதைகளின் படி அது முட்சிவ மன்னனின் மகனான தீசனுக்கு மட்டும் கூறப்பட்ட பெயராகும். எனினும் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் அநுராதபுர யுகத்தின் முற்பகுதியில் பல அரசர்கள் பயன்படுத்திய விருதுப்பெயர் இது என்பதனை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அப்பெயர் 2 ஆம் உபதீசன் காலம் வரை பாவிக்கப்பட்டதாகக் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் தெரிய வருகிறது. வெஸ்ஸுகிரிய திம்பிரிவெவ, ஹபெஸ்ஸ போன்ற கல்வெட்டுக்களின் மூலம் மகாவம்சத்தின் சிறு குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்யக்கூடியதாக உள்ளது. மகாவம்சத்தின்படி வசப மன்னனுடன் ஆரம்பமாகும் இலம்பகர்ண அரச வம்சம் இரண்டாம் சிறிநாக மன்னனுடன் முடிவுறுவதாகக் தோன்றிய போதிலும் குஞ்சநாகன், 1 ஆம் சிறிநாகன் ஆகியோர்களுக்கிடையிலான தொடர்பை வெஸ்ஸுகிரி கல்வெட்டு வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும் வசப மன்னனுக்கும் உதர, துட்டுக எனும் பெயரில் இரு புதல்வர்கள் இருந்ததாக ஹபஸ்ஸ தம் மன்னாவக் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

உபஅரசர்கள், பிரதேச அரசர்கள் தொடர்பான இலக்கிய மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்படாத பல தகவல்கள் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. குசலானகந்த, ஹென்னன்னெகல, பம்பகல, யட்டஹலென போன்ற கல்வெட்டுக்களில் அவ்வாறான விபரங்கள் அடங்கியுள்ளன. கந்தருவைக் கல்வெட்டில் ஐந்து அமைச்சர் பரம்பரை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இலக்கிய மூலாதாரங்களில் மிகக் குறைவாகக் காணப்படும் பொருளியல் வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய விபரங்கள் பெரும்பாலும் கல்வெட்டுக்கள் மூலமே பெறப்படுகிறது. கொடவாய கல்வெட்டும் பதுளைக் கச்சேரிக்கு அண்மையில் தற்போது

காணப்படும் ஹோபிட்டகமுவ தூண் கல்வெட்டும் இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். கொடவாயக் கல்வெட்டில் அத் துறை முகத்தில் பெறப்பட்ட வரி பற்றிக் குறிப்பிடப்படுவதுடன், பதுளைக் கல்வெட்டில் வர்த்தக நகரின் நிர்வாகம் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே மிகிந்தலைக் கற்பலகை கல்வெட்டு, அபயகிரி, பலகைக் கல்வெட்டு, களுதியபொக்குணக் கல்வெட்டு ஆகிய கல்வெட்டுக்களில் விகாரையின் நிர்வாகம் தொடர்பாக வம்சக் கதைகளில் இல்லாத பல விபரங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அதுமட்டுமன்றி வர்த்தகப்பிரிவு, தொழில் என்பன தொடர்பாகப் பெரிமியன் குளம் கல்வெட்டு என்பனவற்றில் வெளிப்படுத்தப்படும் விடயங்கள் இலக்கிய மூலாதாரத்தில் இல்லை.

வம்சக் கதைகளில் இல்லாத விபரங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் அவைகளைப் பிரதி செய்யும் போது ஏற்படும் தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்வதற்கும் கல்வெட்டு உதவுகிறது. எடுத்துக்காட்டாகக் கித்சிறிமேக மன்னன் 19 நாட்கள் ஆட்சி செய்ததாக மகாவம்சத்தில் தற்போதுள்ள தகவலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அது மகாவம்சத்தைப் பிரதி செய்தவரின் தவறு என்பது நிரூபிக்கப்படுவது டம்கொட விகாரைக் கல்வெட்டு இம்மன்னனின் ஆட்சியின் நான்காவது ஆண்டில் எழுதப்பட்டதைக் கொண்டேயாகும். இந்த மன்னன் 19 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்ததாகப் பூஜாவலியில் கூறப்படுகிறது. அதன்படி மகாவம்சத்தைப் பிரதி செய்தவர் விட்ட தவறைத் திருத்தக் கூடியதாக உள்ளது. காலத்தை நிர்ணயிக்கப் பயன்படும் சிறந்த சாதனம் கல்வெட்டாகும். கல்வெட்டு பரவியிருக்கும் விதத்தைக் கொண்டு அவ்வவ் பிரதேசங்களில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் தொடர்பான காலத்தை எளிதாக நிர்ணயிக்கலாம். குறிப்பாக அகழ்வாய்வின் போது வெளிப்படும் பண்பாட்டு யுகங்களை நிர்ணயிக்க இவை மிகவும் பயன்படுகிறது.

சிகிரியாவில் பளிங்குச் சுவர்களில் பொறிக்கப்பட்ட பாடல்களையும் நாம் நினைவிற்கொள்ள வேண்டும். கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பொலன்னறுவை யுகத்தின் இறுதி வரை இவை எழுதப்பட்டுள்ளது. பெண்கள், சமுதாயம், கிராமங்கள், ஆட்களினதும், இடங்களினதும் பெயர்கள் என்பன பற்றி அறிவதற்கு சிகிரியாப் பாடல்கள் உதவுகின்றன.

நாணயங்கள்

தொல்பொருள் சான்றுகளில் முக்கிய இடத்தை வகிக்கும் மற்றுமொரு சான்று நாணயங்களாகும். இலங்கையில் நாணயங்களின் வரலாறு அநுராதபுர பிற்பகுதிவரை செல்கிறது. இலங்கையில் பல வகையான நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டளவில் பாவனையில் இருந்த தங்க நாணயங்களும் இதில் அடங்கும். இவை அனைத்தும் உள்நாட்டவையாக இருப்பதுடன் இலங்கையிலேயே அச்சிடப்பட்டதற்கான சான்றுகளும் உள்ளன.

நாணயங்கள் மூலம் பெரும்பாலும் பொருளாதாரம் பற்றிய தகவல்கள் கிடைக்கின்றன. அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பகுதியில் பாவனையில் இருந்த நாணயங்கள் அக்கால சமுதாய நிலையையும் பொருளாதார நிலையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும் நாணயங்களிலிருந்து பல்வேறு தகவல்களைப் பெறக்கூடியதாக உள்ளன. கஹவனு, அடகஹவனு போன்ற சொற்கள் அநுராதபுரக்கால நாணயங்களை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டுக் குறிப்புகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் காணப்படுகின்றன. பலவித உலோகங்களில் நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதால் உலோகம் பற்றிய அறிவைப் பெறுவதற்கும் பழைய தொழினுட்பங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் இது உதவுகிறது. அரசர்களின் ஆட்சியின் பரம்பலை அறியக்கூடியதாக இருப்பதுடன் காலவரையறை பற்றி அறிந்து கொள்ளுவதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.

உள்நாட்டு நாணயங்களை விட வெளிநாட்டு நாணயங்கள் சிலவும் இலங்கையில் கிடைத்துள்ளன. உரோம நாணயங்கள், சீன நாணயங்கள் என்பன கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கை எந்தெந்த நாடுகளுடன் வர்த்தகத்தை மேற்கொண்டிருந்தது போன்ற விபரங்களை இதன் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

கட்டடங்களும் அழிவுச் சின்னங்களும்

இலங்கையில் நகரங்களிலும், குடியேற்றங்கள் நிலவிய பகுதிகளிலும் பழைய கட்டடங்களின் எச்சங்கள்

கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் அநுராதபுரம் முதலிடத்தைப் பெறுகிறது. இந்த அழிவுச் சின்னங்களில் தற்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளவற்றில் பெரும்பாலானவை சமய சம்பந்தமான கட்டடங்களாகும். அநுராதபுர அரச மாளிகை, மற்றும் கட்டடங்கள் அமைந்திருந்த பிரதேசங்கள் அகழ்வுகளில் வெளிப்படாததால் பழைய அநுராதபுர நகரைப் பற்றிய முழுமையான விபரத்தைப் பெறுதல் கடினமாகும். அநுராதபுர சமய நகரிலுள்ள மகாவிகாரை, அயபகிரி விகாரை, ஜேத்தவனாராம, மிரிசுவெட்டி, வெஸ்ஸகிரி, இசுறுமுனி ஆகிய இடங்களில் பல்வேறு காலங்களில் அமைக்கப்பட்ட நினைவுச் சின்னங்கள் பற்றிய தெளிவான அறிவு இந்த அழிவுச் சின்னங்களினூடாகவே பெறப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக அபயகிரி விகாரையை மையமாகக் கொண்டு அண்மையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளின் மூலம் அப்பிரதேசம் 500 ஏக்கர்களை உள்ளடக்கிய பரந்த பிரதேசமாக விளங்கியதாகத் தெரிய வருகிறது.

மேலும் அங்கிருந்த கட்டடங்களின் அமைப்பைப் பற்றியும் அறியக் கூடியதாக உள்ளது. இதனைவிட தானசாலை, போயாமனை, சுகாதாரத்தொகுதி, குளங்கள் என்பவற்றை உள்ளடக்கிய பிரதேசமாக அது இருந்தமை தெரிய வருகிறது.

நகரமொன்றின் அல்லது கிராமமொன்றின் வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அழிவுச் சின்னங்களைப் போல பண்பாட்டு விளக்கங்களும் துணைபுரிகின்றன. அத்தோடு பழைய நகர, கிராமப் பண்பாட்டின் வேறுபாட்டினை அறியவும் இது உதவுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக மாதோட்டத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளிலிருந்து அது எவ்வாறு நகர நிலைக்குப் படிப்படியாக வளர்ந்து சென்றது என்பதனை அறியலாம். அநுராதபுரத்தில் கெடிகேயில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளில் களிமண் சுவர்கள் தொடர்பான சான்றுகள் காணப்பட்டுள்ளன. நகரங்களும் கிராமங்களும் நாட்டின் பல பகுதிகளில் பரவலாகக் காணப்பட்டமைக்கு அழிவுச் சின்னங்கள் சான்று பகர்கின்றன. அநுராதபுரம், திஸ்ஸமகாராம, சித்துல்பவ்வ, மிகிந்தலை போன்ற இடங்களில் காணப்படும் கட்டடங்கள், அழிவுச் சின்னங்கள் என்பவற்றிலிருந்து இது தெளிவாகிறது. மேலும் கட்டடங்கள்

நீர்பாசனக் கால்வாய்கள் என்பனவற்றுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட தொழினுட்பமுறை, சுற்றாடல் பாதுகாப்பு என்பன பற்றியும் இதன் மூலம் அறியலாம்.

சிற்பமும் ஓவியமும்

சிற்பமும் ஓவியமும் பண்பாட்டு வரலாற்றை வெளிப்படுத்தும் உயிருள்ள சான்றுகளாகும். மனிதனால் மேலாகக் கருதப்பட்ட சமய நம்பிக்கை, உடை, ஆபரணம் என்பவற்றைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு இவை சிறந்த சாதனமாக அமைகிறது. சிற்பம், ஓவியம் என்பவற்றின் பொருட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்ட மூலப்பொருட்கள் பற்றியும் இவைகளிலிருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

இவ்வாறான அரும்பொருட்கள், வெளிநாட்டுத்தொடர்பு சம்பந்தமாகக் கருத்தைப் பெறுவதற்கும் உதவுகிறது. பல அரும்பொருட்களைக் கொண்டு இலங்கை மீதான பல்லவர், சோழர் ஆகியோரின் தாக்கம் பற்றியும் அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.

அரும் பொருட்களில் மட்பாண்டங்கள் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றன. இதன்மூலம் கலையம்சங்கள் வெளிப்படுகின்றன. இதன் பொருட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்ட களிமண், அதனை உபயோகித்த முறை, மட்பாண்டங்கள் செய்யும் முறை என்பன மூலம் தொழினுட்ப வரலாற்றையும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அது மட்டுமல்லாது இலங்கையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட வெளிநாட்டு மண்பாண்டங்கள், வெளிநாடுகளுடன் இலங்கை கொண்டிருந்த தொடர்பினை வெளிப்படுத்துகின்றன. மட்பாண்டங்கள், ஓடுகள் என்பவற்றைக் கொண்டு இவற்றைக் கூறலாம். தகரம், ஈயம் போன்ற பொருட்கள் சீனாவிலிருந்தும் அரேபியாவிலிருந்தும் கொண்டு வரப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

அத்தியாயம் 2

இலங்கையின் அமைவிடமும் பௌதிக அமைப்பும்

இலங்கை என்பது முக்கிய தீவு ஒன்றையும், அதனைச் சூழ்ந்து சிறு தீவுகளையும் உள்ளடக்கிய நாடாகும். இது தென் ஆசியாவிலுள்ள பெரிய தீவாகும். இந்தியத் தீபகற்பத்திற்குத் தெற்கே இந்தியாவினின்றும் பிரிந்து, இந்து சமுத்திரத்தின் கேந்திர நிலையத்தில் அமைந்துள்ளது. இலங்கை இந்தியாவினின்றும் 32 கிலோ மீற்றர் ஒடுங்கிய கடற்பரப்பால் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கை 65,610 சதுர கிலோ மீற்றர் (25, 418 சதுர மைல்) பரப்புடையது. வடக்கிலுள்ள பருத்தித்துறைக்கும், தெற்கிலுள்ள தேவேந்திர முனைக்கும் இடையிலான தூரம் 447 கிலோ மீற்றராகும். 1000 கிலோமீற்றர் நீளமுடைய கடற்கரையைக் கொண்ட இலங்கையில் மாதோட்டம், மன்னார், கற்பிட்டி, கொழும்பு, பேருவளை, காலி, வெலிகம, தெவிநுவர, அம்பாந்தோட்டை, மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை போன்ற துறைமுகங்களும், நீர்கொழும்பு, கொக்கல போன்ற கடநீரேரிகளும் காணப்படுகின்றன. நாட்டின் பௌதிகத் தரைத்தோற்றமானது மத்திய பகுதியில் மலைகளும், மலைகளைச் சூழவுள்ள பகுதியிலிருந்து கடற்கரை வரை சமவெளியும் காணப்படுகின்றன. கடல் மட்டத்திலிருந்து 300 அடிக்கு மேற்பட்ட உயரத்தையுடைய நாட்டின் மத்திய, தென், தென்கிழக்குப் பகுதிகளின் சரிவுகளே மலைநாடு எனக் கொள்ளப்படும். இதில் உயரமான பகுதி கடல் மட்டத்திலிருந்து 2500 மீற்றர் உயரமாகும். பீதுருதாலகல, கிரிகாலபொத்த, நமுனுகுல, சிவனொளிபாதம் முதலான மலைகளும், ஹட்டன், வெலிமட மேட்டு நிலங்களும், சீத்தா எலிய, ஹோட்டன் முதலான உயர்ந்த சமவெளிகளும், ஹப்புத்தளை, பலன, கடுகண்ணாவ போன்ற கணவாய்களும் மலைநாட்டில் அமைந்துள்ளன. சமவெளிகளில் மிகிந்தலை, தம்புள்ளை, சிகிரியா, யாப்பஹுவ, குருணாகலை போன்ற

குன்றுகள் காணப்படுகின்றன. மத்திய மலைநாட்டிலிருந்து ஊற்றெடுத்துப் பாயும் மகாவலிக் கங்கை, மல்வத்து ஓயா, கலாஓயா, தெதுரு ஓயா, களனி கங்கை, நில்வளா கங்கை, வளவை கங்கை, கிரிந்தி ஓயா போன்ற ஆறுகளின் எண்ணிக்கை 103 ஆகும்.

நாட்டின் வடக்கு, கிழக்கு, தென்கிழக்கு ஆகிய பிரதேசங்களில் வரண்ட காலநிலை நிலவுகிறது. இப்பிரதேசம் வடகீழ்ப்பருவக்காற்றால் மழையைப் பெறுகிறது. அக்டோபர் - ஏப்ரல் மாதத்திற்கிடையில் இங்கு மழை கிடைக்கின்றது. இப்பிரதேசம் வரண்ட பிரதேசம் எனப்படுகிறது. மலைநாடு மற்றும் தென்மேற்குப் பிரதேசங்கள் தென்மேல் பருவக்காற்றாலும், வடகீழ்ப் பருவக் காற்றாலும் வருடத்தில் கூடிய மழைவீழ்ச்சியைப் பெறுகிறது. இதனால் இது ஈரவலயப் பிரதேசம் எனப் பொதுவாக அழைக்கப்படுகின்றது.

இலங்கையின் இயற்கை வளங்களான மண், முத்து, மாணிக்கம், காரீயம் போன்ற கனிப் பொருள்களும் ஆறுகள், மரங்கள் என்பனவும் யானை, கரடி போன்ற மிருகங்களையும் குறிப்பிடலாம். நாட்டின் நிலையமும், பௌதிக உறுப்புகளும் மட்டுமன்றி அங்குள்ள இயற்கை வளங்களும் நாட்டின் வரலாற்றில் தாக்கம் செலுத்துவதால் இவற்றிலும் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். முத்து, இரத்தினக்கற்கள், யானை, கறுவா, வாசனைத்திரவியங்கள் என்பன இந்நாட்டின் வரலாற்றில் பலவித தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இலங்கையின் அமைவிடமும், பௌதிக இயல்புகளும் வரலாற்றில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினை இப்போது கற்போம்.

இந்தியாவுக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ளதால் ஏற்பட்ட தாக்கம்

இலங்கை இந்தியாவுக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ளதால் ஏற்பட்ட அரசியல் சமூக, பண்பாட்டு, பொருளாதாரத் தாக்கம் எவையெனப் பார்ப்போம் கி.மு 6ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இலங்கையின் சில பகுதிகளில் இந்தியாவின் மேற்கு, கிழக்கு,

தெற்கு முதலான பிரதேசங்களிலிருந்து வந்து இங்கு ஆரியர்கள் குடியேற்றங்களை அமைத்துள்ளமையை அறியலாம். அதன் பின்னர் தம்பபண்ணி, அநுராதபுரம் போன்ற இரசாதானிகள் அமைக்கப்பட்டதும், முடியாட்சிமுறை இங்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டதும் இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வருகை தந்தோராலேயேயாகும். அக்காலத்தில் இந்தியாவில் நிலவிய ஆட்சி முறைக்கு சமமான ஆட்சியே இங்கும் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. அரசன், இணை அரசன், அமைச்சன், புரோகிதர், சேனாதிபதி, காப்பாளர், நகரகுத்திக, காமனி, காமபோஜக, ரட்டிக முதலான பதவிகளும் இந்திய முறையைத் தழுவியே அமைந்தன. எமது வம்சக்கதைகள், கல்வெட்டுகள் என்பவற்றிலிருந்து இவை தெரிய வருகிறது. அரசர்கள் ஆரம்பம் முதல் பின்பற்றிய முடிசூடல் முறை, 'தேவநம் பிய' எனும் அடைமொழி என்பன இந்தியர்களாலேயே இங்கு அறிமுகமானது. ஆரம்ப யுகத்தில் இந்நாட்டில் நகரங்கள், கோட்டைகள் என்பன அமைக்கப்பட்டதும் இந்திய முறையிலாகும். இலங்கை இந்தியாவுக்கு அண்மையில் அமைந்திருத்தலே இதற்கான காரணமாகும். இலங்கையில் உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் அரசியல் சிக்கல்கள் என்பன ஏற்பட்ட எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் இந்நாடு தென்னிந்தியாவால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. அவ்வாறே 2 ஆம் சேனன் (853 - 887) 1 ஆம் பராக்கிரமபாகு (1153-1186), 6 ஆம் பராக்கிரமபாகு (1412 - 1467) முதலான பலம் வாய்ந்த மன்னர்களால் தென்னிந்தியா மீது படையெடுக்கப்பட்டது.

அநுராதபுர யுகத்தில் ஆட்சியுரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டு அரச குடும்பங்களுக்கிடையே சிக்கல் (சண்டை) ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் இந்நாட்டு மன்னர்கள் இந்தியாவிற்குச் சென்று கூலிப்படையைக் கொண்டு வந்து ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டையிட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டில் இளநாகன் (35 - 44) தன் சிங்காசனத்தைப் பறித்துக் கொண்ட இலம்பகர்ண வம்சத்திற்கு எதிராகப் போராடும் பொருட்டு இவ்வாறான கூலிப்படையைத் தருவித்தான். அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் அபயநாயகனும் (236 - 244) முதலாவது முகலன் (495 - 512) மூன்றாம் ஜெட்டதீசன் (632) முதலான மன்னர்களும் உள்நாட்டுப் போரின் பொருட்டு இடையிடையே இந்தியாவிலிருந்து கூலிப்படையைப் பெற்றனர்.

இளவரசன் மானவர்மன் (684 - 718), 2ஆம் ஹத்ததாட மன்னன் (684), பொத்தகுட்ட சேனாதிபதி ஆகியோருக்கு எதிராகப் போர் செய்யும் பொருட்டு இரு முறை இந்திய பல்லவ அரசர்களின் உதவியைப் பெற்றான். சீதாவாக்கை மன்னன் மாயாதுன்னை 16 ஆம் நூற்றாண்டில் கரையோரப் பிரதேசங்களைத் தமதாக்கிக் கொண்டிருந்த போர்துக்கேயரை அடக்கும் பொருட்டுக் கள்ளிக்கோட்டை மன்னன் சாமோரினின் உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டான். அவ்வாறே சில இந்திய அரசர்கள் தம் அரசகளுக்கு எதிரான ஆக்கிரமிப்பு போன்ற அரசியல் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் இலங்கை அரசர்களிடம் உதவி கேட்டு இங்கு வந்துள்ளமையையும் வம்சக் கதைகள் மூலம் அறியலாம். 2 ஆம் சேனன் (853 - 887), 5 ஆம் காசியப்பன் (914- 923) 1 ஆம் பராக்கிரமபாகு (1153-1186) போன்ற மன்னர்கள் முறையே 2 ஆம் வரகுணவர்மன், மாறவர்மன், இராஜசிங்கன், பராக்கிரம பாண்டியன் முதலான பாண்டிய மன்னர்களுக்கு உதவி வழங்கினர்.

இலங்கையில் அரசியல் குழப்பம் நிலவிய சந்தர்ப்பங்களில் இந்திய இளவரசர்களை இங்கு வரவழைத்து ஆட்சியை ஒப்படைத்த சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. 5ஆம் மகிந்தனின் மகனான 6ஆம் காசியப்பனின் மரணத்தின் பின் இந்நாட்டில் நிலவிய குழப்பமான காலத்தில், முறையே விக்ரம பாண்டியன் (1042 - 1043), ஜகதிபால (1043 - 1046), பராக்கிரம பாண்டியன் (1046 - 1048) ஆகிய இந்திய இளவரசர்கள் மூவர் உருகுணையில் ஆட்சி செய்ததாக வம்சக் கதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. பொலன்னறுவையில் அரசு கட்டிலேறிய நிசங்கமல்லனும் (1187 - 1196) சாஹஸ்ஸமல்லனும், (1200 - 1202) இந்தியர்களாவர். இவ்வாறான வரலாற்று சான்றுகளுக்கு உந்துதலாக இருந்தது இரு நாடுகளும் அணிமித்து இருப்பதாகும். இவ்வாறு அண்மையில் இருப்பதால் இரு நாடுகளுக்கிடையில் விவாகத் தொடர்பும் ஏற்பட்டது. இந்நாட்டின் முதல் மன்னனாகக் கருதப்படும் விஜயனுக்கும் அவனது அமைச்சர்களுக்கும் திருமணத்தின் பொருட்டுத் தென்னிந்தியாவில் மதுரையிலிருந்தே பெண்கள் அழைத்து வரப்பட்டனர். சந்தமுகசிவ (44 - 52), மகாநாம (410- 432) ஆகிய இரு மன்னர்களும் தென்னிந்தியாவிலிருந்தே அரசிளங் குமாரிகளை வரவழைத்து அவர்களைத் தமது மனைவியாக்கிக்

கொண்டனர் எனக் கூறப்படுகிறது. 4ஆம் மகிந்தன் (956 - 972), முதலாம் விஜயபாகு (1055 - 1110) ஆகிய மன்னர்களின் மனைவிமார் கலிங்க தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். விஜயபாகுவுக்கு லீலாவதி என்ற இந்தியாவைச் சேர்ந்த வேறொரு மனைவியும் இருந்தாள். விஜயபாகுவின் சகோதரியான மித்திரா, பாண்டிய இளவரசனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்கப்பட்டாள். 2 ஆம் பராக்கிரமபாகு மன்னனும் (1236-1270) தம் மக்களுக்கு இந்தியப் பெண்களையே திருமணம் செய்து வைத்ததாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன.

எமது அரசர்களில் சிலர் நாட்டின் நிர்வாக சேவைகளுக்கு இந்திய அதிகாரிகளை நியமித்ததிற்கான சான்றுகள் உள. கி.மு. 1 ஆம் நூற்றாண்டில் (கி.மு 47 - 42) அநுலாவின் கீழ் அரசு பதவி வகித்த நீலய என்ற பிராமணனைப் பற்றி மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 4 ஆம் அக்போ மன்னன் (667 - 653) காலத்தில் இவ்வாறு பணியாற்றிய தென்னிந்திய அதிகாரிகள் மூவரைப் பற்றி வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான அரசியல் தொடர்புகள் இரு நாடுகளுக்கிடையே ஏற்பட்டதற்கு இரு நாடுகளும் அண்மையில் அமைந்திருந்தமையே காரணமாகும்.

புராதன இந்தியாவில் அரசர்கள் கௌடில்லியரின் அர்த்த சாஸ்த்திரம், மனுதர்ம சாஸ்த்திரம் போன்ற அரசியல் தொடர்பான நூல்களை நிர்வாகத்தில் பயன்படுத்தினர். எமது அரசர்களும் தமது ஆட்சியின் போது அந்நூல்களைப் பயன்படுத்தியதாகத் தெரிகிறது. 1 ஆம் பராக்கிரமபாகு மன்னன் கௌடில்லியரின் அர்த்த சாஸ்த்திரம் போன்ற நூல்களைக் கற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. மனுதர்மசாஸ்த்திரத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் விபரம் தொடர்பான பரந்த அறிவு மன்னன் நிஸங்கமல்லனுக்கு இருந்ததாகப் பொலன்னறுவை கல்பொத்த செப்பேடு நிரூபிக்கின்றது. அதுமட்டுமன்றி கி.பி 8 ஆம், 9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தென்னிந்திய அரசுகளின் அதிகாரிகளின் பொருட்டுப் பாவிக்கப்பட்ட பதவிப் பெயர்களைக் கூட இந்நாட்டில் சில அதிகாரிகள் பயன்படுத்தியுள்ளதை 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த எமது கல்வெட்டுக்கள் தெளிவுபடுத்து கின்றன. மெய்க்காப்பாளர், உல்லாடு, கணக்கர், வனுடின்,

மெலாட்சி, பெரநாட்டியம், கோல்பாட்டி முதலான பதவிப் பெயர்கள் தென்னிந்தியத் தொடர்பால் எமக்குக் கிடைத்தவையாகும்.

இலங்கை இந்தியாவுக்கு அருகில் அமைந்திருப்பது சமூக ரீதியாகவும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்தியாவிலிருந்து, இலங்கைக்கு வந்த ஆரியர் திராவிட மக்களாலேயே இலங்கையர் என்ற சமுதாயம் உருவானது. இந்தியாவிலிருந்து சிலர் ஆக்கிரமிப்பாளர்களாக வந்தனர். பின்னர் சிங்களவர், தமிழர் என்ற இரு இனத்தவர் இங்கு உருவானது இந்தியாவிலிருந்து வந்த இவ்விரு பிரிவினராலாகும். இவ்வாறு அவர்கள் இந்நாட்டிற்கு வந்தது இரு நாடுகளும் அண்மையில் அமைந்திருந்ததாலாகும்.

இந்தியர்கள் இலங்கைக்கு வரும்போது அக்காலத்தில் அவர்களிடையே நிலவிய பழக்கவழக்கங்கள், சமய நம்பிக்கைகள் என்பவற்றைத் தம்முடன் எடுத்து வந்தனர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. தம்பபண்ணி, உதேனி, உறுவெல, கல்யாணி, மகாநதி எனும் பெயர்கள் இந்தியர்களால் இந்நாட்டு இடங்களுக்கும் ஆறுகளுக்கும் வழங்கப்பட்டன. அக்காலத்தில் இந்தியாவில் நிலவிய வர்ணமுறை, விவாகமுறை, வாழ்க்கையில் முக்கிய சந்தர்ப்பங்களான பெயர் வைத்தல் முதல் முறையாக சோறு ஊட்டுதல் போன்றன இங்கு குடியேற்றங்களை அமைத்த குழுவினரால் இங்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. கி.மு 5 ஆம் நூற்றாண்டளவில் அல்லது அதற்கு முன்பிருந்து இந்தியாவில் நிலவிய வர்ணமுறை, சிவன், இராமர், வருணன், அக்கினி வழிபாடு, பெயர் வைத்தல் போன்றவை இங்கு இருந்தமை பற்றி வம்சக்கதைகளின் மூலமும் கல்வெட்டு மூலமும் தெளிவாகின்றது. இலங்கை இந்தியாவுக்கு மிக அண்மையில் இருப்பதால் பௌத்தமதம், இந்துமதம் என்பனவும் எழுத்து முறையும் இலக்கியம் என்பனவும் இந்தியாவிலிருந்து எமக்கு கிடைத்தன.

ஆரம்பமுதலே விவசாயமும் கால்நடை வளர்த்தலும் இந்நாட்டு மக்களின் முக்கிய சீவனோபாயமாக இருந்தன. ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் குடியேற்றங்களை அமைத்த இந்தியர்கள், ஆறுகளை அண்டியே தமது குடியேற்றங்களை அமைத்தனர். விவசாயமும் கால்நடை வளர்ப்பும் அவர்களாலேயே

இங்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. முறையான வர்த்தகமும் அவர்களாலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அயல்நாடுகளிலிருந்து இந்நாட்டிற்கு வருகை தந்தோரால் இங்கு குடியேற்றங்கள் அமைக்கப்பட்டதாகப் பாகியன் குறிப்பிடுகிறார். விவசாயம், வர்த்தகம் என்பவற்றுடன் பல்வேறு தொழில் முறைகளும் இந்தியர்களால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டன. விஜயனும் அவனது கூட்டத்தினரும் தென்னிந்தியாவில் மதுரையிலிருந்து பெண்களை வரவழைத்து திருமணம் செய்ததோடு அவர்களுடன் பதினெட்டுக் குலத் தொழிலைச் செய்யும் ஆயிரம் குடும்பங்கள் வந்ததாகவும், தேவநம்பியதீசனின் காலத்தில் பிக்குணி சங்கமித்தையுடன் வேறு பல குழுவினரும் வந்ததாக மகாவம்சத்தில் கூறப்படுகிறது. அவர்கள் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அத்தொழில்களை இந்நாட்டு மக்களுக்கும் பயிற்றுவித்திருப்பர். அல்லது அவர்களது பரம்பரையினர் அத்தொழில்களைத் தொடர்ந்து செய்திருப்பர். இலங்கை இந்தியாவுக்கு அண்மையில் இருப்பதாலேயே இவ்வாறு எமது பொருளாதாரம் அமையப்பெற்றது.

இந்தியாவிலிருந்தே பெளத்த சமயமும், இந்து சமயமும் இலங்கையில் பரவியது. பெளத்த சமயத்துடன் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை என்பனவும் வளர்ச்சியடைந்தன. கற்கள், செங்கற்கள் என்பவற்றைக் கொண்டு கட்டடங்கள் சிலைகள் வடிவமைத்தல், சித்திரம் வரைதல் என்பன அதன் பின்னரே ஆரம்பமானது. சங்கமித்த பிக்குணியுடன் வருகை தந்தோரே ஆரம்பத்தில் இதில் ஈடுபட்டனர். ஸ்தூப (தூபி) வழிபாடு, உருவ வழிபாடு, போதிமர வழிபாடு என்பனவும் இந்தியத் தொடர்பால் ஏற்பட்டவையாகும். இலங்கை இந்தியாவுக்கு அண்மையில் இருப்பதாலேயே இந்தியாவின் அரசியல், சமய, சமூக, பண்பாடு பொருளியல் தாக்கங்கள் இலங்கையிலும் ஏற்பட்டன.

கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மௌரியப் பேரரசு காலத்தில் இலங்கையில் மௌரியக் கட்டடக் கலை, சிற்பக்கலை என்பன அறிமுகமானதுடன் பின்னர் சாதாவாகன, குப்த, பல்லவ, சோழ, பாண்டிய, விஜயநகர அரசுகளின் கட்டட, சிற்பக் கலைகளும் இந்நாட்டில் பரவின. மகா இலுப்பல்லவில் எனுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட புத்தர் சிலை, சாதவாகனர் காலத்தில்

சிறப்புற்றிருந்த அமராவதி கலையம்சம் பொருந்தியதாகும். இசுறுமுனி காதலர் சிலையும், தொலுவில, அபயகிரி ஆகிய இடங்களிலுள்ள சமாதி சிலைகளும் குப்தர் காலக் கட்டிடக் கலைக்கு அமைவானது எனக் கூறப்படுகிறது. இசுறுமுனியில் காணப்படும் யானை உருவம், மனிதன், குதிரை போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தும் செதுக்கல்கள் பல்லவ கலையமைப்பைக் கொண்டதாகும். (மனையடி சாஸ்த்திரத்துக்கு அமைய) கம்பளைக் காலத்தைச் சேர்ந்த கடலாதெனிய விகாரை விஜயநகர கட்டிடக்கலைக்கு அமைய நிர்மாணிக்கப்பட்டதாகும். இலங்கை மக்களுள் பெரும்பாலானோர் பேசும் மொழி சிங்களமும் தமிழுமாக இருப்பதுடன், பின்பற்றும் மதங்கள் பௌத்த மதமாகவும், இந்துமதமாகவும் இருக்கின்றன. அவர்களது கட்டிடக் கலையும், சிற்பக்கலையும் இந்தியக் கலைகளைப் பின்பற்றியதாக இருப்பதுடன், பழக்கவழக்கங்களும் இந்தியாவுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. இரு நாடுகளின் அமைவிடமே இவ்வாறான நெருங்கிய தொடர்பிற்கான காரணங்களாகும்.

இந்தியாவிலிருந்து பிரீந்திருத்தலால் ஏற்பட்ட விளைவுகள்

இலங்கை இந்தியாவுக்கு அண்மையில் அமைந்திருப்ப தானது வரலாற்றில் பல தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய அதே வேளையி ல், இரு நாடுகளும் கடலால் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதும் பலவித தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

ஆரியர்கள் இலங்கைக்கு வந்த சில காலத்தின் பின் முறைப்படி இங்கும் முடியாட்சியும் நிர்வாகமும் ஏற்படுத்தப்பட்ட போதிலும், பிற்காலத்தில் இந்நாட்டிற்கே உரிய ஆட்சி முறை தோற்றம் பெற்றது. ஆரம்பத்தில் இலங்கை இராசரட்டை, உருகுணை ரட்டை எனும் இரு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டு. இராசரட்டை பிரதான மன்னனாலும் உருகுணை இணை அரசனாலும் நிர்வகிக்கப்பட்டது.

பின்னர் நாட்டின் மேற்குப் பகுதியில் பிரிதோர் ஆட்சி அமைக்கப்பட்டு அது மகா ஆதிபாதனால் நிர்வகிக்கப்பட்டதுடன் உருகுணை ஆதிபாதனொருவனால் நிர்வகிக்கப்பட்டது. 'திரி சிங்கள'

என்ற நிலைக்கு உட்பட்ட பகுதி ஜனபத, நாடு, பஸ்ஸ, கம (கிராமம்) எனப் பிரிக்கப்பட்டு மாண்டலிக்க, ரட்டலது, பஸ்ஸது, கம்லது முதலான பதவிப் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்ட உத்தியோகத்தர்களிடம் நிர்வாகத்தின் பொருட்டு ஒப்படைக்கப்பட்டது. அரசனுக்கு நிர்வாகத்தில் ஆலோசனை வழங்குவதற்குப் புரோகிதர் ஒருவன் நியமிக்கப்படுவது இந்தியாவில் வழமையாக இருந்த போதிலும் இங்கு அதற்கெனப் பௌத்த பிக்குவே நியமிக்கப்பட்டார். அரசினங்குமாரர்கள் அரியணை ஏறுவது தொடர்பான பிரச்சினைகள் எழும்போது பிக்குகளின் ஆலோசனை பெறப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. இந்நாட்டில் முடியாட்சி முறை ஆரம்பமாகிய காலத்தில் தந்தையின் பின் மூத்த மகன் அரசாள்வது என்ற இந்தியாவில் நிலவிய முறையே இங்கும் இருந்தது. எனினும் பின்னர் இம்முறை மாற்றம் அடைந்தது. சகோதரிடமிருந்து சகோதரனுக்கும் அதன் பின்னர் மூத்த சகோதரனின் மூத்த மகனுக்கும் அரசரிமை உரித்தாகும் முறை இந்நாட்டில் உருவாகியது. புத்தரின் பற்சின்னம் (தந்ததாது) யாரிடம் உள்ளதோ அவரே அரசாளத் தகுதியானவர் என்ற நிலைப்பாடும் பின்னர் ஏற்பட்டது. முடியாட்சி முறை இங்கு ஆரம்பமாகிய காலத்தில் இந்தியாவில் அரசர்கள் 'ராஜா' எனும் பதவிப் பெயரைப் பாவித்தனர். இந்தியாவின் பெரும்பகுதியைத் தம் ஆட்சியின் கீழ் வைத்திருந்த அசோகனும் இப்பெயரையே பாவித்தான். அரசர்கள் மகாராஜா எனும் பெயரைப் பாவித்ததாக சான்றுகளிலிருந்து தெரிய வருகிறது.

இவ்வாறு தமக்கே உரித்தான சில ஆட்சிமுறைகளை அமைத்துக் கொள்வதற்கு இலங்கை இந்தியாவினின்றுப் பிரிந்திருப்பதே காரணமாகும். இந்தியாவில் இடையிடையே ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களுக்கு இலங்கை உள்ளாகாமல் இருந்தமைக்கும் இது ஒரு காரணமாகும். மேலும் இடையிடையே இந்தியா ஆக்கிரமிப்புக்களுக்கு உள்ளானபோது இலங்கை அதற்கு உட்படாமல் இருந்ததற்கும் வட இந்தியாவில் பேரரசுகள் உதயமானபோது அந்தப் பேரரசுகளின் ஆக்கிரமிப்புக்குத் தென்னிந்தியர் இலக்கான போதிலும் இலங்கை அவற்றினின்றும் தப்பியதற்கும் இந்நாட்டின் அமைவிடமே காரணமாகும்.

இலங்கையில் ஆரம்பக் குடியேற்றங்களை அமைத்த மக்கள் சிங்களமெனும் மொழியைப் பேசி, சிங்கள இனமாக

வளர்ச்சியுற்றதற்கும் அதன் அமைவிடமே காரணமாகும். இந்தியாவில் நிலவிய வர்ணப் பாகுபாடுகளை விட இந்நாட்டின் வர்ணபாகுபாடு வேறுபட்டுக் காணப்பட்டது. தொழில் அடிப்படையிலே சாதிமுறை ஏற்பட்டது. மேலும், இந்தியாவிலிருந்து அறிமுகமான சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள் இந்நாட்டிற்கு அமைய மாறுதல் அடைந்தது.

இந்தியாவிலிருந்து வந்து முதல் குடியேற்றங்களை அமைத்த மக்கள் ஆற்று நீரைக் கொண்டு விவசாயம் செய்யவே பழக்கப்பட்டிருந்தனர். ஆறுகளை அண்டி அவர்கள் தங்கள் குடியேற்றங்களை அமைத்துக் கொள்வதற்கும் இதுவே காரணமாகும். எனினும் சில காலத்தின் பின்னர் விவசாயத்தின் பொருட்டு நீர்ப்பாசன முறையைக் கையாண்டதோடு குளங்கள், கால்வாய்கள் அமைத்து நீரைப் பெற்றனர்.

சிறந்த பண்பாட்டை முன்னெடுத்துச் செல்லக் கூடியவர்களாக இலங்கை மக்கள் விளங்கினர். ஆரம்பத்தில் இராமன், வருணன், சிவன், அக்கினி ஆகிய கடவுள்களை அவர்கள் வழிபட்ட போதிலும் கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டில் புத்தமதம் இந்நாட்டிற்கு அறிமுகமான பின்னர் புத்த மதத்தைப் பின்பற்றினர். இந்து மதத் தாக்கத்தினால் இந்தியாவில் புத்தமதம் செல்வாக்கிழந்து, முஸ்லீம்களின் ஆட்சியுடன் இல்லாதொழிந்தது. எனினும் அன்று இந்நாட்டிற்கு அறிமுகமான புத்தமதம் இன்றும் இந்நாட்டின் பெரும்பான்மையினரின் மதமாக உள்ளது. இதற்குக் காரணம் இந்நாடு இந்தியாவினின்று பிரிந்திருப்பதேயாகும். புத்த சமய வருகையால் இந்தியாவில் கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டில் வளர்ச்சியுற்றிருந்த கட்டட, சிற்பக் கலைகளின் தாக்கம் இங்கு ஏற்பட்டது. எனினும் பின்னர் அது மாற்றமடைந்து வளர்ச்சியுற்றது. கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டில் நிலவிய இக்கலைகள் பின்னர் இந்தியாவில் மறைந்த போதிலும் இலங்கையில் அது பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறது. எடுத்துக்காட்டாக வட்டதாகே எனும் கலை இலங்கைக்கு கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவி லிருந்து அறிமுகமானது. இக்கலை இலங்கையில் கி.பி 15 ஆம் நூற்றாண்டு வரை பாதுகாக்கப்பட்ட போதிலும் இந்தியாவில் அது கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே மறைந்தது. கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கு அறிமுகமான பிராமி எழுத்துக்கள்

வளர்ச்சியடைந்து வந்து கி.பி 7 ஆம் நூற்றாண்டில் பல்லவ எழுத்துருவின் தாக்கத்தைப் பெற்றுப் பின் சிங்கள எழுத்துக்கள் உருவானது. இவை அனைத்திற்கும் காரணம் இரு நாடுகளும் பிரிந்து அமைந்திருப்பதேயாகும்.

இந்தியாவின் தென்கிழக்கே இந்து சமுத்திரத்தின் கேந்திர நிலையத்தில் இலங்கை அமைந்துள்ளதால் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலங்களில் அது ஐரோப்பாவுக்கும் தூரகிழக்கு நாடுகளுக்குமிடையில் நடைபெற்ற வர்த்தகத்தில் மத்திய நிலையமாக விளங்கியது. ஆரம்பத்தில் இந்திய வர்த்தகர்கள் இங்கு அதிகம் வந்தனர். பின்னர் கிரேக்கம், உரோமம், பாரசீகம், எதியோப்பியா, சீனா, பர்மா, சீயம், கம்போடியா, அராபியா, ஈராக் போன்ற நாடுகளின் வர்த்தகர்களும் இங்கு வந்தனர். முத்து வைரக்கற்கள், வாசனைத் திரவியங்கள், யானைகள் என்பவற்றைப் பெறுவதற்கே அவர்கள் இங்கு வந்தனர். ஐரோப்பா வில் ஏற்பட்ட சிலுவைப் போரின் பின்னர் ஐரோப்பியரும் கறுவாவைத் தேடி இலங்கைக்கு வந்தனர். ஆரம்பத்தில் வந்த வணிகர்கள் மாதோட்டம், ஊராத் தோட்டை ஜம்புகோளப்பட்டினம், கோகண்ண, திரியாய, தெவிநுவர, கொடவாய ஆகிய துறைமுகங்களுடாகவே வந்தனர். பிற்காலத்தில் வந்த ஐரோப்பிய வணிகர்கள் காலி, கொழும்பு, திருகோணமலை ஆகிய துறைமுகங்களுடாக வந்தனர்.

கப்பற் போக்குவரத்துப் பாதையில் இலங்கை அமைந்திருப்பதால் ஏற்பட்ட விளைவுகள்

இலங்கை கப்பல் போக்குவரத்துப் பாதையில் முக்கிய நிலையத்தில் அமைந்திருப்பது அரசியல், பொருளாதார, சமூகப் பண்பாட்டு ரீதியில் இந்நாட்டில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றி அடுத்து அறிய முற்படுவோம்.

இலங்கைக்கு வருகை தந்த அயல் நாட்டினர் இங்கு குடியேற்றங்களை அமைத்துப் பின்னர் ஆட்சியையும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அதன் பின்னர் வெளிநாட்டு வர்த்தகர்களுடன் நிலவிய வர்த்தகத் தொடர்பினால் சில அரசியல் சிக்கல்கள் ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு. வர்த்தகத்தின் பொருட்டு இங்கு

வந்த சேனன், குத்திகள் எனும் இருவர் அநுராதபுர மன்னனான
 சூரதிஸ்ஸனிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதாகக்
 கூறப்படுகின்றது. 5ஆம் மகிந்தன் அநுராதபுரத்தை விட்டு
 உருகுணைக்கு ஓடிய பின்னர், நாட்டில் நிலவிய நிலமை பற்றி
 வர்த்தகன் ஒருவன் மூலம் அறிந்த இராஜராஜசோழன்
 இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதாக
 வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன. முதலாம் பராக்கிரமபாகு பர்மாவை
 ஆக்கிரமிப்பதற்கு ஒரு காரணமாக அமைந்தது இரு
 நாடுகளுக்கிடையிலான வர்த்தக உறவிற்குப் பர்மிய மன்னன்
 இடையூறு விளைவித்ததாகும். மன்னன் 6 ஆம் பராக்கிரமபாகு
 தென் இந்தியாவில் மலவராயா எனும் அதிபதிக்கு எதிராக
 யுத்தக் கப்பல்களை அதிவீரராம பட்டணத்திற்கு அனுப்பியதும்
 இரு நாடுகளுக்குமிடையேயிலான வர்த்தகத்திற்கு அந்த அதிபதி
 இடையூறு விளைவித்தமையேயாகும். 14 ஆம் நூற்றாண்டின்
 இறுதியில் இலங்கையில் செல்வாக்குடைய குடும்பமாகத் திகழ்ந்த
 அழகேஸ்வரக் குடும்பத்தில் ஒருவர் முதலில் இலங்கைக்கு
 வந்து வர்த்தகம் செய்தார். நியகம்பாயக் கல்வெட்டின்படி அவர்
 வணிக குலத்தைச் சேர்ந்தவர்.

கறுவாவையும் வாசனைத்திரவியங்களையும் நாடி வந்த
 போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோர்
 இலங்கைக்கு வந்து இந்நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டமைக்கும்
 இந்நாட்டின் அமைவிடமே முக்கிய காரணமாகும். கடற்படைப்
 பலம் வாய்ந்த அவர்கள், இலங்கையை மையமாகக் கொண்டு
 இந்தியாவின் மேற்குக் கிழக்குக் கரைகளைப் பரிபாலிக்கக்
 கூடியதாக இருந்தது. இலங்கையின் இயற்கை அமைப்பின்
 முக்கியத்துவமானது போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆகிய
 ஐரோப்பிய இனத்தவர் இந்நாட்டின் கரையோரப் பிரதேசங்களைத்
 தம்மடிமைப்படுத்த வாய்ப்பாக அமைந்தது.

இலங்கை பிரதான கடற்போக்குவரத்துப் பாதையில்
 அமைந்திருத்தலால் அரசர்களால் வெளிநாட்டு வர்த்தகர்களிட
 மிருந்து சுங்கவரி அறவிடக்கூடியதாக இருந்ததுடன், இதன் மூலம்
 ஏராளமான வருமானமும் கிடைத்தது. முதலாம் கஜபாகு
 மன்னனின் கொடவாய கல்வெட்டு, 1 ஆம் பராக்கிரமபாகு
 மன்னனின் நயினாதீவு தமிழ்க் கல்வெட்டு, 2ஆம் பராக்கிரமபாகு

மன்னனின் தெவிடுவர சுவர்க்கல்வெட்டு, கம்பளைக் காலத்தைச் சேர்ந்த லங்காதிலக்கக் குன்றுக் கல்வெட்டு ஆகிய கல்வெட்டுக் களிலிருந்து இது தெளிவாகிறது. இலங்கைக்கு வர்த்தகத்தின் பொருட்டு வந்த வெளிநாட்டு வர்த்தகர்களால் வெளிநாட்டு நாணயங்கள் இந்நாட்டிற்கு அறிமுகமானது. ஆரம்பத்தில் இங்கு பாவனையில் இருந்த கஹவனு, மசுரன் போன்றவை இந்திய வர்த்தகர்களால் கொடுக்கப்பட்டவை என எண்ண இடமுண்டு. இலங்கைக்கு வந்த உரோம வர்த்தகர்கள் இங்கு “சொலிகுஸ்” எனும் உரோம நாணயங்களைப் பாவித்தனர். பாரசீக வர்த்தகர்கள் டினார் எனும் பாரசீக நாணயங்களை உபயோகித்தனர். அநுராதபுர காலத்திலும் பொலன்னறுவைக் காலத்திலும் அதன் பின்னர் தம்பதெனியக் காலத்திலும் இங்கு இந்தியர்கள் அறிமுகம் செய்து வைத்த கஹவனு, மசுரன் போன்ற நாணயங்களே உபயோகிக்கப் பட்டன. அதன் பின்னர் கம்பளைக் காலத்திலிருந்து ‘பணம்’ எனும் இந்திய நாணயம் உபயோகித்தில் வந்தது. பின்னர் தங்கமா, லாரின், தொயித்து, துட்டு, பதாக, பவுண், சிலிங், பென்ஸ், ரூபா, சதம் எனும் நாணயங்கள் இந்நாட்டில் வழக்கில் வந்தது. தற்போது இங்கு பாவிக்கப்படுவது ஆங்கிலேயரால் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட ரூபா, சதம் எனும் நாணயங்களாகும். இலங்கை வர்த்தகப் பாதையில் அமைந்துள்ளதால் இவ்வாறு பலவித நாணயங்களை இந்நாட்டு மக்கள் பாவிக்கக்கூடியதாய் இருந்தது.

வர்த்தகத்தின் பொருட்டு இந்நாட்டிற்கு வந்த வர்த்தகர்களிலிருந்தே முஸ்லிம்கள் தொடர்ந்து வருகின்றனர். மாதோட்டம், மன்னார், புத்தளம், நீர் கொழும்பு, கொழும்பு போன்ற துறைமுகங்களை அண்டியே அவர்கள் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இதனாலேயே இன்று இப்பகுதியில் முஸ்லிம்கள் அதிகமாக வாழ்கின்றார்கள். போர்த்துக்கேயரும் ஆரம்பத்தில் வர்த்தகர்களாகவே இங்கு வந்தனர். அக்காலத்தில் இந்நாட்டில் நிலவிய பலவீனமான அரசியல் நிலையைப் பயன்படுத்திக் கரையோரப் பகுதியில் அவர்கள் தமது ஆட்சியை நிலைநிறுத்தினர். ஒல்லாந்தரும் அவ்வாறே வர்த்தகத்தின் பொருட்டே இங்கு வந்தனர். இந்த இரு இனத்தவர்களின் வழித் தோன்றல்கள் இன்று எமது நாட்டில் வாழ்கின்றனர். பறங்கியர் என அழைக்கப்படுவோர் இவர்களாவர். இவர்கள் தமது முதாதை யரின் பழக்கவழக்கங்களை ஓரளவிலேனும் பின்பற்றி வருகின்றனர்.

வெளிநாட்டிலிருந்து இங்கு வந்த வர்த்தகர்கள் தாம் பின்பற்றிய மதத்தையே இங்கும் பின்பற்றினர். சமய அனுட்டானங்களுக்காக ஆலயங்கள், வழிபாட்டு நிலையங்கள் என்பவற்றை அவர்கள் அமைத்தனர். கி.பி 500 ஆம் ஆண்டளவில் அநுராதபுரத்தில் வாழ்ந்த பாரசீக வர்த்தகக் குழுவினரைப் பற்றி நாம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அவர்கள் நெஸ்டோரிய கிறிஸ்தவர்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. கி.பி 7 அல்லது 8 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திரியாய வடமொழிக் கல்வெட்டின்படி அங்கு காணப்படும் கிரிஹண்டசேய, தபுஸ்ஸக வல்லிக்க எனும் வணிகனால் அமைக்கப்பட்டதெனக் கொள்ளப்படுகின்றது. 11ஆம் நூற்றாண்டளவில் தென் இந்தியாவில் இருந்த வர்த்தகப் பிரிவைச் சேர்ந்த வர்த்தக மத்திய நிலையங்கள் இலங்கையின் பல பகுதிகளில் இருந்தமைக்கு சான்றுகள் உள. சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளிலான அவர்களது கல்வெட்டுக்கள் பல வாஹல்கட, பதவியா, பொலன்னறுவை ஆகிய இடங்களிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் சிவன் கோயில்களை அமைத்தும் ஏற்கனவே இருந்த கோயில்களுக்கும் பௌத்த விகாரைகளுக்கும் பணம், காணிக்கை என்பன செலுத்தியும் அம்மதங்களுக்குத் தம் ஆதரவை வழங்கியுள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. கோட்டை யுகத்தில் தெவிநுவர (தேவேந்திரமுனை) யில் இருந்த சிவன் கோயில், பிள்ளையார் கோயில் இராமச்சந்திரன் எனும் தென்னிந்திய வர்த்தகரால் கட்டப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அக்காலக்கட்டத்தில் கோட்டை யிலும் ஏனைய சில நகரங்களிலும் குடியேறியிருந்த இந்திய வர்த்தகர்களால் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டமைக்கான சான்றுகள் சமகாலக் காவியங்களில் காணப்படுகின்றன. இலங்கையில் காணப்படும் கத்தோலிக்க, ஏனைய கிறிஸ்தவ ஆலயங்கள், முஸ்லிம் பள்ளிவாசல்கள் என்பன இந்நாட்டிற்கு வந்த வர்த்தகர்களாலேயே அமைக்கப்பட்டன. இலங்கை பிரதான கடற்பாதையில் அமைந்திருத்தலே இவ்வாறு அவர்களின் வருகைக்குக் காரணமாக அமைந்தது.

இலங்கையின் பௌதிக உறுப்புக்கள் வரலாற்றைப் பாதித்த விதம்

இலங்கை இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து இருந்த போதிலும், இந்தியாவுக்கு அண்மையில் கடற்பாதையில் அமைந்திருப்பதால்

வரலாற்றில் ஏற்பட்ட தாக்கம் பற்றி இதுவரை அறிந்தோம். இலங்கையின் பௌதிக உறுப்புக்கள் அரசியல், சமூக, பொருளாதாரப் பண்பாட்டு ரீதியில் பல்வேறு தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

மகாவலிகங்கை, களுகங்கை, களனிகங்கை, தெதுறு ஓயா போன்ற ஆறுகள் இலங்கையில் காணப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றைப் பாதித்துள்ளதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. முதலாவதாக இந்நாட்டில் குடியேற்றங்களை அமைப்பதற்கு அயல் நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் நதிகளை அண்மித்த பகுதியையே தெரிவு செய்தனர். இவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட குடியேற்றங்களில் தம்பபண்ணி, அநுராதபுரம் என்பன மல்வத்துஓயாக் கரையில் அமைந்துள்ளதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. உபதிஸ்ஸகம மல்வத்து ஓயாவின் கிளைநதியான கணதராஓயாவின் அருகில் அமைந்துள்ளது. உருவல, விஜிதபுர எனும் குடியேற்றங்கள் கலா ஓயாவுக்கு அண்மையில் இருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. களனி, உறுகுணைக் குடியேற்றங்களும் ஆறுகளை அண்மித்தே அமைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு ஆரம்பமான குடியேற்றங்களில் பலவற்றை அரசியல் ரீதியாக ஒன்றிணைத்து முடியாட்சி நிறுவப்பட்ட பின், மன்னன் பண்டுகாபயனால் மல்வத்து ஓயாவுக்கு அண்மையிலிருந்த அநுராதபுரம் தலைநகராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. அரசியல், நிர்வாக ரீதியாக நாடு பிரிக்கப்படும் போது ஆறுகள் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. இராசரட்டை, மாயரட்டை, உருகுணை என நாடு பிரிக்கப்பட்டிருந்த போது அப்பிரிவுகளை மேற்கொள்ள மகாவலிகங்கை, களுகங்கை, பெந்தர கங்கை, கலா ஓயா, தெதுறு ஓயா என்பன பங்களிப்புச் செய்துள்ளன. அக்காலத்தில் உருகுணையின் வடக்கு எல்லையாக மகாவலி கங்கையும் பெந்தர கங்கையும் அமைந்தன. 12 ஆம் நூற்றாண்டில் மகாவலி கங்கைக்கும் பெந்தர கங்கைக்கும் தெற்கேயுள்ள அனைத்து நிலப் பரப்பையும் உள்ளடக்கிய தொளஸ்தஹஸ்ரட்டை, அட்டதஹஸ்ரட்டை எனப் பிரிக்கப்பட்ட போது வளவகங்கையை மையமாக வைத்தே பிரிக்கப்பட்டது. வளவகங்கைக்கும் பெந்தரகங்கையும் இடைப்பட்ட பிரதேசம் அட்டதஹஸ்ரட்டை எனவும் அறிமுகமானது.

அக்காலத்தில் உருகுணை ஆட்சியாளர்களும் அநுராதபுர ஆட்சியாளர்களும் அரசியல் ரீதியாக ஒருவர் ஒருவரைப் பகைத்து ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும் போது பாதுகாப்பு நிலையமாக மகாவலிகங்கை இருந்ததாகச் சான்றுகள் உள. கவந்தீச மன்னன் சோழ ஆக்கிரமிப்பைத் தடுப்பதற்கு மகாவலி கங்கையில் பாதுகாப்பை மேற்கொண்டதாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. உருகுணையின் மானாபரணன் இராசரட்டையை ஆக்கிரமிப்பதைத் தடுக்கும் பொருட்டு 1 ஆம் பராக்கிரமபாகு வில்கம்தொட்டையிலிருந்து திருகோணமலை வரை மகாவலி கங்கைக் கரையோரத்தில் காவல் ஏற்பாடுகளைச் செய்தமை பற்றி வம்சக் கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆறுகளைப் போலவே மலைகள், குன்றுகள் என்பனவும் அரசியல் வரலாற்றில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அரசியல் குழப்பங்கள் ஏற்பட்ட காலங்களிலிலும் அரசர்களும் பிரதேச ஆட்சியாளர்களும் பாதுகாப்பிற்காக மலை உச்சிகளிலும் குன்றுகளிலும் தமது இராசதானிகளை அமைத்துள்ளனர். 1 ஆம் காசியப்ப மன்னன் சிகிரியாவில் தன் இராசதானியை அமைத்துக் கொண்டதும் இதனாலேயேயாகும். மாகன் பொலன்னறுவையைக் கைப்பற்றிய காலத்தில் இந்நாட்டு மன்னர்கள் சிலர், யாப்பகுவ, கோவிந்த ஹெல, கங்காதெனிக் குன்று ஆகிய குன்றுகளில் தமது நிர்வாக மத்திய நிலையத்தை நிறுவியமை பற்றி வம்சக் கதைகளில் கூறப்படுகிறது.

நாட்டின் மத்திய பகுதியில் அமைந்துள்ள மலைகளும் இலங்கையின் வரலாற்றில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது. இந்நாட்டின் இறுதி சிங்கள இராசதானியான கண்டி இராசதானி மத்திய மலை நாட்டிலேயே அமைந்திருந்தது.

அக்காலத்தில் சிங்கள மன்னர்களை விடப் படைப்பலம் வாய்ந்தர்களாக இருந்த போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் போன்ற ஐரோப்பியர் பலமுறை கண்டி மீது படையெடுத்த போதிலும் அதன் இயற்கையமைப்பு காரணமாகக் கண்டி இராச்சியத்தை அவர்களால் கைப்பற்ற முடியாது போனது. கி.பி 1803ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியரால் கண்டி மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட படையெடுப்பு தோல்வியில் முடிவடைவதற்கும் இதுவே காரணமாகும். கி.பி

1815 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட படையெடுப்பு வெற்றியடைவதற்குப் பிரதானிகள் அவர்களுக்கு உதவியமையும் மக்களின் ஒத்துழைப்பு மன்னனுக்கு இல்லாமையுமே காரணமாகும்.

இலங்கை தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு உள்ளான போது தோல்வியுற்ற சிங்கள அரசர்கள் பாதுகாப்புத் தேடி மலைநாட்டிற்கே சென்றனர். அக்காலத்தில் மலையரட்டை எனப்பட்ட நாட்டின் மத்திய பகுதிக்குப் பாதுகாப்புத் தேடி வட்டகாமினி அபயன், 1ஆம் சேனன், 1ஆம் விஜயபாகு ஆகியோர் சென்றுள்ளனர். இவர்களுக்கு மலை நாடு சிறந்த புகலிடமாக அமைந்துள்ளது.

நாட்டில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுப் போர்களின் போது அவற்றில் தோல்வியடைந்தோரும். அரசனுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து அரசனின் வெறுப்புக்கு உள்ளான இளவரசர்களும் பாதுகாப்புத் தேடி மலைநாட்டிற்கே சென்றனர். 2ஆம் மகிந்த மன்னனுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து அதில் தோல்வியடைந்த தப்புவ இளவரசனும் 2 ஆம் உதயனும் பாதுகாப்பு நாடி மலையரட்டைக்குச் சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. துட்டகைமுனு, இளவரசன் மகிந்தன் என்போரும் இவ்வாறு சென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது.

இலங்கையை ஆக்கிரமித்த தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் எவராலும் உருகுணையைத் தம்மடிமைப்படுத்தி, இலங்கை முழுவதையும் தமது ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவர முடியாமைக்கும் நாட்டின் மத்திய பகுதியில் காணப்பட்ட மலைகளே காரணமாகும். மலைநாட்டின் இயற்கை அமைப்பானது அநுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்த சில ஆட்சியாளர்கள் உருகுணையைத் திறம்பட நிர்வாகிக்கத் தடையாக இருந்தது. பலவீனமான அரசர்கள் அநுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்த காலத்தில் உருகுணையில் சிலர் சுதந்திரமாகத் தமது ஆட்சியை நடத்துவதற்கு இந்த இயற்கை அமைப்பே காரணமாகும். மலைகளின் அமைவிடம் காரணமாக அநுராதபுர இரசதானிக்கும் உருகுணைக்கும் இடையே போக்குவரத்து, செய்தித் தொடர்பு என்பவற்றை ஏற்படுத்துவதும் சிரமமான செயலாக அமைந்தது.

இலங்கை 65,610 கிலோ மீற்றர் பரப்புடைய தீவாகும். இந்தியாவுடன் ஒப்பிடுகையில் இது மிகச் சிறிய நாடாகும். இந்நாடு சிறிய நாடாக இருப்பதும் வரலாற்றில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பண்டுகாபய மன்னன் தனது பத்தாவது ஆட்சியாண்டில் நாடு முழுவதும் கிராம எல்லைகளை அமைத்ததாக மகாவம்சமும் தீபவம்சமும் குறிப்பிடுகிறது. தனது பத்தாவது ஆட்சியாண்டில் நாட்டின் பெரும்பகுதியை ஒன்றிணைத்திட இவனால் முடிந்ததென்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது. இவ்வாறு குறுகிய காலத்தில் நாட்டை ஒன்றிணைக்கக் கூடுமானதாக இருந்தமைக்கு இந்நாடு சிறிய நிலப்பரப்பை உடையதாக இருந்தமையே காரணமாகும். இதனால் ஒரு அரசனின் கீழ் ஒன்றுபட வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. பிரதேச நிர்வாகத்தின் பொருட்டு இணையரசன், ஆதிபாத, குழுத்தலைவன், மாண்டலிக்க, பஸ்ஸது, ரட்லது, கம்லது போன்றோர் அரசனால் நியமிக்கப்பட்டதுடன் அரசனுக்கு வகை கூற வேண்டியோராயும் இருந்தனர். இவ்வாறு அரசனால் செயற்பட முடிந்தமைக்கும் நாடு அளவில் சிறியதாக இருந்தமையே காரணமாகும். கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டின் பின் இந்தியாவில் பேரரசைக் கட்டியெழுப்பிய மன்னர்கள் தமது பதவியையும் ஆதிக் கத்தையும் வெளிப்படுத்த ராஜாதிராஜன், மகாராஜாதிராஜன், விக்ரமதித்தன் போன்ற பட்டங்களை உபயோகித்தனர். ஆனால் இலங்கை மன்னர்கள் ராஜா, மகாராஜா, மயூரமுக்கா, ரஜபா போன்ற சாதாரண பட்டங்களையே உபயோகித்தனர். இலங்கை சிறிய நாடாக இருந்தமையே இதற்கான காரணமாகும்.

பொதுவாக மக்களின் வசிப்பிடங்கள் அவர்கள் பயன்படுத்தும் பொருட்கள், உணவு, உடை என்பன நாட்டின் அமைப்பு, காலநிலை சூழலில் பெறக்கூடிய வளங்கள் என்பவற்றிற்கு இசைவாகவே அமையும். ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் வந்து குடியேறியவர்களின் நிலையும் இவ்வாறாகவே இருந்தது. வீடுகள் அமைப்பதற்குச் சூழலில் கிடைத்த கல், மண், மரம், வைக்கோல் போன்ற பொருட்களையே பயன்படுத்தினர். செங்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட அரச மாளிகையின் எச்சங்களைத் தவிர வேறு எந்தக் கட்டடங்களின் எச்சங்களும் இன்று இல்லாமைக்குக் காரணம் அவை உறுதியானவையாக இல்லாதிருந்தமையால் அழிவுற்றமை

யாகும். புத்தசமயம் இலங்கைக்கு வருமுன் கற்குகைகளில் மக்கள் வாழ்ந்ததாகவும், புத்தசமய வருகைக்குப் பின் அவை புத்தபிக்குகளுக்கு வழங்கப்பட்டதாகவும் ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. தேவநம்பிய தீச மன்னனால் பௌத்த பிக்குகளுக்கு 68 குகைகள் அளிக்கப்பட்டதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. குழல் இதில் தாக்கம் செலுத்தியதை நாம் இங்கு காணலாம். கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கல், செங்கற்கள் என்பவற்றைக் கொண்டு தூபி, விகாரை போன்ற கட்டடங்கள் அமைக்கத் தொடங்கினர். இந்நாட்டில் எளிதில் கிடைக்கக்கூடிய கருங்கல், சுண்ணக்கல், களிமண், மரங்கள் என்பவற்றை உபயோகித்தே அவைகள் அமைக்கப்பட்டன. கட்டில், கதிரை போன்ற வீட்டுத் தளபாடங்களும் குழலில் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டே அமைக்கப்பட்டன. சமயலறைக்குத் தேவையான சட்டி பாணைகள், பீங்கான், கோப்பைகள் என்பனவும் நிலத்திலிருந்து எளிதாகப் பெறக்கூடிய களிமண்ணைக் கொண்டே செய்யப்பட்டன. உரல், உலக்கை, அம்மி என்பன கருங்கல்லினால் செய்யப்பட்டன. மூன்று கற்களைக் கொண்டு அடுப்பு தயாரிக்கப்பட்டது. நெருப்பைப் பெறுவதற்கு அண்மையிலுள்ள காடுகளிலிருந்து விறகு பெறப்பட்டது.

ஆரம்ப ஆரியக் குழுவினர் இலங்கைக்கு வரும் போது, அவர்களது முக்கிய உணவாக விளங்கியது கோதுமையாகும். எனினும் அவர்கள் குடியேறிய பின்னர், அக்காலத்தில் இங்கு விளைந்த இந்நாட்டுக் காலநிலைக்கு ஏற்றதான நெல்லைப் பயிரிட்டதுடன், சோற்றைத் தமது பிரதான உணவாகக் கொள்ள வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டது. பழங்கள், காய்கறிகள் (பூசனிக் காய், சுரைக்காய், கத்தரிக்காய், வாழை, பலா) என்பவற்றை உண்டனர். இந்நாட்டுக் காலநிலைக்கேற்ப பெறக்கூடிய காய்கள், இலை வகைகள், கிழங்கு வகைகள் என்பவற்றையும் உணவாகக் கொண்டனர். பழங்காலத்திலிருந்தே இங்கு செல்வமாகக் கருதப்பட்ட எருதுகள், பசுக்கள் என்பவற்றின் பாலும் அவர்களின் உணவானது.

ஆரம்பத்தில் குடியேறியவர்கள் இந்நாட்டில் பஞ்சால் நெய்யப்பட்ட பருத்தி உடையையே அணிந்தனர். இந்நாட்டின் காலநிலைக்குப் பருத்தி உடை பொருத்தமானதாகும். குவேனியை

முதன்முதல் சந்தித்த போது அவள் நூல் நூற்றுக் கொண்டிருந்த தாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. அக்காலம் முதலே மக்கள் பருத்தி உடை அணிந்தனர் என்பதை இதன்மூலம் அறியக்கூடிய தாய் உள்ளது. இவற்றை நோக்கும் போது நாட்டின் இயற்கை அமைப்பு, இயற்கை வளங்கள் என்பன வரலாற்றில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளனமை தெளிவாகிறது.

இந்தியாவில் பல மொழிகள் பேசப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் இலங்கையில் அதிகமானோர் சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளை மாத்திரம் மக்கள் பேசுகின்றனர். இவ்வாறு இரு மொழிகளைப் பேசுவதற்கு இந்நாட்டின் சிறிய நிலப்பரப்பே காரணமாகும்.

இந்நாட்டு மக்களிடையே நிலவும் திருமணம், மரணம், குழந்தை பிறப்பு போன்ற சமூக வைபவங்களுடன் தொடர்புடைய சடங்கு முறை, சமய சம்பந்தமான சடங்கு முறைகள், வேறு பழக்க வழக்கங்கள் என்பன பிரதேசங்களுக்கிடையில் வேற்றுமையின்றிப் பெரும்பாலும் ஒற்றுமையுடையதாகக் காணப்படுவதற்கும் நாட்டின் அமைப்பே காரணமாகும்.

விவசாயம் தொடர்பான அறிவுடன் இலங்கைக்கு வந்த ஆரியர்களுக்கு இந்நாட்டின் புவியியல் அமைப்பு விவசாயத்திற்கு சாதகமாக அமைந்தது. அவர்கள் விவசாயத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமான இடங்களிலேயே தமது குடியிருப்புக்களை அமைத்தனர். கலா ஓயா, மல்வத்து ஓயா, போன்ற நதிக்கரைகளின் வடக்கு சமவெளிகளிலும் வளவை கங்கை, கிரிந்தி ஓயா, மாணிக்க கங்கை, குமுக்கன் ஓயா போன்ற ஆறுகளை அண்டிய தென்கிழக்குப் பிரதேசங்களில் நிலவிய காலநிலை, பருவக் காற்றினால் கிடைத்த மழை, அங்கு பாய்ந்த ஆறுகள் என்பன விவசாயத்திற்கு, குறிப்பாக நெற் பயிர்ச்செய்கைக்கு ஏற்றதாக அமைந்தன. இந்தப் புவியியல் அமைப்பானது நெடுங் காலமாக இந்நாட்டு மக்களை விவசாயத்தில் ஈடுபடச் செய்தது. ஆறுகள், குளங்கள் மழையை நம்பியும் பயிர்ச்செய்கை நடைபெற்றன. சில இடங்களில் படிக்கட்டு முறை மூலமும் விவசாயம் நடைபெற்றது.

இலங்கையில் ஆரம்பத்தில் குடியேற்றங்களை அமைத்த ஆரியர் குளத்து நீர், மழை நீர் என்பவற்றைக் கொண்டே

விவசாயத்தை மேற்கொண்டனர். நாட்கள் செல்ல மக்கள் தொகை அதிகரித்ததாலும், உரிய வேளையில் நீர் கிடைக்காமையாலும், வரட்சியான காலத்தில் ஆறுகள் வற்றியதனாலும் நீரைப் பெறுவது பிரச்சினையாகியது. இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் பொருட்டு நாட்டின் புவி அமைப்பைப் பயன்படுத்தி சமவெளிகளில் இயற்கையாகவே காணப்பட்ட ஓடைகள், குளங்கள் போன்ற சிறு நீர் நிலைகளை இணைத்து சிறு அணைகள் அமைத்து நீரைச் சேகரித்தனர். காலம் செல்ல அவைகளும் போதாமற் போகவே பாரிய குளங்கள் அமைத்துக் கால்வாய்கள் மூலம் வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சினர். பெரும் அணைகள் கட்டி நீரைத் தேக்கி விவசாயத்துக்குப் பயன்படுத்தினர்.

விவசாயத்தில் மட்டுமன்றி வேறு தொழில்களிலும் புவியியல் அமைப்பு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் இந்நாட்டு மக்களிடையே கொல்லர்கள், தச்சர்கள், பொற்கொல்லர்கள், குயவர்கள் போன்றோர் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இரத்தினக்கற்கள், மரங்கள் பல்வேறு கனிப்பொருட்கள், களிமண் போன்றவற்றை நாட்டின் பல்வேறு இடங்களிலிருந்து பெறக்கூடியதாக இருந்தது.

மந்தை வளர்ப்பும் மக்களின் தொழிலாக அமைந்தது. பயிர்ச் செய்கைக்குத் தேவையான உரம், உழுவதற்கு எருதுகள் என்பன தேவைப்பட்டதால் எருதுகளும் மாடுகளும் மிகவும் பயனுள்ளதாக அமைந்ததோடு, மந்தை வளர்ப்பிற்கும் அவர்கள் தூண்டப்பட்டனர்.

இலங்கையர் சிலர் வெளிநாடுகளுடன் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தமைக்கும் சான்றுகள் உள்ளன. இந்தியா, பர்மா, சீனா, சுமத்திரா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் பற்றி இலக்கிய நூல்களில் காணக்கிடக்கிறது. கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் இந்நாட்டிலிருந்து வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தின் பொருட்டுச் சென்றோர் பற்றி நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உருகுணையிலிருந்து வர்த்தகர்கள் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றதாக ரசவாஹினி என்ற நூல் கூறுகிறது.

ஏராளமான துணிவகைகளை எடுத்துக் கொண்டு இந்நாட்டிலிருந்து இந்தியாவின் பாருகச்ச துறைமுகத்திற்கு சென்ற

வர்த்தகர்களைப் பற்றி தீர்த்தகல்பயில் கூறுகிறது. வர்த்தகத்தின் பொருட்டு வர்த்தகக் கப்பல்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன. தேவையான கப்பல்களை இந்நாட்டு மக்கள் தயாரித்தனர் என நாம் எண்ண இடமுண்டு. சீனாவில் பிக்குணி சாசனத்தை அமைக்கும் பொருட்டு அங்கு சென்ற சிங்களப் பிக்குகள் நந்தி எனும் கப்பல் சொந்தக்காரனின் கப்பலில் அங்கு சென்றதாக சிகலவத்துப்பகரயில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1ஆம் விஜயபாகு, 1ஆம் பராக்கிரமபாகு ஆகிய மன்னர்களின் காலத்தில் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட பல வர்த்தகக் கப்பல்கள் தொடர்பாக கிறா சந்தேசய' (கிளி விடு தூது) என்ற நூலில் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு கப்பல் கட்டும் தொழிலும் இங்கு நடைபெறுவதற்கு இந்நாடு இந்து சமுத்திரத்தில் வர்த்தக மத்திய நிலையமாக இருந்தமை காரணமாகும்.

புத்தசமயம் இலங்கைக்கு வந்த ஆரம்ப காலத்தில் பிக்குகள் கற்குகைகளில் வாழ்ந்தனர். அங்கு பொறிக்கப்பட்டுள்ள சில தகவல்கள் இதனை வெளிப்படுத்துகின்றன. அந்தக் குகைகள் இந்நாட்டின் இயற்கைக் கொடையாகும். இவை தவிர்ந்த கிளைகளைக் கூரையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட 'பன்சாலா' எனும் பன்சலைகளும் புத்த பிக்குகளின் வசிப்பிடமாக இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பின்னர் பிரிவெனாக்கள் அமைக்கப்பட்டன. பிக்குகளின் வசிப்பிடங்கள் தவிர அவர்களும் பொதுமக்களும் வழிபடுவதற்காகத் தூபி உபோஸ்தாகர, சந்நிபாதசாலை, போதிகர, பிரத்திமாகார போன்ற பல்வேறு கட்டடங்கள் அமைக்கப்பட்டன. சூழலில் இருந்து பெறப்பட்ட கற்கள், தரையிலிருந்து பெறப்பட்ட களிமண்ணைச் சுட்டுப் பெறப்பட்ட செங்கல், ஓடுகள் என்பவற்றின் மூலமே இவை அமைக்கப்பட்டன. கட்டடக் கலைஞர்கள் கட்டடங்கள் அமைக்க இலகுவில் பெறக்கூடிய பொருட்களை உபயோகப்படுத்தினர். கட்டடங்கள் அமைப்பதற்கு மட்டுமன்றி சிற்பம், சித்திரம் மற்றும் செதுக்கல் வேலைகளுக்கும் சூழலில் கிடைக்கப்பெற்ற களிமண், கருங்கல், சுண்ணாம்புக்கல் என்பவற்றைப் பயன்படுத்தினர். புத்த சிலைகள் கல்லாலும், செங்கல்லாலும் செய்யப்பட்டன. இந்நாட்டில் விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டதிலும் புவியியல் செல்வாக்கு செலுத்தியுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். பிக்குகளின் வதிவிடம் மக்கள் வாழும் இடங்களிலிருந்து சற்று தொலைவில் அமைய

வேண்டும் என்பதற்காக அவைகள் அநேகமாகக் குன்றுகளின் மீது அல்லது உயரமான இடங்களில் அமைக்கப்பட்டன. மிகிந்தலை, கித்துல் பவ்வ, முல்கிரிகல போன்ற இடங்களில் விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தமை மூலம் இது தெளிவாகிறது.

புத்த சமயம் இந்த நாட்டிற்கு வந்து விரைவில் அது நாடு முழுவதும் பரவியது என்பதனை நாடு முழுவதும் உள்ள கி.மு 2ஆம், 3ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த குகைக் கல்வெட்டுக்கள் மூலமும் மகாவம்சத்தின் மூலமும் அறியலாம். அந்த காலத்தைச் சேர்ந்த நூற்றுக்கணக்கான கல்வெட்டுக்கள் இலங்கையின் வடபகுதியில் மட்டுமன்றி கித்துல்பவ்வ, கதிர்காமம், யால போன்ற தென் பகுதியிலும், கண்டி மாவட்டத்தில் தெல்தெனிய, தூல்லவ, கோணவத்த, பம்பரகல்ல ஆகிய இடங்களிலும், நுவரெலியா மாவட்டத்தில் வலப்பன போன்ற மலைப்பிரதேசத்திலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தேவநம்பீய தீச மன்னனால் ஐம்புகோள, திஸ்ஸ, பாச்சினாராம எனும் மூன்று விகாரைகள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் அமைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. அரசனின் ஆட்சியின் முதலாவது ஆண்டு நடைபெற்ற அரச மர நடுகை விழாவிற்கு உருகுணையில் கதிர்காமம், சந்தனகாமம் ஆகிய இடங்களிலிருந்து மக்கள் வருகை தந்ததாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கி.மு 2 ஆம் நூற்றாண்டளவில் நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலும் பௌத்த சமயம் பரவியமையை இந்த சான்றுகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

இலங்கை இந்து சமுத்திரத்தில் கடற்பாதையில் முக்கிய இடத்தில் இந்தியாவுக்கு அருகில் ஆனால் இந்தியாவில் இருந்து பிரிந்து அமைந்திருப்பது இந்நாட்டின் அரசியல், சமூகப் பொருளாதாரப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் செலுத்திய செல்வாக்கினையும், அவ்வாறே உள்நாட்டுப் புவியியல் அமைப்பு வரலாற்றில் செல்வாக்கு செலுத்திய விதத்தினையும் நாம் அவதானித்தோம். கி.பி 15 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப் பகுதியிலேயே நாம் கவனம் செலுத்தினோம். இந்நாட்டின் அமைவிடமும் பௌதிக அமைப்பும் தற்காலத்திலும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார வரலாற்றில் ஓரளவேனும் செல்வாக்கு செலுத்துகிறது என்பதனை மறுக்க முடியாது.

அத்தியாயம் 3

அநுராதபுரக்கால குடியேற்றங்களின் பரம்பல்

இனப்பிரிவுகளும் கலாசாரமும்

இனப்பிரிவுகள் குறித்து பல்வேறு கருத்துக்கள் இலங்கை வரலாற்றின் ஆரம்பகாலம் முதல் நிலவி வருகின்றது. எனினும் இது குறித்து ஆய்வு செய்த நிபுணர்களிடம் மனித இனப்பிரிவுக்கும் கலாசாரத்திற்கும் இடையில் இயல்பான தொடர்புகள் எதுவும் இல்லை என்ற கருத்தே நிலவுகின்றது. இந்நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் சம்பந்தமாக முன்வைக்கப்பட்ட ஆரியர், திராவிடர் என்ற இனப்பிரிவுகளின் வரலாற்று ரீதியான பெறுமதிகள் கிடையாது என இப்போது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் இலங்கையில் குடியேறுவதற்காக பல விதமான மக்கள் பிரிவினர் நீண்டகாலமாகவே தொடர்ந்து வெளிநாடுகளில் இருந்து இடம்பெயர்ந்ததாக உள்ள தகவல்களை ஆய்வு செய்யும் பொழுது தெரிகின்றது. இங்கு 'ஆர்ய' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது இந்தோ ஐரோப்பிய பிராகிருத மொழி பேசிய, கி.மு ஏழாம் நூற்றாண்டில் இருந்து மூன்று நூற்றாண்டு காலமாக இலங்கைக்கு இடம்பெயர்ந்து வந்த மக்களை அடையாளப்படுத்துவதற்கே ஆகும்.

முதல் குடியேற்றம்

இலங்கை வரலாற்றை உருவாக்குவதற்கு உதவும் வம்சக் கதைகளில் விஜயனின் வருகைக்கு முற்பட்ட காலம் குறித்து தகவல்களைப் பெறுவது கடினமாகும். இந்நாட்டின் ஆதிக்குடிகள் இயக்கர் மற்றும் நாகர் என அவ்வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் உள்ள செய்திகளின் படி பார்த்தாலும் விஜயனும் அவனது குழுவும் இந்நாட்டிற்கு வந்த முதல் மனித சமூகம் எனக் கொள்வதும் கடினமாகும்.

புராதன கற்காலம் முதலே இலங்கையில் ஹோமோ சேபியன் மனிதன் வாழ்ந்ததாக புராதன வரலாற்று ஆய்வுகள் மூலம் தெளிவாகின்றன. மைக்ரோலிதிக்க எனும் சிறு கல்லாயுதங்களை பயன்படுத்திய பலாங்கொடை கலாசாரத்திற்கும் உரித்தான வரலாற்றுச் சிதைவுகள் யாழ்ப்பாணத்தைத் தவிர இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகள் முழுவதும் பரவிக் கிடக்கின்றன. ஈரவலயத்தில் மத்திய மலைநாட்டில் ஹோட்டன் சமவெளியிலும் வெப்ப வலயத்தில் வடக்கில் பூநகரி மற்றும் மாங்குளத்திலும் தெற்கே மினிஹாகல் கந்த என பல்வகையான காலநிலைப் பிரதேசங்களிலும் இந்த சிதைவுகள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இந்தச் சிதைவுகள் கி.மு 28000 ஆண்டு முதல் கி.மு 9500 ஆண்டு வரையிலான காலப்பகுதிக்குரியது. உறுதியாக தர்க்கரீதியான தீர்மானத்திற்கு வரமுடியாத சிதைவுகளும் புராதன கற்காலத்துக்குரிய பலவும் இலங்கையின் பல்வேறு இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன்படி இந்நாட்டில் மனித வாழ்வு நாம் நினைத்ததைவிட புராதன காலத்துக்குரியது என்பது தெளிவாகின்றது.

கி.மு 15000 முதல் 10000ற்கு இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த மெசொலிதிக்க எனும் மத்திய கற்காலத்துக்குரிய கல் உபகரணங்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இது வேட்டுவ வாழ்வோடு தொடர்புடைய வரலாற்றுச் சிதைவுகளாகும். மக்களின் வாழ்வு உணவைச் சேகரிக்கும் செயற்பாட்டை மையமானதாகக்கொண்டு இருந்தது. சூழலின் இயல்பான நிலையில் உற்பத்தியான உணவை உண்பது இச்சமூகத்தின் இலட்சணமாக இருந்தது. கலாசார ரீதியில் இலங்கையில் வாழ்ந்த மக்கள் சமகாலத்து தெற்காசியாவில் வாழ்ந்த ஏனைய சமூகங்களை விட ஓரளவு முன்னேற்றமுடையவராக இருந்தமை தெரிகிறது. இந்த இடம்பெயரும் வேட்டுவ சமூகம், வெளிநாடுகளில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்த மிகவும் முன்னேறிய மக்கள் கூட்டத்தினர் காரணமாக மாற்றமடைந்தனர்.

பிற்கால கல்யுகத்திற்குரிய வரலாற்றுச் சிதைவுகளும் இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை கி.மு 10000 ஆண்டளவில் இருந்து காணப்படுவதாக தீர்மானிக்க முடியும்.

ஆரியர்கள் இங்கு வந்து இரும்பை பயன்படுத்திய கலாசாரத்தை அறிமுகப்படுத்தும் வரை இலங்கையில் நிலவிய கலாசாரம் இதுவே ஆகும்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலக் கைத்தொழில்

கற்கால மக்கள் காலம் செல்ல கற்கள், எலும்புகள், சிற்பிகளைப் பயன்படுத்தி ஆயுதங்களை தயாரிக்கும் அறிவை அனுபவரீதியாகப் பெற்றுக்கொண்டனர். இக்காலக்கட்டத்தில் அவர்கள் கூர்மையாக்கியும் மரங்களைச் சீவி தயார்படுத்தியும் தமது உபகரணங்களை ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டனர். இயற்கைச் சூழலில் உணவைப் பெற்றுக்கொள்வது அவர்களின் பிரதான வாழ்க்கையாக இருந்தது. அதனால் வேட்டையாடுவதை ஆண்கள் மேற்கொள்ள, காய்கறிகளை சேகரிப்பது பெண்களின் நாளாந்த செயற்பாடுகளில் பிரதான இடத்தை வகித்ததாகத் தெரிகின்றது. அவர்களின் இருப்பிடமாகப் பொதுவாக பயன்படுத்தியது குகை அல்லது கல்லினால் மூடப்பட்ட அடிவாரமாகும். உணவைப் பெறுவதும் காட்டுமிருகங்களின் தொல்லைகளிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதுமே அவர்களின் நோக்கமாக இருந்தது.

நாயை வசப்படுத்தி தமக்கேற்ற வகையில் பழக்கப்படுத்தியதாக ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. வேட்டையாடும் நடவடிக்கைகளில் மனிதன் முதன்முதலாகப் பழக்கப்படுத்திய மிருகம் நாய் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையில் வரலாற்று முற்பட்டகால மக்கள் நெருப்பு பாவனை குறித்து அறிந்திருந்தனர். குகைக்கருகில் கரி மற்றும் எலும்புகள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளதால் அவர்கள் நெருப்பை பயன்படுத்தியிருந்தனர் என்பது உறுதியாகின்றது. காட்டு மிருகங்களின் தொல்லைகளில் இருந்து தம்மைப் பாதுகாக்கவும் உணவை சுட்டெரித்துக் கொள்ளவும் இதனைப் பயன்படுத்தினர்.

இம்மக்கள் பாவித்த பொருள்களின் சிதைவுகள் சில பெல்லன் பெந்திபெலெஸ்ஸ எனும் இடத்தில் இருந்து கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவை கி.மு 4500 அளவிலான காலத்திற்குரியவை. மேலும் சில அநுராதபுர கெடிகேக்கு அருகே உள்ள பிரதேசத்தில் இருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இம்மக்களின் கலாசாரம்

இலங்கையின் பல பகுதிகளில் பரவியிருந்தது. அவர்கள் வாழ்க்கையோடிணைந்த சித்திரங்களும் பல பிரதேசங்களில் உள்ள கற்குகைகளில் இருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

விவசாயம்

ஆரியர்களுக்கு முன் இலங்கை மக்களிடையே விவசாயம் குறித்த அறிவு இருந்ததாக சில அறிஞர்களிடையே கருத்து நிலவுகிறது. மகாவம்சத்தில் வரும் செய்திகள் சிலவும் இதற்கு சாதகமாகவே இருக்கின்றன. புத்தரின் இலங்கை விஜயம் குறித்து விபரிக்கும் பொழுது அதில் நாகர்களின் இராச்சியம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அது நிரந்தர வசிப்பிடமுள்ள விவசாய சமுதாயம் ஒன்றினைக் கொண்டு உருவான இராச்சியமாகும்.

குவேனி குறித்த செய்தியில் உள்ள பருத்தி நூற்கும் விபரங்களும் பருத்திப் பயிர்ச் செய்கை குறித்து எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அநுராதபுரத்தில் அண்மைக்காலமாக மேற்கொண்ட ஆய்வுகளில் பௌத்த யுகத்திற்கு முன்னைய காலத்திற்குரிய பல சிதைவுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் கூட விவசாய சமூகத்தின் அடையாளங்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தமை முக்கியமானதாகும். எனினும் அந்தச் சிதைவுகள் ஆரியர்களின் வருகைக்கு முந்திய சமூகத்துக்குரியது தானா என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு போதிய சாட்சிகள் இல்லை.

சிதைவுகள்

இலங்கையின் உலர் வலயத்தில் கபில மற்றும் செந்நிற மண் கொண்ட பிரதேசங்களில் கல் ஆயுதங்களின் சிதைவுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பொம்பரிப்பு, குருகல்ஹின்ன, கதிரவேளி, பதியகம்பளை மற்றும் வளவைச் சமவெளி போன்ற பிரதேசத்து அகழ்வுகளின் போது இவ்வரலாற்றுச் சிதைவுகள் கிடைத்தன. கி.மு 800ஆம் ஆண்டளவில் இருந்து கி.மு 100ஆம் ஆண்டுவரை உள்ள காலத்துக்குரியதாக எமது அயல் நாடாகிய தென் இந்தியாவில் இந்த கலாசாரம் நிலவியது. இரும்புப் பாவனை கொண்ட இக்கலாசாரத்தில் கறுப்பு மற்றும் செந்நிற களிமட்பாத்திரங்கள் பாவனையில் இருந்தன. நிலையான

வாழ்விடத்தின் இலட்சணங்களையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

வாழும் இடம், விவசாய நிலம், குளம் மற்றும் மயானம் எனத் தெளிவாக வேறுபடுத்திக் காணக்கூடிய நான்கு பிரதேசங்கள் இந்தக் குடியிருப்புச் சிதைவுகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றன. நீரை செயற்கையான முறையில் ஒரு பிரதேசத்தில் இருந்து மற்றொரு பிரதேசத்திற்கு வடிகால் மூலம் அனுப்பியதற்கான ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன. அத்துடன் இலங்கையில் குடியிருப்புக்களில் அடக்கம் செய்யும் முறை தென்னிந்திய முறையிலும் வேறுபட்டதாகும்.

தென்னிந்தியாவில் ஆரியரின் வருகைக்கு முன் இருந்த கலாசாரத்தின் ஒரு அங்கமாக விவசாயம் இருந்ததைக் காணலாம். அதனால் இலங்கையிலும் ஆரியரின் இடப்பெயர்விற்கு முன்பிருந்தே விவசாயம் இருந்தது என்பது சிலரின் கருத்தாகும். மகாவம்சத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள மேலே காணப்படும் காரணங்களும் இதனை உறுதிசெய் வதற்குரிய ஆதாரங்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. எனினும் சிதைவுகள் ஆரியர் அல்லாத மக்களுடையதா என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்குப் போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லை என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

இலங்கை வரலாற்றிலேயே மிகவும் முக்கியமான அடையாளமாக விளங்குவது கற்காலத்தில் இருந்து மிக விரைவாக இரும்பு யுகத்திற்கு கால் பதித்ததாகும். வெண்கல யுகம் குறித்துத் தகவல் கிடைக்கவில்லை. கற்காலத்தில் வேட்டையாடுவதோடு உணவைச் சேகரித்த சமூகத்தில் இருந்து, எழுத்துக்களை அறிந்த, இரும்பினைப் பாவித்த விவசாய சமூகத்தினுள் ஒரேடியாக கால் பதித்ததைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இத்தகைய துரித வளர்ச்சிக்கு அந்திய நாடுகளில் இருந்து மக்கள் கூட்டமொன்று இடம்பெயர்ந்து வந்ததே காரணமென்பது சாதாரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்தாகும். இலங்கையின் வம்சக்கதைகளில் இந்நிகழ்வு விஜயனின் கதையில் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த மக்கள் பிரிவினர் இந்தோ ஆரிய வகையைச் சேர்ந்த மொழியைப் பேசினர். அது இந்தியாவின் வட பிராந்தியத்தில் ஆரம்பமானது என்பது சாதாரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்தாகும். இலங்கையில் பேசப்பட்ட

இந்தோ ஆரிய மொழியும் அதற்கு சமமான மொழியும் அக்காலத்தில் வடஇந்திய பிரதேசங்களிலே இருந்ததுதான் காரணமாகும். அக்குழுவினர் இந்தியாவின் தெற்கில் இருந்து இந்நாட்டிற்கு இடம்பெயர்ந்தாலும் வட இந்திய மக்கள் கலாசார ரீதியில் உயர்ந்த மட்டத்தில் இருந்ததோடு அவர்களுக்கு இந்நாட்டில் வாழ்ந்த கல்யுகத்தின் ஆயுதங்களையும் உபகரணங்களையும் பாவித்த மக்களை விரைவாக வெற்றி கொள்ள முடிந்தது.

இலங்கை வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தை வகிப்பது இந்தோ ஆரிய மொழி பேசிய கூட்டத்தினர் கி.மு ஏழாம் நூற்றாண்டளவில் இந்நாட்டிற்கு இடம்பெயர்ந்து வந்ததாகும். இலங்கையின் பிரதான மக்கள் குழுவினர் இந்தோ ஐரோப்பிய வகையைச் சார்ந்த மொழியொன்றினைப் பேசினர். இந்த மொழிகளில் இலங்கைக்கு இயல்நாடான தென் இந்தியாவில் வாழும் திராவிட மொழிகளை விட வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. இந்தியாவில் தமிழ்மொழி பேசும் மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களுக்கு வடக்கே வாழும் மக்களின் மொழியுடன் சிங்கள மொழிக்கு தொடர்பு இருப்பதால் இந்த மக்கள் பிரிவினருக்கும் சிங்கள மக்களுக்கும் இடையே இனரீதியான தொடர்பு இருப்பதாக அறிஞர்களிடையே பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்தாக இருக்கின்றது.

இதில் முதல் இடப்பெயர்வு மேற்கிலிருந்து ஏற்பட்டதாகவும் இரண்டாவது வங்காளத்தில் இருந்து ஏற்பட்டதாகவும் பஷாம் எனும் வரலாற்றாசிரியர் கருதுகிறார். இலங்கைக்கு வருகை தந்த ஆரியர்களின் பூர்வீக பூமி பஞ்சாப் என அடையாளம் காண்பதற்காக கலாநிதி பரணவிதான அவர்கள் முயற்சி எடுத்தார். எவ்வாறாயினும் மேற்கூறப்பட்ட வங்கம், லாலா, மகதம், சுப்பாரகம் மற்றும் மதுரா எனும் இந்திய பிரதேசங்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் மக்களின் இடப்பெயர்வு இந்தியாவில் இருந்து ஏற்பட்டதாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

இந்த யுகமானது இந்து ஆரிய மக்கள் வட இந்தியாவில் இருந்து வெளிப்பிரதேசங்களுக்கு கடல் மார்க்கமாக பயணித்த காலமாக இருந்தது.

மூலாதாரம்

அநுராதபுர யுகத்திற்குரிய காலத்தில் இலங்கையில் குடியேற்றத்திட்டம் தொடர்பாக தகவல்களை வழங்கும் மூலாதாரங்கள் பல இருந்தாலும் எழுத்து மூல மூலாதாரங்கள் கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் இருந்தே கிடைத்துள்ளன. அதற்கு முந்திய யுகம் குறித்து, தகவல்களைப் பெறுவதற்கு தொல்பொருள் ஆய்வாளர்களின் அகழ்வாராய்ச்சிகளினால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சிதைவுகள் மாத்திரமே உதவுகின்றன. அந்த மூலாதாரத் தட்டுப்பாடுகள் காரணமாகவும் கிடைக்கப்பெற்ற வரலாற்றுச் சிதைவுகளை பகுத்தாய்வு செய்வதில் உள்ள கஷ்டங்களின் காரணமாகவும் நீண்டகாலத்திற்கு முன் நிலவிய யுகம் குறித்து தகவல்களைப் பெறுவது மிகக்கடினமாகும்.

இலங்கையின் முதலாவது ஆரிய குடியேற்றத்தைக் குறித்து பலவிதமான மக்களின் கதைகள் இலக்கிய மூலாதாரங்களில் பல்வேறு வகைகளில் அடங்கியுள்ளன. அது தவிர 'தீபவம்சம்' சமந்தபாசாதிகா எனும் மகாவம்சத்தை விடவும் சிறிது காலம் பழமையான இலங்கை வம்சக் கதைகள் என்பவற்றில் இது குறித்த தகவல்கள் அடங்கியுள்ளன.

இதன் பிறகு இது தொடர்பான தகவல்களை வழங்கும் மூலாதாரங்கள் சிலவும் இருக்கின்றன. திவ்யாவதானய, மகாபாரதம் முதலிய இந்திய வழித்தோன்றலான நூல்களிலும் பாஷியன் மற்றும் ஹியுங்சாங் எனும் சீன தேச சஞ்சாரிகளின் அறிக்கையிலும் இலங்கை மக்களின் குடியிருப்புக்கள் குறித்து சிற்சில கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஜாதகக் கதைகள் சிலவற்றிலும் கூட இலங்கை குறித்துத் தகவல்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதோடு இந்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை தொடர்பாகக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள விபரங்களோடு பார்க்கும் பொழுது அவற்றில் ஏதோ சில தொடர்புகள் இருப்பதானத் தெரியவருகின்றது. இவற்றில் வலாஹஸ்ஸ, பதகுசலமானவ, தேவதர்ம ஆகிய ஜாதகக் கதைகள் மிக முக்கியமானவைகளாகும்.

இலக்கிய மூலாதாரங்களில் அதிகமானவை கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன.

மகாவம்ச செய்திகள் புராதன மூலாதார கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாயினும் அது எழுத்துருவம் பெற்றதோ கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே ஆகும். இவ் வம்சக்கதைகளில் வரும் வரலாற்று ரீதியான யுகத்திற்கு பொருத்தக்கூடிய எத்தனையோ தகவல்களை உறுதிப்படுத்துவதற்கு தொல்பொருள் ஆய்வாளர்களுக்கு மூலாதாரங்கள் கிடைத்த பொழுதிலும் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட யுகம் குறித்துப் பார்க்கும் பொழுது அது அவ்வளவு தூரம் பயனுள்ளதாக இல்லை. கல் யுகத்தில் மக்கள் பாவித்த பல்வேறு கல்லாயுதங்கள் அங்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவை தவிர எமக்குக் கிடைக்கும் முதல் சிதைவுகள், கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பௌத்த மதம் இந்நாட்டிற்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட பின் உள்ள யுகத்துக்குரியதாகும். அக் காலக் கட்டத்தில் இருந்து எழுதப்பட்டுள்ள பிராஹ்மி ஆவணங்களும் பிற்கால கல்வெட்டுக்களும் கட்டடங்களும் அவற்றின் சிதைவுகளும் குடியேற்றத்திட்டம் குறித்த தகவல்களைத் தருகின்றன.

முதல் குடிபெயர்வு குறித்த விடயங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள சமகால மூலாதாரங்கள் இல்லாமையானது பெரும் நட்டமாகும். அக் காலக் கட்டத்திற்குரியதென ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய தெளிவான தொல்பொருள் சிதைவுகள் எதுவும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. இலக்கிய மூலாதாரங்கள் பௌத்த மதம் இந்நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்பு எழுதப்பட்டவையாகும். அதனால் அந்த வம்சக் கதைகளை எழுதிய படைப்பாளிகளின் சிற்சில நம்பிக்கைகளும் இக்கதைகளின் ஊடாகக் கலந்தமை தெளிவாகிறது. இந்த வம்சக் கதைகளில் காணப்படும் கட்டுக்கதைகளில் ஏதோ சில வரலாற்று உண்மைகள் இருக்கின்றதென சில அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் அதேவேளை சிலர் அதனை கட்டுக்கதைகள் என நிராகரிப்பதில் முனைப்பாய் உள்ளனர். எனினும் இலங்கையில் சிங்களவர் பேசும் மொழியிலும் அயல்நாடான இந்தியாவில் தமிழ் மக்கள் பேசும் மொழியிலும் வேறுபாடுகள் இருப்பதாகவும் சிங்கள மொழியின் மூல பிராகிருத மொழி இயல்பிலும் வட இந்தியாவின் பிராகிருத மொழி இயல்பிலும் சிற்சில சமநிலை இருப்பதாகக் கூறும் வம்சக் கதையாளர்களின் கருத்துக்களை முற்றாக நிராகரிக்க முடியாது. அவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விடயங்கள் அடிப்படையில் வரலாற்று உண்மையொன்று இருக்கக்கூடும் என சாதாரணமாக

ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்று சமகால இந்தியாவின் குடிப்பெயர்வு குறித்து தகவல்களை விசாரிக்கும் பொழுது தெளிவாகிறது.

மகாவம்சச் செய்தி

கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் மகாவம்சத்தை எழுதியவர் இலங்கைக்கு வட இந்திய ஆரியர்கள் இடம்பெயர்ந்தது குறித்து கதைச் செய்தி ஒன்றை முன்வைத்தார். சம்பிரதாய பூர்வமாக நடைமுறைப்படுத்தி வந்த வாய்மொழிக் கதைகள் இங்கு உள்வாங்கப்பட்டுள்ளதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதோடு அது இலங்கை மக்களின் குடியிருப்பு சம்பந்தமாக முக்கிய மூலாதாரமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதால் அச்செய்தியை சுருக்கமாக இங்கு முன்வைப்பது பயனுள்ளதாக அமையும்.

வங்கதேச மன்னனின் மகள் மகதத்தை நோக்கிச் செல்லும் பல்லக்கில் சேர்ந்து பயணித்தாள். வழியில் லாலா எனும் நாட்டில் சிங்கமொன்று பல்லக்கைத் தாக்கி இளவரசியைக் கடத்திச் சென்றது. சிங்கத்திற்கும் இளவரசிக்கும் சிங்ஹபாகு எனும் மகனும் சிங்ஹசீவலி எனும் மகளும் பிறந்தனர். பிள்ளைகள் வளர்ந்த பின் சிங்கத்திடம் இருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு தாயும் பிள்ளைகள் இருவரும் தமது பாட்டனாரின் இராஜதானிக்கு மீண்டனர். இவ்வேளையில் சிங்கம் தனது குடும்பத்தைத் தேடிப் போகும்பொழுது வழியிலுள்ள ஊர்களையும் சொத்துக்களையும் அழித்ததால் சிங்கபாகுவால் சிங்கம் கொல்லப்பட்டது.

சிங்கபாகுவிற்கும் சிங்கசீவலிக்கும் திருமணம் நடந்து சிங்கபுர எனும் நகரை ஆட்சிசெய்த பொழுது பதினாறு இரட்டைக் குழந்தைகள் அவர்களுக்குப் பிறந்தனர். இந்தப்பிள்ளைகளில் மூத்தவனான விஜயன் வன்முறைக்காரனாய் இருந்தான். அவனும் அவனது பரிவாரங்களும் மக்களுக்கு பெருந்தொல்லைகளைக் கொடுத்தமையால் மக்கள் இவர்களைக் கொல்லும்படி மன்னரிடம் கேட்டுக்கொண்டனர். மன்னர் சிங்கபாகு தனது மகனையும் ஐந்நூறு பேர் வரையில் கொண்ட அவனது பரிவாரங்களையும் நாட்டில் இருந்து வெளியேற்றினான். தாமரலிப்தியிலிருந்து வெளியேறிய அவர்களை ஏற்றிவந்த கப்பல் சுப்பராகத் துறைக்கு வந்தது. அவர்களின் தவறான நடத்தையின் காரணமாக அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு இலங்கைத் தீவை அடைந்தனர்.

மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவாறு விஜயனும் அவனது குழுவினரும் புத்தபகவான் பரிநிர்வாணம் அடைந்த தினத்திலேயே இலங்கையில் வந்து இறங்கினர். புத்த பகவான் பரிநிர்வாணம் அடைவதற்கு முன் விஜயனையும் அவனது குழுவினரையும் பாதுகாக்கும்படி நீலத்தாமரை தேவனிடம் கையளித்தார். இலங்கையில் வந்து இறங்கிய விஜயனையும் அவனது குழுவினரையும் கவர்ந்து கொள்வதற்கு குவேனி எனும் அரக்கி முயற்சித்தாள். அந்த முயற்சி பயனளிக்காமல் போகவே விஜயனைத் திருமணம் செய்து அரக்கர்களைக் கொல்வதற்கு விஜயனுக்கு உதவிகள் புரிந்தாள். அதன்பின் விஜயன் தம்பபண்ணி எனும் நகரை அமைத்துக் கொண்டு அதனைப் பிரதான நகராக்கி ஆட்சி செய்தான். அவனைப் பின்தொடர்ந்த ஐவரும் மேலும் ஐந்து குடியேற்றங்களை நிறுவினர். அவையாவன, அநுராதகம, உபதிஸ்ஸகம, உஜ்ஜேனி, உருவெல, விஜிதகம என்பனவாகும். இக்குடியேற்றங்கள் அனைத்தும் மல்வத்துலயா மற்றும் கலா ஓயா ஆகியவற்றைச் சூழ்ந்த பிரதேசங்களில் அமைந்துள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

விஜயன், அபிஷேகம் பெற்ற அரசனாக வரவேண்டும் என்ற அபிலாஷையில் அரச வம்ச இளவரசியை பெற்றுக்கொள்ள தென் இந்தியாவின் பாண்டிய நாட்டின் மன்னனிடம் தூதுவர்களை அனுப்பினான். பாண்டிய மன்னன் தனது மகளையும், அவளின் பரிவாரப் பெண்களையும் பதினெட்டு குலத்தைச் சேர்ந்த ஆயிரம் குடும்பங்களையும் அனுப்பி வைத்தான். விஜயன் குவேனியைக் கைவிட்டு பாண்டிய இளவரசியை மணந்துகொண்டான். அபிஷேகம் பெற்ற விஜயன், தம்பபண்ணி நகரை முப்பதெட்டு வருடங்களாக ஆட்சிசெய்தான். விரட்டப்பட்ட குவேனி அரக்கர்களின் இலங்காபுரி எனும் தலைநகரில் கொல்லப்பட்டாள். அவளின் மகனும் மகளும் மலையகத்திற்கு சென்றதோடு வேடுவ மக்கள் அவர்களின் வழித்தோன்றல் எனக் கருதப்படுகிறது.

வேறு முலாதாரங்கள்

இலங்கையின் மக்கள் வாழ்க்கை குறித்து மேலும் சில புராதன ஆவணங்கள் உண்டு. அதில் ஒரு செய்தி திவ்யாவதானய எனும் வட இந்திய நூலிலே காணக்கூடியதாக

இருக்கின்றது. ஏழாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிற்கு வருகை தந்த ஹியுங்சாங் எனும் சீன தேச சஞ்சாரி மேலும் இரு கதைகளை அறிக்கையிடுகிறார். ஹியுங் - சாங்கின் இரண்டாவது புரதான ஆவணமானது திவ்யாவதானச் செய்திக்கு சமமானதாகும். அதன்படி சிங்கள எனும் வியாபாரியின் மகனாலேயே இலங்கையில் குடியிருப்புக்கள் அமைக்கப்பட்டதாக கூறப்படுகின்றது. ஐந்நூறு வியாபாரிகளுடன் வர்த்தகப் பொருட்களை நாடியே சிங்கள என்பவன் இலங்கைக்கு வந்தான். இராட்சத பெண்களுடன் வாழ்வதற்காக அவர்கள் இலங்கையிலேயே தங்கிவிட்டனர். எனினும் இந்தப் பெண்கள் தம்மை சிறைப்பிடித்து வைப்பதற்கு ஆயத்தம் செய்கிறார்கள் என வியாபாரிகள் உணர்ந்து கொண்டனர். அதனால் பறக்கும் குதிரையின் உதவியுடன் அவர்கள் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறினர். 'சிங்கள' தன் நாட்டிற்குத் திரும்பிய பின் அங்கு அரசனானான். அத்துடன் இலங்கைத் தீவையும் ஆக்கிரமித்து அவன் இராட்சதர்களைத் தோற்கடித்து இலங்கையை அடிபணிய வைத்தான். சிங்களவனின் நாடு எனும் பெயரில் சிங்களத்துவீபம் எனும் பெயர் இலங்கைக்குக் கிடைத்ததாகத் தெரிகிறது. இதற்கு சமமான கதைகள் பதகுசல, மானவ, கத்த, வலாஹஸ்ஸ, தேவதம்ம எனும் ஜாதகக் கதைகளில் அடங்கியுள்ளன.

இந்தப் புராதன ஆவணங்களில் ஒன்றோடொன்று எதிர்மறையான வாய்மொழிக்கதைகளின் தகவல்களை நீக்கி அவற்றின் உண்மையை ஆய்வு செய்யும் பொழுது இந்நாட்டிற்கு பல சந்தர்ப்பங்களில் ஆரிய மக்கள் குடிபெயர்ந்து வந்தது தெளிவாகிறது.

குடிபெயர்ந்தவர்களின் தாயகம்

இலங்கைக்கு மக்கள் இடம்பெயரும் பொழுது பொதுவாக இந்தியக் குடாநாடு முக்கிய இடத்தை வகித்தது. ஆரியரின் வருகை குறித்து தகவல்களைப் பரீட்சிக்கும் பொழுது இலங்கைக்கு மக்கள் குடிபெயர்ந்தது குறித்து வட இந்திய ஆவணங்களும் அக்கறை கொண்டதாகப் புராதன ஆவணங்கள் சில தெளிவுபடுத்துகின்றன. கடல்வழி வர்த்தகமும் அதனுடன் தொடர்புடைய மக்கள் மத்தியிலும் விசேடமாக இச்செய்தி

பரவியிருந்ததாக ஜாதகக் கதைகள் சிலவற்றின் மூலம் தெளிவாகின்றன. மேலும் இலங்கையில் குடியேற்றத்தை உருவாக்குவதில் முன்னின்றவன் சிங்கள என்பவன் ஆவான். இத்தகவல்களை ஆய்வு செய்தபொழுது இலங்கைக்கு குடிபெயர்ந்து வந்தவர்கள் கடல்மார்க்கமாக மாத்திரமல்ல தரைவழியாகவும் இலங்கைக்கு வந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது. வர்த்தகப் பொருட்களை நாடி இலங்கைக்கு வந்த இந்த மக்கள் நாட்டின் கரையோரத்தில் வாடிகளை அமைத்து வாழ்ந்தனர் என்பதே இத்தகவல்களை ஆராய்ந்த போது வெளியான முக்கிய விடயமாகும். காலம் செல்லச் செல்ல இந்நாட்டுப் பெண்களுடன் தொடர்புகள் வைத்ததனால் குடும்பங்கள் பெருகின. அதனால் நாட்டின் உட்பகுதிகளிலும் குடியிருப்புக் கள் விரிவடையத் தொடங்கின என்பது தெளிவாகின்றது.

மேற்குப் பிரதேசம்

இலங்கைக்கு வந்து குடிபெயர்ந்த மக்கள் மேற்கு இந்தியாவில் இருந்து வந்ததற்கான ஆதாரங்கள் வம்சக் கதைகளில் வரும் செய்திகளில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. விஜயனும் அவனது குழுவினரும் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன் பாருகச்ச மற்றும் சுப்பாரக்க எனும் துறைமுகங்களை அடைந்ததாக மகாவம்சத்திலும் தீபவம்சத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. விஜயனின் பயணம் வங்க தேசத்திற்கு அருகிலுள்ள லாலா நாட்டில் இருந்து தான் ஆரம்பமாகியதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் இந்தப் புராதன ஆவணங்களைப் பகுத்தாய்வு செய்த அறிஞர்கள் புவியியல் அறிவுரைக்கேற்ப பல்வேறு கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளனர். எனினும் சுப்பாரக்க (நவீன ப்ரோச்) மற்றும் பாருகச்ச (நவீன ப்ரோச்) ஆகிய துறைமுகங்கள் இந்தியாவின் மேற்குக் கரையிலே அமைந்துள்ளன. இதன் அடிப்படையில் ஆரியர்கள் இந்தியாவின் மேற்குப் பிரதேசத்தில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்ததாக வாதிடும் அறிஞர் குழுவினரும் உள்ளனர்.

இந்தக் கருத்தினை மென்மேலும் வளர்த்த கலாநிதி செனரத் பரனவிதான அவர்கள், மகாவம்ச செய்திகளில் வரும்

விடயங்களையும் இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் சிலவற்றையும் பரீட்சித்துப் பார்த்தார். அதன்படி இந்நாட்டுக்கு வருகை தந்த மக்கள் பிரிவினர் இருக்கு வேத சப்த சிந்துப் பிரதேசத்தில் வசித்த ஆரிய குடும்பங்களில் இருந்து பிரிந்து வந்த ஒரு பிரிவினர் என அவர் காண்கிறார். அதன்படி விஜயன் பற்றிய செய்தியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வங்க அரசு கிழக்கு இந்தியாவில் அல்ல பஞ்சாபில் தான் அமைந்துள்ளது. சிங்ஹபுர காதியவார் குடாநாட்டில் அமைந்துள்ளது. மற்றொரு சிங்ஹபுரம் சப்த சிந்து பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ளது. அது காம்போஜய எனும் வடமேற்கு இந்திய பிரதேசத்திற்கு அண்மையில் அமைந்துள்ளது. இந்தக் கருத்துக்களின் படி இலங்கைக்கு வந்த விஜயனும் அவனது குழுவினரும் பஞ்சாப்பில் இருந்து குஜராத் வழியாக மேற்கு இந்தியக் கடலோரமாக இலங்கைக்கு வந்தனர். அந்த பயணப்பாதையில் பம்பாய்க்கு அண்மையில் கல்யாணி எனும் துறைக்கு வந்ததாகவும் அதன்படி இடம்பெயர்ந்தவர்களில் ஒரு பிரிவினர் இலங்கையின் மேற்குக் கரையோரத்தில் கல்யாணி எனும் நகரைக் கட்டியெழுப்பி அங்கு வாழ்ந்தனர் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையின் குடியேற்றங்கள் குறித்து குறிப்பிடப்படும் புவியியல் விபரங்களின்படி இலங்கை இந்தியாவின் கிழக்குப் பிரதேசங்களோடு தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்ததைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. விஜயனின் பாட்டியாகிய அரசகுமாரி வங்க தேசத்தின் அரசுகுடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரென அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. வங்க தேசமானது நவீன வங்காளத்தில் அமைந்துள்ள பழைய இராசதானியாகும். அது தவிர மகதம் மற்றும் கலிங்கம் எனும் கிழக்கு இந்தியாவின் வேறு இரண்டு பிரதேசங்களும் அக்கதையோடு சம்பந்தப்பட்டுள்ளன. விஜயன் இலங்கையை நோக்கி வரும்போது லாலா நாட்டிலிருந்துதான் பயணத்தை ஆரம்பித்தான் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் இந்த லாலா நாடு தற்காலத்து சோழக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படும் லாத்த நாடுதான் என சிலர் விமர்சிக்கின்றனர்.

விஜயனுக்குப் பிறகு வந்த மற்றொரு வட இந்தியப் பிரிவினர் என மஹாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இளவரசி பத்தகச்சானா

உள்ளிட்ட பிரிவினர் சாக்கிய அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர்களின் தலைநகரமான கபிலவஸ்து தற்போதைய நேபாளத்தில் அமைந்துள்ளது. இக்குழுவினரை ஏற்றி வந்த கப்பல் கங்கை நெடுகிலும் வந்து பின்னர் கடல்வழியாக இலங்கையை அடைந்தது. அவர்களின் பயணம் தாம்ரலிப்தி துறைமுகம் வழியாகவே நடைபெற்றது.

இதன் காரணமாக இடம்பெயர்ந்த மக்கள் கிழக்கிந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்கள் என உறுதிப்படுத்த சில அறிஞர்கள் முயற்சித்தனர். இந்தக் கருத்துள்ளவர்கள் இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்த ஆரியர்களில் ஒரு பிரிவினர் இந்தியாவின் கிழக்கு கங்கைநதியின் ஆற்றுக் கழிமுகப்பிரதேசத்தில் இருந்து இந்நாடு நோக்கி வந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். இதனை உறுதிப்படுத்த மகாவம்ச செய்திகள் மாத்திரமல்ல சிங்கள மற்றும் கிழக்கு பொது இலட்சணங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தாம்ரலிப்தி துறைமுகத்தின் அருகில் கடலில் கலக்கும் கங்கை நதி இந்தியாவின் பிரதான நதியாகும். இலங்கையின் பல நதிகளுக்கு கங்கா (கங்கை) எனும் பெயர் பயன்படுத்தப்படுவது தொண்டு தொட்டே வழக்கத்தில் உள்ளது. மகாவலி கங்கை மகா கங்கை என அழைக்கப்பட்டது. அத்தோடு மகாவலி கங்கையின் கழிமுகப் பிரதேசத்தில் வசித்த முதல் குடிகள் அந்தக் குடியிருப்பிற்குக் கோகண்ண எனப் பெயர் வைத்தனர். அதற்குக் காரணம் அக்காலத்தில் கிழக்கு இந்தியாவில் இருந்த கோகண்ண எனப் பெயரை அடிப்படையாக வைத்தே என்ற ஒரு கருத்தும் நிலவுகின்றது.

வம்சக் கதைகளில் வரும் செய்திகளில் தென் இந்தியா குறித்தும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. விஜயனுக்கு மனைவி ஒருவரைத் தேடித் தூதர்களை அனுப்பி வைத்தது பாண்டிய நாட்டின் மதுராபுரிக்காகும். இது புகழ்வாய்ந்த தென் மதுரை மாநகராகும். வட இந்தியாவில் மதுராபுரம் என்ற கருத்து இல்லையென மகாவம்ச செய்திகளை ஆராயும்பொழுது தெளிவாகின்றது. இதன்படி தென் இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட மக்களின் இடம்பெயர்வு குறித்து தொடர்புகளைக் காண அறிஞர்கள் முயன்றுள்ளனர்.

கி.மு ஆறாம் நூற்றாண்டில் வட இந்தியாவில் இருந்து குடிபெயர்ந்த இந்தோ ஆரிய மக்கள் தென் இந்தியாவிலும் ஆங்காங்கே குடியேறி இருந்தனர். தென் மதுரை மாநகரைக் கட்டியெழுப்பியது வட இந்தியாவில் இருந்து வந்த பாண்டவ கோத்திரத்தவர்கள் என்ற கருத்தும் உள்ளது. தென்னிந்தியாவில் உள்ள நதியொன்று தாம்ரபண்ணி எனும் பெயரால் அழைக்கப் படுவதோடு இலங்கையும் தம்பண்ணி எனும் பெயரால் அழைக்கப் படுவதற்கான காரணம் அந்நாட்டில் இருந்து இந்நாட்டிற்கு மக்கள் வருகை தந்தார்கள் என்பதை அடையாளப்படுத்தவதற்காகும் என எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். கி.மு நான்காம் நூற்றாண்டில் கிரேக்க செய்தியாளர்கள் தப்ரோபேன் எனும் பெயரில் அழைத்ததும் இந்தத் தம்பண்ணி தீவையேயாகும் இதனால் வட இந்தியாவில் இருந்து வந்து தென்கோடியில் வாழ்ந்த ஆரிய சன சமூகம் பின்னர் இலங்கைக்கு குடிபெயர்ந்தனர் எனப் பேராசிரியர் ரணவெல்ல தீர்க்கமான முடிவுக்கு வருகின்றார். இத்தீர்மானத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காகக் கீழ் காணப்படும் ஆதாரங்களையும் தொல்பொருளியல் ஆதாரங்களையும் முன்வைத்துள்ளார். ஹியூன்சானின் தேச சஞ்சார அறிக்கையின்படி ஆதி ஆரியக் குழுவின தலைவரான விஜயன் தென் இந்தியாவில் பிறந்தவர் ஆவார். அவனும் அவனது குழுவினரும் தென் இந்தியாவிலிருந்து மனைவிமாரைக் கொண்டு வந்ததாகவும் கூறும் மகாவம்ச செய்திகள் அவர்களுக்கும் தென் இந்தியாவிற்கும் இடையே நிலவிய நெருங்கிய தொடர்புகளையும் நிரூபிக்கின்றது. இலங்கையின் மிகப்பழமையான பிராஹ்மிய கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் 'ம' மற்றும் 'ஈ' ஆகிய எழுத்துக்கள் தென் இந்திய தொடர்புகளைத் தெளிவுபடுத்தும் சிறந்த ஆதாரமாகும். புதிதாக ஏதாவது ஒரு பிரதேசத்திற்கு வந்த பின் தாம் இதற்கு முன் வாழ்ந்த பிரதேசத்தின் பெயரைப் புதிய பிரதேசத்திற்கு சூடி அழைக்கும் பழக்கம் ஆரிய குடியேற்றங்கள் அமைக்கப்பட்ட வேறு பிரதேசங்களிலும் காணப்பட்ட ஒரு பண்பாகும். இவ்வாறு வருகை தந்த கோத்திரத்தாரிடையே பாண்டியரும் பரதயரும் அடங்குவர்.

பரத கோத்திரத்தார் எனும் பெயர் இலங்கையின் புராதன பிராஹ்மி கல்வெட்டுக்களில் அதிகமாகக் காணப்பட்டன. இவ்வாறு தென் இந்தியாவின் தாமரலிப்தி நதியின் அருகில் அமைந்துள்ள

மதுரை மாநகரில் இருந்து இலங்கையின் வடமேல் கரையோரப் பிரதேசங்களுக்கு இம்மக்கள் வந்து சேர்ந்ததாக தீர்மானிக்க முடியும். பிற்காலத்திலும் கூட தென்னிந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வருகை தந்தோர் கரையிறங்கிய மகாதீர்த்தம் இலங்கையின் வடமேற்குப் பகுதியிலேயே அமைந்துள்ளது. இதன்படி மக்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து இலங்கையின் வட மேற்குப் பகுதியில் குடியேறினர் எனக் கூறலாம்.

இலங்கையின் அமைவிடம் காரணமாக அது இந்து சமுத்திர வர்த்தகத்தில் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றிருந்தது. இதனால் வட இந்தியாவிலிருந்து யாத்திரை செய்யும் கப்பல்கள் தெற்கு நோக்கிப் பயணம் செல்கையில் இலங்கைத் துறைமுகத்தைச் சந்திக்கக் கூடியதாக உள்ளது. இவை தொடர்பாகக் கிடைக்கப்பெறும் தொல்பொருட்களை ஆராய்ந்து பார்க்கையில் மிகப்பழங்காலந்தொட்டே பல நாடுகளிலிருந்து வர்த்தகர்கள் இங்கு வந்தமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன. சிந்துவெளி நாகரீகத்தைச் சேர்ந்ததெனக் கொள்ளப்படும் சில பொருட்கள் இலங்கையின் சில துறைமுகங்களுக்கு அருகில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

வட இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்தவர்கள் தொடர்பான விபரங்கள் அடங்கிய மூலாதாரங்களிலும் வர்த்தகர்களுக்கு முக்கிய இடம் இருந்தமை பற்றித் தெரிகிறது. வலாஹஸ்ஸ ஜாதகத்தில் வர்த்தகக் குழுவினர் இங்கு வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. மகா நித்தேசயில் இந்திய வர்த்தகர்கள் தம்பபண்ணிக்கு வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. திவ்யவதானவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவைகளுக்கு அமைய இலங்கையில் குடியேற்றங்களை அமைத்த முதல் தலைவர் வர்த்தகக் குழுவின் பிரதானியாவார். பாகியன் கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டில் பெற்றுக்கொண்ட தகவலின்படி இலங்கையில் ஆரம்பக் குடியிருப்புக்களை அமைத்தவர்கள் வர்த்தகர்களாவார். ஹியுங்சாங்கின் பிரயாணக் குறிப்பிலும் வர்த்தகரளால் ஆரியக் குடியிருப்புக்கள் ஏற்பட்டதற்கான சான்றுகள் உள்ளன.

இலங்கையில் குடியேற்றங்கள் அமைக்கப்பட்டதில் இந்தியாவில் வர்த்தக செயற்பாடுகளுடன் தொடர்புடைய முக்கிய

துறைமுகங்களும் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றன. சுப்பாரகம், பாருகச்ச, கல்யாணி போன்ற மேற்கு இந்தியாவின் வர்த்தக மத்திய நிலையங்களும் தாமரலிப்தி போன்ற கிழக்கிந்தியத் துறைமுகமும் அக்காலத்தில் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் முக்கிய மத்திய நிலையங்களாக விளங்கின. அக்காலத்தில் வர்த்தகத்துடன் தொடர்புடைய முக்கிய துறைமுகங்களான கோகண்ண, மகாதீத்தம் போன்ற துறைமுகங்களிலேயே அவர்கள் வந்திறங்கினர்.

வர்த்தகத்தின் பொருட்டு இந்நாட்டிற்கு வருகை தந்தோர் குடியிருப்புக்களை அமைப்பதிலும் முக்கிய பங்கேற்றமையை பரம்பரைக்கதைகள் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த வர்த்தகர்கள் இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்களாவார். இலங்கையில் குடியேற்றங்கள் அமைக்கப்பட்டமை தொடர்பாகப் பெறப்படும் பரம்பரைக் கதைகளில் உள்ளவற்றிற்கு அமைய இந்தியாவின் மேற்கு, கிழக்கு, தெற்குப் பகுதியிலிருந்து அவர்கள் வந்ததை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

சஞ்சாரம் செய்யும் வர்த்தகக் குழுவின் பொது இயல்பாக அமைந்தது அக்குழுவின் பெரும்பாலும் ஆண்கள் இருந்தமையாகும். தூர இடங்களுக்கு சமுத்திரங்களில் செல்ல வேண்டியிருந்தமை முதலான காரணங்களால் இதில் பெண்கள் பங்கு கொள்ளவில்லை. அக்காலத்தில் சமுத்திரங்களில் பிரயாணம் செய்தோரில் பெரும்பாலானோர் வளர்ந்த, முரட்டுத்தன்மையுடைய ஆண்களாவார். இதனால் இலங்கைக்கு வருகை தந்த வர்த்தகக் குழுவினர் இங்கு தற்கால இருப்பிடங்களை அமைத்ததுடன், இந்நாட்டுப் பெண்களுடன் தொடர்பு கொண்டனர். அவர்களில் சிலர் இங்கேயே தங்கினர். சிலர் தாம் மணந்து கொண்ட பெண்களையும் பிள்ளைகளையும் இந்நாட்டிலேயே விட்டு விட்டு மீண்டும் தம் நாட்டுக்குத் திரும்பும் வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது.

இந்நாட்டுப் பெண்களுடன் தொடர்புகள் ஏற்பட்ட வேளைகளில் மோதல்களும் ஏற்பட்டதாகப் பரம்பரைக் கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. குவேனி பற்றிய கதையை நோக்கும்போது

இந்நாட்டிற்கு வந்து குடியேறியவர்கள் உள்நாட்டு மக்களுடன் போர் செய்தபோது ஒரு பெண்ணின் ஒத்துழைப்பு அவர்களுக்குக் கிடைத்தைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதனால் சுதேசிகளை வென்று, பலரைக் கொன்று இந்நாட்டின் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற அவர்களால் இயலுமானதாக இருந்தது. இவ்வாறான பரம்பரைக் கதைகள் கிரேக்கர்களிடையேயும் காணப்படுகிறது.

இவ்வாறு நோக்கின் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்தவர்கள் இலங்கைப் பெண்களை மணந்ததன் மூலம் இந்நாட்டில் ஒரு மக்களினம் தோன்றியது. இந்தோ - ஆரிய அல்லது திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேராத ஏராளமான சொற்கள் சிங்கள மொழியில் காணப்படுகின்றமையானது சுதேச மக்களுடனான தொடர்பின் விளைவே எனக்கூறலாம். குறிப்பாக மனித உடல் தொடர்பான கக்குல (கால்), பட (வயிறு), ஒலுவ (தலை) போன்ற சொற்கள் சுதேச மக்களிடையே வழக்கிலிருந்த சொற்களாகும்.

இடையிடையே வருகை தந்த மக்கள்

இலங்கையில் ஆரியரின் குடியேற்றம் பற்றி ஏராளமான பரம்பரைக் கதைகள் இருக்கின்றமையும், அவை ஒவ்வொன்றும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று மாறுபட்ட விபரங்களைக் கூறுவதும் முக்கியமானதாகும். இடையிடையே மக்கள் குடியேறியதாக அவைகளில் கூறப்படுகின்றன. இவைகள் அரசினாலோ நிறுவனங்களினாலோ திட்டமிடப்பட்டவை அல்ல. இவை காலத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப தேவைகளின் அடிப்படையிலும் தற்செயலாக நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளாகவும் உள்ளன. இதனால் இவை சில காலமாக இலங்கையில் பல பாகங்களில் நடைபெற்ற தென்பது தெளிவு. இவ்வாறு இலங்கையில் குடியேறியவர்கள் இலங்கை பற்றிய விபரங்களைத் தமது தாய் நாட்டிலும் கூறியிருப்பர். இதனால் இந்தியாவின் கரையோரப் பிரதேசங்களிலிருந்து (துறைமுகங்களை அண்டிய பகுதிகளிலிருந்து) இலங்கையின் துறைமுகங்களை அண்டிய பிரதேசங்களில் மக்கள் குடியேறினர்.

மகாவம்சத்தில் வரும் விபரங்களின்படி விஜயனுடன் எழுநூறு பேர் இங்கு வந்தனர். அதன் பின்னர் பாண்டிய இளவரசியுடன்

ஒரு குழுவினர் வருகை தந்தனர். பத்தகச்சானாவும் அவளின் பரிவாரங்களுடனான பெண்களும் அதன் பின்னர் அவளது சகோதரர் குழுவினரும் இங்கு வருகை தந்தனர். இந்தச் செய்திகள் உண்மையானவை என எண்ண முடியாவிடினும், இடையிடையே மக்கள் இந்நாட்டிற்கு வருகை தந்தனர் என்பதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாக உள்ளன.

மொழி

கி.மு 6 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு வந்த இந்த மக்கள் பேசிய மொழி என்ன என்பது பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கான சான்றுகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. அவர்களது மொழிபற்றிக் கிடைக்கும் பழைய சான்றாக விளங்குவது கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிராமிக் கல்வெட்டாகும். இக்காலக்கட்டத்தில் இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட காலப்பகுதி முடிவுற்றிருந்தால் பௌத்தம் தொடர்பான பாளிச் சொற்கள் பல மொழியில் கலந்திருந்தால் ஆரம்ப ஆரிய மொழி எது என்பதை பிராமிக் கல்வெட்டுக் கொண்டு அறிதல் சிரமமாகும். கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் மொழியானது கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டாகும் போது நாட்டின் பல பாகங்களிலும் பரவியிருந்தது. கல்வெட்டு மொழிகளில் சமத்துவம் (ஒரே தன்மை) காணப்படுவது சிறப்பம்சமாகும். மேலும் மகிந்ததேரர் வட இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்து போதித்த போது இலங்கை மக்கள் அதனை விளக்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தமைக்குக் காரணம் அக்காலத்தில் இந்நாட்டு மக்கள் பேசிய பிராகிருத மொழியானது வட இந்தியாவில் உஜ்ஜேனியைச் சூழவுள்ள பகுதியுள்ளவர்கள் பேசிய பிராகிருத மொழியை ஒத்ததாக இருந்தமையே என வரலாற்றறிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

இலங்கையில் பேசப்பட்ட பிராகிருத மொழி சிங்களம் என்ற பெயரில் அக்காலத்தில் அறிமுகமாகி இருந்ததா என்பதை உறுதியாகக் கூறமுடியாது. சிங்கள என்ற சொல் முதன் முதலில் அறிமுகமாவது பழைய இலங்கை வம்சக் கதையான தீபவம்சமத்திலாகும். எனினும் அந்நூல் கி.பி 4ஆம் நூற்றாண்டு எழுதப்பட்டதென்பதை நினைவிற்கொள்ள வேண்டும். சமந்தபாசாதிகாவில் சிஹலதீப எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கி.பி

5ஆம் நூற்றாண்டில் பாகியனும் இந்த சொல்லை உபயோகித்துள்ளார். கி.பி 4ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சமுத்திரகுப்த மன்னனின் அலகபாத் கல்வெட்டில் செங்ஹலக்க எனும் சொல் உள்ளது. அது சிங்களம் எனும் சொல்லிலிருந்து மருவி வந்த சொல்லாக இருக்கலாம் இந்நாட்டிற்கு வந்த ஒரு கோத்திரத்தின் இலச்சினை சிங்கமென்றும் அதனால் சிங்களம் என்ற சொல் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டதென்றும் மற்றுமொறு கருத்தாகும். அவ்வாறே தென்னிந்திய அரச குடும்பங்களில் சிங்கத்தின் இலச்சினை பாவிக்கப்பட்டதை கி பி 5ஆம் நூற்றாண்டளவில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதனால் அநுராதபுர அரசர்கள் சிங்க இலச்சினையை பாவித்ததால் சிங்கள எனும்பெயர் உபயோகத்தில் வந்ததென்பது ஒரு கருத்தாகும். சிங்கள இனத்தின் ஆரம்பம் தொடர்பாக மகாவம்சத்தில் காணப்படும் சிங்கம் பற்றிய கதை பரம்பரைக்கதையிலிருந்து தோன்றியதென வரவாற்றறிகுர்கள் கருதுகின்றனர் எவ்வாறெனினும் இலங்கைக்கு வந்த ஆசிரியர் தமிழ் சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழியையும் அக்கால சதேச மக்கள் பேசிய மொழியையும் விட வேறுப்பட்ட மொழியையே பேசினர். அதனை அறிமுகம் செய்யப் பிற்காலத்தில் சிங்களம் என்ற சொல் பாவிக்கப்பட்டிருக்கலாம். எனினும் அது தனி ஒரு மொழியாக வளர்ச்சி பெறுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது இலங்கைக்கு வந்த ஆரியர்கள் என்பதனை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். புத்தகோச தேரர், சிங்கள அட்டுவாவைப் பாளி மொழியில் மொழிபெயர்த்த காலமான கி. பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இம்மொழி நன்கு வளர்ச்சியடைந்திருந்தது.

ஆரம்பக்குடியேற்றம் I

மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படும் பரம்பரைக் கதைகளின் படி முக்கிய குடியிருப்பு பிரதேசங்கள் இரண்டு தெளிவாக உள்ளன. விஜயனுடன் வந்த குழுவினர் வடமேற்குத் திசையில் இலங்கையின் கதம்ப நதி (மல்வத்து ஓயா), கம்பீரநதி ஆகிய வற்றுக்கருகில் குடியேறினர். அடுத்ததாக பத்தக்கச்சானாவுடன் வந்த குழுவினர் கோகண்ணத்தில் கரையிறங்கி இங்கு வந்தனர். பாண்டிய நாட்டிலிருந்து வந்த பல்வேறு பிரிவைச் சேர்ந்த குடும்பத்தினர் குடியேறிய இடம் பற்றி மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை.

இவர்களின் குடியேற்றம் பற்றிய உறுதியான சான்றாக கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கிடைக்கப்பெறும் கல்வெட்டுக்கள் முக்கியமானவை. எனினும் வேறு தொல்பொருள் விளக்கம் போதியளவு கிடைக்கப்பெறாமையால் புத்தசமயம் இந்நாட்டில் அறிமுகம் செய்யப்படுவதற்கு முன்னரான காலம் பற்றி யாதேனும் கூறுதல் சிரமமானதாகும். இந்த பிராமிக் கல்வெட்டு ஏனைய கல்வெட்டுக்கள் என்பவற்றை ஆராய்வதன் மூலம் குடியேற்றங்கள் பற்றிய சில தகவல்களைப் பெறலாம். இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் அக்காலத்தில் குடியேற்றங்கள் காணப்பட்ட பிரதேசங்களிலேயே காணப்படும்.

மகாவம்ச கதைகளின்படி விஜயன் தம்பபண்ணி நகரையும் அநுராத அநுராதகமவையும், உபதீசன் உபதிஸ்ஸகமவையும் அமைத்தனர். உதேனி உருவெலையிலும் விஜயனின் ஏனைய அமைச்சர்கள் தத்தமது பெயர்களில் நகரங்களை அமைத்தனர் இவை அனைத்தும் மல்வத்து ஓயாவிற்கும் கலா ஓயாவிற்கும் அருகில் அமைந்ததென்பது குறிப்பிடத்தக்கது தற்போது கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள பழைய கல் வெட்டுக்கள் மல்வத்து ஓயா, கலாஓயா, தெதுருஓயா, மகாஓயா, ஆகிய நதிகளுக்கு அண்மையில் காணப்படுவதால் ஆரம்ப குடியிருப்புக்கள் இங்கு அமைந்திருந்தமையை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது. இந்தியாவின் மேற்குப் பகுதியிலும் தெற்குப்பகுதியிலும் இருந்து இலங்கைக்கு வரும்போது கரையிறங்கக்கூடிய மாந்தோட்டமும் அதனைச் சூழவுள்ள கரையோரப்பகுதியும் ஆரம்பத்தில் மக்கள் குடியேறிய பிரதேசங்களுக்கு அண்மையிலேயே அமைந்துள்ளது. இதனால் இந்தியாவின் மேற்குப்பகுதியிலிருந்து பிரயாணம் செய்து கப்பலில் வந்த மக்கள் மகாதீர்த்தத்திற்கு அண்மையில் இறங்கிய பின்னர் நதிவழியாக உட்பகுதியில் குடியேறியிருக்கலாம் என எண்ண முடியும்.

கிழக்குப் பகுதியில் குடியேற்றங்கள் அமைந்தது பற்றி மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பத்தகச்சானாவுடன் வந்த சாக்கிய வம்ச குமாரர்கள் விஜிதகாமம், இராமகோணம், தீகாயு, ரோகண போன்ற இடங்களில் குடியேற்றங்களை அமைத்ததாக கூறப்படுகின்றது. மகாவலிக் கங்கையில் நீரைப்பெற்று இந்தப் பிரதேசங்களில் குடியேறிய மக்களுக்கு விவசாயம் செய்வது எளிதாக அமைந்தது. திரியா, நாச்சியார் மலை, சேருவில,

இலங்கைத்துறை, இச்சிலம்பத்து முதலான மகாவலிகங்கைக்கு அண்மையிலுள்ள கிழக்கு கரையில் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் பல காணப்படுகின்றன. இதன்படி மகாவம்சத்தில் காணப்படும் தகவல்கள் அந்த பழைய குடியேற்றங்கள் பற்றிய விடயங்களை தருகின்றன

தென்னிலங்கையில் உருகுணைப் பிரதேசத்தின் குடியேற்றங்கள் அநுராதபுரம், கோகண்ண ஆகிய குடியேற்றங்களை விடப் பிந்தி அமைக்கப்பட்டதாக மகாவம்சத் தகவல்களின் படி தெளிவுறுகிறது. எனினும் ரோகண பிரதேசத்தின் குடியிருப்புக்கள் அநுராதபுரத்தை சூழவுள்ள குடியிருப்புக்கள் அளவிற்கு அல்லது அதற்கு மேலாகப் பழமையானதாக இருக்கலாம். பத்தகச்சானாவின் பரம்பரைக் கதைகள் மூலம் அவளது சகோதரர்களுள் ஒருவர் ரோகண குடியேற்றத்தை அமைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இதன்படி இந்த மக்கள் மகாவலிகங்கை வழியாகத் தெற்கே பயணம் செய்து ரோகணத்திற்கு வந்தனர் என எண்ணலாம். அக்காலத்தில் நாட்டின் உட்பகுதி காடுகள் நிரம்பி காணப்பட்டதால் நாட்டின் ஒரு துறைமுகத்திலிருந்து மற்றொரு துறைமுகத்தை அடைதல் சிரமமாக இருந்தது. அவ்வாறே ரோகண குடியிருப்பின் தெற்குப் பகுதி சமுத்திர யாத்திரிகர்களின் மத்திய நிலையமாக நீண்ட நாட்களாகவே இருந்து வந்தமைக்குத் தொல்பொருள் சான்றுகள் உள்ளன. கிரிந்திஓயா, மாணிக்கங்கை, கும்புக்கன்ஓயா ஆகியவற்றின் அண்மையில் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் நிரந்தரக் குடியேற்றங்களை அமைக்க முனைந்தனர் என எண்ணலாம். கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டளவில் முன்னேற்றமடைந்த குடியேற்றங்கள் பல ரோகணப் பிரதேசத்தில் காணப்பட்டன. பண்டுகாபயன் தொடர்பான செய்திகளிலும் ரோகணம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கதிர்காமம் சந்தனகாமம் ஆகிய இடங்களில் தேவநம்பியதீசனின் காலத்தில் அரச குடும்பங்கள் இருந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதன்மூலம் தென்பகுதியில் ஆரம்பத்தில் குடியேற்றங்கள் அமைக்கப்பட்டு கி.மு 3ஆம் நூற்றாண்டில் அவை பரவின எனத் தெளிவாகிறது.

களனியை சூழ்ந்த பிரதேசத்திலும் குடியிருப்புக்கள் ஆரம்பம் முதல் இருந்து வந்தமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன இலங்கையின்

மேற்குக் கரையில் கல்யாணி எனும் பிரதேசம் பற்றி வலாஹஸ்ஸ ஜாதகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கல்யாணி எனும் பெயரில் இந்தியாவில் பம்பாய்க்கு அருகிலுள்ள கரையோரப் பகுதியில் இடமொன்று இருந்ததால் அங்கிருந்து வந்த மக்கள் இங்கு கல்யாணி எனும் குடியிருப்பை அமைத்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. புத்தபெருமானின் இலங்கை வருகை தொடர்பாகவும் களனி முக்கிய இடம் பெறுவதாக மகாவம்சத்தில் கூறப்படுகிறது. கி.மு 2 ஆம் நூற்றாண்டாகும் போது இங்கு ஓரளவு பலம் வாய்ந்த இராசதானி இருந்தமையானது அங்கு ஏராளமான மக்கள் குடியிருந்தமையைக் காட்டுகிறது

ஆரம்பக் குடியேற்றம் II

இந்தியாவிலிருந்து இடையிடையே வந்தவர்கள் துறைமுகத்திற்கு அண்மையில் வந்திறங்கிய போதிலும் அவர்கள் நிலையான வதிவிடமாகத் தெரிந்து கொண்டது இந்தியாவில் அவர்கள் பழகியிருந்த விவசாயத்திற்கு ஏற்ற பிரதேசத்தையே யாகும், அவர்கள் விவசாயத்தின் மூலம் கிராமங்களை வளர்த்த மக்கள் பிரிவினராக இருந்தனர். அவர்கள் இரும்பைப் பாவித்த துடன் களிமண் பாத்திரங்கள் அமைக்கவும் அறிந்திருந்தனர் வாஸிகள் அமைக்கவும் நீர்பாசனங்களை மேற்கொள்ளவும் பழகியிருந்தனர். சமகால இந்தியாவின் கரையோரக்கிராமங்களின் பண்பாடு அவர்களிடம் காணப்பட்டன.

இவர்கள் இலங்கையில் குடியேறிய ஆரம்ப இடங்களை ஆராய்கையில், வரண்ட காலநிலையையுடைய கடற்கரைப்பகுதியையே தெரிவு செய்தமையை அவதானிக்கலாம். களனி இதிலிருந்து சற்றுவேறுபடுகிறது. வரண்ட பிரதேசத்திலும் மழை குறைவான பகுதிகளிலும் குடியிருப்புக்களை அமைத்ததாகத் தெரிகிறது. அவர்களிடமிருந்த ஆயுதங்கள், உபகரணங்களால் பெரிய காடுகளை அழிக்கக்கூடிய அளவிற்கு மக்கள் தொகையும் அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. ஆரம்பக் குடியேற்றங்கள் வரண்ட பிரதேசங்களில் அமைந்த பொழுதிலும் அவ்விடங்கள் விரைவில் நீரைப் பெறக்கூடிய இடங்களாக இருந்தன. இதனால் அவர்களது வாழ்க்கையின் பொருட்டுத் தமக்குப் பரிச்சயமான விவசாயத்தை மேற்கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது நெற்பயிர் செய்கையை

அறிந்திருந்த அவர்களால் ஆரம்ப யுகத்தில் ஒருபோகம் மட்டுமே பயிர்ச் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது.

குடியேற்றங்கள் பரவியமை

இலங்கையில் குடியேற்றங்கள் பற்றியப் பாரம்பரிய கதைகளில் வரும் விடயங்கள் போதுமானவையாக இல்லை. தொல்பொருள் அகழ்வுகளும் உறுதியாக ஒருமுடிவுக்கு வருவதற்கு உதவ முடியாதுள்ளது கல்வெட்டுக்கள் கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின்னரே கிடைக்கின்றன. அதனால் ஆரம்ப வட இந்திய குடியேறிகள் இந் கு நிலை கொண்டமையும், நாட்டின் உட்பகுதிக்குப் பரவியமை பற்றியும் தெளிவாக எதனையும் கூறுவது கடினம்.

ஆரம்ப குடியேற்றங்களின் விசேட பண்பாக அமைந்தது அவைகள் சிறு கிராம நீர்தேக்கத்தை அண்டி அமைந்தவையாகும். படிப்படியே விவசாயம் செய்யும் மக்கள் அதிகரிக்கவே இந்தக் குடியேற்றங்கள் நாட்டின் உட்பகுதிக்கும் பரவத் தொடங்கின. இவை ஆரம்பத்தில் சுயேச்சை அலகுகளாகக் காணப்பட்டன நீர்பாசனப் புனருத்தாரணம், விவசாயத்தின் பொருட்டுப் பொதுவாக உழைப்பைப் பெறல் என்பவற்றிற்காகக் கிராமத் தலைவர்கள் செயற்பட்டனர் இந்தப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சியுற்ற யுகம் பிராமிக் கல்வெட்டு எழுதப்பட்ட காலத்தில் காணப்பட்டது.

அநுராதபுரம், களனி, மாகமம், ஆகிய இடங்களில் மூன்று அரச பரம்பரையினர் இருந்ததாகவும் அவை ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை எனவும் மகாவம்சம் கூறுகிறது. எனினும் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்கையில் கி.மு 3ஆம் 2ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கையின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் 'ரஜ' (அரசன்) என்ற பெயரைக் கொண்ட பல நபர்கள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. அநுராதபுரத்திற்கு அருகில் மிகிந்தலையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல் வெட்டு ஒன்றில் ஒரு அரசரைப் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. இதிலிருந்து அரசன் என்ற பெயரைக் கொண்ட ஆட்சியாளர்கள் பலர் குடியிருப்புக்களின் வளர்ச்சியுடன் பரவி இருந்தனரெனத் தெரிகிறது. பானம பத்து போவத்தெகல கல்வெட்டில் தனியான ஒரு அரச குடும்பத்தை பற்றியும் பிபிலைக்கு

அருகில் ஓலகம்பல கல்வெட்டில் சிவ எனும் அரசன் பற்றியும் மத்திய மாகாணத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டொன்றில் பாச்சின அரசன் ஒருவன் பற்றியும் கிழக்கு மாகாணத்தில் ஹென்னன்னேகல எனுமிடத்தில் காணப்பட்ட கல்வெட்டில் வேறொரு அரசன் பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவை தவிர பெரியன் குளம் கல்வெட்டில் அரசன் எனும் இருவர் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது இதன்படி இலங்கையில் அரசு என்ற அமைப்பின் தோற்றம் பற்றி உறுதியான முடிவுக்கு வருதல் சிரமமாகும்.

கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களை நோக்கின் வடபகுதியிலும் தென்மேற்கு பிரதேசத்தின் மூன்று மாவட்டங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய பிரதேசங்கள் அனைத்திலும் இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் பரவலாக காணப்படுகின்றன. அதன்படி மக்கள் பரம்பல் பற்றியும் ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். வடபகுதியில் குகைக்கல்வெட்டுக்கள் பரவலாகக் காணப்படாமைக்கான காரணம் அங்கு இவ்வாறான பொறிப்புக்களைச் செய்வதற்கான கற்பாறைகள் இல்லை. சுண்ணாம்புக் கல்கொண்ட பிரதேசத்தில் குகைக் கல்வெட்டுக்கள் அமைக்க முடியாது. குகைக் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படாவிடினும் அங்கு குடியேற்றங்கள் இருந்தமைக்கான இலக்கியச் சான்றுகள் உள்ளன.

வர்த்தகர்கள், பிக்குகள் போன்ற விசேட பிரிவைச் சேர்ந்த தமிழ் மக்கள் சமூகத்தில் வாழ்ந்தனர் என்பதனை சில பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் சொற்களைக் கொண்டு அறியக்கூடியதாக உள்ளது. பண்டுகாபய மன்னன் அநுராதபுர நகரை நிர்மாணிக்கும் போது யோனசபாகவத்து எனும் இடத்தை அமைத்ததாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. அது யவன எனும் அயோனியர், கிரேக்கர் என்போருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடமென்ப பரணவிதான அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். பிற்காலத்தில் தமிழ்மக்களும் படையெடுப்புகளின் மூலமும் வர்த்தகர்களாகவும் இங்கு வந்து குடியேறினர்.

அத்தியாயம் - 4

இலங்கையில் புத்த சாசனம் நிறுவப்படல்

இந்தியாவில் அசோக மன்னனின் மகன் மகிந்த தேரர், பொசோன் நோன்மதி தினத்தன்று அம்பஸ்தல பர்வதத்தில் தேவநம்பியதீசனைச் சந்தித்தது இந்நாட்டின் புத்த சாசனத்தின் ஆரம்ப நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது. எனினும் இந்நிகழ்விற்கு முன்னர் ஏழு மாதங்களாக இரு நாடுகளுக்குமிடையே நிலவி வந்த தூதுக்குழுக்களின் தொடர்பின் விளைவே இது என்பது தெளிவாகிறது. இதனால் அநுராதபுரத்திற்கும் மௌரியப் பேரரசின் தலைநகரான பாடலிபுரத்திற்குமிடையே ஏழு மாதங்களாக நிலவிய தொடர்பினை அறிவது பயனுள்ளதாகும்.

இதற்கு முற்பட்ட வருடத்தில் செப்டெம்பர், அக்டோபர் மாதத்தின் நோன்மதி தினத்தன்று பாடலிபுரத்தில் ஒன்பது மாதங்களாக நடைபெற்ற மூன்றாவது பௌத்த மாநாடு முடிவுற்றது. மகாநாட்டில் பௌத்த மதத்தைத் தூர நாடுகளுக்குப் பரப்புவதற்கான முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் அசோகப் பேரரசன் யுத்தத்தின் மூலம் நாடுகளைக் கைப்பற்றும் திக் விஜயக் கொள்கையைக் கைவிட்டுத் தர்மவிஜயக் கொள்கையை ஏற்றிருந்தான். எனவே பௌத்த மதத்தை வெளிநாடுகளில் பரப்பும் செயற்பாட்டிற்கு மன்னனின் ஆதரவு கிடைத்தது.

ஒன்பது நாடுகளுக்குத் தூதுக்குழுக்களை அனுப்புவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. இதில் அக்காலத்தில் தம்பபண்ணி என அழைக்கப்பட்ட இலங்கையும் ஒன்றாகும். இலங்கைக்குத் தன் சொந்த மகனைத் தலைமையாகக் கொண்ட தூதுக்குழுவை அனுப்பியதன் மூலம் இந்நாட்டின் மீது அசோக மன்னனுக்குக் கரிசனை இருந்தமை தெளிவாகிறது. மகாநாடு முடிவுற்று இரண்டு வாரத்துக்குள் ஏனைய நாடுகளுக்குத் தூதுக்குழுவினர் புறப்பட்டுச் சென்றனர். எனினும் மகிந்ததேரரின் குழுவினர், இலங்கையின் அரசனான முடசிவன் வயது முதிர்ந்தவனாக இருந்தமையால்

அவனது மரணத்தின் பின்னர் தேவநம்பியதீசன் அரசனாகும் வரை அசோக ஆராமையில் தங்கியிருந்தனர். ஒரு மாதத்தின் பின்னர் முடசிவன் இறந்து தேவநம்பியதீசன் அரசனான செய்தியை அறிவிக்கும் பொருட்டு இலங்கையின் உயர் மட்டக் குழுவினர் பாடலிபுரத்தை அடைந்தனர். இந்தக் குழுவிற்கு மன்னனின் மருமகனான அரிட்டன் தலைமை தாங்கினார். அரிட்டனும் மற்றுமொரு அமைச்சரும் பிராமணன் ஒருவனும் பண்டாகரிக்கவும் இக்குழுவில் அங்கம் வகித்தனர். இவர்கள் அசோகப் பேரரசில் அரசு விருந்தினராகப் பாடலிபுத்திரத்தில் தங்கியிருந்தனர். இக்காலப் பகுதியில் இவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேருக்கு நேர் சந்தித்திருக்கலாம். எதிர்காலத்தில் இலங்கையின் மதம் பரப்புப் பணி பற்றி கலந்துரையாடியிருக்கலாம். மேலும் இலங்கையில் சந்திக்க இருக்கும் மக்களின் மொழி, பண்பாடு, நம்பிக்கை, வணக்கம் என்பன பற்றி மகிந்ததேரர் அரிட்டனுடன் கூடிய குழுவினரிடமிருந்து கேட்டறிந்திருக்கலாம்.

இலங்கைக் குழுவினர் பாடலிபுரத்தில் ஐந்து மாதங்கள் தங்கி இருந்த பின்னர் அசோகப் பேரரசன் அவர்களுக்கு மௌரிய முறையில் பதவிகள் வழங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது. அதன்படி அரிட்டனுக்கு சேனாதிபதிப் பதவியும் பிராமணனுக்குப் புரோகிதர் பதவியும் பாண்டாகாரிக்கவுக்கு செட்டி பதவியும் வழங்கப்பட்டது. அத்தோடு அசோக மன்னன் தான் புத்தம், தர்மம், சங்கம் எனும் மூவித இரத்தினத்திடம் சரணடைந்துள்ளதாகவும், தன் நண்பனையும் அவ்வாறு செய்யும்படியும் கூறியதுடன், மௌரிய முறைப்படி தீசனை முடிசூட்டிக்கொள்ளும் படிக் கூறி அதற்குத் தேவையான பொருட்களையும் தூதுக்குழு மூலம் அனுப்பிவைத்தான். அவர்கள் வெசாக் மாதம் முதலாம் திகதி பாடலிபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டுத் தாமரலிப்தியில் கப்பலேறி பன்னிரெண்டு நாட்களில் அநுராதபுரத்திற்கு வந்து தீசனைச் சந்தித்தனர். மன்னன் மௌரிய பேரரசிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட பொருட்களை அணிந்து வெசாக் மாதம் பதினைந்தாம் திகதி தேவநம்பியதீசன் என்ற பெயரில் இரண்டாம் முறையாக முடிசூட்டினான்.

மகிந்ததேரர் தம் குழுவுடன் இலங்கை வருவதற்கு வேறு வழியாகப் புறப்பட்டுள்ளார். அவர் பாடலிபுரத்திலிருந்து மேற்காகப் பயணஞ் செய்து அவந்தி நாட்டின் வேதியகிரியை அடைந்தார். தன் தாயையும் உறவினர்களையும் சந்திக்கும் பொருட்டே அவர்

அவ்வாறு தன் பயணத்தை மேற்கொண்டார். அசோக மன்னன் இளைஞராக இருந்த போது அவந்தியில் ஆதிபாத பதவியைப் பெற்று உஜ்ஜேனி நகரத்திற்குச் செல்லும் வேளையில் வேதிச நகரில் தங்கியிருந்தார். இக்காலத்தில் அங்கிருந்த செல்வந்தன் ஒருவனின் மகளான தேவி என்பவளுடன் இவருக்கு உறவு ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக அவள் மகிந்தர், சங்கமித்தா ஆகிய இருவரையும் பெற்றெடுத்தாள். அசோகன் பாடலிபுரத்தின் அரசனான பின்பு வேதிச தேவி, வேதிச நகரிலேயே வாழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. மகிந்த தேரர் தாமரலிப்தி வழியாகக் கிழக்குப் பாதையில் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னர் தாயையும் உறவினர்களையும் சந்திக்க அங்கே சென்றார். வேதிசகிரியில் சில காலம் தங்கிய பின்னர் பொசோன் மாதம் 15ம் திகதி மிகிந்தலையை வந்தடைந்தார். அவரோடு வந்த ஏனைய பிக்குகள் நால்வரைத் தவிர, மகிந்த தேரரின் சகோதரியான சங்கமித்தை இல்லறத்திலிருக்கும் போது பிறந்த சுமண சாமனேரவும் அவருடன் வந்தார்.

தூதுக்குழு மிகிந்தலையை அடைந்த தினத்தன்று, தேவநம்பியதீசன் நாற்பதாயிரம் பேருடன் அநுராதபுரத்தை விட்டு மிகிந்தலைக்குச் சென்றிருந்தார். தூதுக்குழு வருவதை மன்னன் அரிட்டன் மூலம் அறிந்திருக்கலாம். எனவே அவர்களை வரவேற்க அவன் சென்றிருக்கலாம். மேற்கூறப்பட்ட சம்பவங்களை நோக்கின் இது ஏற்கனவே திட்டமிடப்பட்ட செயலென்று எண்ணலாம். இச் சம்பவமானது புத்த சமயம் மட்டுமல்லாது அரிட்டன் குழுவினருக்கு மௌரிய பதவிகளும் தீசனுக்கு தேவநம்பிய என்ற பட்டப் பெயரும் வழங்கப்பட்டதுடன் மௌரிய முறையிலான முடிசூட்டும் முறை, மௌரிய அரசியல் முறை என்பனவும் இந்நாட்டிற்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டது.

இந்நாட்டில் புத்தசாசனத்தை முறையாகவும் உறுதியாகவும் நிறுவும் பொருட்டு அடுத்த மாதத்துள் மகிந்ததேரர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கை பற்றி மகாவம்சத்தில் விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை அறிவதற்கு முன்னர், புத்தசமயம் இலங்கையில் அறிமுகம் செய்யப்படும் காலத்தில் இந்நாட்டில் இருந்த சமயங்கள், வழிபாடுகள், நம்பிக்கைகள் என்பன பற்றி அறிதல் பயனுள்ளதாகும்.

இலங்கையில் காணப்பட்ட நம்பிக்கைகளும் வணக்கமும்

இவை பற்றிய செய்திகள் பண்டுகாபயனைப் பற்றி மகாவம்சத்தில் கூறப்படும் விபரங்களிலிருந்தே அறியக்கூடியதாக உள்ளது. பண்டுகாபய மன்னன் அநுராதபுர நகரைத் திட்டமிடும் போது வழிபாட்டுத் தலங்களை அமைத்த முறை மகாவம்சத்தில் விளக்கப்படுகிறது.

அவன் சித்திரன், காலவேலன், சேத்திய, மஹேஜ போன்ற இயக்கர்களுக்கு இருப்பிடம் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளான். அவர்களில் பலர் பண்டுகாபயன் அரசு கட்டிலேறுவதற்கு உதவிய இயக்க வம்சத்தினராவார். அவர்கள் இறந்த பின்னர் அவர்களுக்குத் தன் நன்றியைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு அவர்களுக்கெனப் புனித நிலையங்களை அமைத்ததாகத் தெரிகிறது. இதிலிருந்து உலகின் ஏனைய நாடுகளைப் போல இலங்கையில் இறந்தவர்களை வணங்கும் முறை இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பண்டுகாபயன் கடவுளர்களுக்கென ஆலமரமொன்றையும் பனை மரமொன்றையும் புனித இடமென ஒதுக்கிக் கொடுத்தான். இதனைக் கொண்டு பழங்காலம் முதல் பல்வேறு இனத்தாரிடையே இருந்த விருட்ச வணக்கம் இலங்கையிலும் நிலவியது என்பது தெளிவாகிறது. வேட்டையாடுதல், கைத்தொழில்கள் தொடர்பான தெய்வங்கள் இருந்ததாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதனால் ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் அதிபதியாகக் கடவுளர் இருந்தமை தெரிய வருகிறது.

இந்த நம்பிக்கைகள் சுதேசிகளான இயக்கர், நாகர்களிடையே நீண்ட காலம் முதல் நிலவி வந்ததாகவும் தேவநம்பியதீசன் காலத்தில் அவை இந்நாட்டு நம்பிக்கையுடன் கலந்தது எனவும் எண்ணக்கூடியதாக உள்ளது. அக்காலத்தில் இந்தியாவில் பெரும்பாலும் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மக்கள் விரும்பிய மதமாக இருந்தது சமண மதமாகும். பண்டுகாபயன், நகரின் வடபகுதியில் ஜோதிய, கும்பண்ட, கிரி போன்றோருக்கு ஆராமைகள் அமைத்திருந்தான். மேலும் ஆஜீவக்க, பரம்பாஜக்க, தாப்பச ஆகிய பெயர்களில் அறிமுகமாகும் மக்கள் பிரிவினருக்கும் ஆராமைகள் அமைத்திருந்தான். பிராமணர்களுக்கு யாகம்,

ஹோமம் செய்யும் பொருட்டு சாலைகளும் “சிவிக்க” என்ற பெயரில் அறிமுகமாகும் வணக்க நிலையமொன்றும் அமைத்திருந்தான். சிவிக்க என்ற பெயரில் அறிமுகமாகியது சிவலிங்க ஆலயம் என சில இடங்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவை தவிரந்த வேறு ஐந்நூறு வழிபாடுகள் நடைபெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது.

இந்தியாவில் நிலவிய பிராமணிய நம்பிக்கைகளும் இக்காலத்தில் இந்நாட்டில் நிலவியதாகத் தெரிகிறது. வருணன், இந்திரன், அக்கினி எனும் பிராமணிய மதக் கடவுளர் மக்களின் வணக்கத்திற்கு உரியவர்களாயினர். ஆரம்பகாலக் கல்வெட்டுக்களில் வரும் பெயர்களில் இராமன், கர்ணன், வாசுதேவன், சிவன் போன்ற கடவுளரின் பெயர்கள் வருகின்றன.

மகிந்தரின் வருகைக்கு முன்னரும் இந்நாட்டு மக்கள் புத்தமதத்தைப் பற்றி அறிந்திருந்தனர் என எண்ணக்கூடிய அளவிற்குக் காரணங்கள் உள்ளன. புத்தபெருமான் மூன்று முறை இந்நாட்டிற்கு வருகை தந்ததாக வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. முதலாம் முறை மகியங்கனைக்கு வந்து அங்கிருந்த இயக்கரை அடக்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. இரண்டாம் முறை நாகதீபமென்ற யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகைதந்து அங்கு நாக கோத்திர அரசர் இருவருக்கிடையே ஆரம்பமாயிருந்த யுத்தத்தை நிறுத்தி அமைதியை ஏற்படுத்தியதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மூன்றாம் முறையாகக் களனிக்கு வந்து அங்கிருந்த நாக கோத்திரத்தவர்களுக்கு மதபோதனை நடத்தியதாகக் கூறப்படுகின்றது. மேலும் அவர் உயிருடனிருக்கும் போது தபஸ்சு, பல்லுக்க எனும் வர்த்தகர்கள் இருவர் அவரிடமிருந்து கேசதூதுவைப் பெற்று திருகோணமலைக்கு அருகில் கிரிஹடுசேய எனும் திரியாய சேத்தியத்தில் புதைத்து வைத்ததாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

இந்த நிகழ்வுகளின் வரலாற்று உண்மைகளைப் பரீட்சிப்பதற்கு உதவும் வேறு சான்றுகள் இதுவரை கிடைத்தல். எனினும் புத்தர் காலத்தில் இந்நாட்டு மக்கள் புத்தர் பற்றியும் சாசனம் பற்றியும் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்கு இது உதவுகிறது. பண்டுவாசுதேவன் மனைவியான பத்தகச்சனா சாக்கிய

வம்சத்தைச் சேர்ந்தவள் எனக் கூறப்படுகிறது. இதன்படி அவளும் அவளுடன் வந்து கிழக்கிலங்கையில் குடியேற்றங்களை அமைத்தோரும் புத்தசமயத்தை அறிந்திருந்தனர் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது.

இவ்வாறு நோக்குகையில் மகிந்தருடனான குழு இங்கு வந்த காலத்தில் இந்நாட்டு சுதேசிகளிடையே நிலவி வந்த இறந்தவர்களை வணங்குதல், விருட்ச வணக்கம் முதலான ஆரம்ப வழிபாடுகளும் சமணம், பிராமணியம் போன்ற சமயங்களும் பௌத்த வழிபாடும் இலங்கையில் இருந்ததென்பதை நம்பலாம். இந்நாட்டில் நிலவிய இந்த நம்பிக்கை தொடர்பாக மகிந்த குழுவினர் பாடலிபுத்திரத்தில் அமைச்சன் அரிட்டனுள்ளிட்ட இலங்கையின் தூதுக் குழுவிடம் கேட்டறிந்திருப்பர் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

மகிந்ததேரருடன் இட்டிய, உத்திய, சம்பவ, ஹத்தசால முதலான உபசம்பதா தேரர்கள் நால்வரும் சுமண எனும் சாமனேரரும் பண்டுக் என்ற இல்லற வாசியும் இருந்தனர். இதன் மூலம் இந்நாட்டில் அவர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்த புத்தபிக்குவாக்கும் உபசம்பரதாய சடங்கு போன்றவை தொடர்பாக நேரகாலத்துடன் ஆயத்தத்துடனிருந்தனர் என்பதாகும். பொதுவாக இவ்வாறான சடங்கு முறைகளுக்கு உபசம்பதா பிக்குகள் ஐவர் இருக்க வேண்டும் என்பது நியதியாகும்.

மூன்றாம் பௌத்த மகாநாட்டின் பின்னர் இலங்கை உள்ளிட்ட நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட தூதுக்குழு தொடர்பான செய்திகள் வம்சக் கதைகளிலிருந்து மாத்திரமே பெறக்கூடியதாக உள்ளது. அவைகள் உண்மையானவையா எனத் தொல்பொருள் அகழ்வு சான்றுகளின் மூலம் உறுதி செய்யப்படுகின்றது. இந்தியாவில் சாஞ்சி தூபியில் செய்யப்பட்ட அகழ்வுகளின் போது கண்டெடுக்கப்பட்ட தாதுக்கள், ஹிமாலய பிரதேசத்தில் சமயப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்ட இருவரின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் என்பன கிடைத்துள்ளன. இலங்கையில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் ரஜகலையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கி.மு முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் மூலமும் பிக்கு ஒருவரின் தாதுக்கள் புதைத்து வைக்கப்பட்ட தூபி ஒன்றைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதனால் மகிந்த தேரரின் வருகை பற்றிக் கூறப்படும் இலங்கை வம்சக்கதைகளில் வரும் விபரம் இந்தக் கல்வெட்டின் மூலம் உறுதி செய்யப்படுகின்றது.

மகிந்த தேரரும் தேவநம்பியதீசனும் மிகிந்தலை மலையில் முதன் முதலாக ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்த போது இருவரிடையே நிகழ்ந்த வினா - விடை தொடர்பான உரையாடல் ஒன்று பற்றி மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தற்காலத்தில் ஒருவரின் அறிவு, மனோபாவம் என்பவற்றைப் பரீட்சிப்பதைப் போன்ற இந்த உரையாடலில் அரசனுக்கும் புத்த சமயத்தைப் பற்றி விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய அறிவும் மனப்பக்குவமும் இருந்ததை மகிந்ததேரர் புரிந்து கொண்டதாகத் தெரிகிறது. இருவரும் முதன் முதல் சந்தித்த போது அவரவர் பேசிய மொழியை எவ்வாறு விளங்கிக் கொண்டனர் என்ற வினா எழுகிறது. இரண்டு, மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் அரிட்டன் குழுவினர் மகிந்த தேரருடன் சிறிது காலம் பழகியதால் மகிந்த தேரருக்கும் அரசனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உரையாடலில் அவர் மொழி பெயர்ப்பாளராக இருந்திருக்கலாம் என எண்ண இடமுண்டு. அவ்வாறே அரிட்டன் குழுவினர் பாடலிபுரத்தில் இருந்தபோது அவனிடம் இந்நாட்டு மக்களின் மொழியைக் கற்றிருக்கலாம் என எண்ண இடமுண்டு.

அரசன் உள்ளிட்ட குழுவினருக்கு அம்பதலா பர்வதத்தின் உச்சியில் மகிந்த தேரரால் நிகழ்த்தப்பட்ட முதலாவது மறை உரை சுள்ள கத்திபதோபம சூத்திரமாகும். இந்த சூத்திரத்தில் ஒருவர் புத்த சமயத்தை ஏற்று பிக்குவாகி நன்னடத்தையுடையவராய் வாழ்ந்து படிப்படியே தம் ஆன்மீக வாழ்வை முன்னேற்றி புத்ததர்மத்தில் வரும் உயர் பலனான துறவறத்தின் மீது ஆர்வத்தையும் பற்றையும் ஏற்படுத்தும் பொருட்டு தெரிவு செய்யப்பட்ட சூத்திரமென எண்ண இடமுண்டு.

அன்றைய தினமே மாலையில் மகிந்ததேரர் தன்னிடம் வந்த பண்டுகவை மக்கள் முன்னிலையில் துறவியாக்கினார். இதுவே இந்நாட்டில் முதன் முறையாக மேற்கொள்ளப்பட்ட துறவும் உபசம்பதாவுமாகும். சுள்ள கத்திபதோபம சூத்திரத்தை வழங்கலும் பண்டுகவை துறவியாக்கியமையுமான இந்த இரு முக்கிய செயல்களையும் நோக்கும் போது புத்தசமயத்தை

இந்நாட்டில் அறிமுகம் செய்கையில் இவைகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை மகிந்த தேரர் உணர்ந்து அதற்கான திட்டத்தையும் தம்முள் வைத்திருந்தார் என்பது தெளிவாகிறது.

மன்னனின் அழைப்பின்படி மறைபரப்புக் குழுவினர் இரண்டாம் நாள் அநுராதபுரத்தை அடைந்தனர். அரசனால் வழங்கப்பட்ட உணவின் பின்னர், கூடியிருந்தோருக்கு மகிந்த தேரர் உபதேசம் செய்தார். கூடியிருந்தோரில் பெரும்பாலானோர் அரச குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பெண்களாவார். தேவநம்பிய தீசனின் சகோதரனான மகாநாக உபராஜனின் மனைவியான அநுலாவும் அங்கு இருந்தாள். இவர்களுக்கு விமான வட்டு, பேத வட்டு எனும் கதைகளே போதனையின் பொருட்டுத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. நற்செயல்கள் புரிந்து விண்ணுலகில் இன்புறும் கடவுளர் பற்றியும் பாவங்கள் செய்து நரகத்தில் துன்புறும் பிராணிகள் பற்றியும் இந்தக் கதைகளில் விளக்கப்படுகிறது.

மாலையில் தொடர்ந்து நடைபெற்ற போதனைகளைக் கேட்க அரச குடும்பத்தைப் போன்று சாதாரண பொது மக்களும் வருகை தந்தனர். இவ்வுலகில் பாவத்தில் முழ்கியிருப்போர் நரவுலகில் அநுபவிக்கும் துன்பங்களை விளக்கும் “வேத தூத்த” சூத்திரமும் இருவுலகிலும் இன்புறுவதை விளக்கும் பண்டித்த சூத்திரமும் இந்தப் போதனைகளில் இடம் பெற்றன. இவைகளுக்கு மேலாகப் புத்த மதத்தின்படி நடந்து, ஆன்மீக வாழ்வை வளர்த்து, இறுதியில் முடிவில்லா வாழ்வைப் பெறும் முறையும் போதனையில் அடங்கின. மறைபரப்புக் குழுவினர் இரவில் மகாமேகவனத்தில் தற்காலிகமாக அமைக்கப்பட்ட மண்டபத்தில் தங்கினர்.

இரண்டாம் நாள் மகிந்த தேரரைச் சந்திக்க அரசன் வந்தார். மகிந்த தேரர், எதிர்காலத்தில் அமைக்கப்படும் மகாவிகாரையின் அமைவிடத்தை அரசனுக்குக் காட்டினார். மகாவம்சத்தில் இது பற்றிக் கூறப்படும் விளக்கத்தில் அருஞ்செயல்கள் அடங்கிய பல விபரங்களைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. “இலங்கையின் புத்தர் கால வரலாறு” என்ற நூலை எழுதிய வல்பொல ராகுல தேரர் தமது நூலில் இது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

நான்காம் நாள் அரசன், மகிந்த தேரர் உள்ளிட்ட குழுவின ரோடு மக்களும் ஊர்வலமாகச் சென்றதோடு, மகாவிகாரையை

அமைக்கும் பொருட்டு எல்லை குறிக்கப்பட்டது. தலைநகர் புத்தசமய ஆணைக்கு உட்பட்டமையானது நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளும் அதற்கு உட்பட்டதாகியது. வட இந்தியாவில் தோற்றம் பெற்ற புத்தசமயம் இலங்கையில் வேருன்றியது.

அரிட்டன் முதல் துறவியானார். இலங்கை மண்ணில் புத்த சமயத்தை வேருன்றச் செய்வதுடன் நின்றுவிடாது மக்கள் மனதிலும் அதனைப் பதியச் செய்ய வேண்டுமென்பதில் மகிந்ததேரர் கவனம் செலுத்தினார். இதனால் பிற்காலத்தில் புத்தசமயமானது மக்களின் வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைந்து விட்டது.

அநுராதபுர மக்களுக்கு உபதேசித்தல், மகாவிகாரையைத் திட்டமிடல், மகாவிகாரையின் எல்லையை நிர்ணயித்தல் போன்ற பல வேலைகளால் ஒரு மாதத்தை அநுராதபுரத்தில் செலவிட்ட மகிந்தர் குழுவினர் பின்னர் மிகிந்தலைக்குச் சென்றனர். அரசன் அவர்களுக்குத் தேவையான குகைகளை ஆயத்தம் செய்ததுடன் அவர்களது உணவுத் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்தான்.

மூன்று மாதங்களின் பின்னர் வணக்கத்தின் பொருட்டுப் புனிதப் பொருள் அடங்கிய சேத்தியம் அமைப்பதன் அவசியத்தை மகிந்ததேரர் மன்னனுக்கு எடுத்துக் கூறினார். அதன்படி புனிதப் பொருளைப் பெற்றுவரும் பொருட்டு சுமண சாமனேர இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அவர் இந்தியா சென்று அசோக மன்னனிடம் புத்தரின் வலது காறை எலும்பைப் பெற்று இலங்கை வந்தார்.

அரசன் புனிதப்பொருளை மங்கல யானை மீது ஏற்றி ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்கையில் யானை குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில் நின்றது. அங்கு புனிதப் பொருட்களை வைத்துத் தாதுகோபமொன்று முதன்முதல் அமைக்கப்பட்டது. அதுவே தற்போதைய தூபராம தாதுகோபமாகும்.

மகிந்ததேரர் அநுராதபுரத்திற்கு வந்த இரண்டாம் நாள் அநுலா உட்பட பெண்கள் சிலர் துறவியாகும் தமது எண்ணத்தை

வெளிப்படுத்தினர். அதன் பொருட்டு பிக்குணி சங்கமித்தாவை வரவழைக்க வேண்டுமெனக் கூறப்பட்டது. இதன் பொருட்டு அசோக மன்னனைச் சந்திப்பதற்காகத் தூதுக்குழு ஒன்று சென்றது. இந்தத் தூதுக் குழுவிற்கு அமைச்சன் அரிட்டன் தலைமை தாங்கினார்.

தூதுக்குழு முதற் பிரயாணத்தைப் போலவே ஜம்புகோளப் பட்டணத்தில் கப்பலேறி பாடலிபுத்திரத்தை அடைந்து அரசனைச் சந்தித்தனர். அரசன் தன் மகளான சங்கமித்தையை இலங்கைக்கு அனுப்ப இணக்கம் தெரிவித்தார். மகிந்ததேரரின் வேண்டுகோளின்படி போதிமரக்கிளையொன்றை இங்கு அனுப்புவதற்கான நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அசோக மன்னன் ஊர் வலத்துடன் புத்தகயாவுக்குச் சென்று போதிமரக்கிளையின் வலப்பக்கக் கிளையொன்றை பாடலிபுரத்திற்குக் கொண்டு வந்தார். போதிமரக்கிளையின் பராமரிப்புக்கென பரிவாரங்களும் உடன் வந்தனர்.

மகிந்ததேரரும் தேவநம்பியதீசனும் சங்கமித்தை குழுவினரையும் போதிமரக்கிளையையும் வரவேற்கும் பொருட்டு ஜம்புகோளப் பட்டினத்திற்குச் சென்றனர். ஜம்புகோளப்பட்டினத்தில் மண்டபம் அமைத்து முன்று நாட்கள் அதற்குப் பூஜைகள் செய்யப்பட்டன. அதன் பின்னர் வழியில் சில இடங்களில் அதற்கு வணக்கம் செலுத்தப்பட்டு அநுராதபுரத்திற்கு கொண்டு வரப்பட்டது. அங்கு மகிந்த தேரரால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட இடத்தில் அது நாட்டப்பட்டது. போதி மரக்கிளையைப் பராமரிக்கும் பொருட்டு வேதிச தேவியின் சகோதரர்கள் எண்மர் அசோக மன்னனால் அனுப்பப்பட்டனர். அவர்களில் முத்தவர் சுமித்திர என்பவராவார். தேவநம்பியதீசன் அவர்களுக்குப் பதவிகளையும் இல்லிடத்தையும் வழங்கினான். மேலும் பதினெட்டு குலத்தைச் சேர்ந்தோரும் வருகை தந்தனர். அவர்களுக்கும் கிராமங்களை வழங்கினான்.

இந்த மரநாட்டு விழாவிற்கு நாட்டின் பல பகுதியிலுமிருந்தும் மக்கள் தலைவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். வடக்கிலிருந்தும், தெற்கில் கதிர்காமம், சந்தனகாமம் முதலான குடியேற்றங்களிலிருந்தும் மக்கள் தலைவர்கள் வருகை தந்தனர். இந்தத் தலைவர்கள், விழாவின் பின்னர் அரசமரக் கிளைகளை எடுத்துச்

சென்று தமது குடியேற்றங்களில் நாட்டினர். தேவநம்பியதீசனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பகுதியிலும், கதிர்காமம், களனி போன்ற பிரதேசங்களிலும் புத்த சமயம் பரவியது.

பிக்குணி சங்கமித்தையின் வருகைக்காகக் காத்திருந்த அநுலா உள்ளிட்ட பெண்கள், சங்கமித்தையின் வருகையின் பின்னர் துறவு பூண்டனர். அதன் படி இலங்கையில் பிக்குணிகள் சாசனம் ஆரம்பமாகியது. சங்கமித்தைக் குழுவினர்க்கென அநுராதபுரநகரின் உட்பகுதியில் ஆராமை அமைக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு தேவநம்பியதீசனின் காலத்தில் புத்தமதம் இந்நாட்டில் அறிமுகமானதுடன் வழிபாட்டுத்தலங்களும் தோன்றின. அவற்றில் மகாவிகாரை, தூபராம, ஸ்ரீமகாபோதி, மிகிந்தலை, வெஸ்ஸகிரிய, இசுருமுனிய என்பன முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன.

இலங்கையில் புத்தசமயம் அறிமுகமான நிகழ்வுடன் இரு அரசர்கள் தொடர்புற்றிருப்பது சிறப்பம்சமாகும். அசோக மன்னனும் தேவநம்பியதீசனுமே அந்த இரு அரசர்களாவார். தன் பேரரசை விஸ்தரிக்கும் நோக்கில் தென்னிந்தியா மீது படையெடுத்த அசோக மன்னன் கலிங்கத்துடன் அந்தப் படையெடுப்பை நிறுத்தியிருந்தான். இதனால் கலிங்கத்துக்குத் தெற்கே இருந்த சேர, சோழ, பாண்டிய அரசுகளை அசோகப் பேரரசுடன் இணைத்துக் கொள்ள முடியாதிருந்தது. கலிங்கப் போரின் போது ஏற்பட்ட கொடுமையான உயிர்சேதத்தின் காரணமாகப் போரின் மூலம் நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதை விடுத்து அகிம்சையால் நாடுகளைத் தம்பால் ஈர்க்கும் கொள்கையை அசோகன் கடைப்பிடித்தான். பேரரசில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டு செயற்படுத்தப்பட்ட உளவு சேவையிடமிருந்து கிடைத்த தகவலின்படி சேர, சோழ, பாண்டிய எனும் தமிழ் அரசுகளுக்கு அருகில் அமைந்துள்ள இலங்கையுடன் நட்புறவு கொள்வது அரசியல் ரீதியாக உதவியாக அமையுமென அரசன் எண்ணி செயற்பட்டான்.

மேலும், இக்காலத்திலேயே இலங்கையில் முடசிவன் இறந்து தீசன் அரசனானான். தீசன் முடசிவனின் இரண்டாவது மகனாவான். அரசைப் பெறுவதில் அவன் மூத்த சகோதரனின் சவாலை

எதிர்நோக்கியதில் சந்தேகமில்லை. இக்காலக்கட்டத்தில் அநுராதபுர ஆட்சியாளனின் அதிகாரம் அநுராதபுரத்தைச் சுற்றியிருந்த குடியேற்றங்களில் மாத்திரமே பரவியிருந்ததாகத் தெரிகிறது. களனி, கதிர்காமம் போன்ற தூரப் பிரதேசங்கள் சுயாதீன மக்கள் தலைவர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையின் கீழ் தீசனுக்கு அரசியல் ரீதியாக சவால்கள் இருந்தமை தெளிவாகிறது. இதனால் கலிங்கம் வரை வந்த மௌரியப்பேரரசின் தலைவனின் ஆசீரையும், பாதுகாப்பையும் பெறுவதில் தீசன் கவனம் காட்டியதாகத் தெரிகிறது. அரசனானதும் இவன் முத்து, இரத்தினக் கற்கள் போன்ற உயர்ந்த பொருட்களைக் காணிக்கையாகத் தன் மருமகனான அரிட்டனைத் தலைவனாகக் கொண்ட குழுவின் மூலம் தீசன் மௌரியப் பேரரசனுக்கு அனுப்பினான். மூன்றாம் பௌத்த பேரவையின் இறுதியில் அண்மை நாடுகளுக்கு சமயப் பரப்புதல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் பொருட்டு அசோக மன்னன் செயற்பட்டதும் இக்காலக்கட்டத்திலாகும்.

இலங்கைக்கு மதப்பரப்புக் குழுவினரை அனுப்புவதற்கு இரு மாதங்களுக்கு முன்னர் அசோக மன்னன் இலங்கைத் தூதுக் குழுவுக்கு உத்தியோக பூர்வ பதவிகளை வழங்கியிருந்தான். தீசனுக்கு தேவநம்பிய என்ற பட்டப் பெயருடன் மௌரிய அபிஷேக முறையையும் அனுப்பியிருந்தான். இலங்கையில் மதம் பரப்பும் பணியைத் தன் தூதுக் குழுவிடம் ஒப்படைத்திருந்தான். அந்தத் தூதுக் குழுவுடன் தனது பேரனான சுமண சாமனேரவையும் வேதிய தேவியின் உறவினனான பண்டுகவையும் அனுப்பியிருந்தான். இவை தவிர பின்னர் தன் மகளான சங்கமித்தாவையும் வேதிய தேவியின் சகோதரர் எண்மரையும், போதிமரத்தின் வலது புறக்கிளையையும் அனுப்பியிருந்தான். அத்துடன் மௌரிய அரசில் காணப்பட்ட பல்வேறு கலை தொடர்பான பிரிவைச் சேர்ந்த பதினெட்டு குலத்தவரையும் இங்கு அனுப்பினான்.

இவற்றை நோக்குகையில் இலங்கையில் புத்த சாசனம் நிறுவப்பட்டமையானது இங்கு மௌரியப் பண்பாட்டின் ஆரம்பமாக விளங்குகிறது எனலாம். பல்வேறுபட்ட சிற்பம் முதலானவற்றில் தேர்ச்சி பெற்ற குழுவினர் இங்கு வந்து நிலையாக இங்கு தங்கினர். மௌரியப் பேரரசில் நிலவிய நகர அமைப்பு, விகாரை

அமைப்பு, மௌரியக் கட்டடக்கலைகள் இதனால் இங்கு சிறப்பெய்தியது. மௌரிய எண், எழுத்துக் கலைகளும் இங்கு உருவாகின. மௌரிய முடிசூட்டு முறை உட்பட அரசியல் முறையும் இங்கு தோற்றம் பெற்றது. மகிந்த குழுவினரால் அரிட்டன் உட்பட இலங்கையருக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட திரிபிடக புத்தபாஷித்தம், இந்திய அரசியல் வரலாறு தொடர்பான விபரம் என்பன அடங்கிய இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றன. சுருக்கக்கூறின் மௌரியப் பேரரசுடன் இலங்கை மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டது.

தேவநம்பியதீசனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது இளைய சகோதரனான உத்தியன் அரசனானான். அவனது ஆட்சியின் 8ஆம் ஆண்டில் அதாவது கி.மு 200ஆம் ஆண்டளவில் சேத்தியகிரி எனும் மிகிந்தலையில் மகிந்ததேரர் இறந்தார். அப்போது அவரது வயது எண்பதாகும். அவர் 32வது வயதில் இலங்கைக்கு வந்தார். அவர் நாற்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் இந்நாட்டில் வாழ்ந்து புத்த சமயத்தையும் மௌரிய கலைகளையும் இந்நாட்டு மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்தார். பிக்கு, பிக்குணி சாசனத்தை ஏற்படுத்தியதோடு, மக்களை நல்வழியில் நடத்தினார். இதன் மூலம் அவர் மக்களின் சிறந்த வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தார்.

அவரால் செய்யப்பட்ட பணிகளை கௌரவிக்கும் பொருட்டு உத்திய மன்னன் அவரது உடலை தங்கப் பேழையில் வைத்து, மாபெரும் ஊர்வலத்தின் மூலம் மிகிந்தலையிலிருந்து அநுராதபுரத்துக்குக் கொண்டு வந்து நகரில் ஊர்வலமாக எடுத்து வந்து மகாவிகாரையில் ஒரு வாரம் வைத்து மரியாதை செய்து ஹுமங்கண என்ற இடத்தில் தகனம் செய்தான். அவரது சாம்பலை வைத்து அநுராதபுரத்திலும் சேகிரியிலும் வேறு பல இடங்களிலும் சைத்தியங்கள் அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அம்பாறை மாவட்டத்தில் ரஜகல என்ற இடம் இவ்வாறான இடங்களில் ஒன்றென கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள பிராமிக் கல்வெட்டின் மூலம் உறுதி செய்யப்படுகிறது. அடுத்த ஆண்டில் அதாவது உத்திய மன்னனின் ஆட்சியின் 9ஆம் ஆண்டில் ஹத்தாலக ஆச்சிரமத்தில் வாழ்ந்த சங்கமித்தை பிக்குணியும் இறந்தாள். மன்னன் அவளது பூதவுடலுக்கும் 7 நாட்கள் கௌரவம் செலுத்தி, தூபராமாவின் கிழக்கில் அடக்கம் செய்து அங்கும் தூபி ஒன்றைக் கட்டினான்.

இவ்வாறு தேவநம்பியதீசனின் காலத்தில் ஆரம்பமான புத்த சமயம் உத்திய மன்னனின் காலத்தில் தொடர்ந்து வளர்ச்சியுற்றது என்பதற்கு வம்சக்கதைகளில் கூறப்படும் விபரங்களைக் கல்வெட்டுக்கள் உறுதி செய்கின்றன. மிகிந்தலைக் குகைக் கல்வெட்டில் உத்தியனின் பெயர் குறிப்பிடப்படும் கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

உத்தியனுக்குப் பின் அநுராதபுர மன்னர்களாக வந்த மகாசிவம், சூரதீசன் ஆகிய இரு மன்னர்களும் தேவநம்பியதீசனின் சகோதரராவர். மகாவம்சத்தில் காணப்படும் மிகக் குறுகிய விபரத்திற்கு அமைய இவ்விருவரும் முன்னையை இரு அரசர்களைப் போல புத்தமதத்திற்கு அனுசரணையாக இருந்ததாகத் தெரிகிறது. மகாசிவ மன்னன் நகரங்களை எனும் விகாரையை அமைத்தான். சூரதீசன் அந்த விகாரையை முன்னேற்றியதுடன், ஹத்திக்கந்த, கோணகிரி பாச்சின, பப்பத, மங்குலக்க, அச்சகல்ல, கிரினெல போன்ற விகாரைகளை அநுராதபுரத்தைச் சூழ நிறுவினான். சூரதீசனைக் கொன்று சேன, குத்திகன் என்ற குதிரை வியாபாரிகள் அரசனாகினர். அவர்களைக் கொன்று தேவநம்பியதீசனின் ஒன்பதாவது சகோதரன் அசேலன் அரசனானான். அசேலனை சோழ நாட்டிலிருந்து வந்த எல்லாளன் கொன்று அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தான்.

சேனன், குத்திகன் என்ற குதிரை வியாபாரிகளும் எல்லாளனும் தமிழர்கள் என மகாவம்சம் கூறுகிறது. தமிழர் என்ற சொல்லை மகாவம்சத்தின் ஆசிரியர் இந்த ஆக்கிரமிப்பின் போதே முதன்முதல் குறிப்பிடுகிறார். சேனன், குத்திகன் என்போர் குதிரை வியாபாரிகள் என வம்சக்கதைகளில் குறிப்பிடப்படுவதால் இவர்கள் கப்பல்களில் குதிரைகளைக் கொண்டு வந்து வியாபாரம் செய்த வெளிநாட்டவர் என்பதாகும். அவர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள் என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்தார்கள் என்பதே பொதுவான கருத்தாகும். எல்லாளன் சோழ நாட்டிலிருந்து வந்ததாக வம்சக் கதைகளில் தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளே பேசப்பட்டன. அதனால் அக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் எப்பிரதேசத்திலிருந்து இந்நாட்டிற்கு வந்தாலும்

அவர்கள் தமிழர் என்ற சொல்லாலேயே அறிமுகமாகிவார்கள். இதன்படி மகாவம்ச ஆசிரியர் தமிழர் என்ற சொல்லை பயன்படுத்தியிருப்பது இந்நாட்டு ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் பொருட்டுத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்களை அறிமுகம் செய்வதற்கே என்பது தெளிவாகிறது. ஆதலால் அநுராதபுர ஆரம்ப அரைப்பகுதி வரலாற்றைக் கற்கையில் தமிழர் என்ற சொல் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்த ஆக்கிரமிப்பாளர்களைக் குறிக்கின்றதே தவிர, தற்போது இலங்கையில் வாழும் தமிழர்களை அல்ல என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

தேவநம்பியதீசனின் யுகத்தில் அரை நூற்றாண்டு கழியும் முன் இவ்வாறு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இரு இந்திய ஆக்கிரமிப்புக்கள் நிகழ்ந்தனவா என பார்ப்பது முக்கியமானது. சேனன், குத்திகன் என்ற இருவராலும் புத்த சாசனத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு இடையூறும் ஏற்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. அவர்கள் கங்கை நீரில் நீராடுவதன் மூலம் பாவங்கள் கழுவப்படுவதாக நம்பியதுடன், வணக்கம், பூஜைகள் செய்வதற்கு இலகுவாகும்படி மல்வத்து ஓயாவை அநுராதபுர நகரைச் சுற்றி ஓடுவதற்குத் திருப்பி விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இதன்படி அவர்கள் வைணவர்களாக இருக்கலாம். இக்காலக்கட்டத்தில் தென் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சமணமதம் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மதமாக இருந்ததைப் பௌத்த மதத்திற்கு முற்பட்ட கால சமய நம்பிக்கைகளை நோக்குகையில் தெளிவாகிறது. பண்டுகாபயனது ஆட்சிக் காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் சமண சமயம் அரச அனுசரணையைப் பெற்றிருந்தது. தேவநம்பிய தீசன் காலத்தில் புத்த சமயம் இலங்கையில் அறிமுகமானது முதல் அரசர்களின் ஆதரவு புத்த சமயத்திற்கு இருந்ததால் இந்நாட்டிலிருந்த சமண பக்தர்கள் மனமுடைந்திருக்கலாம். அதனால் தமக்கு அரச அனுசரணையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு உதவியிருக்கலாம். இதன்பின்னர் வலகம்பா மன்னனின் காலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் இதனைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

அடுத்ததாக அக்காலப் பிரதேச அரசியல் பின்னணியும் இந்தத் தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்புக்களுக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். அசோகப் பேரரசின் பின்னர் மௌரியப் பேரரசு

பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்தன. சேர, சோழ, பாண்டிய தமிழ் அரசுகளைத் தம் ஆட்சியின் கீழ் வைத்திருக்க முடியாது போயின. மறுபக்கத்தில் அநுராதபுர அரசர்களுக்கு மௌரியப் பேரரசில் இருந்து கிடைத்த அரசியல் அனுசரணை அசோகனின் பின்னர் கிடைக்கவில்லை. இந்நிலையில் தென்னிந்திய அதிகாரம் படைத்த தலைவனொருவனால் அநுராதபுர ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவது எளிதாக அமைந்தது.

முன்றாவதாக இக்காலக்கட்டத்தில் அநுராதபுர அரசர்கள் தம் அவதானத்தை மத தொடர்பான செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுத்தியமையால் அரசியல் பாதுகாப்புக்குத் தேவையான படையினரை ஒழுங்கமைக்கத் தவறியமை இவ்வாறான தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்புக்கு வழி வகுத்தன என்று கூறப்படுகின்றது.

சேனன், குத்திகள் என்போரின் ஆக்கிரமிப்பை விட எல்லாளனின் ஆக்கிரமிப்பு முக்கியம் வாய்ந்ததாக இருந்தது. அவன் சோழ அரச குமாரன் எனவும் பலம் வாய்ந்த படையுடனும் இங்கு வந்து அரசைக் கைப்பற்றியதாகவும் வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன. அவன் சோழ நாட்டிலிருந்து இடையிடையே புதுப்புது படையைக் கொண்டு வந்ததாகத் தெரிகிறது. விஜிதபுர போரில் தோல்வியுற்ற போது சோழ நாட்டுக்குத் தகவல் அனுப்பி பல்லுக என்பவனின் தலைமையிலான படையொன்றைக் கொண்டு வந்தான்.

நாற்பத்தி நான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த அவனது நீண்ட ஆட்சிக் காலத்தில் புத்த சமயத்திற்கு எதுவித தீங்கும் ஏற்பட்டதாக வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்படவில்லை. மாறாக எல்லாளன் தனக்கு முன்னர் ஆட்சி செய்த அரசர்களைப் பின்பற்றி மிகிந்ததலையில் இருந்த பிக்குகளுக்கு உதவியதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. அவன் நண்பர்களையும் பகைவர்களையும் ஒரே விதத்தில் கவனித்ததாகவும் நீதி தவறாது ஆட்சி செய்ததாகவும் மகாவம்சம் கூறுகிறது. அவனது நடுநிலமை குறித்து மகாவம்சத்தில் சில சம்பவங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

எல்லாள் புத்த சமயத்திற்குத் தீங்கு விளைவிக்காத போதிலும், அவனுடன் இந்தியாவிலிருந்து வந்த படையினரால் அநுராதபுரத்திலிருந்து வழிபாட்டு தலங்களுக்கு சேதம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இதனால் அநுராதபுர மக்கள் அவைகளை விட்டுவிட்டு பாதுகாப்புத் தேடி உருகுணைக்குச் சென்றதாக நம்பப்படுகின்றது. எல்லாள் ஆட்சிக்காலத்தில் மாகமயை மத்திய நிலையமாகக் கொண்ட உருகுணைப் பிரதேசம் புத்தசாசனத்தின் முக்கிய நிலையமாகியது இதனாலாகும்.

இலங்கையில் புத்த சமய வளர்ச்சி

தேவநம்பியதீச மன்னனின் காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் நடைபெற்ற போதிமரக்கிளை நடுகைக்கு உருகுணையில் கதிர்காமத்திலும் சந்தனகாமத்திலுமிருந்து சத்திரியர்கள் வந்ததாகவும் அவர்கள் திரும்பிச் செல்கையில் அரச மரக்கிளைகளை எடுத்துச் சென்று, தத்தமது பிரதேசங்களில் நாட்டியதாகவும் முன்னர் கூறப்பட்டது. இதனால் தேவநம்பியதீச மன்னனின் யுகத்திலேயே புத்தமதம் உருகுணையில் பரவியது என்பதும் தெளிவாகிறது. கதிர்காமத்தில் தசப என்ற பெயரில் அரச பரம்பரையினர் இருந்ததாகத் தாதுவம்சத்தில் கூறப்படுகிறது. உருகுணையில் புத்தமதம் வளர்ச்சியடைந்தது என்பது தெளிவு.

மேலும் தேவநம்பியதீசன் மன்னனின் காலத்தில் அநுராதபுரத்திலிருந்து உருகுணைக்குச் சென்ற உபஅரசன் மகாநாகனாலும் உருகுணையில் புத்தசமயம் பரவியிருக்கும். அவன் மாகம என்ற தற்போதைய திஸ்ஸ மஹாராமையைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தான். அவன் அதனைச் சுற்றி யட்டால விகாரை, நாகமகாவிகாரை, உத்தகந்தர விகாரை முதலான விகாரை பலவற்றைக் கட்டியதாகக் கூறப்படுகிறது.

லலாட தாதுவம்சத்தில் வரும் செய்திகளின்படி மகாநாகனின் இரண்டாவது பரம்பரையில் வரும் கோதாபயனால் கதிர்காமத்தில் அரசர்கள் கொலை செய்யப்பட்டதாகவும் அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக மகாவலிகங்கைக்கு அப்பால் விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டதாகவும் தெரிகிறது. கதிர்காம அரசர்கள் உருகுணையில் மக்கள் விரும்பும் அரசர்களாக இருந்தனரென்றும்

அதற்கு முக்கிய காரணம் அவர்களால் புத்தசமயத்திற்குக் கிடைத்த அனுசரணை எனவும் இதன்மூலம் தெளிவாகிறது. உருகுணை மக்களை ஆறுதல் படுத்தும் பொருட்டுக் கோதபாயனால் ஐந்நூறு விகாரைகள் அமைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதும் இதனாலாகும்.

கோதபாயனின் காலத்தில் மாகம அரச குடும்பத்துக்கும் கதிர்காம அரச குடும்பத்துக்குமிடையே நிலவிய மோதல்கள், கோதபாயனின் மகனான கவந்தீசனின் திருமணத் தொடர்பு மூலம் தீர்ந்ததாக யால சரணாலயத்தில் கொட்டாதமுஹூல எனுமிடத்தில் குளங்களில் காணப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன என பேராசிரியர் பரணவிதான எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இதன்படி மகாவம்சத்தில் வரும் விகாரமாதேவியும் அவளது தந்தை களனிதிஸ்ஸ மன்னன் ஆகியோரும் கதிர்காம சத்திரிய குடும்பத்தவரெனவும் அவர்கள் உருகுணையில் வாழ்ந்தன ரென்றும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். விகாரமாதேவிக்கும் கவந்தீசனுக்கு மிடையியே ஏற்பட்ட விவாகத் தொடர்பால் கவந்தீசனின் கீழ் மாகமையும் கதிர்காமமும் இணைந்ததென்பது தெளிவு.

இவ்வாறு மாகமையையும் கதிர்காமத்தையும் இணைத்த கவந்தீசனின் யுகம் உருகுணையில் புத்தசமயம் தொடர்பாக சிறப்பிடம் பெறுகிறது. கவந்தீசன் திஸ்ஸமகா விகாரை சித்துல்பவ்வ, கமிட்டவெலி, குடாலி எனப் பல விகாரைகளை அமைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. திஸ்ஸமகாராமைக்கு அருகில் கிரிந்தியில் காணப்பட்ட கல்வெட்டில் கிடைத்த செய்திகளின் படி அந்த அரசன் திஸ்ஸமகாராமையை அமைத்ததாக உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. அதன்படி அவன் புத்தரின் கீழ்ப் பல்லைக் கொண்டு திஸ்ஸமகாராம தூபத்தை அமைத்துள்ளான். மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி அங்கு சிலாபஸ்ஸய என்ற பெயரில் முக்கிய பிரிவெனா ஒன்று இருந்துள்ளது. இது பிக்குகளுக்கென முந்நூற்று அறுபத்து மூன்று சிறு அறைகள் கொண்டு கவந்தீசனால் அமைக்கப்பட்டதாகக் கிரிந்த கல்வெட்டின் மூலம் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

கவந்தீச யுகத்தில் திஸ்ஸமகாராம விகாரை அநுராதபுர மகாவிகாரையைப் போன்று முன்னேற்றத்துடன் காணப்பட்டது.

எல்லாளனின் ஆக்கிரமிப்பின் பின்னர் மகாவிகாரைப் பிக்குகள் மகாவிகாரையை விட்டு உருகுணைக்கு வந்திருப்பர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. உருகுணையின் ஆட்சியாளன் கவந்தீசனின் அனுசரணையுடன் அவர்கள் திஸ்ஸமகாராமையில் வாழ்ந்தனர் என எண்ணுவதற்கு இடமுண்டு. இதன்படி திஸ்ஸமகாராம அக்காலத்தில் பிக்குகளின் தலைமை நிலையமாக இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

மாகமையில் கவந்தீசனின் கீழ் பயிற்சி பெற்ற பத்து மாமல்வர்களைப் பற்றிய செய்திகளைப் போலவே இந்த யுகத்துடன் தொடர்புடைய அட்டுவாவில் வரும் செய்திகளில் கூறப்பட்டுள்ளதன்படி உருகுணையிலிருந்த கிராமங்களில் பிக்குகளின் நடமாட்டமிருந்த விகாரைகள் பல இருந்தனவாகத் தெரிகிறது. அவைகளில் இருந்த பிக்குகள் பல்வேறு தேவைகளின் பொருட்டு தலைநகரான மாகமையில் அமைந்திருந்த திஸ்ஸமகாராமைக்கு வந்து போயினர் என்பதை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. கோதம்பையில் ஆகாச சேத்தியத்திற்குப் படிக்கட்டு அமைக்கும் பொருட்டுக் கற்றுண் ஒன்றைத் தூக்குகையில் சுகயீனமுற்ற சாமனேரர் ஒருவர் இவ்வாறு திஸ்ஸமகாராமையில் சிலாபஸ்ஸய பிரிவெனாவிற்கு வந்து தங்கி சிகிச்சை பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. கவந்தீச மன்னனும் விகாரமாதேவியும் பிக்குகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். பிக்குகளின் சுகங்களை அறிய தினமும் அவர்கள் சிலாபஸ்ஸய விகாரைக்கு வந்து போனதாக மகாவம்ச விளக்கத்திலிருந்து தெரிகிறது. துட்டகைமுனுவுக்குப் பெயர் சூட்டுதல் போன்ற விசேட சம்பவங்களின் போது நூற்றுக்கணக்கான பிக்குகள் மாகம அரச மாளிகைக்கு வரவழைக்கப்பட்டு உபசரிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு பிக்குமார் வரும் சந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் முன்னிலையில் தன் மகன்மார் இருவரும் புத்தசாசனத்திற்கும் புத்தகுருமாருக்கும் எதிராக ஒருபோதும் நடந்து கொள்வதில்லை என சபதம் செய்யும்படி கேட்கப்பட்டனர்.

பிக்குகளும் கவந்தீசனுக்கு அனுசரணையாக இருந்துள்ளனர். எல்லாளனுக்கு எதிரான போரில் உருகுணை முழுவதையும் ஒன்று திரட்டுவதில் பிக்குகள் பெரும் பங்காற்றியுள்ளார்கள். உருகுணைக்கு வடக்கில் அமைந்துள்ள அநுராதபுர இராச்சிய

எல்லையிலுள்ள சேரு, சோம ஆகிய குடியேற்றங்களிலுள்ள மக்கள் தலைவர்களின் ஒத்துழைப்பைக் காவந்தீசனுக்குப் பெற்றுக் கொடுக்கும் பொருட்டுப் பிக்கு ஒருவரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகள் பற்றி தாதுவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாரம்பரிய கதை பற்றிப் பேராசிரியர் பரணவிதான அவர்கள் பகுத்தாய்ந்துள்ளார்.

கவந்தீசனின் மரணத்தின் பின்னர் சகோதரர்களிடையே ஏற்பட்ட பிணக்கைத் தீர்ப்பதற்கும் மகா சங்கத்தினர் தலையிட்டனர். இவர்களின் தலையீட்டினால் இருவருக்குமிடையே சமாதானம் ஏற்பட்டது. அநுராதபுரத்தை மீட்கும் பணிக்குத் துட்டகைமுனுவுக்கு உதவுவதற்கு பிக்குமார் வெளிப்படையாகவே செயற்பட்டனர்.

இலங்கையில் புத்தசாசன வளர்ச்சி

நாட்டை ஒன்றிணைத்து அநுராதபுரத்தின் அரசனானது முதற் கொண்டு துட்டகைமுனுவால் புத்தசாசனத்திற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட பணிகள் பற்றி மகாவம்சத்தில் நீண்ட அத்தியாயங்கள் பலவற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தேவநம்பியதீசனதும் அவனது சகோதரர்களதும் காலத்திலும் அநுராதபுரத்தில் வேருன்றி வளர்ச்சி பெற்ற புத்த மதம் எல்லாளனின் காலத்தில் உருகுணையில் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது. 44 ஆண்டுகளின் பின்னர் மீண்டும் அது அநுராதபுரத்தில் நிலைத்து நின்று வளர்ச்சி பெற வழி ஏற்பட்டது.

எல்லாளன் புத்தசமயத்திற்கு எதிராக செயற்பட்டதாகவோ அநுராதபுரத்தில் வேறொரு மதத்தைப் பரப்புவதற்கு முயன்றதாகவோ சான்றுகள் இல்லை. அவனது காலத்தில் ஸ்ரீமகாபோதி, தூபராம என்பன வழிபாடு செலுத்தக்கூடியதாக நல்ல நிலையில் இருந்தன. எனினும் சோழப் படையினரின் செயற்பாடுகளால் அங்கு வாழ விரும்பாத மகாவிகாரை, இசுருமுனிய, வெஸ்ஸகிரிய பிக்குகள் அநுராதபுரத்தை விட்டு உருகுணைக்கு வந்ததாகத் தெரிகிறது. துட்டகைமுனு அரசனானதும் அவர்கள் மீண்டும் அநுராதபுரத்திற்குச் சென்றனர்.

தனக்கு அனுசரணையாக இருந்த மகாசங்கத்தினரின் நலனில் துட்டகைமுனு விசேட கவனம் செலுத்தியதாகத்

தெரிகிறது. அவனால் சாசனத்தின் வளர்ச்சிக்காக மேற்கொள்ளப் பட்ட பணியினை நோக்குமிடத்து இலங்கையில் புத்தசாசன வளர்ச்சியில் அவனது யுகம் முதலிடம் பெறுகிறது எனலாம். அவனால் நிறுவப்பட்ட முதலாவது சமயக் கட்டடம் மரிசுவெட்டியாகும். இவனால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட மற்றைய சமயக் கட்டடம் லோவமகாபாயாவாகும்.

அடுத்ததாக அவனது செயற்பாடாக அமைந்தது மகாதூபி எனும் ருவான்வெலிசாயாவை நிர்மாணித்தமையாகும். அவனது ஆட்சிக் காலத்தில் நிறைவு செய்ய முடியாது போன இக்கட்டடத்தைப் பற்றி மகாவம்சத்தில் விரிவாக விபரிக்கப்பட்டுள்ளது. சைத்தியத்திற்குத் தேவையாக செங்கல், இரும்பு, செம்பு, வெள்ளி போன்ற பல்வேறு மூலப் பொருட்களை பல்வேறு பிரதேசங்களிலிருந்து பெற்றுக் கொண்ட விதம் பற்றி ஒரு அத்தியாயத்திலும், சைத்தியம் நிர்மாணிக்கப்பட்ட விதம், புனிதப் பொருட்கள் பெறப்பட்ட விதம் பற்றி வெவ்வேறு அத்தியாயங்களிலும் நீண்ட விளக்கம் காணப்படுகிறது. இதன் பிரதிஷ்டையின் பொருட்டுப் பல நாடுகளிலிருந்தும் ஏராளமான பிரதிநிதிகள் வருகை தந்தனர்.

மகாதூபத்தின் இறுதி வேலைகளை நிறைவு செய்யும்படி துட்டகைமுனு தன் இளைய சகோதரனான தீசனிடம் வேண்டி நின்றான். தற்காலிக பொருட்களைக் கொண்டு தீசனால் நிறைவு செய்யப்பட்ட இக்கட்டடத்தை துட்டகைமுனு இறக்கு முன் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. துட்டகைமுனு பற்றி மகாவம்சத்தில் கூறப்படும் 12 அத்தியாயங்களில் எட்டு அத்தியாயங்கள் மகாவிகாரைக்குச் சொந்தமான பல்வேறு சமயக் கட்டடங்கள் பற்றிக் கூறப்படுகிறது.

துட்டகைமுனுவுக்குப் பின்னர் அவனது தம்பியான சத்தாதீசன் அரசனானான். துட்டகைமுனுவால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மகாதூபியின் வேலை இவனால் நிறைவு செய்யப்பட்டது. இவனும் பௌத்த மதத்திற்கு சிறப்பான பல பணிகளைச் செய்தான். அவன் தக்கிணகிரி விகாரை, கல்வலலென, குலும்பால விகாரை, மாத்து விகாரை, தீகவாவி சைத்தியம் போன்றவற்றை நிறுவியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

அநுராதபுர பிக்குகளுக்குத் துட்டகாமினியின் காலந்தொட்டு கிடைக்கப்பெற்ற அளவில்லாத சலுகை காரணமாக சத்தாதீசனின் காலத்தில் பிக்குகள் சிலரின் ஒழுக்கம் குன்றிக் காணப்பட்டது. இதனால் சத்தாதீச மன்னன் அநுராதபுர பிக்குகளுக்குத் தானம் வழங்குவதைத் தவிர்த்து, சேகிரிய பிக்குகளுக்கு அநுசரணையாக இருந்ததாக அட்டுவா கதைகளில் வரும் செய்தியின் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

சத்தாதீசனுக்கு பின் ஆட்சி தொடர்பாக சர்ச்சை ஏற்பட்டது. அவனுக்குப் பின் அவனது மூத்த மகன் லஞ்சதீசன் அரசனாக இருந்த போதிலும் சங்கத்தினரின் தலையீட்டினால் அவனது இரண்டாவது மகனான துல்லந்தன அரசனாக்கப்பட்டான். ஒரு மாதம் செல்லுமுன் லஞ்சதீசன் துல்லந்த நாகனைக் கொன்று அரசனானான். லஞ்சதீசன் சிறிது காலம் சங்கத்தினருக்கு எதிராக இருந்தான். பின்னர் அவர்களுடன் சமரசமாகித் தன் தந்தையைப் போல் பிக்குகளினதும் சாசனத்தினதும் முன்னேற்றித்திற்காகப் பணியாற்றினான். ஒன்பதரை ஆண்டுகளான அவனது ஆட்சிக்காலத்தில் முக்கியமான சாசனப் பணிகளை அவன் நிறைவேற்றினான். அவைகளுள் மகாதூபம், தூபாராம, மிகிந்தலை கண்டக சைத்தியம் போன்றவற்றிற்கு மேலும் சில அங்கங்களை அமைத்தமை. கிரிகுப்பில விகாரை அமைத்தமை என்பன குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

லஞ்சதீசனின் பின் அவனது இளைய சகோதரனான கல்லாடநாகன் ஆறு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். அவனும் சமயக் கட்டடங்களுக்கு மேலும் சில அங்கங்களைச் சேர்த்ததுடன் குருத்த பாசக்க விகாரையும் நிறுவி பல சாசனப் பணிகளைச் செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

கல்லாடநாகனின் ஆட்சியின் ஆறாம் ஆண்டு முதல் அநுராதபுரம் அரசியலில் யுத்த களமாகியது. மகாரத்தக்க என்ற சேனாதிபதி கல்லாடநாகனைக் கொன்று அரசனாக முயன்றுள்ளான். கல்லாடநாகனின் இளைய சகோதரனான வலகம்பா மகாரத்தக்கவை கொன்று அரசனானான். அவன் அரசனாகி ஏழு மாதங்கள் செல்லுமுன் உருகுணையில் தீசன் என்ற பிராமணன் அவனுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்தான்.

இதற்கிடையில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஏழு தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் அநுராதபுரத்திற்கு வந்தனர். வலகம்பா அவர்களுடன் போரிட்டுத் தோற்று அங்கிருந்து போக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவன் அநுராதபுரத்திலிருந்து தப்பிச் செல்லும் போது நிகண்ட என்ற சமண ஆச்சிரமத்திலிருந்த கிரி என்ற சமண முனிவர் கருஞ் சிங்கம் தப்பிச் செல்கிறது என்று உரத்துக் கூறினான். ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் பின் தொடரவே வலகம்பா நகரிலிருந்து வெளியேற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

தன் கணவன் ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடமிருந்து விரைவில் தப்பிச் செல்லும் பொருட்டு இடையில் இரதத்தில் இருந்து சோமாவதி இறங்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது. பின்தொடர்ந்து வந்தவர்களில் ஒருவன் சோமாதேவியையும் மற்றொருவன் புத்தரின் ஐயக் கலத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு இந்தியா சென்றனர். ஏனைய ஐவரான புலஹத்தன் பாகியன், பனையமாறன், பிளையமாறன், தாடிகன் என்போர் ஒருவர் ஒருவரைக் கொன்று பதினான்கு ஆண்டுகள் அநுராதபுரத்தில் ஆட்சி செய்தனர். பதினான்கு ஆண்டுகளின் பின்னர் ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் இறுதியானவனான தாடிகனைக் கொன்று வலகம்பா இரண்டாம் முறை அநுராதபுரத்தின் அரசனானான். இந்தப் பதினான்கு ஆண்டுகளில் 12 ஆண்டுகள் நாட்டில் பஞ்சம் நிலவியது. தீசன் என்ற பிராமணனின் கலகத்துடன் ஏற்பட்ட இந்தக் கலகம் பிராமண தீசப் பஞ்சம் எனப்பட்டது. தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்த ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் எப்பகுதியிலிருந்து வந்தனரென்பதை உறுதியாகக் கூற முடியாதுள்ளது. பனையமாறன், பிளையமாறன் என்ற பெயர்களிலிருந்து அவர்கள் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கலாம் என எண்ணக்கூடியதாக உள்ளது. தொடர்ந்து அநுராதபுரத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பங்கள் தீச பிராமணனின் கலகம், தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பு போன்றவற்றுக்குப் பின்னால் ஏதோ சதி இருந்ததாகவும் இவற்றின் பின்னணியில் கிரி என்ற சமண முனிவரின் தலைமையிலான குழு செயற்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. பண்டுகாபயனின் காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய சமணமதம் தேவநம்பியதீசனின் காலத்தில் எழுச்சி பெற்ற பெளத்தத்தால் வீழ்ச்சி கண்டது. இதனால் தமக்கு அனுசரணையாக இருப்போருக்கு அநுராதபுர ஆட்சியைப் பெற அவர்கள் உதவியிருக்கலாம்.

எல்லாளன் சமணர்களுக்கு விசேட சலுகை காட்டியதற்கான சான்றுகள் இல்லை. எனினும் அவனது ஆட்சிக்காலத்தில் பௌத்த மதம் சற்று பின்னிற்றமையானது சமணர்களின் எழுச்சிக்கு வழி வகுத்திருக்கலாம். துட்டகைமுனு அநுராதபுரத்தின் அரசனான துடன் இந்நிலை முற்றிலும் மாறுபட்டது. அவனும் அவனது சகோதரன் சத்தாதீசனும் பௌத்த மதத்திற்குக் காட்டிய அனுசரணையால் சமணர் பின்னடைந்திருக்கலாம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதனால் அநுராதபுர அரச குடும்பத்தில் தமக்கு சார்பானோர் அரசு கட்டிலேறுவதை அவர்கள் விரும்பியதில் வியப்பில்லை.

பன்னிரு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நிலவிய பஞ்சத்தால் பௌத்த மதமும் பின்னடைவு எய்தியது. இல்லறத்தோரும், துறவறத்தோரும் ஆயிரங்கணக்கில் பட்டினியால் மடிந்தனர். பசியால் வாடிய மக்கள் மனித இறைச்சியைக் கூட உண்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. உணவு தேடிச் சென்ற பிக்குகள் இந்தக் குழுக்களுக்கு இரையாகியதாகக் கூறப்படுகின்றது.

இந்தப் பஞ்சம் நிலவிய காலம் முதற்கொண்டே திரிபிடகம் வாய்மொழியாக (மனனம் செய்யப்பட்டு) பாதுகாக்கப்பட்டது. திரிபிடகத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியும் ஒவ்வொரு பிக்கு பரம்பரையினரால் பாதுகாக்கப்பட்டது. தீகபானக்க, மஜ்ஜிம பானக்க, சுத்த பானக்க என அறிமுகமான இக்குருகுலப் பிரிவினர் பஞ்ச காலத்தில் தமக்குரிய பகுதியை எவ்வாறெனினும் பாதுகாக்க முயன்றனர். இப்பஞ்சம் காரணமாக விகாரைகள் பாழடைந்தன.

இந்நிலையில் வலகம்பா நாட்டின் பல பாகங்களிலும் ஒழித்திருந்து, மாறுவேடம் பூண்டு ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடமிருந்து அநுராதபுரத்தை மீட்கும் பொருட்டுப் படையை ஆயத்தம் செய்தான். ஹம்புக்கல்ல விகாரையைச் சேர்ந்த தீசன் என்ற பிக்கு வலகம்பாவுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கி, உணவளித்து, மக்களின் ஆதரவையும் பெற்றுக் கொடுத்ததாகத் தெரிகின்றது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் வலகம்பாவின் செயலால் கோபமடைந்த சேனாதிபதி குழுவினர் இவனை விட்டுச் செல்ல முயன்ற போது அதனைத் தடுத்து நிறுத்தி அவர்களின் அனுசரணையைப் பெற்றுக் கொடுத்ததும் இந்தப் பிக்குவாகும். பதினான்கு ஆண்டுகளின் பின்னர் பலம் வாய்ந்த சேனையுடன் வந்த வலகம்பா இறுதி

ஆட்சியாளனான தாடியனைக் கொன்று அநுராதபுரத்தின் அரசனானான்.

தான் தப்பிச் செல்லும் போது தன்னைக் கேலி செய்த ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு உளவாளியாக செயற்பட்ட கிரி என்ற சமணப்பிக்குவின் விகாரையைத் தகர்த்து அவ்விடத்தில் அபயகிரி விகாரையைக் கட்டியமை வலகம்பா செய்த முதல் செயலாகும். தான் மாறுவேடம் பூண்டு அலையும் போது தனக்கு உதவிய மகாதீச பிக்குவுக்குத் தான் நிறுவிய அபயகிரி விகாரையை அளித்தான். வலகம்பாவின் அமைச்சர்களும் பல விகாரைகளை அமைத்தனர். மகாதீச பிக்குவை அபயகிரி விகாரையில் தங்க வைத்தமையானது வலகம்பா தனக்கு அரசியல் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக இருக்கலாம் என எண்ண இடமுண்டு. இதன் மூலம் சமணர்களின் அதிகாரம் குன்றியது.

இந்நிலையில் மகாதீசபிக்குவுக்கு வலகம்பா காட்டிய விசேட சலுகை தொடர்பாக மகாவிகாரைப் பிக்குகள் அதிருப்தி அடைந்தனர். மகாதீச தேரர் அரசன் உட்பட பொது நிலையினருடன் அளவுக்கு அதிகமாகத் தொடர்பு கொண்டதால் மகாவிகாரைப் பிக்குகள் அவருக்கு எதிராகக் குற்றஞ்சாட்டி அவரை மகாவிகாரையின்றும் வெளியேற்றினர். மகலமசதிஸ்ஸ என்ற மகாதீச தேரரின் சீடர் இத்தண்டனையை விரும்பாது மகாவிகாரைப் பிக்குகள் ஐந்நூறு பேருடன் மகாவிகாரையின்றும் வெளியேறி அபயகிரி விகாரைக்குச் சென்றார். இதனால் தேவநம்பிய தீசனின் காலம் முதல் பிக்குகளின் ஒரே தலைமைப் பீடமாக விளங்கிய மகாவிகாரை சவால்களை எதிர்நோக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அபயகிரி விகாரை மற்றொரு தலைமைப்பீடமாக வளரத் தொடங்கியது. சிறிது காலம் சென்றதும் இந்தியாவிலிருந்து வந்த வஜ்ஜிரபுத்ரபிரிவைச் சேர்ந்த தர்மருசி என்பவரின் தலைமையில் அபயகிரி விகாரைவாசிகள் தருமருசி பிரிவினர் என அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் மகாவிகாரைக்கு சார்பற்றவர்களாக இருந்தனர். அபயகிரி விகாரையில் தர்மருசி பிரிவினரின் தோற்றமானது இலங்கை பௌத்த வரலாற்றில் ஒரு புதுயுகத்தின் ஆரம்பம் எனலாம்.

அத்தியாயம் - 5

அநுராதபுரக் கால அரசியல்

வரலாறு

அநுராதபுரக் காலம் எனப்படுவது கி.மு 4 ஆம் நூற்றாண்டில் பண்டுகாபய மன்னன் அநுராதபுரத்தைத் தலைநகராகத் தேர்ந்தெடுத்தது முதல் அந்த அரசின் இறுதி மன்னனான 5 ஆம் மகிந்தன் கி.பி 1017 ஆம் ஆண்டு தென்னிந்திய சோழ அரசனால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டது வரையிலான 1400 ஆண்டுகளைக் கொண்ட நீண்ட காலப்பகுதியாகும்.

பண்டுகாபயன்

அநுராதபுரத்தைத் தனது இராச்சியத்தின் தலைநகராக்கி அதன் முதல் அரசனானவன் பண்டுகாபயனாவான். அவனைப் பற்றி மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விபரங்கள் மிகைப்படுத்தப்பட்டுள்ள பொழுதிலும் அவன் சிறந்த ஆட்சியாளன் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்தியாவின் கிழக்குப் பகுதியிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து குடியேற்றங்களை அமைத்த ஆரியக் குழுவொன்றின் தலைவரது பரம்பரையில் இவன் வந்தவனாகக் கருதப்படுகின்றான். அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் இந்நாட்டை ஆட்சி செய்த பலரும் தாம் பண்டுகாபய மன்னனின் பரம்பரையில் வருபவர்கள் எனத் தமது கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பண்டுகாபயன் இந்தியாவின் சாக்கிய குலத்தைச் சேர்ந்த சுத்தோதனனின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவனெனவும் கூறப்படுகிறது. தன் மாமன்மாருடன் போர் செய்து அவர்களைத் தோற்கடித்த பின்னரே பண்டுகாபயனால் அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்ற முடிந்தது. அவன் தனது ஆட்சியின் பத்தாவது ஆண்டில் இலங்கை முழுவதும் கிராம எல்லைகளை அமைத்ததாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. இதன்படி பண்டுகாபயன் நாடு முழுவதையும் ஒன்றிணைத்திருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. இதனை அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்ளாவிடினும்

இலங்கையின் வடக்கில் பெரும் பகுதிகளையும் உருகுணையில் சில பகுதிகளையும் இணைத்திருக்கலாம் என்று நம்பலாம்.

முறையாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட நிருவாகம் பண்டுகாபய மன்னனாலேயே உருவாக்கப்பட்டது. இவன் அநுராதபுரத்தை ஒரு நகருக்குரிய சகல அம்சங்களுடனும் அமைத்தான். சுகாதாரம், நிருவாகம் என்பவற்றிற்கென அதிகாரிகளையும் பணியாட்களையும் நியமித்தான் என மகாவம்சம் விபரிக்கிறது. இவன் 70 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவனது மரணத்தின் பின்னர் இவனது மகனான முடசிவன் அரசனாகி 60 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்யதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தேவநம்பியதீசன் (கி.மு 250 - 210)

முடசிவனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது இரண்டாவது மகனான தீசன் ஆட்சிக்கு வந்தான். அவனது ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற சில சம்பவங்களால் அவனது ஆட்சிக் காலம் இலங்கை வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இலங்கை வரலாறு தொடர்பான சரியான கால வரையறையை இவனது ஆட்சிக் காலமுதலே கணிப்பிடக் கூடியதாக உள்ளது. இந்தியாவில் மௌரியப் பேரரசுடனான நெருங்கிய தொடர்பும் இவனது காலத்திலேயே ஏற்பட்டது. இந்திய மரபுப்படியிலான முடிசூட்டு விழா இவனது காலத்திலேயே ஆரம்பமானது. இந்தியாவில் அசோக மன்னன் பயன்படுத்திய 'தேவநம்பிய' எனும் சொல் தீசனாலும் பாவிக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் நடைபெற்ற மூன்றாவது பௌத்த பேரவையின் முடிவுக்கு அமைய இலங்கையில் பௌத்த மதம் தீசனின் காலத்திலேயே கொண்டு வரப்பட்டது. மாயரட்டை, உருகுணை என்பனவும், வடக்கில் பரந்த நிலப்பரப்பும் உள்ளடங்கிய இராச்சியம் ஒரு அரசனின் கீழ் வந்ததும் இவனது காலத்திலேயேயாகும்.

மகிந்த தேரரின் வருகையால் தீசனின் ஆட்சிக் காலம் இந்நாட்டின் பண்பாட்டு வரலாற்றில் புதுத் திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. இலங்கையில் பௌத்தமத வரலாற்றில் முக்கிய சம்பவமாகக் கருதப்படும் மகாவிகாரையின் ஆரம்பம், பிக்குகள், பிக்குனி சாசனம் உருவாக்கப்படல் போதி வணக்கம் என்பன ஆரம்பமாதல், தாகபம்,

விகாரை என்பன அமைக்கப்படல், சிற்பம், ஓவியம், கட்டடக்கலை என்பனவற்றின் வளர்ச்சி இலக்கியம் எழுத்துக்கலை உருவாகுதல் போன்ற சம்பவங்கள் பற்றித் தேவநம்பியதீசனின் காலம் தொடக்கமே நாம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

தேவநம்பியதீசன் தனது ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் முறையே மகா விகாரை, சேகிரிய, தூபராமா, மகாபோதிக்கிளை, மகா சேய, உபாசிக்கா விகாரை, தம்பகோள விகாரை, திஸ்ஸ மகாவிகாரை (காச்சினாராம) என்பவற்றை அமைத்ததாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. இவை அனைத்தும் அவனது ஆட்சியின் ஆரம்ப வருடங்களில் அமைக்கப்பட்டன என்பதை நம்ப முடியாவிடினும், அக்கால கட்டத்தில் அல்லது அதனை அடுத்த ஆண்டுகளில் அவைகளின் வேலைகள் தொடங்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பதை நம்பலாம்.

தேவநம்பியதீசனின் ஆட்சிக் காலத்தில் பொருளியல் துறையிலும் குறிப்பிடத்தக்க அளவு முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. இவனது காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட வலஸ்வாவி, தீசவாவி ஆகிய இரண்டினையும் பற்றி மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இக்காலத்தில் இந்தியாவில் தாமரலிப்தி துறைமுகத்திற்கும் இலங்கையில் ஜம்புகோளப்பட்டினம் மாந்தோட்டம் ஆகிய துறைமுகங்களுக்குமிடையில் தொடர்புகள் இருந்தமையானது அக்காலத்தில் இலங்கை இந்தியாவிற்கிடையிலான பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் வர்த்தகத் தொடர்புகள் என்பன இருந்தமையைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

தேவநம்பியதீசனின் ஆட்சிக் காலத்தில் போதிமரக் கிளையுடன் வந்த சங்கமித்தையுடன் பிராமணர், இடையர், குயவர் போன்ற குலத்தவர் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவர்களைத் தவிர மௌரிய வம்சத்தினர் சிலரும் இக்குழுவில் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இதனால் எமது சமூகத்தில் புதிய குழுவினர் இணைந்ததுடன் அவர்களின் பழக்க வழங்கங்களும் எமது சமூகத்தில் நுழைந்தது எனலாம்.

நாற்பது ஆண்டுகள் இலங்கையை ஆட்சி செய்த பின்னர் தேவநம்பியதீசன் இறக்கவே அவனது இளைய சகோதரனான இளவரசன் உத்திய அநுராதபுர இராச்சியத்தின் அரசனானான்.

அவன் பத்து ஆண்டுகள் அரசாண்டதாகவும், அவனது ஆட்சியின் எட்டாவது ஆண்டில் மகிந்ததேரரும், ஒன்பதாம் ஆண்டில் சங்கமித்ததாகவும் இறந்ததாக மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. மன்னன் உத்தியவுக்குப் பின் முறையே மகாசிவ, சூரதீசன், அசேலன் ஆகிய ஒவ்வொருவரும் முறையே பத்துப் பத்து ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சூரதீசனின் ஆட்சிக் காலத்தில் சேனன், குத்திகன் என்ற இருவர் அவனிடமிருந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றி 22 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்யதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. சேனன், குத்திகன் என்போர் இருவர் அல்ல எனவும், அரசனின் கீழ்ப் பணிபுரிந்த படைத்தளபதி ஒருவர் என்பதற்கு ஆதாரமான சான்றுகள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளமையால் இதனை ஆக்கிரமிப்பாகக் கருத முடியாது மன்னன் சூரதீசன் அவனது படைத்தளபதி பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டு 22 ஆண்டுகள் அநுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்தான் எனக் கருத இடமுண்டு.

மன்னன் சூரதீசனின் மரணத்தின் 22 ஆண்டுகளின் பின், தேவநம்பியதீசனின் மற்றொரு இளைய சகோதரனான அசேலன் சேனன் குத்திகனைக் கொன்று அரசனானான் அவனது பத்தாவது ஆண்டு ஆட்சியின்போது சோழ நாட்டைச் சேர்ந்த எல்லாளன் என்பவன் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து அசேலனுடன் சண்டையிட்டு நாட்டைத் தன்னடிப்படுத்தி 44 ஆண்டுகள் அநுராதபுரத்திலிருந்து ஆட்சி செய்தான் என மகாவம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. இவன் ஆக்கிரமிப்பாளனாக இருந்த போதிலும் நீதியுடன் ஆட்சி செய்தான் எனக் கூறப்படுகிறது. துட்டகைமுனு எல்லாளனைத் தோற்கடித்து அநுராதபுர இராச்சியத்தை மீண்டும் கைப்பற்றினான். இவன் உருகுணைப் பிரதேசத்தின் ஆட்சியாளனாகத் திகழ்ந்த யுவராஜனான மகாநாகனின் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன். மகாநாகன் தேவநம்பிய தீசனின் இளைய சகோதரனாவான்.

உருகுணையின் முதல் ஆட்சியாளனானது மகாநாகன் ஆவான். அவனது தலைநகராக மாகமம் விளங்கியது. மகாநாகனின் பின்னர் அவனது மகன் யசலாலதீசனும், அவனுக்குப் பின் அவனது மகன் கோதாபயனும் மாகமையின் அரசனாகினர். இக்கால கட்டத்தில் மாகம அரச குடும்பத்திற்கும்

களனி அரச குடும்பத்திற்கும் இடையே நெருங்கிய அரசியல் தொடர்பு இருந்ததாக லலாட தாது வம்சத்திலும் பூஜாவலியவிலும் கூறப்படுகிறது. கோதாபயனின் மகளான சோமாதேவிகளனியின் அபயன் எனும் இளவரசனுக்கு மணம் செய்து கொடுக்கப்பட்டதாகவும் கோதாபயனின் மகளான கவந்தீசனுக்குக் களனியின் தீசன் எனும் அரசனின் மகளான விகாரமகாதேவியை மணஞ் செய்து கொடுத்ததாகவும் லலாட்டதாதுவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. கோதாபய மன்னனுக்கும் அக்காலத்தில் கதிர்காமத்தில் வாழ்ந்த மற்றொரு அரச குடும்பத்திற்குமிடையே மோதல்கள் ஏற்பட்டதாகவும் அதில் கோதாபயன் வெற்றி கொண்டதாகவும் இந்தநூல் குறிப்பிடுகிறது.

கவந்தீசன் (கி.மு 209 - 164)

கோதாபய மன்னனின் மரணத்தின் பின் அவனது மகளான கவந்தீசன் மாகமையின் அரசனானான். கவந்தீசன் அரசனாகி ஒரு வருடத்தின் பின்னரே எல்லாளன் அநுராதபுரத்தை ஆக்கிரமித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. உருகுணைக்குள் அடங்கிய சோமநுவர, சேருநுவர, லோனநுவர எனும் மூன்று பிரதேசங்களை முறையே அபயன், சிவன், மகாநாகன் ஆகிய பிரதேச ஆட்சியாளர்கள் ஆட்சி செய்ததாக தாதுவம்வம்சம் எனும் நூலின் மூலம் தெரிய வருகிறது. கோதாபயனின் காலம் முதற்கொண்டே உருகுணை ஒற்றுமையுடன் செயற்பட்ட போதிலும் அநுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்த எல்லாளனால் உருகுணை ஆக்கிரமிக்கப்படலாம் என்ற அச்சம் நிலவியது. அவ்வாறு உருகுணை தாக்கப்படின அவற்றிற்கு முகங்கொடுக்கக் கூடியதாகக் கவந்தீசன் சகல நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டிருந்ததாக வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி அரசன் தன் படையை வலுப்படுத்தி உருகுணையின் வடக்கு எல்லையைப் படைவீரர்களைக் கொண்டு காவல் செய்வித்தான். அரசனின் இளைய மகளான சத்தாதீசனை திசாவெவப் பிரதேசத்தைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு அனுப்பியதாகவும் அரசனின் வேறொரு மனைவியின் மகளான திக அபயனை கசாதொட்டையைப் பாதுகாப்பதில் ஈடுபட செய்ததாகவும் வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. படையினருக்குத் தேவையான ஆயுதங்களைத்

தயாரிப்பதற்கெனத் தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப்பட்டதாக ரசவாஹினியில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

எல்லாளனால் உருகுணை ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு யுத்தம் ஏற்படின், யுத்த காலங்களில் ஏற்படும் உணவுத் தட்டுப்பாட்டை நீக்கும் பொருட்டுக் கவந்தீசன் விவசாயத்தை விருத்தி செய்தான். சத்தாதீசனை இவன் தீசவாவிப் பிரதேசத்திற்கு அனுப்பியமைக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். தனது மரணத்தின் பின்னர் தன் பிள்ளைகள் இருவரிடையேயும் பிணக்குகள் ஏற்பட்டால் அதனைப் பயன்படுத்தி எல்லாளன் உருகுணையை ஆக்கிரமிக்கலாம் என சந்தேகம் கொண்டான். இதனைத் தடுப்பதற்கு இருவரும் சண்டை செய்வதில்லை எனப் புத்த பிக்குகளுக்கும் படையினருக்கும் முன்னிலையில் அவர்களை உறுதியளிக்கச் செய்தான். எனினும் இந்த உறுதிமொழி அப்படியே நடக்கவில்லை. இவ்வாறான நடவடிக்கைகளை அவன் மேற்கொண்டது அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி இலங்கை முழுவதையும் ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கில் என்பது மகாவம்சத்தில் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

கவந்தீசன் 42 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்ததாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. அவன் இறக்கும்போது அவனுக்கு 64 வயது இக்காலத்தில் அவன் பொருளாதாரத் துறையிலும் சமயத்துறையிலும் பல முன்னேற்றங்களைச் செய்திருந்தான் மகாவம்சத்தின்படி அரசனால் அமைக்கப்பட்ட விகாரைகள் 64 ஆகும். மாகம திஸ்ஸமகாவிகாரை, சேருவில் மங்கள மகா சேத்திய, திருகோணமலை வெலகம் விகாரை, சாதப்பக விகாரை, ருகுணு சிதூல் பவு விகாரை என்பன இவைகளில் சிலவாகும். களனி விகாரையை இவன் அமைத்ததாகப் பூஜாவலியில் கூறப்படுகிறது.

கவந்தீச மன்னன் கோழையான ஆட்சியாளன் எனக் காட்டுவதற்கு மகாவம்சம் முனைந்துள்ளது. மகாவம்சத்தின் காவியத் தலைவனாக துட்டகாமினி சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதால் கவந்தீசனை இவ்வாறு கூறியிருக்கலாம். எனினும் அவன் பொருளாதாரத்திற்கு ஆற்றிய பணிகளையும் உருகுணையைப் பாதுகாக்க மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளையும் நோக்கில் அவனது பணியினை நாம் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது.

அநுராதபுரத்தை வெற்றி கொள்ள வேண்டும் என அவன் எண்ணவில்லை. பகைவரின் அரசை ஆக்கிரமிப்பது அவனது நோக்கமாக இருக்கவில்லை. தனது அரசுக்கு எதிராக வெளியிலிருந்து வரும் ஆக்கிரமிப்பைத் தடுத்து நிறுத்துவதே அவனது நோக்கமாக இருந்தது. அதனாலேயே தனது மகனான துட்டகைமுனு அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றப் போர் தொடுத்தபோது அதனைத் தடுத்து நிறுத்தினான். இதனால் கவந்தீசன் கோழையான அரசனென்று கூற முடியாது. மாறாகப் போரை விரும்பாது அமைதியை விரும்பிய அரசனென அவனைக் கூறலாம்.

துட்டகைமுனு (கி.மு 161 - கி.மு. 137)

கவந்தீசனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது மூத்த மகன் துட்டகைமுனு மாகமையின் அரசனானான். கவந்தீசன் இறக்கும்போது துட்டகைமுனு மலையரட்டையில் கொத்மலைப் பிரதேசத்தில் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. மகாவம்சத்தின்படி, அநுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்த எல்லாளனுடன் போர் தொடுப்பது தொடர்பாக எழுந்த கருத்து வேறுபாட்டினாலேயே துட்டகைமுனு கொத்மலையில் வசிக்கலானான். கவந்தீசனின் மரணத்தின்போது உருகுணையில் தீசவாவிப் பிரதேசத்தில் இருந்த துட்டகாமினியின் இளைய சகோதரனான சத்தாதீசன் மாகமைக்கு வந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். இதனால் சட்டபூர்வமாக ஆட்சியைப் பெறுவதற்கு அவன் தன் சகோதரனுடன் போரிட வேண்டி ஏற்பட்டது. எனினும், பின்னர் சங்கத்தினரின் (பிக்குகள்) தலையீட்டினால் சகோதரர்களிடையே சமாதானம் நிலவியதோடு தீசவாவிப் பிரதேசம் மீண்டும் சத்தாதீசனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சகோதரர்களிடையே மீண்டும் சமாதானம் ஏற்பட்ட பின்னர், துட்டகைமுனு அநுராதபுரத்தை எல்லாளனிடமிருந்து மீட்கும் பொருட்டுத் தயாரானான். இதன் பொருட்டு நாட்டைத் தயார் படுத்தியதோடு, யுத்தத்திற்குத் தேவையான ஆயுதங்களையும் வழங்கினான். இவ்வாறு அனைத்தையும்

ஒழுங்கு செய்த பின் அநுராதபுரத்தை ஆக்கிரமிப்புச் செய்தான். அநுராதபுரத்தை நோக்கிச் செல்லும் பயணத்தில் பல இடங்களில் துட்டகைமுனுவின் படைவீரர்களுக்கும் எல்லாளனின் படைவீரர்களுக்கும் இடையே போர் நடைபெற்றது. அவற்றில் துட்டகைமுனுவின் படைகள் வென்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்ட போரில் எல்லாளனின் படைகள் பின்வாங்கிச் சென்று பாதுகாப்பின் பொருட்டு விஜிதபுரம் எனப்படும் கோட்டையை அடைந்ததாகவும் நான்கு மாதங்கள் போரிட்டே துட்டகைமுனுவின் படையினர் வெற்றி பெற்றனர் எனவும் மகாவம்சம் கூறுகிறது.

விஜிதபுரத்தை வெற்றி கொண்ட பின்னர் அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி மேலும் சில சமர்களில் ஈடுபடவேண்டி இருந்தது. அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றும் இறுதிப்போர் நகரின் தெற்கு வாயிலுக்கு அண்மையில் நடைபெற்றது. இதில் துட்டகைமுனுவும் எல்லாளனும் நேருக்கு நேராக சமர் செய்தனர். இதில் எல்லாளன் இறந்தான். அதன் பின்னர் துட்டகைமுனு அநுராதபுர நகருக்குள் நுழைந்து அதைக் கைப்பற்றினான்.

துட்டகைமுனு, எல்லாளனின் உடலை நல்லடக்கம் செய்து அதில் கல்லறை கட்டியதுடன், எல்லாள மன்னனுக்கு மதிப்பளிக்கும் வகையில் அவ்வழியே செல்வோர் வாத்தியங்கள் இசைப்பதற்கும், யானை, குதிரை, பல்லாக்குகளில் செல்வதற்கும் தடை ஆணை பிறப்பித்தான்.

எல்லாளனின் மரணத்தின் பின்னர் துட்டகைமுனு அநுராதபுரத்தின் அரசனான பொழுதிலும் நிர்வாகத்தை ஒழுங்கமைப்பதற்கு முன் சோழருக்கு எதிராக மற்றொரு போரில் ஈடுபட வேண்டிய நிலை துட்டகைமுனுக்கு ஏற்பட்டது. விஜிதபுரத்தில் நடைபெற்ற போரில் தோல்வியடைந்த எல்லாளன், தன் படைத்தளபதியின் ஆலோசனைப்படித் தென்னிந்தியாவி லிருந்து படையுதவி கேட்டிருந்தான். அந்த வேண்டுகோளுக்கு அமையத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்த படையுடன் துட்டகைமுனு மோத வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. கடுமையான சமரின் பின் துட்டகைமுனு வெற்றி பெற்றான்.

அதன் பின்னர் நாட்டின் நிர்வாகத்தின் பொருட்டுத் தேவையான அதிகாரிகளை நியமித்து நீதியை நிலை நாட்டும் பொருட்டுத் தேவையான நீதிமன்றங்களை நிறுவி, நீதிபதிகளையும் நியமித்தான். உருகுணைப் பிரதேசத்தை சத்தாதீசனும் மேற்குப் பகுதியைத் துட்டகைமுனுவும் நிர்வகித்ததாக வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன.

துட்டகைமுனுவின் ஆட்சிக் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட மிரிசுவெட்டி, ருவான்வெலிசாய ஆகிய தாது கோபங்கள், லோவமகாபாய என்பனவற்றைப் பற்றி மகாவம்சத்தில் நீண்ட விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இவைகள் உட்பட 86 விகாரைகள் இவனால் அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த சமயக் கட்டடங்களுடன் சில வைத்தியசாலைகளும் அமைக்கப்பட்டதாகத் தூபவம்சம் கூறுகிறது.

துட்டகைமுனு மன்னனின் பொருளியல் பணி பற்றி மகாவம்சத்தில் அதிகம் குறிப்பிடப்படவில்லை. பின்னர் பஞ்சம் ஏற்படக்கூடும் என்ற எண்ணத்தில் குளங்கள் அமைத்து விவசாயத்தை மேற்கொள்ளுமாறு இவன் மக்களைப் பணித்ததாக சத்தர்மாலங்கார என்ற நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் மன்னன் விவசாய வளர்ச்சியின் பொருட்டு செயற்பட்டது தெளிவாகின்றது. மகியங்கணையில் சொரபொர வாவினையைத் துட்டகைமுனு அமைத்ததாக வாய்மொழிக் கதையுண்டு.

துட்டகைமுனுவின் சமயப் பொருளியல் பணியை விட அவனது அரசியல் பணியே முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. அரை நூற்றாண்டு காலமாக வெளிநாட்டவரின் ஆட்சியின் கீழிருந்த நாட்டை விடுவித்ததும் நாட்டை ஒன்றுபடுத்தியதும் அவனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட முக்கிய அரசியல் பணியாகும். அவனது முயற்சி ஒழுங்கமைப்பு, வீரம், செயற்திறன் என்பனவற்றால் அவன் நாட்டிற்கு விடுதலை அளித்தான். தேவநம்பியதீசனின் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையின் பெரும்பகுதி அவனது ஆட்சிக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த போதிலும் முதன் முறையாக இலங்கை முழுவதும் ஒன்றிணைந்தது துட்டகைமுனுவின் ஆட்சியிலாகும்.

சத்தாதீசன் (கி.மு. 137 - கி.மு. 119)

துட்டகைமுனுவின் பின்னர் அவனது இளைய சகோதரனான சத்தாதீசன் அரசரிமை பெற்றான். துட்டகைமுனுவால் கட்டி முடிக்க முடியாது போன ருவான்வெலிசாய தாதுகோபத்தை இவன் கட்டி முடித்ததுடன் தக்கிணகிரி, தீகவாபி போன்ற விகாரைகளையும் கட்டியதாக வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. இவனால் பதவியா, கட்டுன்னரு, காமலு போன்ற 12 வாடிகள் அமைக்கப்பட்டதாகப் பூஜாவலியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

லஞ்சதீசன் (கி.மு.119 - கி.மு 109)

சத்தாதீசனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது இரு புதல்வர்களான லஞ்சதீசன், துலன்தன ஆகிய இருவருக்குமிடையே அரசரிமையின் பொருட்டு சண்டை ஏற்பட்டது. மூத்தவனான லஞ்சதீசனுக்கு முன்னர் துலன்தன அரசுகட்டிலேறியதே இதற்கான காரணமாகும். துலன்தன ஆட்சியைக் கைப்பற்றி 40 நாட்களின் பின் அவனைத் தோற்கடித்து லஞ்சதீசன் அரசனானான்.

கல்லாட நாகன் (கி.மு. 109 - கி.மு. 103)

லஞ்சதீசனின் பின் கல்லாடநாகன் அரசனானான். அவனது காலத்தில் அரசுக்கு எதிராக இரண்டு சதிகள் நடைபெற்றன. இதில் ஒன்று அரசனின் படைத்தலைவனான மஹாரத்தகவால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன் விளைவாக அரசன் உயிரிழந்ததுடன் மஹாரத்தக (படைத்தலைவன்) அரசனானான்.

வட்டகாமினி அபயன் (வலகம்பா) (கி.மு 103 - 89 - 77)

கல்லாடநாகனைக் கொன்று படைத்தலைவன் மஹாரத்தக ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய பொழுதிலும் சில நாட்களே இவன் ஆட்சி செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. சத்தாதீசனின் இளைய மகனும், கல்லாடநாகனின் இளைய சகோதரனுமான வட்டகாமினி அபயன் மஹாரத்தகவைக் கொன்று, தனது

பரம்பரைக்கு உரிய ஆட்சியை மீண்டும் பெற்றுக் கொண்டான். எனினும் அக்காலத்தில் நாட்டில் நிலவிய அரசியல் குழப்பம் காரணமாக வலகம்பாவால் சில காலம் வரை நாட்டில் அமைதியை ஏற்படுத்த முடியவில்லை. அவன் அரசனாகி 5 மாதங்கள் சென்ற பின் உருகுணையில் நகுல் நகரம் என்ற பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த தீசன் என்ற பிராமணன் அரசனுக்கு எதிராகக் கலகம் விளைவித்ததாகவும் அக்காலத்திலேயே தென் இந்தியாவிலிருந்து ஏழு தமிழ்ப் பிரதானிகள் தலைமையில் ஒரு படையெடுப்பு நடந்ததாகவும் மகாவம்சத்தில் கூறப்படுகிறது. இதனால் பாதுகாப்புத் தேடி மன்னன் மலையரட்டைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்களில் ஒருவன் அரசனின் மனைவியான சோமாதேவியை அழைத்துச் சென்றான். மற்றொரு தலைவன் ஐயக்கலத்தைக் கொண்டு சென்றான். ஏனைய தலைவர்கள் ஐவரும் ஒருவர் ஒருவரைக் கொன்று 14 ஆண்டுகளும் 4 மாதங்களும் அநுராதபுரத்தை ஆண்டனர் என வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. அதன் பின்னரே வலகம்பாவால் அரசைப் பெற முடிந்தது. வலகம்பா படைதிரட்டி வந்து இறுதி ஆட்சியாளனாக இருந்த தாடிகனைத் தோற்கடித்து அரசைப் பெற்றான்.

அநுராதபுரம் தென்னிந்தியரது ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த காலத்தில் பன்னிரெண்டு ஆண்டுகள் கொடிய பஞ்சம் நிலவியதாக வம்சக் கதைகளிலும் பாளி விளக்கவுரை நூலிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பஞ்சம் முடிவடைந்த பின்னரே வலகம்பாவால் படை திரட்டி அநுராதபுரத்தைத் தென்னிந்தியரது ஆட்சியிலிருந்து விடுவிக்க முடிந்தது.

வலகம்பா மன்னனின் ஆட்சிக் காலம் இலங்கையின் சமய வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. வலகம்பா பகைவரின் ஆபத்திலிருந்து தப்புவதற்காக மலையரட்டையில் ஒழித்திருந்த காலத்தில் தனக்கு உதவிய குபிக்கல திஸ்ஸ தேரருக்கு நன்றி செலுத்தும் முகமாக அபயகிரி விகாரையை அமைத்து அதை அவருக்குத் தானம் பண்ணினான். பின்னர் அது பௌத்த பிக்கு சங்கமொன்றின் தலைமைப் பீடமாகியது. இந்நிகழ்ச்சி அவனது ஆட்சியில் நடைபெற்ற முக்கிய சம்பவமாகும். இங்கு தோற்றம் பெற்ற பிக்கு சங்கம் தர்மருச்சி எனும் அபயகிரி பிரிவு என

அறிமுகமானதுடன் மகாவிகாரைக்கு எதிரான பிரிவாகவும் அமைந்தது. அதுவரை வாய்மொழியாகப் பேணப்பட்டு வந்த திரிபீடமும் அட்டகதாகவும் முதன் முறையாக வலகம்பாவின் காலத்தில் எழுத்துருப் பெற்றது. இது மாத்தளையில் உள்ள அளுவிகாரையில் நடைபெற்றதாக மகாவம்சமும் நிக்காய சங்கிரகஹவும் குறிப்பிடுகின்றன.

வலகம்பா தனது மனைவியான சோமாதேவியின் பெயரால் சோமாராம எனும் விகாரையையும் அவனது ஏழு அமைச்சர்கள் தக்கிண விகாரை, முலவொகாச விகாரை, சாளிய விகாரை, பப்பதாராம, திஸ்ஸராம போன்ற விகாரைகளை அநுராதபுரத்தில் அமைத்ததாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வலகம்பாவின் பணியை நோக்குமிடத்து இவனைத் துட்டகைமுனுவுக்குக் குறைந்தவனாக மதிப்பிட முடியாது. துட்டகைமுனுவைப் போலவே இவனும் வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்களின் கீழ் ஏறத்தாள பதினைந்து ஆண்டுகள் இருந்த அநுராதபுரத்தை மீட்டான். இதனை நிறைவேற்றுவதில் அவன் துட்டகைமுனு எதிர்நோக்கிய பிரச்சினையை விடக் கடினமான பிரச்சினையை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. தீசன் என்ற பிராமணனின் கிளர்ச்சி, தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பு 12 ஆண்டுகளாக நிலவிய பஞ்சம் என்பனவே இவன் எதிர் நோக்கிய பிரச்சினைகளாகும். துட்டகைமுனுக்கு அவனது தந்தையான கவந்தீசனால் நல்லதொரு பின்னணி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் அநுராதபுரத்தை ஆக்கிரமிப்பது துட்டகைமுனுவுக்கு எளிதாக இருந்தது. ஆனால் வலகம்பாவுக்கு அவ்விதமான பின்னணி இருக்கவில்லை. எனவே வலகம்பா நாட்டை ஒன்றிணைப்பதற்குத் தானே ஆயத்தங்களைச் செய்ய வேண்டி இருந்ததுடன், அதற்கான பின்னணியையும் தானே அமைக்க வேண்டியிருந்தது.

துட்டகைமுனு ருவான்வெலிசாய, மிரிசுவெட்டிய என்பன வற்றை நிறுவியதுபோலவே வலகம்பா அபயகிரியையும் சோமாராம சைத்தியத்தையும் அமைத்தான். இவை தவிர்ந்த அரசனின் அமைச்சர்கள் சிலரால் விகாரைகளும் அமைக்கப்பட்டன. ஏற்கனவே கூறியபடி திரிபீடம், பாளி விளக்கவுரைநூல் என்பன

இவனது காலத்திலேயே எழுத்துருப் பெற்றன. இவ்வாறு நோக்குமிடத்து சமயத் துறையிலும் வலகம்பாவின் சமயப் பணியானது துட்டகைமுனுவின் சமயப்பணிக்குக் குறைந்ததாக இல்லை. ஒரு வகையில் இவன் துட்டகைமுனுவுக்கு இணையான அல்லது அவனையும் விட உயர்வானவன் எனக் கருத இடமுண்டு.

மகாகுளி மகாதீசன் (கி.மு 76 - 62)

வலகம்பாவின் பின்னர் அவனது மூத்த சகோதரனான கல்லாடநாகனின் மகன் மகாகுளி மகாதீசன் அரசனானான். இவன் செய்த பல தருமச் செயல்கள் பற்றியும் இவனால் அமைக்கப்பட்ட சில விகாரைகள் பற்றியும் மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

சோரநாகன் (கி.மு 62 - கி.மு 50)

மகாகுளி மகாதீசனின் மரணத்தின் பின்னர் வலகம்பா மன்னனின் மகனான சோரநாகன் அரசனான். மகாகுளி மகாதீசன் மன்னனின் காலத்தில் இவன் அரசனுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்ததால் நாக எனும் பெயர் கொண்ட இவனுக்கு சோர எனும் பதமும் சேர்க்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவன் விகாரைகளை அழித்துப் பாவச் செயல் புரிந்தவனாகக் கருதப்படுகின்றான்.

தீசன் (குடாதீசன்) கி.மு 50 - 47 அவனது பதிலாளிகள் (கி.மு 47 - 42)

சோரநாக மன்னனின் மரணத்தின் பின்னர் மகாகுளி மகாதீசனின் மகனான தீசன் என்பவன் அரசனாகி மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். சோரநாகனின் மனைவியான அனுலாவால் நஞ்சூட்டப்பட்டு அவன் மரணமடைந்ததாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன. அதன் பின்னர் சிவன், வடுகன், தாருபாதிகதீசன், நிலிய ஆகியோரை ஒருவர் பின் ஒருவராக அரசுகட்டிலேற்றி அனைவரையும் கொன்று அனுலா ஆட்சிப் பொறுப்பைப் பெற்றாள். இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு பெண்

அரசுகட்டிலேறிய முதலாவது சந்தர்ப்பம் இதுவாகும். அதன் பின்னர் மகாகுளி மகா தீசனின் இரண்டாவது மகனான குட்டகண்ண தீசன் அனுலாவைக் கொண்டு அரசனானான்.

குட்டகண்ண தீசன் (கி.மு. 41 - கி.மு 19)

இவன் அரசனானதும் நாட்டில் அமைதி ஏற்பட்டது. இவன் 22 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்ததாகவும் அவனால் சில விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டதுடன் விவசாயப் பணியும் மேற்கொள்ளப்பட்டதாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது.

பாதிய அபயன் (கி.மு.19 - கி.பி 9)

குட்டகண்ணதீசனின் பின்னர் அவனது மூத்த மகனான பாதியதீசன் எனும் பாத்திய அபயன் அரசனானான். இவனால் மகாதாபம், தூபராம, லோவமகாபாய என்பன புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. இவன் உரோமப் பேரரசுக்குத் தன் தூதுவர்களை அனுப்பி அங்கிருந்து பெற்ற பவளத்தைக் கொண்டு மகா தூபத்தை அணி செய்தான். இதனால் பல சமய வழிபாடுகள் நிகழ்த்தப்பட்டதாகவும் மகாவம்சம் கூறுகிறது.

மகாதாடிக மகாநாகன் (கி.பி 9 - கி.பி21)

இவன் பாதிய அபயனின் இளைய சகோதரன். மிகிந்தலை அம்பஸ்தல தாகபம். ருகுணு மணிநாக பப்பத விகாரை, கலந்த விகாரை, சமுத்த விகாரை என்பன இவனால் அமைக்கப்பட்டதாகவும் சமய சம்பந்தமான விழாக்களும் நடாத்தப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

ஆமண்ட காமினி அபயன் (கி.பி 22 - 31)

மகாதாடிக மகாநாகனின் பின் அவனது மகனான ஆமண்ட காமினி அபயன் அரசனானான். மிருகங்களைக் கொலை செய்வதைச் சட்ட ரீதியாக முதன்முதல் தடை செய்தவன் இவனெனக் கூறப்படுகிறது.

கனிரஜானு தீசன் (கி.பி 31 - 34)

தனது முத்த சகோதரனான ஆமண்ட காமினியைக் கொலை செய்து, சிங்காசனத்தை உரிமையாக்கிக் கொண்ட கனிரஜானு தீசனின் காலத்தில் எழுபது ஆண்டுகள் நிலவிய அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டது.

கனிரஜானு தீச மன்னனின் மரணத்தின் பின்னர் ஆமண்ட காமினியின் மகன் குளாபய (கி.பி 34 - 35) அரசனாகி ஒரு வருடத்தில் இறக்கவே, அவனது தங்கையான சீவலி அரசியானாள். ஒரு சில மாதங்களின் பின்னர் அவளை நீக்கிவிட்டு இளநாகன் என்பவன் அரசனானான். எனினும் இலம்பகர்ண வம்சத்தினருக்கும் அரசனுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட குழப்பம் காரணமாகத் தனது பாதுகாப்பின் பொருட்டு இந்தியாவிலிருந்து சேனையை வரவழைத்து இலம்பகர்ண வம்சத்தினரைத் தோற்கடித்து மீண்டும் ஆட்சியைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

இளநாகனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது பிள்ளைகளான சந்ரமுக சிவன், யசலால தீசன் ஆகிய இருவரும் முறையே ஆட்சி செய்தனர். யசலாலதீசனின் மரணத்தின் பின்னர் பண்டுகாபயனுடன் ஆரம்பமான மௌரிய அரச பரம்பரையினர் அரசரிமையை இழந்தனர். அதன் பின்னர் இலம்பகர்ண வம்சத்தின் ஆட்சி ஆரம்பமானது.

முதலாம் இலம்பகர்ண வம்சம்

யசலால திஸ்ஸனைக் கொன்று சுபா (சுபா) என்பவன் அரசனானான். இலம்பகர்ண வம்சத்தின் வங்கநாசிகதீசனின் (109 - 112) மனைவியான மகாமத்தாதேவி, சுபாவின் மகளெனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் சுபா என்பவனும் இலம்பகர்ண வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற சந்தேகம் எழுகிறது. எனினும், அவனது மரணத்தின் பின்னர் அவனது மகனோ மகளோ ஆட்சியைப் பெறவில்லை. எனவே அவனைக் கொன்று அரசு கட்டிலேறிய வசபனே இலம்பகர்ண வம்சத்தின் முதல் அரசனாகக் கருதப்படுகிறான்.

இவனது காலத்திற்குரிய கல் வெட்டு அநுராதபுர மாவட்டத்தில் மட்டுமல்ல வடக்கில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலும், தெற்கில் சித்துல்பவ்வ மற்றும் திஸ்ஸமகாராமையிலும் கிழக்கில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலும் மேற்கில் குருணாகலை மாவட்டத்திலும் காணப்படுவதால் இவனது ஆட்சி நாடு முழுவதும் பரவியிருந்தமை தெளிவாகிறது. 44 ஆண்டுகள் ஆட்சியில் அவனால் அமைக்கப்பட்ட விகாரைகள் குளங்கள் என்பன பற்றியும் செய்யப்பட்ட சமய வழிபாடுகள் தான தருமங்கள், சமூகப் பணிகள் என்பன பற்றியும் நீண்ட விளக்கங்கள் வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவனது காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட 11 குளங்கள், 12 கால்வாய்கள் என்பனவற்றின் பெயர்கள் அதில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

வசபனுடன் ஆரம்பமான அரச பரம்பரை 370 ஆண்டு களுக்கு மேலாக நிலைத்திருந்தது. அந்த யுகம் அரசியல், பொருளாதார, சமய ரீதியில் முன்னேற்றங் கண்ட காலமாக விளங்கியது. நடுத்தர, பாரிய குளங்கள் இக்கால கட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டன. உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் சில ஏற்பட்ட பொழுதிலும் வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பு எதுவும் நிகழவில்லை. நாடு முழுவதும் ஒரே ஆட்சியின் கீழிருந்ததும் நாட்டில் சமாதானம் நிலவியதும் வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்புக்கு இடமளிக்காதது என்பன இவனது ஆட்சியின் சிறப்பம்சமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

வசபனின் பின்னர் அவனது மகனான தீசன் எனும் வங்கநாசிகதீசன் அரசனானான். மூன்றாண்டுகள் ஆட்சி செய்த இவனது காலத்தில் தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பு நிகழ்ந்ததாகப் பிற்கால வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிட்டிருந்த போதிலும் அது ஆக்கிரமிப்பல்ல. மாறாக இரு நாடுகளுக்கிடையிலான சமயத் தொடர்பு என நம்பப்படுகிறது. வங்கநாசிகதீசன் அநுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்யும்போது அவனது இரு சகோதரர்களும் முறையே மேற்கு உருகுணப் பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்ததாகக் கல்வெட்டு மூலம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

வங்கநாசிக தீசனின் பின் அநுராதபுரத்தின் அரசனானது கஜபாகுவாவான் (கி.பி 112 - கி.பி 134) 22 ஆண்டுகள் ஆட்சி

செய்த இவனால் சில விகாரைகள் கட்டப்பட்டதுடன் காமினிதிஸ்ஸக் குளமும் அமைக்கப்பட்டதாக மகாவம்சம் கூறுகிறது.

கஜபாகுவுக்குப் பின் அவனது உறவினனான மல்லகநாகன் (கி.பி 134 - கி.பி 140) என்பவன் அரசனானான். அவனது மரணத்தின் பின் அவனது புதல்வர்களான பாதிகதீசன் (கி.பி 140- கி.பி 164), கனிட்டதீசன் (கி.பி 164 - கி.பி 192) ஆகியோர் முறையே ஆட்சி செய்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. கஜபாகு, மல்லகநாகன், பாதிக அபயன், கனிட்டதீசன் ஆகியோரின் ஆட்சிக்காலமான 80 வருட காலத்தில் உள்நாட்டுக் குழப்பமோ வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்போ ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எனினும் கனிட்ட தீசனின் பின் ஆட்சிக்கு வந்த அவனது மகனான புஜ்ஜநாகனது காலத்திலும் (கி.பி 192 - கி.பி 194) அதன் பின்னரும் நாட்டின் அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டது. புஜ்ஜநாகனின் ஆட்சியின் இரண்டாவது ஆண்டில் அவனது சகோதரனான குஞ்சநாகன் அவனைக் கொலை செய்து அரசனானதும் குஞ்சநாகனைக் கொன்று பாதிக தீசனின் மகன் சிறிநாகன் சிங்காசனத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டதும் அமைதிக்குப் பாதகம் விளைவிக்கும் சம்பவங்களாக விளங்கின.

1 ஆம் சிறிநாக மன்னனின் பின் (கி.பி 195 - கி.பி 214) அவனது மகனான தீசன் அரசனானான். இவன் சட்டத்தில் சிறப்புப் பெற்றிருந்ததால் வொகாரிய தீசன் என அழைக்கப்பட்டான். மகாயான தர்மம் எனப்படும் வைதுல்யவாதம் இவனது காலத்திலேயே இலங்கையில் பரவியதாகக் கூறப்படுகிறது. இவனால் மேற்கொள்ளப்பட்டதாக மகாவம்சத்தில் கூறப்படும் சில சமயப் பணிகள் மூலம் இவனது ஆட்சி நாடு முழுவதும் பரவியிருந்தமை தெளிவாகிறது.

வொகாரிக தீசனைக் கொன்று அவனது சகோதரனான அபயநாகன் அரசனாகி 8 ஆண்டுகள் (கி.பி 236 - கி.பி 244) நாட்டை ஆட்சி செய்தபின் வொகாரிகதீசனின் மகனொருவன் 2 ஆம் சிறிநாகன் (கி.பி 244 - கி.பி 246) என்ற பெயரில் அரசனானான் அவனது மரணத்தின் பின்னர் ஆட்சிபீடமேறிய அவனது மகனான விஜயிந்து ஒரு வருடம் மாத்திரமே ஆட்சி

செய்தான் அவனைக் கொன்று உருகுணையின் மகியங்கனையிலிருந்து வந்த இலம்பகர்ண வம்சத்தைச் சேர்ந்த சங்கதீசன், சங்கபோதி, கோதாபய என்பவர்களில் முத்தவனான சங்கதீசன் அரசனானதாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன. வம்சக் கதைகளின் படி வசபனுடன் ஆரம்பமான அரசவம்சம் விஜயிந்துவின் மரணத்துடன் முடிவடைந்ததாகத் தெரிவிக்கிறது. எனினும்கோதாபயனின் (மேகவர்மண அபயன் - கி.பி 253 - கி.பி 266) கல்வெட்டுக்களின்படி மகியங்கனையிலிருந்து வந்த கோதாபயன் வொகாரிகதீசனின் மகனான இரண்டாம் சிறிநாக மன்னனின் மகனாவான். இதன்படி ஏனைய இரு இளவரசர்களும் அநுராதபுர அரச பரம்பரையுடன் தொடர்புடையவர்கள் என எண்ண இடமுண்டு.

நான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தபின் மன்னன் சங்கதீசன் நஞ்சூட்டிக் கொல்லப்பட்டான். அதன் பின்னர் சங்கபோதிக்கு அரசு உரிமையானது. இவன் சிறிசங்கபோ எனவும் அழைக்கப் பட்டான். இவனுக்கு எதிராகக் கோதாபயன் கலகம் விளைவித்த தால் மன்னன் தலைநகரின் தப்பிச் சென்று பின்னர் தற்கொலை செய்து கொண்டதாக நம்பப்படுகிறது. சிறிசங்கபோ தப்பியோடியதும் கோதாபயன் மேகவர்ண அபயன் என்ற பெயரில் அரசனானான். இவனது காலத்தில் அபயகிரி விகாரையின் பிக்குகள் மகாயான தர்மத்தை இந்நாட்டில் மீண்டும் நிலைநாட்ட முயன்றதாகவும் அவ்வாறு மகாயான பௌத்தத்தைத் தழுவி 60 பிக்குகளை மன்னன் இந்தியாவுக்கு நாடு கடத்தியதாகவும் வம்சக் கதைகள் குறிப்பிடுகின்றன. அக்குழுவினர் அக்காலத்தி லேயே அபயகிரியிலிருந்து பிரிந்து தக்கிணகிரி விகாரைக்குச் சென்று சாகலிக்க என்ற பெயரில் பிரிதொரு பிரிவாக செயற்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

கோதாபயனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது முத்த மகனான ஜெட்டதீசன் (கி.பி.266 - கி.பி 276) அரசனாகி பத்து வருடங்களில் இறந்ததால் கோதாபயனின் இளைய மகனான மகாசேனன் (கி.பி 276- கி.பி 303) அரசனானான். இவனது காலத்தில் மகாவிகாரைக்கும் அபயகிரி விகாரைக்கும் இடையிலான தேரவாத மகாயான பேதங்கள் மீண்டும் தலைதூக்கின. கோதாபயனின் காலத்தில் அபயகிரியில் வாழ்ந்தவர்களால்

மகாயான சமயப்பிரிவைப் பிரசாரம் செய்ய முயன்ற பொழுது அரச அடக்கு முறையால் அது தடைசெய்யப்பட்ட பொழுதிலும் மகாசேனனின் காலத்தில் அரச அனுசரணை கிடைத்ததால் அதுவிரைவில் பரவியது. இளம் வயதில் மகாசேனனின் குருவாகத் திகழ்ந்த சங்கமித்திரர் எனும் சோழ பிக்குவின் அறிவுரையால் மகாசேனன் மகாயான பௌத்தத்தைப் பரப்புவதற்கும் மகாவிகாரைக்கு எதிராக செயற்படுத்துவதற்கும் முன்வந்ததாகத் தெரிகிறது. மன்னன் மகாவிகாரைக்கு எதிராக செயற்பட்டதால் மன்னனுக்கு விரோதமாகப் பொது மக்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். இந்தக் கிளர்ச்சி சமாதானமான முறையில் முடிவுற்றபோதிலும் அதன் பின்னர் மன்னனுக்கும் மகாவிகாரைக்கும் இடையே பெரும்பாலும் சுமுக உறவு நிலவவில்லை. கிளர்ச்சி முடிவுற்று சிறிது காலத்தில் மகாவிகாரையினரின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது மன்னன் மகாவிகாரை எல்லைக்குள்ளேயே ஜேத்தவனராமய எனும் விகாரையை அமைத்து சாகலியகப் பிரிவைச் சேர்ந்த பிக்குகளுக்கு அதனை வழங்கியமையிலிருந்து இது தெளிவாகிறது.

இம்மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தின் பெரும்பகுதி சமயப் பிரிவினரிடையே ஏற்பட்ட மோதல்களால் அமைதியற்றுக் காணப்பட்ட போதிலும் பொருளாதாரத் துறையிலும் பண்பாட்டுத் துறையிலும் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. இவனால் மின்னேரியா, மாமினியா, மாகல்ல போன்ற 16 பாரிய குளங்களும் பெரிய கால்வாயும் அமைக்கப்பட்டதாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. இவனால் ஜேதவனராமையுடன், மின்னேரி விகாரை கோகண்ண விகாரை, கலன்தக்க விகாரை போன்ற 10 விகாரைகளும் பிக்குகளுக்கான 2 மடங்களும் அமைக்கப்பட்டன. இவற்றை நோக்கின் மகாசேன மன்னனால் இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு ஆற்றப்பட்ட சேவையைப் போலவே பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் அளப்பரிய சேவை ஆற்றப்பட்டுள்ளமை தெளிவாகிறது.

மகாசேனனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது மகனான சிறிமேகவண்ணன் (கி.பி. 303 - கி.பி 331) அரசனானான். இவனது ஆட்சிக்காலம் புத்த சமய வரலாற்றில் முக்கியமான காலமாக விளங்குகிறது. தனது தந்தையால் மகாவிகாரைக்கு ஏற்பட்ட நடத்திற்கு ஈடு செய்யும் பொருட்டு மகாவிகாரையைப்

புனர்நிர்மாணம் செய்ததாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன. எனினும், அவனது அனுசரணை அபயகிரி விகாரைக்கும் ஜேத்தவனராமைக்கும் கிடைத்தது. இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தந்ததாதுவின் பாதுகாப்பு பொறுப்பு அபயகிரி விகாரையினரிடம் ஒப்படைப்பட்டமையும், தம் தந்தையால் ஜேத்தவனராமப் பூமியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கட்டடங்களை நிவர்த்தி செய்தமையும் இதற்கு சான்றுகளாகும். வருடந்தோறும் தலதா பெரஹர, மிகிந்து பெரஹர என்பன நடாத்துவது இவனது காலத்திலேயே ஆரம்பமானது.

இவன் கலிங்கத்துடன் மட்டுமன்றி வடஇந்தியாவின் சமுத்திரகுப்தனுடனும் தொடர்பு வைத்திருந்தான். சமுத்திரகுப்தனின் அனுமதியுடன் இவன் இலங்கையிலிருந்து புத்தகயாவுக்கு யாத்திரை செய்வோருக்கென ஓய்வு மண்டபம் ஒன்றை அமைத்துக் கொடுத்ததாகத் தெரிகிறது.

சிறிமேகவண்ணனின் மரணத்தின் பின் அவனது இளைய சகோதரனான இரண்டாம் ஜெட்டதீசன் அரசனாகி 9 ஆண்டுகள் (கி.பி 331 - 340) ஆட்சி செய்தான் அவனுக்குபின் அவனது மகனான புத்ததாசன் அரசனானான் (கி.பி 340 - கி.பி 368) இவன் சிறந்த வைத்தியனாவான் இவனால் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் மக்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் வைத்தியசாலைகள் அமைக்கப்பட்டதாக வம்சக் கதைகள் குறிப்பிடுகின்றன. அவ்வாறே குருடர்களுக்கும் வைத்தியசாலைகளும் ஓய்வு மண்டபங்களும் அமைத்துக் கொடுத்தான். இவனால் சாரார்த்த சங்கிரஹய எனும் வைத்தியநூல் வெளியிடப்பட்டதாக வம்சக் கதைகள் குறிப்பிடுகின்றன. இம்மன்னனால் அமைக்கப்பட்ட விகாரைகள் சமயக் கட்டடங்கள் என்பன பற்றியும் கூறப்படுகின்றது.

புத்ததாசனின் மரணத்தின் பின் அவனது மூத்த மகன் உபதேசன் முதலாம் உபதேசன் (கி.பி 368 - கி.பி 410) எனும் பெயரில் அரசனானான் இவனும் நோயாளர், கர்ப்பிணிகள், குருடர் போன்றோருக்கு வைத்தியசாலைகளும் அன்னசாலைகளும் அமைத்தான். அக்காலத்தில் பஞ்சம், கொள்ளைநோய் என்பன ஏற்பட்டதாகவும், இதிலிருந்து விடுபடும்பொருட்டு 'பிரித்' கூறுதல் 'சில்' எடுத்தல் போன்ற சமய செயற்பாடுகள் அரசனின்

அனுசரணையோடு மேற்கொள்ளப்பட்டதாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன. இவைத்தவிர அரசனால் ஆறு குளங்கள் அமைக்கப்பட்டதாக தெரிகிறது. பூஜாவலியின் படி தோப்பாவாவி இவனால் அமைக்கப்பட்டதாகும்.

1 ஆம் உபதீசனுக்கு பின் அவனது தம்பியான மகாநாமன் அரசனான். (கி.பி 410 - கி.பி 432) இவனும் சில வைத்தியசாலைகளையும் விகாரைகளையும் அமைத்தான் இந்தியாவிலிருந்து வந்த புத்தபோசன் என்ற பிக்கு 'ஹேல அட்டுவா' வை பாளி மொழியில் மொழி பெயர்த்ததாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன. இவனது காலத்தில் சீனாவுடன் அரசியல், பண்பாட்டு தொடர்புகள் ஏற்பட்டதாக சீன அறிக்கைகள் குறிப்பிடுகின்றன. பாகியன் என்ற சீன யாத்திரீகன் இம்மன்னனின் காலத்திலேயே இலங்கைக்கு வந்தான். 22 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த இம்மன்னனுடன் வசபனுடன் ஆரம்பமான முதலாம் இலம்பகர்ன வம்சம் முடிவுற்றது. அதன் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த சொத்திசேனன் மகாநாம மன்னனின் மகளான சங்கா என்பவளால் கொல்லப்பட்டதோடு அவனின் மகன் ஆட்சிக்கு வந்து ஒரு ஆண்டில் இறந்து விட்டான். அதன் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த மித்தசேனனுக்கு அரசனாக இருப்பதற்கு உரிமை இருக்கவில்லை. அக்காலத்தில் இங்கு நிலவிய சிக்கலான அரசியல் நிலமை காரணமாக மகாநாம மன்னனின் மரணத்தின் பின் ஓராண்டு நிறைவுறுவதற்கு முன் அனுராதபுர இராசதானி தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்த பாண்டு என்பவனால் ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாகியது. அதன் பின்னர் அவனுடன் வந்ததாக கருத கூடிய அவனுடைய மகனான பாரிந்தனும் புத்த பாரிந்தனும் அவர்களுக்கு பின்னர் மற்றொரு ஆக்கிரமிப்பாளரான திரிதரனும் அரசனாகினர். அவனையும் அதன் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த தாடியன் என்பவனையும் கொலை செய்த வலகம்பா, மீண்டும் அரசை கைப்பற்றிய பீடியன் எனும் தமிழ் ஆக்கிரமிப்பாளனையும் கொன்று அநுராதபுரத்தின் அரசனான். இந்த ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் ஆட்சிக் காலம் 27 ஆண்டுகள் ஆகும்.

இரண்டாம் மௌரிய அரசவம்சம்

27 ஆண்டுகளளவில் அநுராதபுரத்தை தம்மடிமைப்படுத்தி யிருந்த தமிழ் ஆட்சியாளர்களைத் தோற்கடித்து, இராசரட்டையை

மீட்டெடுத்தவன் மௌரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த தாதுசேனனாவான். சிறு வயதில் அநுராதபுரத்தில் விகாரையொன்றில் பிக்குவாக இருந்த இவன், தமிழர்களைத் தோற்கடித்து இராசரட்டையைக் கைப்பற்றியதாக வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. தாதுசேனன் (கி.பி 456 - கி.பி 477) கலாவாவி உட்பட 18 பாரிய குளங்களையும் 18 விகாரைகளையும் அமைத்ததாக வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. விகாரைகள் போன்ற சமயக் கட்டடங்கள் அமைத்ததைத் தவிர நோயாளர்களுக்குத் தங்குமிடம் அமைத்துக் கொடுத்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.

தாதுசேனன் 18 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த பின்னர் தன் இரண்டாவது மனைவியின் மகனான காசியப்பனால் கொலை செய்யப்பட்டான் என வம்சக்கதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. தந்தையைக் கொன்ற காசியப்பனைத் தோற்கடித்துத் தனக்கு உரிய அரசைப் பெறும் பொருட்டு படை திரட்டுவதற்காகத் தாதுசேனனின் முதல் மனைவியின் மகனான முகலானன் இந்தியா சென்றதாகவும் முகலானனின் படையெடுப்பிலிருந்து தப்புவதற்காகத் தனக்குப் பாதுகாப்புத் தேடிக் காசியப்பன் சிகிரியாவில் தன் இராசதானியை அமைத்துக் கொண்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. எனினும் அங்கு காணப்படும் கோட்டை, மேடை மற்றும் சுவரோவியங்கள் என்பவற்றை நோக்குமிடத்து இதனைப் பாதுகாப்பு அரணாகக் கொள்ள முடியாதெனப் பரணவிதான கூறுகிறார்.

காசியப்பன் மக்களின் வெறுப்புக்கு உள்ளானவன் என வம்சக்கதைகள் கூறுகின்ற போதிலும், அவனுக்கு விரோதமாக இந்நாட்டில் படை திரட்டாது முகலன் இந்தியாவிற்கு சென்றமையானது காசியப்பனுக்கு இந்நாட்டு மக்களினதும், செல்வந்தர்களினதும் ஆதரவு இருந்தது என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது. காசியப்பன் அரசனாகி (கி.பி 477 - கி.பி 495) 18 ஆண்டுகள் சென்ற பின் முகலானன் இந்தியாவிலிருந்து பெறப்பட்ட சேனையுடன் வந்து தன் சகோதரனான காசியப்பனைத் தோற்கடித்து சிங்காசனத்தைப் பெற்றான். அவன் இலம்பகர்ண வம்சத்தாருடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டான். இலம்பகர்ண வம்சத்தைச் சேர்ந்த சிலாகாலா இளவரசனுக்குத் தன் சகோதரிகளுள் ஒருவரை மணம் முடித்துக் கொடுத்து அவனை

அசிக்காஹக(வாளேந்தி)ப் பதவியில் அமர்த்தியமை, மற்றொரு சகோதரியை இலம்பகர்ண வம்சத்தைச் சேர்ந்த வங்கிச உபதீசனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்து அவனை சேனாதிபதியாக்கியமை போன்ற செயல்கள் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. அவன் இவ்வாறு செய்தது இலம்பகர்ணரால் தனக்கு ஏற்படக்கூடிய சவால்களைச் சமாளிப்பதற்காக இருக்கலாம்.

முதலாம் முகலானனின் (கி.பி 495 - கி.பி 512) மரணத்தின் பின்னர் அவனது மகனான குமார தாதுசேனன் எனப்பட்ட மகாகுமாரதாசன் (கி.பி 512 - 520) அரசனானான். இவன் இந்தியாவில் வாழ்ந்த மகாகவி காளிதாசரின் நெருங்கிய நண்பன் என்பதை தலாதா சிரித்த, பெரக்கும்பா சிரித்த போன்ற நூல்கள் கூறுகின்றன. பெரக்கும்பாசிரித்தவில் இந்த அரசனால் ஜானகிஹரண எனும் பண்பாட்டுக் காவியம் இயற்றப்பட்டதாகவும் 18 விகாரைகளும் 18 குளங்களும் அமைக்கப்பட்டதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவனது காலத்தில் சீனாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட சிங்களத் தூதுக்குழு பற்றி சீன அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவனது அனுசரணையால் தர்ம போதகப் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டதாகவும் பல புண்ணிய செயல்கள் செய்யப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

குமார தாதுசேனனின் பின் அவனது மகனான கித்திசேன அரசனாகி ஒன்பது மாதங்கள் மாத்திரம் ஆட்சிசெய்தான், அவனைக் கொன்று அவனது தாயின் சகோதரனான சிவ என்பவன் அரசனாகி ஒரு மாதம் ஆட்சி செய்து மொகலானனின் சேனாதிபதியான உப திஸ்ஸனால் கொலை செய்யப்பட்டான். இவனது ஆட்சியுடன் தாதுசேனனுடன் ஆரம்பமான இரண்டாம் மௌரிய அரசவம்சம் முடிவுற்றது.

இரண்டாம் இலம்பகர்ண வம்சம்

உபதீசன் கி.பி 522ல் அரசனானான். இரண்டாம் உபதீசன் என அறிமுகமான இவன் அரசனான பின் அசிக்காஹக பதவியை வகித்த சிலாகாலனுக்கு தனது மகளை மணமுடித்துக் கொடுத்து

சேனாதிபதிப் பதவியையும் அவனுக்கு வழங்கினான். எனினும் சிலாகாலனைத் தன் பக்கம் திருப்ப அரசனால் முடியவில்லை. சேனாதிபதி பதவியைப் பெற்ற பின்னர் சிலாகாலன் மலையரட்டைக்குச் சென்று சேனையைத் திரட்டி அரசனுக்கு விரோதமாகக் கலகம் செய்தான். பல சண்டைகளில் அரசனையும் அவனது மகனான காசியப்பனையும் தோற்கடித்து சிலகாலன் அவர்களைத் துரத்திவிட்டு அரசைப் பெற்றான்.

அரசனான பின் சிலாகாலன் (கி.பி 522 - கி.பி 535) தனது ஆட்சியில் மூன்று புதல்வர்களையும் இணைத்துக் கொண்டான். அவன் தன் மூத்த மகனான மொகல்லானனை ஆதிபாதனாக நியமித்து இராசரட்டையின் கிழக்குப் பகுதியை அவனிடம் ஒப்படைத்தான். தன் இரண்டாவது மகனான தாடாபூதிக்கு மலையராஜா பதவியையும் தென்பகுதியின் நிர்வாகத்தையும் ஒப்படைத்தான். மேற்குக் கரையோரப் பகுதியின் பாதுகாப்பும் அவனையே சார்ந்தது. மன்னனின் இளைய மகனான உபதீசன் அநுராதபுரத்தில் தங்கித் தன் தந்தையின் நிர்வாக விடயங்களுக்கு உதவினான். இவன் 13 ஆண்டுகள் சிறப்பாக ஆட்சியை நடாத்தியதாகவும் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் மகாபாலி தானசாலைக்கு இராஜ போசனம் வழங்கியதாகவும் வைத்திய சாலைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட கொடுப்பனவுகள் அதிகரிக்கப்பட்டதாகவும் தினமும் போதி பூஜை நடாத்தியதாகவும், புத்தர் சிலைகள் அமைத்ததாகவும், மிருகக் கொலையைத் தடை செய்யச் சட்டம் இயற்றியதாகவும் தம்மால் கொண்டுவரப்பட்ட கேசதாதுவுக்கு உரிய மரியாதை அளித்ததாகவும் வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. இவனது காலத்தில் மகாயானப் பெளத்தம் மீண்டும் தலை தூக்கியது. இந்தியாவில் காசிக்குச் சென்ற இலங்கை வர்த்தகன் ஒருவர் தர்மதாது எனும் நூலினை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்து அரசனுக்குக் கையளித்ததாகவும் அரசன் அதனை மரியாதையுடன் வரவேற்றுத் தன் மாளிகைக்கு அருகில் வீடொன்றில் வைத்து, ஆண்டுதோறும் அதனை ஜேத்தாவனராமைக்குக் கொண்டு சென்று விழா நடாத்துமாறு பணித்ததாக வம்சக்கதைகளில் கூறப்பட்டதன் மூலம் இது தெளிவாகிறது. இவனது காலத்தில் சீனாவுடன் தொடர்பு நிலவியது. கி.பி 527ல் இந்நாட்டிலிருந்து சீனாவுக்கு தூதுக்குழு அனுப்பப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

கி.பி 535ல் இவன் இறந்ததும் இவனது புதல்வர்களிடையே அரசரிமைத் தகராறுகள் ஏற்பட்டன. சிலாகாலனின் இரண்டாவது மகனான தாடாபபூதி அநுராதபுரத்துக்கு வந்து உபதீசனைக் கொண்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றி ஆறு மாதங்கள் ஆட்சி செய்தான். அதற்கிடையில் அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து அவனது மூத்த சகோதரரான முடிக்குரிய முகலன் படையைத் திரட்டிவந்து தாடாபபூதியைத் தோற்கடித்து 2வது முகலன் எனும் பெயரில் (கி.பி 535 - கி.பி 555) அநுராதபுரத்திலிருந்து 19 ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆட்சி செய்தான். இவன் சிறந்த கவிஞன் எனவும் சமயப் பரப்பாளனாக அதிக சிரத்தையுடனும் செயற்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. இவனது ஆட்சிக்காலத்தில் விவசாயமும் புத்தசாசனமும் வளர்ச்சியடைந்தது. இவன் மல்வத்து ஓயாவை இணைத்து, பத்தபாசான (பத பஹன் குளம்) குளம், தனவாவி, கரிதர எனும் பாரிய முன்று குளங்கள் அமைத்தான். இவைகளுள் பத்தபாசனம், தனவாவி ஆகிய இரண்டும் நாச்சதுவக்குளம், பதவியாக்குளம் என அறியப்பட்டுள்ளது.

கி.பி 555 ல் 2ஆம் முகலன் இறந்ததும் அவனது மனைவி அவனது உறவினர்களை நஞ்சூட்டிக் கொண்டு கித்சிறிமேவன் எனும் தனது மகனை அரசனாக்கினாள். கித்சிறிமேவன் (கி.பி 555 - கி.பி 573) சிறந்த ஆட்சியாளனென வம்சக்கதைகள் குறிப்பிடுகின்ற பொழுதிலும் அவன் தனது ஆட்சிக்காலம் முழுவதிலும் தன் தாயின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தமை தெளிவு. இவனது தாய் சகல அரசியல் விடயங்களிலும் தலையிட்டதால் நாட்டில் ஊழல்கள் மலிந்து காணப்பட்டதுடன் மக்கள் துன்புற்றனர். இதனால் அரசனுக்கு எதிராக சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கு தருணம் கிடைத்தது. சிலாகால மன்னனின் காலத்தில் உருகுணையின் நிர்வாகியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்த மௌரிய வம்ச மகாநாகன் எனும் தளபதி இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி உருகுணையிலிருந்து வந்து அரசனைத் தோற்கடித்து, அரசைத் தனதாக்கிக் கொண்டான். அவன் அரசனானதும் அரை நூற்றாண்டுக் காலம் நிலவிய இலம்பகர்ண வம்சத்தின் நிர்வாகம் முடிவுக்கு வந்தது. இலம்பகர்ண வம்ச உபதீசனுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து சிலாகாலனால் ஆட்சி கைப்பற்றப்படல், சிலாகாலனின் பின் அவனது பிள்ளைகளிடையே ஏற்பட்ட தகராறு, அதில் வெற்றி பெற்ற மொகலானனின் மனைவியால் மன்னர்களின்

உறவினர்கள் கொல்லப்பட்டமை ஆகிய உட்பூசல்களால் இலம்பகர்ண வம்ச ஆட்சி அழிந்தொழிந்தது.

3 ஆம் மௌரிய அரசவம்சம்

கித்சிறிமேவனைக் கொன்று கி.பி 573ல் அநுராதபுரத்தின் அரசனான சேனாதிபதியான மகாநாகன் (கி.பி 573 - கி.பி 575) மூன்று வருடங்கள் ஆட்சி செய்தான். சிலாகால மன்னனின் காலந்தொட்டு உருகுணையில் நிருவாகப் பொறுப்பிலிருந்த சேனாதிபதி மகாநாகன், தாடாபூதி, முகலன் என்போருக்கிடையே சிங்காசனத்தின் பொருட்டுத் தகராறு ஏற்பட்டபோது அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்ற முயன்ற போதிலும் முகலன் அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றி அரசனானதால் இவன் உருகுணைக்குத் திரும்பினான். எனினும் கித்சிறிமேகனின் காலத்தில் ஏற்பட்ட பலவீனமான அரசியல் நிலை காரணமாக அநுராதபுர இராச்சியத்தை அவனால் கைப்பற்றக்கூடியதாக இருந்தது. இவனது 3 ஆண்டு ஆட்சிக்காலத்தில் புத்த சமய வளர்ச்சியின் பொருட்டு அவனால் ஆற்றப்பட்ட பணிகள் பற்றி வம்சக்கதைகளில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மகாநாகனின் மரணத்தின் பின் அவனது மருமகன்மார்களில் ஒருவனான அக்போ (அக்கரபோதி 1 கி.பி 575 - கி.பி 608) என்பவன் அரசனானான். இந்தப் பெயரில் முதன்முதல் அரசுகட்டிலேறியவன் இவனே. 34 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த இவனது ஆட்சிக்காலம் மிகவும் அமைதி நிறைந்த காலமாக விளங்கியது. இவனால் பல விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டதுடன் அவற்றிற்கு மானியமாகக் கிராமங்களும் வழங்கப்பட்டன. இவனால் சில விகாரைகள் புனர்நிர்மாணம் செய்யப்பட்டன. குருந்தவாவியையும் (தண்ணிமுறிப்புக் குளம்) மணிமேகலை அணைக்கட்டையும் (மினிப்பே அணை), மின்னேரியாவிலிருந்து கந்தளாய் வரை சென்ற கால்வாய்களையும் இவனே நிறுவியதாகக் கூறப்படுகிறது. இவனது காலத்தில் 12 புலவர்கள் வாழ்ந்ததாகப் பூஜாவலியவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இவனது காலத்தில் ஜோதிபால என்ற மகாதேரர் வைதுல்யவாதிகளுடன் விவாதம் நடாத்தி அவர்களைத் தோற்

கடித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. நிக்காய சங்கிரஹவின் படி இந்தப்பிக்கு இந்தியாவிலிருந்து வந்துள்ளார். அக்போவின் ஆட்சிக்காலத்தில் அபயகிரி விகாரைக்கும் மகா விகாரைக்கும் இடையே ஹீனயான, மஹாயான கருத்து மோதல்கள் ஏற்பட்டமை இதிலிருந்து தெரிய வருகிறது. இந்த விவாதத்தில் மன்னன் மகா விகாரையின் பக்கம் சார்ந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது.

1 ஆம் அக்போ மன்னனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது சகோதரியின் மகனான அக்கபோதி 2 ஆம் அக்போ (அக்கரபோதி கி.பி 608 - கி.பி 618) என்ற பெயரில் அரசனானான். தூபராமவைப் புனருத்தாரணம் செய்தமை, புதிய விகாரைகள் சிலவற்றை அமைத்தமை, பழைய விகாரைகள் சிலவற்றிற்கு மேலதிகக் கட்டடங்கள் அமைத்தமை, அவைகளுக்கென கிராமங்களை அமைத்தன போன்றவை அவனது முக்கிய சாசனப் பணிகளாகும். அவனால் கங்காதட, கிரித்தளை, வலாஹஸ்ஸ எனும் மூன்று பாரிய குளங்கள் அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அவனது காலத்தில் கலிங்க மன்னனொருவன் வாழ்க்கையில் வெறுப்படைந்து மனைவியுடனும் அமைச்சனுடனும் இலங்கைக்கு வந்து அக்போ மன்னனின் பாதுகாப்பை நாடியதாகவும் பின்னர் அவர்கள் மூவரும் இங்கேயே துறவிகளாகியதாகவும் கூறப்படுகிறது. கலிங்கத்துடன் அக்காலத்தில் இலங்கை தொடர்பு வைத்திருந்தமைக்கு இது சான்றாக உள்ளது.

பத்து ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த பின்னர் 2 ஆம் அக்போ மன்னன் இறந்தான். அதன் பின்னர் அவனது மனைவியின் உறவினனான அசிக்காஹக சங்கதீசன் என்பவன் 2 ஆம் சங்கதீசன் (கி.பி 618) எனும் பெயரில் அரசனானான். அவன் அரசனாகிய சில தினங்களில் இக்காலத்தில் உருகுணையில் இருந்த முகலன் என்ற படைத்தளபதி அரசனுக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்தான். இதில் குறிப்பிடப்படும் படைத்தளபதியான முகலன் என்பான் 2 ஆம் முகலனின் சேனாதிபதியாவான். ஆரம்பத்தில் நடைபெற்ற போரில் சேனாதிபதி முகலன் தோல்வியைத் தழுவின பொழுதிலும் இரண்டாவது போரில் அவன் வெற்றி பெற்றான். சங்கதீச மன்னனின் படைத்தளபதி மன்னனுக்கு எதிராக செயற்பட்டமையே இவனது வெற்றிக்குக் காரணமாகும்.

2 ஆம் சங்கதீச மன்னனைத் துரத்திய பின்னர் முகலன் 3 ஆம் மொகல்லன் (கி.பி 618 - கி.பி 623) என்ற பெயரில் அரசனானான். அவன் அரசனானதுடன் இலம்பகர்ண அரச வம்சம் மீண்டும் அதிகாரம் பெற்றது.

முன்றாம் மொகலன் அரசனாகி சில நாட்களில் தனக்கு அரசைப் பெற உதவிய 2 ஆம் அக்போ மன்னனின் தளபதிக்கு மலைய இராச்சியத்தில் பதவியும் அவனது மகனுக்கு அசிக்காஹக்க பதவியும் வழங்கப்பட்டது. எனினும் முதலாமவன் தன் அரசனுக்குத் துரோகம் செய்தது போலத் தனக்கும் துரோகம் செய்யலாம் என்ற சந்தேகத்தில் 2 ஆம் மொகலன் அவனை அவதானித்த வண்ணம் இருந்தான். நீண்ட நாட்கள் செல்லுமுன் அரசனுக்கும் மலையரட்டை ஆட்சியாளருக்குமிடையே இருந்த உறவு முடிவற்றது. அரசனால் மலையராஜா தந்திரமாகக் கைகால் வெட்டப்பட்டு மரணத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டான். இதனால் பயமடைந்த மலையராஜனின் மகன், தன் மகனுடன் உருகுணைக்குத் தப்பியோடி தன் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிய பின்னர் மலையரட்டையில் ஒளிந்திருந்த ஜெட்டதீசனுடன் (சங்கதீசனின் மகன்) இணைந்து முகலனுக்கு எதிராக அநுராதபுரத்தை ஆக்கிரமித்து, அரசனைத் துரத்தி ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். தப்பிச்சென்ற முகலன் இடையில் அசிக்காஹகவின் ஆதரவாளர்களால் கொல்லப்பட்டான். தன்னையும் கொலை செய்யக்கூடும் என்று பயந்த ஜெட்டதீசன் மீண்டும் மலையரட்டைக்குச் சென்றான்.

முன்றாம் முகலனின் ஆட்சி ஆறு ஆண்டுகள் மாத்திரமே நிலைத்திருந்த போதிலும், இக்காலத்தில் அரசனால் கேசதாது பூஜை, தலாதா பூஜை, மகாபோதி பூஜை, வெசாக் பூஜை, போன்ற பல பூஜைகள் நடாத்தப்பட்டதாகவும் புதிதாகப் பல விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டதுடன் அவைகளுக்குக் கிராமங்களை வழங்கியதாகவும் பழைய சமயக் கட்டடங்கள் பலவற்றை புனர்நிர்மாணம் செய்ததாகவும் வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன.

முன்றாம் இலம்பகர்ண வம்சம்

முன்றாம் முகலானனைப் போரில் தோற்கடித்துக் கொன்ற பின்னர் அசிக்காஹக்க சிலாமேகவண்ணன் (கி.பி 623 - கி.பி

632) என்ற பெயரில் அரசனானதாகக் கூறப்படுகிறது. இலம்பகர்ண வம்சத்தைச் சேர்ந்த இவனது வம்சம் அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதி வரை நான்கு நூற்றாண்டுகள் நிலைத்திருந்தது.

இவனது காலத்தில் நாட்டில் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தைப் பற்றியும் அரசனுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட கலகம் பற்றியும் அறிக்கைகள் குறிப்பிடுகின்றன. மூன்றாம் முகலனுக்குப் பயந்து மலையரட்டைக்குத் தப்பிச் சென்ற ஜெட்டதீசனின் மாமன்மாரில் ஒருவரான சிறிநாக எனும் படைத்தளபதி தென்னிந்தியாவிலிருந்து பெறப்பட்ட சேனையின் உதவியுடன் இலங்கையின் வட பகுதியைக் கைப்பற்ற முயன்றதாகவும் அரசன் அவனைக் கொன்று கலகத்தை அடக்கியதாகவும் கூறப்படுகிறது.

ஒன்பது ஆண்டுகள் நிலவிய அவனது ஆட்சியில் அரசனுக்கும் சங்கத்தினருக்குமிடையே சுமுகமான உறவு நிலவவில்லை. அபயகிரி விகாரையில் வாழ்ந்த போதி எனும் இளந் துறவியால் அங்கிருந்த ஒழுக்கக்கேடான துறவிகள் பற்றி மன்னனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அவ்வாறான ஒழுக்கக்கேடான பிக்குகளை சாசனத்திலிருந்து அகற்றும் பொறுப்பு இந்த இளந் துறவியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இளந்துறவி (பிக்கு) யின் தீர்ப்புப்படி சாசனத்திலிருந்து அகற்றப்பட்ட பிக்குகள் ஒன்று கூடி அந்தத் துறவியைக் கொன்றதாகவும் அந்தக் கொலையைச் செய்தோரின் கைகால்களை வெட்டி நாடு கடத்தியதாகவும் கூறப்படுகிறது. இந்தச் சம்பவத்தினால் அபயகிரியில் வாழ்ந்தோருக்கும், அரசனுக்குமிடையே நல்லுறவு நிலவவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இந்தச் சம்பவத்தின் பின்னர் அபயகிரிப் பிரிவினரையும் மகாவிகாரைப் பிரிவினரையும் சமாதானம் செய்விக்கும் படி அரசனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி மகாவிகாரைப் பிக்குகளால் நிராகரிக்கப்பட்டன. இதனால் அரசன் கோபமுற்றுக் கடுஞ் சொற்களால் அவர்களைப் பழிந்துரைத்தான். இதிலிருந்து அரசனுக்கும் மகாவிகாரைக்கும் இடையே நல்லுறவு நிலவவில்லை என்பது தெளிவு.

சிலாமேகவண்ணனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது மகனான அக்கபோதி மூன்றாம் அக்கபோ (கி.பி 632) என்ற பெயரில் அரசனானான். இவன் அரசனானதும் சிறிசங்கபோ என

அழைக்கப்பட்டான். அவன் அரசனானதும், அதுவரை மலையரட்டையில் தங்கியிருந்த ஜெட்டதீசன் தனது தந்தையான 2 ஆம் சங்கதீசனிடமிருந்து 3 ஆம் முகலன் கைப்பற்றிய இராச்சியத்தை மீட்டெடுக்கும் நோக்குடன் அநுராதபுரத்தை ஆக்கிரமித்தான். அநுராதபுரத்தின் தெற்கில் அமைந்துள்ள பிரதேசத்தை முதன்முதல் கைப்பற்றிய பின்னர் ஜெட்டதீசன் நகரத்தைத் தாக்கினான். இறுதிப் போரில் தோல்வியுற்ற 3 ஆம் அக்போ செல்வத்தையும் நாட்டையும் உறவினர்களையும் விட்டுவிட்டு இந்தியாவுக்குச் சென்றான்.

3 ஆம் அக்போதி இந்தியாவுக்குச் சென்றதும் ஜெட்டதீசன் மூன்றாவது ஜெட்டதீசன் (கி.பி 632) எனும் பெயரில் அநுராதபுரத்தின் அரசனானான். அரசனானவுடன் மகாவிகாரை மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய சில விகாரைகளுக்குக் கிராமங்களை வழங்கி சங்கத்தினரின் ஒத்துழைப்பைப் பெற முயன்றான். சங்கத்தினரின் உதவியுடன் நாட்டை ஆட்சி செய்ய ஜெட்டதீச மன்னன் முயன்ற பொழுதிலும் ஐந்து மாதங்களின் பின்னர் இராச்சியத்தை விட்டுச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. கலகத்திற்கும் ஆக்கிரமிப்புக்கும் மன்னன் முகங்கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதே அதற்கான காரணமாகும். மூன்றாம் அக்போ இந்தியாவுக்குத் தப்பியோடிச் சென்ற பின்னர் அவனது உறவினர்கள் ஜெட்டதீசனுக்கு எதிராக அங்கும் இங்கும் கலகம் விளைவித்தனர். இவ்வேளையில் 3 ஆம் அக்போ தென் இந்தியா விலிருந்து படையுடன் வந்து ஜெட்டதீசனைத் தோற்கடித்து மீண்டும் அரசைப் பெற்றான். தோல்வியுற்ற ஜெட்டதீசன் தற்கொலை செய்து கொண்டான்.

அதன் பின்னர் 3 ஆம் அக்போ இரண்டாம் முறையாக கி.பி 633 அளவில் அநுராதபுர ஆட்சியாளனானான். சமய நிறுவனங்கள் சிலவற்றுக்குக் கிராமங்களை வழங்கி இவன் சங்கத்தினரின் ஆசியைப் பெற்றுக் கொண்டான். எனினும் இவனது ஆட்சியின் (கி.பி 633 - கி.பி 643) இறுதிக்காலத்தில் நாட்டின் அமைதிக்கு பங்கம் ஏற்பட்டது. மன்னனின் இளைய சகோதரனான இளவரசன் மானாவினால் அரசனின் அந்தப்புரத்தில் செய்யப்பட்ட பாதகச் செயலுக்குத் தண்டனையாக மன்னனின் அமைச்சர்கள் மானாவைக் கொன்றார்கள். இதனால் அரசனுக்கும் அமைச்சர்

களுக்குமிடையே பகை ஏற்பட்டது. 3 ஆம் ஜெட்டீசனுக்கும் 3 ஆம் அக்கபோதிக்கும் இடையே சண்டை நடைபெற்ற போது ஜெட்டீசனுக்கு உதவியாகப் படை ஒன்றினைத் திரட்டும் பொருட்டுத் தென் இந்தியாவுக்குச் சென்றிருந்த அரசனின் அமைச்சனான தாடாசிவன் நாட்டில் நிலவிய அரசியல் குழப்பத்தைப் பயன்படுத்தி அநூராதபுரத்தைக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் படையைத் திரட்டி இலங்கைக்கு வந்தான். அந்த அமைச்சனுடன் நடைபெற்ற சண்டையில் தோல்வியுற்ற மன்னன் மீண்டும் இந்தியாவுக்குத் தப்பிச் சென்றான். மன்னன் சென்றதும் தாடாசிவன், தாடோபதீசன் (கி.பி 643 - கி.பி 650) எனும் பெயரில் அரசனானான். எனினும் நீண்ட காலம் ஆட்சி செய்ய அவனுக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. இந்தியாவுக்குச் சென்ற மூன்றாம் அக்போ பலம் வாய்ந்த படையுடன் வந்து தாடோபதீசனைத் துரத்தி மீண்டும் இராச்சியத்தைக் கைப்பற்ற முயன்றதால் இவருக்குமிடையே நடைபெற்ற அதிகாரப் போட்டி ஐந்து வருடங்களுக்கு நீடித்தது. இந்த இருவரில் யார் எக்காலத்தில் ஆட்சி செய்தனர் என்று கூறுவது கடினம். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் வென்று மாறி மாறி ஆட்சி செய்தனர். இதன் விளைவாகப் பொதுமக்கள் மிகவும் இக்கட்டான நிலைக்கு உள்ளாகினர்.

தடோபதீசனும், 2 ஆம் அக்போ ஆகிய இருவரும் விகாரைகளின் சொத்துக்களைக் கொள்ளையிட்டுத் தமது படையை நடாத்திச் சென்றனர். இரு சாராருக்கும் இடையில் நடைபெற்ற சண்டையில் இறுதியாக தடோபதீசனே வெற்றி பெற்றான். இறுதிப்போரில் தோல்வியடைந்த மூன்றாம் அக்கபோதி மன்னன் தன் படையை மறுசீரமைக்கும் நோக்குடன் உருகுணைக்குச் சென்றதாகவும் அங்கு தனது 16வது ஆட்சி ஆண்டில் நோயுற்று இருந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.

மூன்றாம் அக்போ மன்னனின் மரணத்தின் பின்னரும் அநூராதபுர சிங்காசனத்திற்கான போட்டி முடிவுபெறவில்லை. அக்போவின் இளைய சகோதரனான இளவரசன் காசியப்பன் உருகுணையில் இருந்து படையுடன் அநூராதபுரத்திற்குச் சென்று தாடோபதீசனுக்கு எதிராகப் போர் செய்தான். தாடோபதீசன் தனக்குதவியாகப் படை திரட்டும் பொருட்டு மீண்டும்

இந்தியாவுக்குச் சென்றான். அரசனான பின்னர் 2 ஆம் காசியப்பன் (கி.பி 650 - கி.பி 659) சங்கத்தினரின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறும் பொருட்டு மூன்று பிரிவினருக்கும் உரிய நிறுவனங்களுக்கு உதவினான். இவன் முடி சூடாமலே அநுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்தான். இந்நிலையில் இந்தியாவுக்குச் தப்பிச் சென்ற தாடோபதீசன் கி.பி 650ல் படையுடன் இலங்கைக்கு வந்து அரசைப் பெறும் பொருட்டு 2 ஆம் காசியப்பனுடனும் சண்டையிட்டான். அச்சண்டையில் தாடோபதீசன் உயிர் துறக்கவே 22 ஆண்டுகள் நடைபெற்ற உள்நாட்டு யுத்தம் தற்காலிகமாக முடிவுற்றது.

தாடோபதீசனுடன் செய்த இறுதிப் போருக்குப் பின் சில ஆண்டுகளில் 2 ஆம் காசியப்பன் நோயுற்றதாகவும், அக்காலத்தில் உருகுணையின் ஆட்சியாளனாக விளங்கிய தப்புலவுக்குத் தனது சகோதரி மூலம் பிறந்த மானா என்பவனை உருகுணையிலிருந்து அநுராதபுரத்திற்கு வரழைத்து ஆட்சியையும் தனது பிள்ளைகளையும் ஒப்படைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. காசியப்பனின் பிள்ளைகள் சிறுவர்களாக இருந்ததாலேயே அவன் தமது பிள்ளைகளுக்கு ஆட்சியை வழங்காது தனது மருமகன் ஒருவனிடம் ஆட்சியை ஒப்படைத்தான். இதன் பின்னர் சில ஆண்டுகளில் மன்னன் 2 ஆம் காசியப்பன் இறந்தான்.

காசியப்பனின் காலத்தில் ஆட்சியைப் பெறும் பொருட்டு நடைபெற்ற போர்கள் தற்காலிகமாக முடிவுக்கு வந்திருந்தாலும் நாட்டின் அமைதிக்கு வேறு வழிகளில் அச்சுறுத்தல்கள் ஏற்பட்டன. மன்னனின் மரணத்தின் பின்னர் அந்த அச்சுறுத்தல்கள் மேலும் அதிகரித்தன. இந்நாட்டு ஆட்சியாளர்களால் உள்நாட்டுப் போரின் போது கொண்டு வரப்பட்ட கூலிப்படையினராலேயே அந்த அச்சுறுத்தல்கள் ஏற்பட்டன. போர் நடைபெறும் போது இந்த படையினர் நாட்டு மக்களின் உடமைகள், விகாரைகளுக்குச் சொந்தமான உடமைகள் என்பவற்றைக் கொள்ளையிடுவதற்கு ஆட்சியாளரின் ஒத்துழைப்பு கிடைத்தமையால் அதனை அவர்கள் பழக்கமாக்கிக் கொண்டனர். மேலும் இக்காலத்தில் வெளிநாட்டுக் கூலிப்படையினரின் தொகை சிங்களப் படையினரின் தொகையை விடக் கூடுதலாக இருந்தது. அரச சபையிலும் தமிழர்களின் ஆதிக்கம் காணப்பட்டது. தமிழர்களின் ஆதரவாளர்கள் ஒரு பக்கமும் அவர்களது எதிராளிகள் மறுபக்கமுமாகப் பிரிந்திருந்தனர்.

இதனால் ஆட்சியை பெற்ற பின்னர் மானா தமிழர்களின் ஆதிக்கத்தைக் குறைக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டான். அவனால் தமிழ்ப்படைகள் சில மீண்டும் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டன. எனினும் மிகுதியாக இருந்த தென்னிந்தியப் படையினர் அவனுக்கு எதிராக இருந்ததுடன் அவன் அநுராதபுரத்திற்கு வெளியே இருந்தபோது அவனுக்கு எதிராகக் கலகம் விளைவித்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றினர். அவனால் உருகுணையின் ஆட்சியாளனாக இருந்த தனது தந்தையான தப்புலவின் உதவியுடன் அநுராதபுரத்தை மீட்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதன் பின்னர் அவன் தந்தையை உருகுணையிலிருந்து அழைத்து வந்து 1 ஆம் தம்புல எனும் பெயரில் அநுராதபுர ஆட்சியில் அமர்த்தினான். அதன் பின்னர் ஆட்சியுரிமை தொடர்பாகப் போர் ஏற்பட்டதால் தப்புல (கி.பி 659) ஏழு நாட்கள் ஆட்சியின் பின்னர் உருகுணைக்கு வர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

1 ஆம் தடோபதீச மன்னன் காசியப்ப மன்னனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு மரணமடைந்த பின்னர், தென்னிந்தியாவிற்குச் சென்றிருந்த அவனின் மருகனான ஹத்ததாட என்பவன் அக்காலத்தில் இந்நாட்டில் நிலவிய அரசியல் குழப்பம் பற்றி அறிந்தான். அவன் அநுராதபுர அரசைக் கைப்பற்றும் நோக்கில் கூலிப்படையொன்றுடன் வந்தான். இராசரட்டையிலிருந்த அனைத்துத் தமிழர்களும் அவனுக்கு ஆதரவு வழங்கினர். மானா இச்சந்தர்ப்பத்தில் பகைவர்களுக்கு முகங்கொடுக்காது பெறுமதி வாய்ந்த அனைத்துப் பொருள்களையும் உருகுணைக்கு அனுப்பி விட்டு இராசரட்டையின் கிழக்குப் பகுதிக்குச் சென்றதாகக் கூறப்படுகிறது. இதனால் எவ்வித சிரமமுன்றி ஹத்ததாடனுக்கு அநுராதபுர அரசைக் கைப்பற்ற முடிந்தது. அரசனான பின்னர் இவன் இரண்டாம் தாடோபதீசன் (கி.பி 659 - கி.பி 667) எனும் பெயரில் அறிமுகமானான்.

இராசரட்டையின் கிழக்குப் பிரதேசத்திற்குத் தப்பிச் சென்றிருந்த மானன், அங்கு சிறிது காலம் தங்கி அப்பிரதேசத்திலும் உருகுணையிலும் படை திரட்டி 2 ஆம் தாடோபதீசனுக்கு எதிராகப் போர் செய்ய அநுராதபுரத்திற்கு வந்தான். இங்கு நடைபெற்ற போரில் மன்னன் உயிர் துறந்தான்.

ஏழு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த பின்னர் அவனது தந்தையின் சகோதரியின் மகன் 4 ஆம் அக்கரபோதி (கி.பி 667 - கி.பி 683) என்ற பெயருடன் ஆட்சிக்கு வந்தான். இவன் விகாரைகளுக்குக் கிராமங்களை வழங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. அவனது முன்மாதிரிகையைப் பின்பற்றி அவனது அமைச்சர்களும் சமய நிறுவனங்களுக்கு அனுசரணையாக இருந்தனர்.

இவனது ஆட்சியின் போது பொலன்னறுவை முதன் முறையாகத் தற்காலிக இராசதானியாக விளங்கியது. இந்த அரசன் இறக்கும் போது இங்குதான் வாழ்ந்து வந்தான். இவன் இறந்த போது மக்கள் மிகவும் மனம் வருந்தியதாகக் கூறப்படுகிறது. மக்கள் இம் மன்னன் மீது மிகுந்த அன்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தனர்.

நான்காம் அக்போ தனது ஆட்சியின் 16 ஆண்டுகள் ஆட்சியின் பின் இறந்தான். அவன் இறந்த பின் அவனது பிரதம அமைச்சனாக விளங்கிய பொத்தகுட்டன் எனும் தமிழ்த்தலைவனால் யுவராஜாவாக இருந்த தடாசிவன், சிறைவைக்கப்பட்டு அவனுக்குப் பதிலாகத் தத்தன் எனும் சிறுவன் பெயரளவில் அரசனாக நியமிக்கப்பட்டான். எனினும் பொத்தகுட்டனே அரச அலுவல்களைக் கவனித்தான். ஹத்தாடன் ஆறு மாதங்களின் பின் போரொன்றில் இறந்தான்.

ஹத்தாடனின் பின் அநுராதபுர இராச்சியத்தின் அரசனானவன் மானவர்மனாவான். அவனது பரம்பரை பற்றியும் அவன் அரசனானது பற்றியும் வம்சக் கதையில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த விளக்கத்தின் படி அவன் அநுராதபுரத்தை ஆண்ட இரண்டாம் காசியப்பனின் மகனாவான். தமது தந்தையின் மரணத்தின் பின் இவன் தன் மனைவியுடன் இராசரட்டையின் வட பகுதியில் வாழ்ந்தான். தன் தந்தைக்குப் பின் தன் வம்சத்தினருக்குக் கிடைக்காத அநுராதபுர அரசினை மீண்டும் பெறுவதற்கு இந்நாட்டில் அவனால் படைதிரட்ட முடியாது போகவே, அவன் இந்தியாவில் பல்லவ அரசுக்குச் சென்றான். அங்கு நரசிம்ம வர்மனின் போர் சேவையில் சேர்ந்து கொண்டான். சாளுக்கியருடன் நரசிம்ம வர்மன் நடாத்திய போர்களில் தன் போர்த் திறமையையும் துணியையும் உறுதியையும் இவன் வெளிக்காட்டினான். இதனால்

மனம் மகிழ்ந்த பல்லவ மன்னன் மானவர்மனுக்கு அரசரிமையைப் பெறுவதற்கு உதவி செய்ய முடிவு செய்ததுடன், படையொன்றினையும் மானவர்மனுடன் அனுப்பினான். மானவர்மன் படையுடன் அநுராதபுரத்தைத் தாக்க வருவதை அறிந்த தாடோபதீசன் தப்பிச் சென்றான். அநுராதபுரத்தை மானவர்மன் கைப்பற்றிக் கொண்டான். எனினும் அரசனாவதைப் பின்போட்டுப் பகைவனைப் பின் தொடர்ந்து சிறைப்பிடிக்க முயன்றான். அவ்வேளையில் நரசிங்கவர்மன் நோயுற்றமை பற்றிக் கேள்வியுற்றப் பல்லவ படையினர் மீண்டும் இந்தியா செல்லத் தொடங்கினர். இந்தியப் படையினரின் உதவியின்றிப் பகைவனை வெற்றி கொள்ள முடியாதெனக் கருதி மானவர்மனும் இந்தியா சென்றான்.

இவ்வாறு திரும்பிச் சென்ற மானவர்மன் 20 ஆண்டுகளின் பின் 2ஆம் நரசிங்கவர்மன் காலத்தில் (பல்லவ மன்னன்) மீண்டும் இலங்கைக்கு வந்தான். இம்முறை அவனது ஆக்கிரமிப்பு வெற்றியளித்தது. இலங்கையின் வடபகுதியை வென்றபின் படிப்படியே அநுராதபுரத்துக்கு முன்னேறினான். பொத்தகுட்டன் அமைச்சனுடனும், ஹத்ததாடன் மன்னனுடன் செய்த கடும் போரின் பின்னர் மானவர்மனால் அநுராதபுரத்தை கைப்பற்ற முடிந்தது. ஹத்ததாடன் போரில் இறந்ததுடன், பொத்தகுட்டன் தப்பிச் சென்று பின்னர் நஞ்சுண்டு இறந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. மானவர்மன் அநுராதபுர மன்னனானான்.

அநுராதபுர இராச்சிய ஆட்சியைப் பொறுப்பேற்கும் போது ஓரளவு வயது சென்றவனாக இருந்தபோதிலும் மானவர்மன் (கி.பி 684 - கி.பி 718) நீண்டகாலம் அதாவது 35 ஆண்டுகள் நாட்டை ஆட்சி செய்யும் பாக்கியம் பெற்றான். 60 ஆண்டுகள் உள்நாட்டுக் குழப்பங்களால் நலிவுற்றிருந்த அரசையே அவன் பொறுப்பேற்றான். நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் முக்கிய இடம் வகித்த நீர்ப்பாசனம் புறக்கணிக்கப்பட்டமையால் அவை மிகவும் மோசமான நிலையில் இருந்தது. சமய நிறுவனங்களின் சொத்துக்கள் முதலாய் உள்நாட்டு யுத்தத்தில் ஈடுபட்ட மன்னர்கள் அபகரித்திருந்தனர். நாட்டு நிர்வாகம் சீர்கெட்டிருந்ததுடன் படையினரது கட்டுப்பாடு சீர்குலைந்திருந்தது. தென்னிந்திய அதிகாரிகளின் ஆதிக்கம் அரசனின் ஆதிக்கத்தை மீறி இருந்தது. இதனால் மானவர்மன்

அரசனானதும் சகல துறைகளிலும் சீர்திருத்தத்தை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவனது காலத்திலும் அதன் பின்னரும் இந்நாட்டு நிர்வாகத்துடன் தொடர்புபட்டிருந்த தளபதி, புரோகிதர், முதலமைச்சர் போன்ற முக்கிய பதவிகள் வகித்தவர்கள் பற்றி நாம் அறியக்கூடியதாக இல்லமையால் முன்னைய அரசர்களின் கீழிருந்த தென்னிந்தியரது ஆதிக்கம் இம் மன்னனின் காலத்தில் பெரும்பாலும் குறைந்திருப்பது தெரிகிறது.

இவன் பல புண்ணியச் செயல்களைச் செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவனால் சில சமயக் கட்டடங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. உத்தரமுல, வாதுமுல, கப்புக் பிரிவெனா, உத்துரு பிரிவெனா ஆகியவை இவனால் அமைக்கப்பட்டதாகப் பூஜாவலிய கூறுகின்றது. இவனால் எட்டுக் குளங்கள் அமைக்கப்பட்டதாக அதே நூல் கூறுகின்றது.

இவன் தன் வாழ்நாளில் குறிப்பிடத்தக்க காலத்தை அதாவது 25 ஆண்டுகளைப் பல்லவ அரசில் கழித்ததாலும் பல்லவரின் உதவியுடன் அரசைப் பெற்றதாலும் பல்லவர்களுடன் இவனுக்கு மிக நெருங்கிய உறவு இருந்தது. மன்னனின் பெயரின் இறுதியில் வரும் 'வர்மன்' என்பது கூட பல்லவருடனான நெருங்கிய உறவின் விளைவு என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இரு நாடுகளுக்குமிடையிலான இந்த அரசியல் உறவு காரணமாகப் பண்பாட்டிலும் தாக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. அநுராதபுரத்தில் உள்ள இசுருமுனி, திரியாயவில் உள்ள சில செதுக்கல்கள் என்பன பல்லவத் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. சிங்கள எழுத்துக்களில் பல்லவத் தாக்கம் ஏற்பட்டதும் இக் காலத்திலேயே ஆகும்.

மானவர்மனின் மரணத்தின் பின்னர் முறையே அவனது மூன்று புதல்வர்களான 5 ஆம் அக்போ (கி.பி 718 - கி.பி 724) 3 ஆம் காசியப்பன் (கி.பி 724 - 730) முதலாம் மகிந்தன் (கி.பி 730 - கி.பி 733) ஆகியோர் ஆட்சி செலுத்தினர். அவர்கள் நற்பண்பும் இறை பக்தியுமுள்ள சிறந்த அரசர்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. அவர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட கட்டடங்கள், ஒவ்வொரு சமயப் பிரிவினருக்கும் வழங்கப்பட்ட கொடைகள் என்பன பற்றி வம்சக்கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

1 ஆம் மகிந்தனின் மரணத்தின் பின் 3 ஆம் காசியப்பனின் மகனான 6 ஆம் அக்போ அரசனானான். மகிந்தன் இறக்கும் போது அவனது மகனான 7 ஆம் அக்போ தனது தந்தையுடன் அநுராதபுரத்தில் இருந்தான். முடியைப் பெற்ற 6 ஆம் அக்போ பாச்சின தேசத்தில் இருந்தான். 7 ஆம் அக்போவால் தனது தந்தையின் மரணத்தின் பின்னர் முறை தவறி அரசைப் பெற அவகாசம் இருந்தும் அவன் அவ்வாறு செய்யாது, கடிதமூலம் முடிக்குரிய இளவரசனை வரவழைத்து அரசைக் கையளித்ததாக வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. இதனால் நாட்டில் அமைதிக்குப் பாதகம் ஏற்படுவது தடுக்கப்பட்டது. 6 ஆம் அக்போ (கி.பி 733 - கி.பி 772) 40 ஆண்டுகளளவில் நாட்டை ஆட்சி செய்தான். எனினும் இந்த நீண்டகாலப் பகுதியில் சமய நிறுவனங்களுக்கு அனுசரணை வழங்கியமை மாத்திரமே வம்சக்கதையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

6 ஆம் அக்போ மன்னனுக்குப் பின் 1 ஆம் மகிந்தனின் மகனான அக்போ 7 ஆம் அக்போ (கி.பி 772 - கி.பி 777) என்ற பெயரில் அரசனானான். இவனது காலத்தில் புத்த சாசனம் தூய்மைப்படுத்தப்பட்டதாகவும் தகுதியில்லாத நடுவர்களைச் சேவையிலிருந்து நீக்கியதாகவும் கூறப்படுகிறது. இவன் தற்காலிகமாகத் தனது இராசதானியைப் பொலன்னறுவையில் அமைத்துக் கொண்டான். ஆறு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த பின்னர் இவன் பொலன்னறுவையிலேயே இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. 6 ஆம் அக்போவின் மகனான மகிந்தன் என்பவன் பாதுகாப்பின் பொருட்டு இக்காலத்தில் மாந்தோட்டையில் தங்கி இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவன் தன் தந்தையின் காலத்தில் படைத்தலைவனாக இருந்தவன். தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பைத் தடுப்பதற்காகவே இவ்வாறு இவன் நியமனம் பெற்றதாக கருதலாம்.

இக்காலக்கட்டத்தில் சிங்களவரின் நண்பர்களான பல்லவர் வீழ்ச்சியை நோக்கிச் செல்ல, பாண்டியர் எழுச்சி பெற்று வந்தனர். ஏதாவதொரு வழியில் பல்லவர் பாண்டியரால் தோற்கடிக்கப்படுவது பாண்டியரின் அச்சுறுத்தல் இலங்கைக்கும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என எண்ணிய 7 ஆம் அக்போ இந்த நடவடிக்கையை எடுத்திருந்தான். (மகனைப் படைத் தளபதியாக நியமித்தமை)

வரகுணவர்மன் (கி.பி 765 - கி.பி 815) எனும் பாண்டிய மன்னனால் தென் இந்தியாவில் காவேரி நதிக்கு அருகில் பல்லவப் படை தோல்வியடைந்ததும் இக்காலத்திலேயேயாகும்.

கி.பி 777 அளவில் 7 ஆம் அக்போ பொலன்னறுவையில் இறந்தபோது ஆட்சியைப் பொறுப்பேற்க எவரும் இருக்கவில்லை. அவனது மகனான இளவரசன் மகிந்தன் இறந்து விட்டான். அந்த இடத்திற்கு எவரும் நியமிக்கப்படவில்லை. அக்காலத்தில் மாதோட்டத்தில் தங்கியிருந்த படைத்தளபதியான மகிந்தன் சிறிய தந்தையின் மரணத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டுக் கலகம் விளைவித்து எவராவது ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக் கொள்வார்களென எண்ணி அநுராதபுரத்திற்கு வந்ததாகவும் அவ்வேளையில் நாடு சீர்குலைக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் படையொன்றைக் கொண்டு அதனை அடங்கியதாகவும் கூறப்படுகிறது. அதன் பின்னர் அவன் பொலன்னறுவைக்குச் சென்று 7 ஆம் அக்போ மன்னனின் மனைவிக்கு அரசுப் பொறுப்பைக் கொடுத்து நாட்டின் பாதுகாப்பைத் தான் கவனிப்பதாகவும் கூறியதாகக் கூறப்படுகிறது. எனினும் அந்த விதவை அரசி தன்னைக் கொலை செய்ய சூழ்ச்சி செய்வதாக அறிந்ததும் மகிந்தன் அரசிக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கி அவளுக்குச் சார்பாக இருந்தவர்களைப் போர் செய்து விரட்டிவிட்டு அரசியைச் சிறைபிடித்து அநுராதபுரத்திற்கு வந்து 2 ஆம் மகிந்தன் (கி.பி 777 - கி.பி 792) எனும் பெயரில் அரசனானான். பூஜாவலியில் அவன் சலமேவன் மிஹிந்து என அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளான். அரசனான பின்னரும் பல கலவரங்களை அவன் எதிர்நோக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தமது தந்தையின் சகோதரனின் மகனான தம்புல என்பவன் அநுராதபுரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள கலாவாவிப் பகுதியில் படைதிரட்டி வந்து அநுராதபுரத்தைத் தாக்கிய பொழுதிலும் அவன் மகிந்தனால் தோற்கடிக்கப்பட்டு மலையரட்டைக்குச் சென்றதாகவும், வம்சக்கதைகள் குறிப்பிடுகின்றன. தம்புலவுடனான போரினால் மகிந்தன் தலைநகரில் இருந்து வெளியேறி இருந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி உத்தர தேசத்தில் கலகம் விளைவிக்கப்பட்டது. அநுராதபுரத்திற்கு மீண்டும் வந்த மன்னன் அவர்களை அடக்கினான். எனினும் போரில் தோல்வியுற்று மலையரட்டைக்குத் தப்பிச் சென்ற தம்புல உருகுணையில் இருந்து பெறப்பட்ட கூட்டத்துடனும் தனது சகோதரியின் புதல்வர்கள்

இருவருடனும் அநுராதபுரத்தைத் தாக்கும் பொருட்டு மீண்டும் வந்தான். அதிலும் தோல்வியுற்ற தப்புல உருகுணைக்குச் சென்றான். இவ்வேளையில் மன்னன் கலகம் ஏற்பட்ட உத்தர பிரதேசத்திலும், பாச்சின தேசத்திலும் படையை நிறுத்தி மீண்டும் கலகம் ஏற்படாதவாறு அப்பிரதேசத்தைக் கடும் கண்காணிப்பில் வைத்தான்.

தன்னால் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த விதவை அரசியைத் தொடர்ந்தும் சிறையில் வைத்திருப்பது பெரும் சிக்கலாக இருந்தமையால் அவளைத் தன் பட்டத்து இராணியாக்கி அப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கண்டான். இந்தத் திருமணத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற தப்புல மீண்டும் படைதிரட்டி வந்து அநுராதபுரத்தை ஆக்கிரமித்தான். இந்த சண்டைகளுக்கு முடிவு காணும் பொருட்டும் மகிந்தன் பகைவரை முற்றாக முறியடிக்க உருகுணைக்குச் சென்றான். எனினும் தப்புல அரசனின் படைக்குப் பயந்து அதற்கு முகம் கொடுக்காது தப்பிச் சென்றான். பின்னர் தோல்வியை ஏற்றுக் கொண்ட அவன் அரசனுக்கு நட்புச் செலுத்தி சமாதானம் செய்து கொள்ள உடன்பட்டான். இதனால் இரு சாராருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மோதல்கள் முடிவுக்கு வந்தன.

இரண்டாம் மகிந்தனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது மகனான உதய, 1 ஆம் உதயன் (கி.பி 797 - கி.பி 801) எனும் பெயரில் அரசனானான். அவன் அரசனான ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு விரோதமாகக் கலகம் எழும்பியது. இந்த வேளையில் மன்னன் மின்னேரியப் பிரதேசத்தில் இருந்தான். கலகத்தைப் பற்றி அறிய வந்த அரசன் அதனை அடக்குவதற்கு தனது மூத்த மகனான யுவராஜனையும் தனது படைத் தளபதியையும் அங்கு அனுப்பினான். கலகம் நடைபெற்ற பிரதேசத்திற்குச் சென்ற இருவரும் கலகத்தை அடக்குவதற்குப் பதிலாக கலகக்காரருடன் சேர்ந்து அவர்களின் துணையுடன் அரசைத் தாம் பெற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டு அவனுக்கு விரோதமாகப் போர் செய்தனர். இதைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட அரசன் பெருந் திரளான மக்களுடன் அங்கு சென்று தன் மகனையும் படைத்தளபதியையும் அவர்களின் ஆதரவாளர்களையும் கொன்று அவர்களது செல்வத்தைக் கைப்பற்றினான். கலகத்தை அடக்கிக் கைப்பற்றிய செல்வத்துடன்

அரசன் பொலன்னறுவைக்குச் சென்றான். இதனால் 1ஆம் உதயனும் பொலன்னறுவையைத் தற்காலிக இராசதானியாக்கினான் எனக் கொள்ள இடமுண்டு.

மன்னன் உதயனின் மரணத்தின் பின்னர் மகிந்தன், அக்கபோதி, தப்புலன் என்னும் பெயர் கொண்ட அவனது புதல்வர்கள் முறையே ஆட்சிக்கு வந்தனர். முதலாவது ஆட்சிக்கு வந்த மகிந்தன் மூன்றாம் மகிந்தன் (கி.பி 801 - கி.பி 804) எனும் பெயரில் நான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். இரண்டாவது மகனான அக்போ 8ஆம் அக்கபோதி (கி.பி 804 - 815) எனும் பெயரில் அரசனானான். பதினொரு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த இவன் புத்த பெருமான் மீதும், தன் தாயின் மீதும் அதிக அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருந்தான். சமயக்கட்டடங்கள் நிறுவியமை, புனருத்தானப் பணிகளை மேற்கொண்டமை, நோன்மதி தினங்களில் மாமிசம், மதுபானம் என்பவற்றை நகருக்குக் கொண்டு வருவதைத் தடை செய்து சட்டம் இயற்றியமை என்பன இவனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பணிகளாகும்.

8 ஆம் அக்போ (கி.பி 804 - 815) இறக்கவே அவனது தம்பியான 2 ஆம் தப்புல அரசனாகி 16 ஆண்டுகள் (கி.பி 815 - 831) ஆட்சி செய்தான். இவனால் கட்டப்பட்ட அல்லது திருத்தி அமைக்கப்பட்ட சில சமயக் கட்டடங்கள் தவிர இவனது ஆட்சியில் நடைபெற்றதாகக் கூறுவதற்கு வேறு விசேட சம்பவங்கள் எதுவும் இல்லை.

2 ஆம் தப்புல மன்னனின் பின்னர் அவனது மகனான அக்போ, 9 ஆம் அக்போ (கி.பி 831 - 833) எனும் பெயரில் அரசனாகி மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். அரசனாகி சில தினங்களிலேயே தனது பதவியைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்குத் தனது உறவினர் ஒருவருடன் மோத வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இவனுக்கு முன்னர் சிங்காசனத்தைப் பெறுவதற்குத் தகுதி பெற்றிருந்தவனும் அவனது தந்தையின் மூத்த சகோதரனுமான மூன்றாம் மகிந்தனின் மகனான மகிந்தன் என்பவன் 2 ஆம் தப்புலனுக்கு பயந்து இந்தியாவுக்குச் சென்றிருந்தான். 9 ஆம் அக்போ அரசனானதைக் கேள்வியுற்ற அவன் தனக்கு உரிய அரசைப் பெறும் பொருட்டு வந்தமையே

அதற்குக் காரணமாகும். சண்டையில் தோல்வியுற்ற மகிந்தன் மீண்டும் இந்தியாவுக்குச் சென்றான்.

9 ஆம் அக்போவுக்குப் பின் அவனது தம்பியான 1 ஆம் சேனன் அரசனானான். 9 ஆம் அக்போவுடன் சண்டையிட்டுத் தோல்வியடைந்த மகிந்தன் அரசைப் பெறும் நோக்குடன் மீண்டும் இங்கு வரக்கூடும் எனச் சந்தேகித்த 1 ஆம் சேனன் (கி.பி 833 - 853) முரடர்களைக் கொண்டு மகிந்தனை அங்கேயே கொன்று தன் ஆட்சியை உறுதி செய்து கொண்டான்.

இலங்கைக்குப் பாண்டிய அரசால் ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்டமையும், உருகுணையில் அரசியல் கிளர்ச்சியில் அரசன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையும் 1 ஆம் சேனனின் ஆட்சியானது அரசியல் வரலாற்றில் மிக முக்கியம் பெறக் காரணமாய் அமைந்தன. அவன் அரசனாகும் போது இந்தியாவில் பல்லவர் ஆட்சி வீழ்ச்சியுற்று பாண்டியரின் ஆட்சி எழுச்சி பெற்று வந்தது. கி.பி 765 - 815 வரை பாண்டிய அரசை ஆட்சி செய்த 1 ஆம் வரகுணனின் ஆட்சிக்காலம் முடிவுற்றபோது பெரும்பாலும் தென்னிந்தியா முழுவதும் அதாவது காவேரி நதிக்குத் தெற்கிலுள்ள அனைத்து அரசுகளும் பாண்டிய இராச்சியத்தின் கீழிருந்தது. இதனால் அந்த அரசுக்கு மிக அண்மையில் அமைந்திருந்த இலங்கைக்கு அந்நாட்டிலிருந்து ஆக்கிரமிப்பு ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகும். இந்த ஆக்கிரமிப்பு நடந்த ஆண்டை சரியாகக் கூற முடியாவிடினும் 1 ஆம் சேனனின் ஆட்சியின் முதல் 10 ஆண்டுக்குள் நிகழ்ந்ததாகக் கருதலாம். சேனன் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராகத் தனது சகோதரனான இளவரசன் மகிந்தனுடன் பெரும் படையை அனுப்பிய பொழுதிலும் சிங்களப் படையினரிடையே அவ்வேளையில் நிலவிய ஒற்றுமையின்மை காரணமாக ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் எளிதாக இலங்கையின் வட பகுதியைக் கைப்பற்றினர். இந்நாட்டில் குடியேறியிருந்த தென் இந்தியர்களும் ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு ஒத்துழைப்பை வழங்கியமையும் சிங்களப் படையினர் தோல்வியடைக் காரணமாகியது. தோல்வியால் அதிருப்தியடைந்த சிங்களப் படையினர் சிதறிப்போகவே இணையரசன் மகிந்தன் பகைவர் கையில் சிக்காது தற்கொலை செய்து கொண்டதுடன், சேனன் பாதுகாப்புக் கருதி மலையரட்டைக்குச் சென்றான்.

சேனனின் மற்றொரு இளைய சகோதரனான ஆதிபாத காசியப்பன் பாண்டியருக்கு எதிராக அநுராதபுரத்திற்கு அண்மையில் சண்டை செய்து அதில் தோல்வியடைந்து பின்வாங்கியதாகவும் பின் பாண்டிய மன்னனின் கட்டளைப்படி அவன் பொலன்னறுவைக்கு அருகில் கொலை செய்யப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது.

போர்கள் அனைத்திலும் வெற்றி பெற்ற பாண்டியனின் சேனை அநுராதபுரத்தை அடைந்து அரச திறைசேரியையும் நகரின் செல்வத்தையும் விகாரைகளுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களையும் சூறையாடின. இந்நிலையில் பாண்டிய மன்னன் 1 ஆம் சேனனுடன் நட்பு உடன்படிக்கை செய்ய விரும்புவதாகத் தூது அனுப்பினான். அதற்கு சேனனும் உடன்பட்டதால் இருசாராருக்கு மிடையே சமாதானம் ஏற்பட்டது. பின்னர் அநுராதபுர அரசு மீண்டும் சேனனுக்குக் கையளிக்கப்பட்டது.

சேனனின் ஆட்சிக் காலம் 20 ஆண்டுகளாகும். அவற்றில் முதல் 10 ஆண்டுகளும் பாண்டிய ஆக்கிரமிப்பையும் உருகுணையில் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பத்தை சீர் செய்வதிலும் கழிந்தது. இரண்டாவது 10 ஆண்டில் பாண்டிய ஆக்கிரமிப்பால் சீரழிந்த சமயக் கட்டடங்கள், நிறுவனங்கள் என்பவற்றைப் புனர்நிர்மாணம் செய்வதில் கழிந்தது. இவை தவிரந்த அவனது பணியாக சில விகாரைகள் அவனால் அமைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் ரிடிகல் ஆராமை, ஜேதவனராமையின் மஹபாய, அபயகிரியின் வீராங்குராமய, மஹாவிக்காரையின் சங் சேன் பிரிவெனா என்பன முக்கியமானவையாகும். அரசன் மட்டுமன்றி அவனது அமைச்சர்கள் சிலரும் தத்தமது பெயரில் பிரிவெனாக்கள் அமைத்ததாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன.

1 ஆம் சேனனின் மரணத்தின் முன்னர் அவனது இளைய சகோதரர்கள் மூவரும் இறந்தனர். அவர்களில் யுவராசனாக இருந்த மகிந்தனும் ஆதிபாதனான காசியப்பனும் பாண்டிய ஆக்கிரமிப்பின் விளைவாக இறந்ததுடன் மற்றைய சகோதரனான உதயன் யுவராசனாக நியமிக்கப்பட்ட பின்னர் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தான். எனவே முதலாம் சேனனின் மரணத்தின் பின்னர் இறந்த ஆதிபாத காசியப்பனின் மூன்று புதல்வர்களில் முத்தவன் சேனன் என்ற பெயரில் அரசனானான்.

இவன் யுவராசாவாகத் தன் இளைய சகோதரனான மகிந்தனை நியமித்து தக்கண தேசத்தின் ஆட்சியை அவனிடம் ஒப்படைத்தான். எனினும் இப்பதவியைப் பெற்ற சிறிது காலத்தில் அரசனின் அந்தப்புரத்தில் தன்னால் ஏற்பட்ட தவறுக்கு அரசன் தன்னைத் தண்டிப்பான் எனப் பயந்த இவன், மனைவி மக்களுடன் மலையரட்டைக்குச் சென்று மறைந்து வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இதனால் கோபமடைந்த மன்னன் மகிந்தன் வகித்த யுவராசப் பதவியைத் தன் பட்டத்து இராணியான சங்காவுக்குப் பிறந்த ஒரு வார காலப் பிள்ளைக்குப் பெயர் வைத்த தினத்தன்றே அப்பிள்ளையை (காசியப்பன்) ஊர்வலத்தில் அழைத்துச் சென்று அபிஷேகம் செய்து தக்கண தேசத்தை அவனுக்கு அளித்ததாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றது. எனினும் சில காலம் சென்ற பின்னர் சங்கத்தினரின் தலையீட்டினால் 2 ஆம் சேனனுக்கும் மகிந்தனுக்கும் இடையே சமாதானம் ஏற்பட்டதுடன் அவன் முன்னர் வகித்த பதவியில் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்க இடமளிக்கப்பட்டது. யுவராசன் மகிந்தன் 2 ஆம் சேனனின் ஆட்சியின் 33வது ஆண்டில் இறந்த போது அவனுக்குப் பதிலாகத் தன் மகனான காசியப்பனை நியமிக்காது மற்றொரு தம்பியான உதயனை நியமித்தான்.

2 ஆம் சேனன் (கி.பி 853 - 887) நீண்டகால ஆட்சி செய்ததுடன், அவனது ஆட்சிக் காலத்தில் சமாதானம் நிலவியது. அக் காலத்தில் அரசனாலும் பட்டத்து இராணியாலும் யுவராசனாலும் குட்டா எனும் படைத் தளபதியாலும் நிறுவப்பட்ட சமயக் கட்டடங்கள் தொடர்பாகவும் அவைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட கிராமங்கள் தொடர்பாகவும் நீண்ட விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மன்னன் சாசனத்தின் வளர்ச்சியின் பொருட்டு செய்த செயற்பாட்டுடன் பொதுமக்களின் நன்மை கருதி மிகிந்தலையில் வைத்திய சாலை ஒன்றும், கட்டுனரு, கணா எனும் இரண்டு வாஸிகளையும் மணிமேகலை எனும் கால்வாயையும் அமைத்தான்.

தென்னிந்தியப் பாண்டிய நாட்டின் மீது இவன் மேற்கொண்ட ஆக்கிரமிப்பே அவன் காலத்தில் நிகழ்ந்த முக்கிய அரசியல் நிகழ்வாகக் கருதப்படுகிறது. 1 வது சேனனின் காலத்தில் இலங்கையை ஆக்கிரமித்த ஸ்ரீ வல்லப மன்னனின் மகனான 2 ஆம் வரகுணன் தன் தந்தைக்கு எதிராக மேற்கொண்ட போருக்கு 2 ஆம் சேனனின் உதவியை நாடி இங்கு வந்தமை இந்த

ஆக்கிரமிப்புக்குக் காரணமானது. 1 ஆம் சேனனின் காலத்தில் பாண்டியரின் ஆக்கிரமிப்பினால் இலங்கைக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் போக்குவதற்கு இது நல்ல சந்தர்ப்பம் எனக் கருதிய 2 ஆம் சேனன் தனது குட்டா எனும் படைத்தலைவரின் தலைமையில் உதவிப்படையை இந்தியாவுக்கு அனுப்பினான். ஸ்ரீ மாற ஸ்ரீ வல்லபனின் படைக்கும் சிங்களப் படைக்கும் இடையே நடைபெற்ற போரில் பாண்டியப் படை தோல்வியையும், மரணத்தையும் தழுவிக் கொண்டது. அதன் பின்னர் 1 ஆம் சேனனின் காலத்தில் பாண்டியரால் இந்நாட்டிலிருந்து கொண்டு சென்ற விலையுயர் பொருட்களையும் பெற்றுக் கொண்ட தளபதி குட்டா, 2ம் வரகுணனை (கி.பி 862 - 880) மதுரை அரசுக்கட்டில் வைத்து விட்டு இலங்கைக்கு வந்தான். சிங்கள மன்னனொருவன் வெளிநாட்டில் வெற்றி பெற்று அந்நாட்டு மன்னனை சிங்காசனத்தில் அமர்த்தியது இதுவே முதற் தடவையாகும். இந்த ஆக்கிரமிப்பு 2 ஆம் சேனனின் ஆட்சியின் 9 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றதாக மன்னனின் மகன் 5 ஆம் காசியப்பனதும் 4 ஆம் தப்புலனின் கல்வெட்டுக்கள் மூலம் வெளிப்படுகிறது. இந்த ஆக்கிரமிப்பை நடாத்திச் சென்ற குட்டா எனும் தளபதியின் பெயர் 2 ஆம் சேனனின் ஆட்சியின் 31 வது ஆண்டில் எழுதப்பட்ட தூண் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த ஆக்கிரமிப்பின் பின்னர் 2ஆம் சேனன் மதுராதுனு, சிறி சங்கபோ முதலான விருதுகளை தன் பெயருடன் சேர்த்துக் கொண்டதாக இவனது காலத்தைச் சேர்ந்த மிகிந்தலை, கொன்கொல்லாவ, மொறகவேல, புதுன்குளம் போன்ற இடங்களில் காணப்படும் தூண் கல்வெட்டுக்களில் இருந்து தெளிவாகிறது. இவனது காலத்தைச் சேர்ந்த 25 கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளில் பெரும் பாலானவை அவனால் சமய நிறுவனங்களுக்குரிய, குறிப்பாக அபயகிரி விகாரைக்கு உரிய கிராமங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மானியங்கள் பற்றிக் கூறுகின்றன.

இரண்டாம் சேனனின் மரணத்தின் பின்னர் யுவராசன் உதயன் இரண்டாம் உதயன் (கி.பி 887 - 898) எனும் பெயரில் அரசனானான். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட முக்கிய நிகழ்வாகக் கொள்ளக்கூடியது கித்தக்கபோதி என்பவனால் உருகுணையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கலகமாகும். இவன் இரண்டாம் சேனனின் இளைய சகோதரனான மகிந்தனின் மகனாவான். இவன் தனது சிறிய தந்தையான 2 ஆம் உதயனுக்கு எதிராகக்

கலகத்தை ஏற்படுத்தித் தோல்வி கண்டு, உருகுணைக்கு வந்து, அங்கிருந்த ஆட்சியாளனைக் கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதாக வம்சக் கதை கூறுகிறது. இக்காலத்தில் உருகுணையானது முதலாம் சேனனின் காலத்தில் அங்கு ஆட்சியாளனாக நியமிக்கப்பட்டிருந்த காசியப்பன், சேனன், உதயன் ஆகிய மூன்று சகோதரர்களாலும் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. முன்னைய சந்தர்ப்பத்தைப் போல் இம்முறை உதவி கேட்டு உதயனிடம் எவரும் வந்ததாக வம்சக் கதைகளில் கூறப்படாததாலும் அவ்வேளையில் வேறொருவன் உருகுணையின் ஆட்சியாளனாக நியமிக்கப்பட்டதாலும் கித்தக்கபோதியால் அவர்கள் மூவரும் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இதனை அறிந்த மன்னன் உதயன் தனது மூத்த சகோதரனான 2 ஆம் சேனனின் மகனான காசியப்பனை அழைத்து அவனது மகனான மகிந்தனை உருகுணையின் ஆட்சியாளனாகப் பலம் வாய்ந்த சேனையுடனும் சேனைத் தளபதியுடனும் உருகுணைக்கு அனுப்பினான். அரசனின் படை போருக்கு வருவதை அறிந்த கித்தக்கபோதி அடிபணியாது மலைநாட்டின் மலையொன்றில் பாதுகாப்புத் தேடினான். எனினும் அவனைப் பின் தொடர்ந்த மகிந்தன் அங்கே அவனைப்பிடித்து தன்னுடன் வந்த படைத் தளபதியுடன் அவனை அநுராதபுரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு உருகுணைக்குச் சென்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். அவனது தந்தையான 5 ஆம் காசியப்பனின் ஆட்சியின் 7 வது ஆண்டில் அவனால் உருகுணையில் மாகமவுக்கு அண்மையில் நிறுவப்பட்டுள்ள கல்வெட்டக்கள் கிடைத்துள்ளதால் முப்பது ஆண்டுகள் மகிந்தன் உருகுணையின் ஆட்சியாளனாக இருந்தது தெளிவாகிறது.

11 ஆண்டுகால ஆட்சியில் மன்னன் உதயனால் மேற் கொள்ளப்பட்ட சில சமயப் பணிகள் பற்றி வம்சக்கதையில் கூறப்படுகிறது. பூஜாவலியின் படி உறுகுணையில் மகா தூபராம எனும் விகாரை (மகா கும்பரும்வெஹேர) இவனால் அமைக்கப்பட்டது. இவனது 15 கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் உதயனுக்குப் பின் அவனது இளைய சகோதரனான காசியப்பன் என்பவன் நான்காம் காசியப்பன் (கி.பி 898 - கி.பி 914) எனும் பெயரில் அரசனானான். இரண்டாம்

சேனனின் காலத்தில் ஒருமுறை யுவராசாவாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட காசியப்பன் நான்காம் காசியப்பனின் கீழ் இரண்டாம் முறையாகவும் யுவராசனாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டான்.

நான்காம் காசியப்பன் அரசனாகி நீண்டகாலம் செல்லும் முன் அக்காலத்தில் உருகுணையில் ஆட்சியாளனாக இருந்த மகிந்தன் அநுராதபுரத்தை ஆக்கிரமித்து இராச்சியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முயன்றான். அரசனதும் மகிந்தனதும் படைகளுக்கிடையே நடைபெற்ற போரில் மகிந்தன் வெற்றிபெற்றான். எனினும் மகிந்தனின் தந்தையான யுவராசன் காசியப்பனின் மூலம் மகிந்தனைத் தேற்றி அவனை உருகுணைக்கு அனுப்பிவைப்பதில் மன்னன் காசியப்பன் வெற்றி பெற்றான். அதன் பின்னர் சிறிது காலத்தில் உருகுணையில் ஏற்பட்ட உட்பூசல்களால் மகிந்தன் காசியப்ப மன்னனை சந்திக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவ்வேளையில் பிக்குமாரின் தலையீட்டினால் சமாதானம் ஏற்பட்டதுடன் காசியப்பனின் மகளை மகிந்தனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்து அவன் மீண்டும் உருகுணைக்கு அனுப்பப்பட்டான். அது முதல் மகிந்தனுக்கும் காசியப்ப மன்னனுக்கும் இடையே நல்லுறவு நிலவியது.

இவனது நாற்பதாண்டு கால ஆட்சியில் அரச ஆதரவுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமய கட்டடங்களுக்கு மேலாக இலங்காசேன, ரக்க (ரகுஸ்) எனும் படைத்தளபதிகள் இருவராலும் சேன என்பவனாலும் சோலிய எனும் அமைச்சனாலும் சமயம் தொடர்பான கட்டிடங்களும் பொது நிலையினரின் தேவைக்கான கட்டடங்களும் அமைக்கப்பட்டதாக வம்சக்கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இலங்கசேன என்ற படைத்தளபதி அநுராதபுரத்திலும் பொலன்னறுவையிலும் தொற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான வைத்தியசாலைகள் அமைத்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அரசன் பௌத்த சமய முன்று நிலையங்களுக்கும் ஒரே விதமாக ஆதரவு வழங்கினான்.

இரண்டாம் சேனனின் மகனான காசியப்பன் என்பவன் ஐந்தாம் காசியப்பன் (கி.பி 914 - கி.பி 923) என்ற பெயரில் நான்காம் காசியப்பனின் மரணத்தின் பின்னர் அரசனானான். வம்ச கதை ஆசிரியர் இந்த அரசனைப் பற்றி உயர்வாக வர்ணித்து எழுதியுள்ளார். தம் தந்தையின் பாண்டிய ஆக்கிரமிப்பால் பொது

மக்களின் விசேட அவதானம் அவனுக்குக் கிடைத்திருக்கலாம் எனவும் பிறந்தவுடனேயே அவனுக்கு யுவராஜன் பதவி கிடைத்ததால் அவனுக்கு அரசில் சிறப்பான இடம் இருந்திருக்கலாம் என நாம் எண்ணலாம்.

இவனது ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ வல்லப மன்னனின் பேரனான இரண்டாம் மானவர்மன் இராஜசிங்கன் (கி.பி 900 தொடக்கம் 920 வரை) எனும் பாண்டியன் முதலாம் பரந்தக சோழனுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட போரில் ஐந்தாம் காசியப்பனிடம் தனக்கு உதவிப்படைக் கேட்டு இலங்கைக்கு வந்தான். இதற்கு மன்னன் சம்மதம் தெரிவித்ததோடு சக்க என்பவனின் கீழ் உதவிப்படையொன்றையும் பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்பினான். சோழருக்கும் சிங்களப்படை உதவி பெற்ற பாண்டியனுக்கும் இடையே வேலூர் என்ற இடத்தில் போர் நடைபெற்றது. சக்க என்பவன் கொள்ளை நோயால் இறந்ததாலும் ஏனையோருக்கும் இது பரவியதாலும் இரண்டாம் முறை போர் செய்யாது படையினர் இலங்கை திரும்பினர்.

ஐந்தாம் காசியப்பன் காலத்தில் சங்கத்தில் (சாசனத்தில்) திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டதாக வம்சக்கதைகளில் கூறப்படுகின்றது. அரசனால் மகா விகாரை, அபயகிரி விகாரை, ஜேதவன விகாரை ஆகிய மூன்றிற்கும் விசேட அனுசரணை வழங்கப்பட்டது. அரசனைப்போலவே அவனது இராணிமார்களும் சமயக் கட்டடங்கள் அமைப்பதற்கு உதவியதாகக் கூறப்படுகின்றது. அரசனின் ஆதரவுடன் அபயகிரி விகாரையின் நிர்வாகம் தொடர்பாக சட்டத்தொகுப்பு ஒன்று தொகுக்கப்பட்டு செயற்படுத்தப்பட்டதாக அரசனின் அநுராதபுரக் கல்வெட்டு குறிப்படுகின்றது.

ஐந்தாம் காசியப்பன் தன் ஆட்சியின் பத்தாவது ஆண்டில் இறக்கவே அவனது இணை அரசனாக இருந்த மகா ஆதிபாதம் தப்புல என்பவன் மூன்றாம் தப்புலன் (கி.பி 923 - கி.பி 924) எனும் பெயரில் ஒன்பது மாதங்கள் ஆட்சி செய்தான்.

மூன்றாம் தப்புல மன்னனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது யுவராஜனான அவனது தம்பி மகிரபால என்பவன் நான்காம்

தப்புலன் எனும் பெயரில் (கி.பி 924 - கி.பி 935) அரசனானான். இவன் உதயன் எனும் ஆதிபாதனைத் தன் யுவராஜாவாக நியமித்தான். இவனது ஆட்சியின் காலத்தில் மானவர்மன் இராஜசிங்கன் எனும் பாண்டிய மன்னன் தப்புல மன்னனின் உதவியை வேண்டி தனது முடியையும் அணிகலன்களையும் எடுத்து வந்தான்.

இக்காலத்தில் உருகுணையில் ஆட்சியாளனாக இருந்தவன் மன்னன் காசியப்பனின் மகனான ஆதிபாத மகிந்தனாவான். அவனால் நிறுவப்பட்ட இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் கிரிந்த, போலான ஆகிய இடங்களில் இருந்து கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. போலானக் கல்வெட்டு 5 ஆம் காசியப்பனின் ஆட்சியின் 7வது ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. இதனால் அவன் 5 ஆம் காசியப்பனின் ஆட்சியின் இறுதி வரை அப்பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்தான் என்பது தெளிவாகிறது. 4 ஆம் தப்புலன் அரசனானதும் அவன் அநுராதபுர இராச்சியத்துக்கு எதிராகக் கலகத்தை ஆரம்பித்திருக்கலாம். மானவர்மன் இராஜசிங்கன் இலங்கைக்கு வந்த போது நடைபெற்றதாக கூறப்படும் போர் எனப்படுவது மகிந்தன் ஆதிபாதன் உருகுணையில் ஏற்படுத்திய கலகமாக இருக்கலாம்.

இந்த அரசனின் காலத்தைச் சேர்ந்த 30 கல்வெட்டுக்கள் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இருந்து கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் சில கதிர்காமம், கல்லோயாவுக்கு அருகில் உள்ள கொண்டவட்டன், முருங்கன், கந்தளாய், திருகோணமலை, கந்தரோடை ஆகிய இடங்களில் அமைந்திருந்தன. இதிலிருந்து அவனது ஆட்சி இலங்கை முழுவதும் பரவியிருந்தது தெளிவாகிறது. இவனால் சாசனத்துக்கு செய்யப்பட்ட பணியாக ஒரு விடயம் மாத்திரமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பன்னிரெண்டு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த பின்னர் 4 ஆம் தப்புலன் இறந்ததும் அவனது யுவராஜனான உதயன் (கி.பி 935 - 938) அரசனாகி 3 ஆம் உதயன் என்ற பெயரில் மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். இவனது யுவராஜனாக சேனன் எனும் ஆதிபாதன் நியமனம் பெற்றான். 4 ஆம் தப்புல மன்னனின் அநுராதபுர புளியங்குளம் கல்வெட்டின்படி 3 ஆம் உதயன், 2 ஆம் சேனனின் இளைய சகோதரனான மகிந்தனின் மகனாவான்.

3 ஆம் உதயனின் கிரித்தலைத் தூண் கல்வெட்டில், தான் மகிந்தன் எனும் ஆதிபாதனின் மகன் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்.

3 ஆம் உதயனின் காலத்தில் இந்நாட்டில் ஏற்பட்ட அரச எதிர்ப்புக் கலகம் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த மன்னனின் கோபத்திற்கு உள்ளான அமைச்சர்கள் சிலர் ஆராமையில் வாழ்ந்த பிக்குகளின் தபோவனத்தில் தஞ்சம் புகவே அரசனும் யுவராஜனும் அங்கு சென்று அவர்களது தலையை வெட்டிக் கொன்றதே இந்தக் கலகத்திற்குக் காரணமாகும். இதனால் மனமுடைந்த பிக்குகள் உருகுணைக்குச் சென்றனர். அதனால் கொதித்தெழுந்த செல்வந்தரும் நகரவாசிகளும் படைவீரரும் அரசனுக்கு உதவியவர்களைக் கொன்றனர். அரசன் அபயகிரிக்கு வந்து உயிர் தப்பிக் கொண்டான். யுவராஜனும் ஆதிபாதன் ஒருவனும் கலக்காரரிடமிருந்து தப்புவதற்காக உருகுணைக்குச் சென்றனர். இதன் பின்னர் அரசனும் யுவராஜனும் ஆதிபாதனும் பிக்குகளிடம் மிகவும் தாழ்மையாக மன்னிப்பு வேண்டியதால் பிக்குகள் மீண்டும் அநுராதபுரம் செல்ல சம்மதித்ததுடன் கலகம் முடிவுற்றது. இந்தச் சம்பவத்தைத் தவிர இவனது ஆட்சிக்காலத்தில் இவன் ஆற்றிய சமயப்பணி பற்றியோ, பாசனப்பணி பற்றியோ எவ்வித குறிப்பும் இல்லை.

3 ஆம் உதயனின் பின் அவனது யுவராஜன் 3 ஆம் சேனன் (கி.பி 938 - 948) என்ற பெயரில் அரசனானான். பூஜாவலிப்படி இவன் 3 ஆம் உதயனின் தம்பியாவான். எனினும் உடன்பிறந்த சகோதரனா அல்லது உறவினனா என்பது தெளிவில்லை. மூன்றாம் சேனனால் சில நிறுவனங்களுக்குக் காட்டப்பட்ட ஆதரவு, ஏழைகளுக்குத் தர்மமாக அளிக்கப்பட்ட பணம் நீர்ப்பாசனத்திற்கு அவன் ஆற்றிய சில பணிகள் என்பவற்றைத் தவிர அவனது ஆட்சியில் நிகழ்ந்த முக்கிய சம்பவங்கள் எதுவும் வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்படவில்லை.

மூன்றாம் சேனனுக்குப் பின்னர் அவனது யுவராஜனாக இருந்த உதயன் என்பவன் அரசனானான். இவன் நான்காம் உதயன் எனப்பட்டான். இவனது ஆட்சிக்காலம் (கி.பி 946 - 954) எட்டு வருடங்களாகும். 3 ஆம் சேனனின் வெல்லில்ல தூண் கல்வெட்டின்படி இவன் நான்காம் காசியப்பனின் மகனாவான்.

சோழ அரசன் இவனது பலவீனமான நிலையை அறிந்து பாண்டியனின் முடியையும் அணிகலன்களையும் பெறும் பொருட்டு இலங்கையை ஆக்கிரமித்தான். இந்த ஆக்கிரமிப்பை மேற்கொண்ட சோழ மன்னனின் பெயர் வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்படாத போதிலும் சோழக் கல்வெட்டின் படி 1 ஆம் பராந்தகன் எனத் தெரிய வருகிறது. பராந்தகன் அனுப்பிய படைகளை எதிர்க்கச் சென்ற சிங்களப்படை தோல்வியெய்தவே உதயன் அரச அணிகலன்களுடன் உருகுணைக்குத் தப்பிச் சென்றதாகவும் அங்கு செல்வது கடினமானதால் சோழர் தம் நாடு திரும்பியதாகவும் கூறப்படுகிறது. 4 ஆம் உதயனால் நியமிக்கப்பட்ட விதுரபுனா எனும் படைத்தலைவன் சோழர் இந்நாட்டிலிருந்து சென்ற பின்னர் அந்நாட்டை ஆக்கிரமித்து அழிவுகளை ஏற்படுத்தி, சோழரால் இங்கிருந்து கவர்ந்து செல்லப்பட்ட அனைத்துப் பொருட்களையும் மீட்டு வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இது முற்றிலும் உண்மை என ஏற்றுக்கொள்வது கடினமாயினும் அக்காலத்தில் சோழருக்கும் இராஷ்டிரகூடருக்குமிடையே போர் நடைபெற்றதால், அச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி சோழநாட்டின் மீது படையெடுப்பை மேற்கொண்டிருக்கக்கூடும் என எண்ணுவதற்கு இடமுண்டு. உருகுணைக்குச் செல்வது கடினம் என்பதாலேயே சோழர் உருகுணைக்குத் தப்பிச் சென்ற மன்னன் உதயனைப் பிடிக்கும் பொருட்டு அங்கு செல்லவில்லை எனக் கூறப்பட்ட பொழுதிலும் ஏ.எல்.பாசம் என்பவரின் கூற்றுப்படி சோழருக்கும் இராஷ்டிரகூடருக்கும் அக்காலத்தில் நடைபெற்ற போர் காரணமாக அந்நாட்டிற்குப் படை தேவைப்பட்டதே அவர்கள் அரசனைப் பின்தொடராமெக்கான காரணமாகும். இக்காரணத்தால் சோழப் படையினர் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிச் சென்றதாகக் கூறப்படும் இந்தக் கருத்தை ஏற்கக் கூடியதாக உள்ளது. இம்மன்னனது சாசனப்பணி பற்றி மிகவும் சுருக்கமாகவே கூறப்பட்டுள்ளது.

4 ஆம் உதயனுக்குப் பின் அவனது யுவராஜனான சேனன் 4 ஆம் சேனன் (கி.பி 954 - 956) என்ற பெயரில் அரசனானான். இவன் யாருடைய மகன் என்பது பற்றி வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்படவில்லை. இக்காலத்தில் நிலவிய அரசரிமை மரபுப்படி சகோதரனிடமிருந்து சகோதரனுக்கும், அதன் பின்னர் சகோதரனின் மகனுக்கும் அரசு வழங்கப்பட்டது. இந்த மரபுப்படி 4 ஆம் உதயனுக்குப் பின் அவனது தந்தையின் இளைய சகோதரனின்

மகனுக்கு அரசு உரிமையாக வேண்டியதாகும். 4 ஆம் உதயனின் தந்தையான 4 ஆம் காசியப்பனுக்கு வேறு இளைய சகோதரன் இல்லாததால், 2 ஆம் சேனனின் மகனான 5 ஆம் காசியப்பன், 3 ஆம் தப்புலன், 4 ஆம் தப்புலன் ஆகியோரின் புதல்வர்களுக்கு அரசுரிமை இருந்தது. 5 ஆம் காசியப்பனைத் தவிர ஏனைய இருவருக்கும் புதல்வர்கள் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. 4 ஆம் உதயனின் ஆட்சிக்காலம் முடிவுறும் போது 5 ஆம் காசியப்பனின் பிள்ளைகள் உயிருடன் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. 4 ஆம் சேனன், 5 ஆம் காசியப்பனின் மகன் அல்ல என்பது கல்வெட்டுக் களின் மூலமும் வம்சக்கதைகள் மூலமும் தெளிவாகிறது.

வம்சக்கதைகள் இவனை அதிகமாக வர்ணித்துள்ளது. இவன் சிறந்த கவிஞன் எனக் கூறப்படுகிறது. சியபஸ்லகர எனும் நூல் இவனால் எழுதப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. சித்தகாம பிரிவெனா மாத்திரமே இவனால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட கட்டடமாகப் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 4 ஆம் சேனன் மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த பின்னர் இறந்தான். இதன் பின்னர் மகிந்தன் எனும் யுவராஜன் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றான். இவன் 4 ஆம் காசியப்பனின் மகனான தேவா எனும் பட்டத்து இராணியின் மகனாவான். 4 ஆம் தப்புலனின் கதிர்காமத் தூண்கல்வெட்டு இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது. மகா என்ற பல சிறப்புப் பதங்கள் மூலம் வம்சக்கதைகள் இவனை அறிமுகம் செய்துள்ளது. உண்மையிலேயே அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிக்கால மன்னர்களுள் இவனை சிறந்த மன்னனாகக் கருதலாம்.

இவன் 4 ஆம் மகிந்தன் (கி.பி 956 - கி.பி 972) எனும் பெயரில் அரசு கட்டிலேறினான். அரசனான குறுகிய காலத்திலேயே கலகக்காரர்களை அடக்கி, நாட்டை ஒன்றிணைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவன் ஆட்சிபீடமேறும் போது நாட்டில் அமைதியான சூழல் நிலவவில்லை என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. 4 ஆம் தப்புலனின் கதிர்காமத் தூண்கல்வெட்டின்படி 4 ஆம் மகிந்தன் அவனது காலத்தில் (4 ஆம் தப்புலனின்) உருகுணையின் ஆட்சியாளனாக இருந்தான். அன்று முதல் 4 ஆம் உதயனின் ஆட்சியின் இறுதிவரை 30 ஆண்டுகள் 4 ஆம் தப்புல, 3 ஆம் உதயன், 3 ஆம் சேனன், 4 ஆம் உதயன் ஆகியோரின் கீழ் இவன் உருகுணையின்

ஆட்சியாளனாக இருந்துள்ளமை தெரிகிறது. 4 ஆம் சேனன் அரசனானதும் அவனது யுவராஜாவாக மகிந்தன் அநுராதபுரத்திற்கு வந்திருக்கலாம்.

4 ஆம் மகிந்தனின் மனைவிப்பற்றியும் பிள்ளைகள் பற்றியும் வம்சக் கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் படி இவன் கலிங்க தேசத்திலிருந்து வரவழைத்த பெண்ணையே தன் பட்டத்து இராணியாக்கியதுடன் அவளுக்கு இரண்டு புதல்வர்களும் ஒரு புதல்வியும் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவனது காலத்தில் வடக்கே தென்னிந்தியப் படையெடுப்பு ஒன்று நடத்தப்பட்டது. இது அவனது ஆட்சியின் 9 ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் நிகழ்ந்தது. இந்தப்படையெடுப்பு சோழ மன்னன் 2 ஆம் பராந்தகனால் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகவும் கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது.

4 ஆம் மகிந்தன் 16 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். இவன் பௌத்த சாசனத்திற்கு சிறப்பாக ஆதரவு வழங்கினான். இவனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பணிகளை இவனது கல்வெட்டுக்கள் உறுதி செய்கின்றன.

4 ஆம் மகிந்தனின் பின்னர் அவனது கலிங்க மனைவியின் மகனான சேனன் என்பவன் 5 ஆம் சேனன் (கி.பி 972 - 982) என்ற பெயரில் அரசனானான். அவன் அரசனாகும் போது அவனுக்குப் 12 வயதாகும். அவனது யுவராஜனாக அவனது தம்பியான உதயன் நியமிக்கப்பட்டான். 4 ஆம் மகிந்தனின் படைத்தலைவனான சேனன் என்பவன் அதே பதவியில் தொடர்ந்து இருந்தான். பின்னர் இவன் ஒரு கலவரத்தை அடக்கச் சென்றிருந்த போது அவனை பதவி நீக்கம் செய்து அரசனுக்கு நெருங்கிய ஒருவனான உதயன் என்பவனை அப்பதவிக்கு நியமித்தான். இதனால் அரசனுக்கும் சேனாதிபதிக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக அரசன் பாதுகாப்பின் பொருட்டு உருகுணைக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் அவனது தாயும் படைத்தளபதியின் பக்கமே சார்ந்திருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. மன்னன் உருகுணைக்குச் சென்றதும் சேனன் அநுராதபுர நகரத்தைத் தென்னிந்தியப் படையிடம் ஒப்படைத்து விட்டு பொலன்னறுவைக்குச் சென்று வந்தான். மன்னன் உருகுணையிலிருந்து படைதிரட்டி சேனன்

என்ற படைத்தளபதியுடன் போர் செய்ய அனுப்பினான். இப்படை சேனாதிபதியின் கூலிப்படையால் படுதோல்வி அடைந்ததுடன் கூலிப்படையினர் பல அட்டகாசங்களையும் செய்தனர். இதுப்பற்றி மக்கள் முறையிடவே அரசன் அமைச்சர்களுடன் கலந்தாலோசித்து படைத்தளபதியுடன் சமாதானமாகி மீண்டும் அவனுக்குரிய பதவியை வழங்கினான். இந்த சமாதானத்தை உறுதி செய்யும் பொருட்டுப் படைத்தலைவன் சேனன் தனது மகளை அரசனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தான்.

இந்த சமாதான நடவடிக்கையின் பின்னர் படைத்தளபதி சேனனின் செயற்பாடுகளுக்கு மன்னன் சேனன் கட்டுப்பட்டவனாக இருந்தான். அதன் பின்னர் அவனது செயற்பாடு திருப்திகரமானதாக இல்லை. அவன் அரசுக் கருமங்களைப் புறக்கணித்து விட்டு மதுபோதையில் காலத்தை செலவிட்டான்.

ஐந்தாம் சேனனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது தம்பியான மகிந்தன் அநுராதபுர இராச்சியத்தின் அரசனானான். இவன் அரசானாகும் போது அநுராதபுரத்தின் அரசியல் நிலைமை சீர்கேடு அடைந்திருந்தது. படைத்தளபதி சேனன் 5 ஆம் சேனனுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட போரின் பொருட்டு இந்தியாவிலிருந்து படையினர் வருவிக்கப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது. 5 ஆம் மகிந்தனும் 5 ஆம் சேன மன்னனைப் போலவே படைத் தலைவன் சேனனின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டவனாக இருக்க வேண்டியவனானான். இவன் மென்மையான குணமுடைய வன், பலவீனமான ஆட்சியாளன், இதனைப்பயன்படுத்தி மக்கள் வரி கொடாமல் இருந்தனர். இதனால் நாடு நலிவுற்றது. இவனது ஆட்சியின் 10 ஆம் ஆண்டில் தம் படையினருக்கு வேதனம் வழங்க முடியாது போகவே கேரளப் படையினர் மாளிகையை முற்றுகையிட்டனர். அவர்களிடமிருந்து தப்பும் பொருட்டு இரகசிய சுரங்கப் பாதையில் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி அரசன் உருகுணைக்குத் தப்பிச் சென்றான். கப்பகல்லககாம எனுமிடத்தில் நகரொன்றை அமைத்து ஆதிக்கம் செலுத்தியதாகவும் கேரள, சிங்கள, கர்நாடகப் போர் வீரர்கள் தம் விருப்பப்படி நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர் எனவும் கூறப்படுகிறது.

இதன் பின்னர் வம்சக்கதையில் இம்மன்னனின் ஆட்சியில் 36 வது வருடத்தில் (கி.பி 1017) இந்நாட்டின் மீது சோழர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆக்கிரமிப்புப் பற்றி கூறப்படுகிறது. எனினும் இதற்கு முன்னர் இவனது காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆக்கிரமிப்புப் பற்றி 1 ஆம் இராஜராஜ சோழனின் 8 வது வருட ஆட்சியின் கல்வெட்டொன்றின் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. கி.பி 992 ல் எழுதப்பட்ட இந்தக் கல்வெட்டில் இலங்கை ஆக்கிரமிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. மன்னன் தனது ஆட்சியின் 10 வது ஆண்டில் அதாவது கி.பி 991 லேயே உருகுணைக்குத் தப்பி ஓடினான். இந்த ஆக்கிரமிப்பு 5 ஆம் மகிந்தன் உருகுணைக்கு தப்பிச் சென்ற பின்னர் கி.பி 992 அளவில் மேற்கொள்ளப்பட்டதாக நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் கருத்து தெரிவிக்கின்றார். இந்த சோழ ஆக்கிரமிப்பின் பின்னர் நாட்டின் வட பகுதி சோழர்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இராஜராஜசோழனின் காலத்தைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் பொலன்னறுவை, வெல்கம் விகாரை, பதவியா போன்ற இடங்களில் காணப்பட்டதாலும் அவனது 29வது வருட ஆட்சியாண்டில் அதாவது கி.பி 1013 ல் வெளியிடப்பட்ட கல்வெட்டானது இலங்கையின் சில கிராமங்களில் இருந்து பெறப்பட்ட வருமானம் இந்தியாவின் தஞ்சைப் பெருங்கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுவதனாலும் இது தெளிவாகிறது. திருகோணமலையின் வெல்கம் விகாரை அக்காலத்தில் 'இராஜராஜ பெரும்பள்ளி' என அழைக்கப்பட்டது.

5 ஆம் மகிந்தனின் ஆட்சியின் 36 ஆம் ஆண்டின் இலங்கையை ஆக்கிரமித்த சோழ அரசன் யார் என வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்படாத பொழுதிலும் 1 ஆம் இராஜராஜனுக்குப் பின் அரசனான அவனது மகனான இராஜேந்திரன் என்பது (கி.பி 1012 - கி.பி 1044) அவனது கல்வெட்டுக்களின் மூலம் தெரிய வருகிறது. வம்சக்கதைகளின் படி நாடு முழுவதையும் கைப்பற்றுவதற்கே இந்த ஆக்கிரமிப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது. எனினும் அவ்வேளையில் இலங்கையின் வட பகுதி அவர்களால் கைப்பற்றப்பட்டு இருந்ததால் மகாவலி கங்கைக்கும் களுகங்கைக்கும் தெற்கில் இருந்த உருகுணைப் பகுதியையே அவர்களால் கைப்பற்றப்பட வேண்டியிருந்தது.

அக்காலத்தில் அரசன் உருகுணையில் கப்பகல்ல எனும் இடத்தில் வாழ்ந்ததால் அரசனைப்பிடிக்கும் பொருட்டு உருகுணையை ஆக்கிரமிக்கும் போது அவர்களுக்கு எதிராக 5 ஆம் மகிந்தன் போர் செய்ததாக வம்சக் கதைகளில் கூறப்படவில்லை. தன் பட்டத்து இராணியுடனும் அணிகலன்களுடனும் காட்டுப் பகுதியில் பயத்துடன் இருந்ததாகவுமே கூறப்படுகிறது. எவ்வித போரும் ஏற்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படாத பொழுதிலும், போர் செய்யாது அவன் சோழர்களுக்கு அடிப்பணிந்திருப்பான் என எண்ணவும் முடியாது. அரசனுக்கும் சோழர்களுக்கும் இடையே கடுமையான சண்டை நடைபெற்றதாக 1 ஆம் இராஜராஜேஸ்வரக் கோயில் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. சோழர்களுடன் நேருக்கு நேர் மோதிய பின்னரே பணித்ததாக அது குறிப்பிடுகிறது. இதில் கூறப்பட்டுள்ள படி 4 ஆம் தப்புல மன்னனின் காலத்தில் அவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்த பாண்டிய முடி, அணிகலன்கள் என்பவற்றையும் சோழர் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த ஆக்கிரமிப்பை நடாத்திய படைத்தளபதியின் பெயர் கயிட்ஸ் ஹமன்ஹில் கோட்டையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட 11 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மகிந்தனையும் அரசியையும் திரவியங்களையும் அபகரித்துத் தம் நாட்டுக்கு அனுப்பியதாகக் கூறப்படுகிறது.

சோழக் கல்வெட்டின் படி இந்த ஆக்கிரமிப்பின் பின்னர் முழு நாடும் சோழர்களது ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது. எனினும் வம்சக்கதைகள் சோழர் பொலன்னறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்டு இராசரட்டையை ஆண்டதாகக் கூறுகிறது. ரக்கபாசாண என்பது வளவை கங்கையின் மேல் பகுதியில் அமைந்துள்ள இறக்குவானைப் பிரதேசம் என நம்பப்படுகிறது. இதிலிருந்து உருகுணை முழுவதும் அவர்களின் ஆட்சியின் கீழ் வரவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இந்த ஆக்கிரமிப்பின் பின்னரும் உருகுணை பிரதேச ஆட்சியாளர்களால் ஆளப்பட்டு வந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளதால் சோழரின் ஆட்சி இராசரட்டையிலும் உருகுணையின் வடக்குப் பகுதியிலும் மாத்திரம் நிலவியது தெளிவாகிறது. கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டில் பண்டுகாபய மன்னனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அநுராதபுர இராசதானி சோழர்களின் ஆக்கிரமிப்பால் முற்றிலும் வீழ்ச்சியுற்றது. சோழர் பொலன்னறுவையைத் தமது இராசதானியாக்கிக் கொண்டார்.

அநுராதபுர இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்

அநுராதபுர இராச்சியம் 1400 ஆண்டுகள் நிலவிய இராச்சியமாகும். அந்த இராச்சியம் மௌரிய, இலம்பகர்ண அரச வம்சத்தினரால் மாறி, மாறி ஆட்சி செய்யப்பட்டது. அரசைப் பெறும் பொருட்டு அவர்களிடையே கடும் சண்டைகளும் ஏற்பட்டன. இவற்றிற்கு இந்திய கூலிப்படைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. தாதுசேனன் முதல் மானவர்மன் வரையிலான 225 ஆண்டுகாலப் பகுதி மௌரிய, இலம்பகர்ண வம்சத்திடையே அரசு உரிமை பெறுவதற்கு பெரும் சண்டைகள் நடைபெற்ற காலப்பகுதியாகும். இந்தச் சண்டையின் விளைவாக ஒரே பிரிவினர் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்ய முடியாது போனது இக்காலத்தின் இறுதியில் தென்னிந்தியக் கூலிப்படையினரின் துணையுடன் நடத்தப்பட்ட போர்கள் பலவாகும். இதனால் இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் தென்னிந்தியரின் தாக்கம் அதிகரித்து நாட்டின் அரசியல் ஒற்றுமை சீர்குலைந்தது.

அநுராதபுர யுகத்தில் இந்திய அரசுகளால் எட்டுக்கும் மேலான ஆக்கிரமிப்புக்கள் இந்நாட்டின் மீது மேற்கொள்ளப்பட்டன. சில ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் இந்நாட்டின் பெருந்தொகையான செல்வங்களைக் கொண்டு சென்றனர். இலம்பகர்ண, மௌரிய அரச வம்சங்களுக்கிடையிலான மோதல்களும் 5 ஆம் மகிந்தனின் ஆட்சிக் காலத்திற்கு முன்னர் இந்நாட்டின் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்புகளும் இந்நாட்டின் அரசியலிலும் பொருளாதாரத்திலும் ஓரளவு வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியதே தவிர அது அநுராதபுர இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சிக்கு எவ்வகையிலும் காரணமாகவில்லை. 4 ஆம் மகிந்தனின் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த பலவீனமான ஆட்சியாளர்களே அநுராதபுர இராச்சியத்தின் உண்மையான வீழ்ச்சிக்கு காரணமாயினர். 4 ஆம் மகிந்தனின் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த 5 ஆம் சேனன் மிகவும் பலவீனமான ஆட்சியாளனாவான். சேனன் எனும் படைத்தளபதியின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்ளான அவன் அரசனாகும் போது 12 வயது மாத்திரமே நிரம்பிய சிறுவனாக இருந்தான். 10 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்த இவன் இறுதியில் மதுவுக்கு அடிமையாகி அரசியலைக் கவனிக்கவில்லை. அவனுக்குப் பின்னர் அரசனான 5 ஆம் மகிந்தனும் வயது குறைந்த பலவீனமான ஆட்சியாளனா

வான். அவனும் சேனன் எனும் படைத்தலைவனின் கைப்பொம்பையாகவே இருந்தான். இவனது பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திப் பொதுமக்கள் வரி கொடாது இருந்தனர். தென்னிந்தியாவின் ஒரு அரசு எழுச்சியுறும் போது இலங்கையில் இவ்வாறு பலவினமான ஆட்சியாளன் இருந்தது அந்த இராச்சியத்தினர் இலங்கையை ஆக்கிரமித்து ஆட்சி செய்ய வழியமைத்தது. 5 ஆம் மகிந்தனின் காலத்தில் இலங்கையில் நிலவிய பலவீனமான ஆட்சி தொடர்பாக சோழ மன்னனான 1 ஆம் இராஜராஜன் குதிரை வியாபாரி ஒருவன் மூலம் கேள்விப்பட்ட பின்னர் அவன் இலங்கையை ஆக்கிரமித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. 5 ஆம் மகிந்தன் தன் தந்தையைப் போன்ற சிறந்த ஆட்சியாளனாக இருந்திருந்தால் இந்த ஆக்கிரமிப்பை தடுத்து பகைவரை முறியடித்து இராச்சியத்தைத் தொடர்ந்து நிலைகொள்ளச் செய்திருக்கலாம். ஆனால் அவ்வாறு நிகழவில்லை. 5 ஆம் மகிந்தனின் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இரண்டு ஆக்கிரமிப்புக்களின் மூலம் அநுராதபுர இராச்சியம் வீழ்ச்சியுற்றது. சோழர் அநுராதபுரத்திற்குப் பதிலாகப் பொலன்னறுவையைத் தலைநகரமாகத் தெரிவு செய்தனர். 4 ஆம் மகிந்தனின் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த இரண்டு பலவீனமான ஆட்சியாளர்களே அநுராதபுர இராச்சியத்தின் வீழ்ச்சிக்கு முக்கிய காரணமாயினர். இறுதியாக 5 ஆம் மகிந்தனின் காலத்தில் அது சோழரின் ஆக்கிரமிப்புக்கு உட்பட்டுத் தன் பெருமையை இழந்தது.

அத்தியாயம் - 6

அநுராதபுரக் கால அரசியல் நிர்வாகம்

இலங்கையின் தொடர்ச்சியான அரசியல் வரலாற்றைக் கற்பதற்கு உதவியாக இலக்கிய ஆதாரங்கள் பல இருக்கின்ற போதிலும் அதன் வளர்ச்சி, பரம்பல் போன்றவை தொடர்பாக அவைகளிலிருந்து பெறக்கூடிய விபரங்கள் குறைவாகவே உள்ளன. இந்திய அரசியல் வளர்ச்சி, பரம்பல் அதன் நடைமுறை என்பவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு மனுதர்மசாஸ்திரம், கௌடில்லியரின் அர்த்தசாஸ்திரம் என்பன இருப்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும். வம்சக் கதைகளை எழுதிய பிக்குமார் அரசியலைப் பற்றி எழுதுவது தமக்கு உரியதல்ல என்று எண்ணியமை இலங்கையில் அரசியல் தொடர்பான விடயங்களைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடியாமைக்குக் காரணமாக இருக்கலாம். இலங்கை மன்னர்கள் பெரும்பாலும் இந்திய அரசியல் முறையைப் பின்பற்றியமையும் இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில விடயங்கள் இதற்கு சான்றாகும். பௌத்த மதக் கருத்துக்களின் தாக்கத்திற்கு உள்ளான இந்நாட்டின் அரசர்கள் அதன் போதனைக்கு ஏற்ப மக்களை ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என நம்பியமையும் இலங்கையின் அரசியலில் தனித்துவமான ஒரு போக்கு ஏற்படுவதற்குத் தடையாக இருந்திருக்கலாம்.

தனிப்பட்ட அரசியல் கொள்கை அடங்கிய நூல்கள் தோன்றாவிட்டாலும் இலங்கையை ஆட்சி செய்த மன்னர்களுக்கு நிர்வாக விடயங்களில் வழிகாட்டுவதற்குரிய முக்கிய சான்றுகள் சிலவற்றை வம்சக் கதைகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளன. இவைகளில் அரசர்களதும், மக்களதும் வழிகாட்டிகளாக கருதப்பட்ட சங்கத்தினரின் போதனைகளும் வழிகாட்டலும் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. அமைதியான சூழ்நிலையிலும் யுத்த சூழ்நிலையிலும் இது முக்கிய இடம் வகித்தமையைத் துட்டகைமுனு தொடர்பான சம்பவத்திலிருந்தும் மகாசேன மன்னன் தொடர்பான செய்தியிலிருந்தும்

வெளிப்படுகின்றது. மேலும் தங்களுக்கு முன்னர் ஆட்சி செய்த அரசர்கள் பின்பற்றிய அரசியல் முறையினை அகற்றாது அதனை மதித்து நடந்தமைக்கான சான்றுகள் வம்சக் கதைகளிலிருந்தும் வெளிப்படுகின்றது. மேலும் தங்களுக்கு முன்னர் ஆட்சி செய்த அரசர்கள் பின்பற்றிய அரசியல் முறையையே தொடர்ந்தும் அரசர்கள் பின்பற்றியது ஒரு சிறப்பம்சமாகக் கருதப்படுகிறது. தமக்கு முன்னர் ஆட்சி செய்த அரசர்கள் பின்பற்றிய அரசியல் முறையினை அகற்றாது அதனை மதித்து நடந்தமைக்கான சான்றுகளை வம்சக் கதைகளிலிருந்தும் கல்வெட்டுக்களிலிருந்தும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. இந்தியாவைப் போல் பிராமணர்களில் புரோகிதர்களைத் தமது ஆலோசகர்களாக வைத்துக் கொள்வது இலங்கையில் சட்டமாக இல்லாத போதிலும் சில சிங்கள அரசர்கள் அவர்களைத் தமது ஆலோசகர்களாக வைத்துக் கொண்டனர். பெரும்பாலும் பிக்குகளே ஆலோசகர்களாக இருந்ததால் புரோகிதர்களுக்கு இலங்கையின் நிர்வாக நடவடிக்கைகளில் முக்கிய இடம் கிடைக்கவில்லை. அமைச்சர்கள் எனப்படுவோர் நிர்வாகம், சட்டமியற்றுவதல் அவற்றுக்கு விளக்கமளித்தல், அவற்றை செயற்படுத்தல் போன்றவற்றில் முதலிடம் பெற்றனர்.

அரசு பதவி இலங்கை அரசியலில் முக்கிய இடம் வகித்தது என்பதனை வம்சக் கதைகளின் மூலமும் கல்வெட்டுக்கள் மூலமும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அரசு பதவி எவ்வாறு தோன்றியது என்பது பற்றிய பல்வேறு கருத்துக்கள் மேற்கூறப்பட்ட இந்திய நூல்களில் காணப்படுகிறது. அது மக்களின் விருப்பப்படியோ, தேர்வின் மூலமோ தோன்றியதென்பது ஒரு கருத்தாகும். அரசு பதவி சமுதாயத்தில் சமாதானம், ஒழுக்கம், நீதி என்பவற்றை முன்னெடுத்துச் செல்லும் பொருட்டு இறைவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது மற்றொரு கருத்தாகும். இந்த இரு முக்கிய கருத்துக்களையும் கூட்டிக் குறைத்து, சில இடங்களில் புதியவற்றைச் சேர்த்த சந்தர்ப்பங்களைப் பழைய இந்திய இலக்கியங்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இலங்கையில் புத்த மதம் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பின்னர், அரசுரிமையானது பௌத்தமதப் படிப்பினைகளின்படி மக்களின் விருப்பத்துடன் தோற்றம் பெற்று மக்களின் பாதுகாப்பு மற்றும் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் நிறுவனம் என அரசர்களும் மக்களும் பொதுவாக ஏற்றுக் கொண்டனர்.

இலங்கையில் ஆரியக் குடியேற்றங்களை அமைத்த இந்திய ஆரியர்கள் ஆரம்பத்தில் இந்தியாவில் நிலவிய அரசியல் அமைப்பை இங்கு அறிமுகம் செய்தனரா என்ற கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. கிறிஸ்துவுக்குப் பின் 5ஆம் நூற்றாண்டில் அல்லது அதனை அண்மித்த காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சம், தீபவம்சம் போன்ற வம்சக்கதைகளில் ஆட்சியாளரை அறிமுகம் செய்வதற்கு “ராஜா” எனும் சொல் பாவிக்கப்பட்டது. இலங்கைக்கு வந்த பிரதான ஆரியக் குழுவின்தலைவனான விஜயன் முதல் அரசன் எனக் கூறும் வம்சக்கதைகளில் இங்கு முற்பட்ட காலத்திலும் இயக்கர், நாகர் போன்ற கோத்திரங்களைச் சேர்ந்த அரசர்கள் இருந்ததாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன்படி இலங்கையில் ஆரம்பம் முதலே அரசர்கள் இருந்தார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது.

புத்தசமயம் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டு இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றைக் கற்பதில் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகிறது. இக்காலந் தொடக்கம் சங்கத்தினருக்கு வழங்கப்பட்ட குகைகளில் பொறிக்கப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. இந்தப் பொறிப்புகளில் அரசன் (ராஜன்), மகாராஜன் எனும் பட்டப் பெயர் குகைகளை அன்பளிப்புச் செய்தோரின் பெயர்கள் என்பவற்றுடன் காமினி எனும் உத்தியோகப்பூர்வமான பெயரையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. ஆரியர்கள் இந்தியாவின் வட பகுதியிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்தனர். அவர்கள் இருந்த அநேகமான இடங்களில் ‘காமினி’ என்ற உத்தியோகப்பூர்வமான பெயர் கிராமத் தலைவனுக்கே வழங்கப்பட்டது. ஆரியர்களின் பிரதான சமூக அலகான கோத்திரங்களின் அங்கத்தவர்கள் மூலமே இந்த கிராமங்கள் செயற்பட்டன. இலங்கையில் காணப்படும் பல கல்வெட்டுக்களில் ஊர்களின் பெயர்களில் உத்தியோகப்பூர்வப் பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. இவைகளில் நபர் ‘ராஜா’ அல்லது மகாராஜா போன்ற பட்டப் பெயர்களால் குறிப்பிடப்படாது கவனிக்கத்தக்கதாகும். இலங்கையில் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் ‘காமினி’ எனும் பட்டப் பெயருடன் ‘ராஜா’ அல்லது மகாராஜா எனும் உத்தியோகப்பூர்வ பெயர்களைப் பயன்படுத்தியோர், ஆரியர் இலங்கையில் குடியேறிய முற்காலப் பகுதியில் சமுதாயத்தில் முக்கிய இடம் வகித்தோர் அல்லது நிர்வாகத்தில் பதவி

வகித்தோர் என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் இலங்கையில் அரசர்கள் ராஜா, மகாராஜா போன்ற பதவிப் பெயர்களைத் தாங்காத காலத்தில் 'காமினி' எனும் பதவிப் பெயரைத் தாங்கியதாகவும் வரலாற்றில் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஆதிக்கத்தின் பொருட்டுப் பல்வேறு பிரதேசங்களில் காமினிகள் இடையே ஏற்பட்ட மோதல்களின் விளைவாகக் குடியேற்றத்தின் முக்கிய மத்திய நிலையமான அநுராதபுரத்தின் ஆட்சியைப் பெற்றவன் 'ராஜா' அல்லது 'மகாராஜா' எனும் பதவிப் பெயரால் அறிமுகமானான் என எண்ண இடமுண்டு.

எனினும் 'ராஜா' என்ற பதவிப் பெயரால் அறிமுகமானவர்கள் உருகுணை, களனி போன்ற பிரதான ஆரியக் குடியேற்றங்கள் இருந்த வேறு பிரதேசங்களில் மட்டுமன்றி அநுராதபுரத்திற்கு அண்மையிலுள்ள பிரதேசங்களிலும் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. 'காமினி' என்போர் அரசனான போதிலும் அநுராதபுர யுகத்தின் முற்பகுதியில் இலங்கை முழுவதும் ஒரே இராசதானியாக இருக்கவில்லை என்பதை இதிலிருந்து அறியலாம். காமினி, ராஜா, மகாராஜா போன்ற பதவிப் பெயர்கள் வம்சக்கதைகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் குறிப்பிட்டுள்ளதன்படி ஓரளவு சரியான சில முடிவுகளுக்கு வரலாம். ஆரம்ப காலத்தில் ஆரியக் குடியேற்றங்கள் நிலவிய பிரதேசத்தில் பிரதான ஆட்சியாளனின் பதவிப் பெயராக இருந்தது 'காமினி' என்பதும், இவர்களிடையே ஏற்பட்ட பல மோதல்களின் பின்னர் ராஜா என்ற பதவிப் பெயரால் அறிமுகமான ஆட்சியாளன் தோன்றினான் எனவும் எண்ண இடமுண்டு. பண்டுகாபயன் அநுராதபுரத்தின் ஆட்சியாளனது இது தொடர்பான முக்கிய நிகழ்வாகும். எனினும் அநுராதபுர ஆட்சியாளன் நாட்டின் ஒரே ஆட்சியாளனான மகாராஜாவாக இருக்கவில்லை. உருகுணை, களனி போன்ற பிரதேசங்களிலும் ராஜா என்ற பதவிப் பெயர்களுடன் ஆட்சியாளர்கள் இருந்தனர்.

தேவநம்பிய தீசனின் ஆட்சிக்காலம் இலங்கை வரலாற்றில் மற்றுமொரு முக்கிய சந்தர்ப்பமாகும். மௌரியப் பேரரசனான அசோகனால் அனுப்பப்பட்ட முடிசூடுதலுக்குத் தேவையான பொருட்களைக் கொண்டு தீசன் முடிசூடிக் கொண்டதாகவும் அதன்பின்னர் அசோக மன்னன் விரும்பிய பட்டப்பெயரான 'தேவநம்பிய' என்ற பெயரையும் பாவித்ததாக வம்சக் கதைகளில்

குறிப்பிடப்படுகின்றன. அநுராதபுர ஆட்சியாளர்கள் முறைப்படி முடிசூடிக்கொண்ட முதலாவது சந்தர்ப்பமாக இது கருதப்படுகிறது. அது முதற் கொண்டு வம்சக்கதைகளில் அநுராதபுர ஆட்சியாளர்கள் மகாராஜா எனும் பதவிப் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றார்கள்.

அநுராதபுரம், மாகமம், களனி போன்ற இராசதானிகள் ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் இருந்த போதிலும் துட்டகைமுனுவின் ஆட்சியின் ஆரம்பத்துடன் நிலைமை மாற்றமடைந்தது. துட்டகைமுனுவின் வெற்றியானது ஒரு வகையில் அநுராதபுர பிரதேசத்தைத் தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடமிருந்து மீட்டதாகக் கருதலாம். எனினும் அரசியல் ரீதியாக இந்த வெற்றியை வேறு விதத்திலும் நோக்கலாம். ஆரியர்களின் குடியேற்றங்கள் அமைந்த முக்கிய பிரதேசங்களை மையமாகக் கொண்டு அநுராதபுரம், மாகமம், களனி போன்ற இராசதானிகள் உருவாகின. கவந்தீசனின் காலத்தில் உருகுணைப் பிரதேசத்திற்குட்பட்ட கதிர்காமம், சேரு, சோம போன்ற சிறு பிரதேசங்கள் மட்டுமன்றி மேற்கிலிருந்து களனியும் மாகம இராச்சியத்தில் அடங்கியது. அந்த அரசின் அதிகார விரிவாக்கத்தின் இரண்டாவது கட்டம் கவந்தீசனின் மகனான துட்டகைமுனுவின் காலத்தில் ஆரம்பமானது. எல்லாளனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட அநுராதபுர இராச்சியத்தையும் மாகமையை மையமாகக் கொண்ட உருகுணை இராச்சியத்தையும் தன்னடிமைப்படுத்த மேற்கொண்ட கிளர்ச்சியானது துட்டகைமுனுவின் வெற்றியுடன் முடிவுக்கு வந்தது. நாடு முழுவதும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் வந்த முதல் சந்தர்ப்பமாக இது விளங்குவதாலேயே இது இலங்கை வரலாற்றில் பெரும் வெற்றியாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் மூலம் அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிவரை நாட்டின் ஒற்றுமை பாதுகாக்கப்பட்டது.

அநுராதபுர அரசியலில் முடியாட்சி முறையானது சர்வாதிகாரமானது. எனினும் இலங்கையின் இந்த சர்வாதிகார ஆட்சி முறையானது தனி ஒருவரின் எண்ணப்படி செயற்பட்டதன்று. மத்திய காலத்தில் ஐரோப்பாவில் நிலவிய சர்வாதிகார முடியாட்சி முறையுடன் ஒப்பிடுகையில் அநுராதபுர யுகத்தில் இலங்கையில் நிலவிய முடியாட்சி முறை பெரும்பாலும் மக்களால்

ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாக இருந்தது. இதற்கான காரணங்கள் பலவாகும். இலங்கையில் முடியாட்சி முறையை மையமாகக் கொண்ட இந்திய அரசியல் முறையால் அரசனின் சர்வாதிகாரத்தன்மையைக் கட்டுப்படுத்தும் சில முறைகள் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தன. அரசானது மக்களின் தேவைகளுக்காகவும் அவர்களின் விருப்பப்படியுமே உருவானது என்பது அதில் ஒன்றாகும். இலங்கையரின் முக்கிய மதமாக விளங்கிய பௌத்த மதத்திலும் இக்கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது. அரசன் மக்களைத் தார்மிக சிந்தனையுடன் ஆட்சி செய்தாலே அவனது ஆட்சியை மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்பது என்ற படிப்பினை மற்றொரு காரணமாகும்.

இது தொடர்பாக இலங்கைக்கே விசேடமாக உரித்தான முறைகள் சிலவற்றையும் கூறலாம். புத்தமதம் மக்களின் முக்கிய மதமாக இருந்ததால் சங்கத்தினருக்கு சமுதாயத்தில் முக்கிய இடம் கிடைத்தது. அவ்வாறே அதிகாரமும் இருந்தது. இவை இந்நாட்டில் அரசர்களின் அரசியல் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துச் செல்லும் நிலைகளிலும் உதவியது. துட்டகைமுனு அரசனின் வெற்றியின் பொருட்டு அது பயன்பட்ட விதமானது அநுராதபுர யுக முற்பகுதியைச் சேர்ந்த மன்னர்கள் இவற்றை (பிக்குமாரின் செல்வாக்கை) எவ்வளவு தூரம் பயன்படுத்தினர் என்பதையும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. தமிழர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த அநுராதபுர அரசை மீட்பதற்கு வட்டகாமினி அபயனுக்கும், தாதுசேனனுக்கும் சங்கத்தினரின் உதவி இருந்தது. சங்கமித்தா எனும் தனது குருவினால் தூண்டப்பட்டு மகாயானக் கொள்கையைக் கொண்டு மகாவிகாரை உட்பட சமய சம்பந்தமான வழிபாட்டு இடங்களை அழித்த மகாசேனனின் சர்வாதிகார செயற்பாடுகள் இறுதியில் தோல்வியுற்றமைக்கும் பிக்குமார் களிமரிருந்த அதிகாரமே காரணமாகும்.

தமக்கு முன் ஆட்சி செய்த மன்னர்களைப் பின்பற்றிப் பின்னைய அரசர்கள் ஆட்சி செய்யும் முறையானது மன்னர்களின் சர்வாதிகாரப் போக்கினைக் கட்டுப்படுத்தும் வழியாக அமைந்தது. தமக்கு முன்னர் ஆட்சி செய்தோரின் மரபுகளை அரசர்கள் கைவிடுதல் அல்லது மீறுதல் பாரிய குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. பாரம்பரிய மரபுகளைப் புரோகிதர், பிக்குகள், அமைச்சர்கள்

என்போர் அரசனுக்கு எடுத்துக்கூறினர். மரபு வழி பிறழாது ஆட்சி செய்வதாக அநுராதபுர யுகத்தின் சில அரசர்கள் தம் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அரசனின் ஆணைகள் அடங்கிய கல்வெட்டுக்களில் இந்த மரபுகளைப் பற்றியும் இதனை மீறாது சட்டங்களை இயற்றுதல் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஐரோப்பாவை அல்லது மத்திய கால இந்தியாவைப் போல அரசன் என்பவர் கடவுளின் படைப்பு. அரசனின் விருப்பம், கடவுளின் விருப்பம் எனும் கூற்றுக்களின் மூலம் இங்கு அரசர்கள் மக்களை விட்டு விலகி இருப்பதற்கான வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. இலங்கை, நிலப்பரப்பில் சிறிதாக இருந்தமையும் அரசர்கள் மக்களிலிருந்து விலகி இருப்பதற்கு வாய்ப்பினைத் தரவில்லை. பௌத்த படிப்பினைகளின்படி மனிதர்கள் முதன்மையானவர் களாகக் கருதப்பட்டமையும் அரசர்கள் மக்களிலிருந்து விலகி இருப்பதற்குத் தடையாக அமைந்தது. ஆரியக் குடியிருப்புக்களில் தலைமைப்பதவி வகித்தவரை விட அநுராதபுரத்தில் மகாராஜா வகித்த பதவி வேறுபட்டது. இது பொதுவாக முழு நாட்டினராலும் ஏற்றுக்கொண்ட பதவியாகும். முடிசூட்டுதலின் மூலம் அந்தத் தலைமைத்துவத்திற்கு நிரந்தர இடம் கிடைத்தது.

அரசனின் முக்கிய இராணி 'பட்டத்து இராணி' எனப்பட்டாள். முறைப்படி முடிசூடுவதற்கு அரசனுக்குப் பட்டத்து இராணி இருக்க வேண்டி இருந்த போதிலும் அவள் ஆட்சியில் ஏதேனும் முக்கிய பொறுப்பினை வகித்தாளா என்பது தெளிவற்றுக் காணப்படுகிறது. இரண்டாவது வகையான மனைவி பற்றியும் வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்படுகிறது. 1 ஆம் காசியப்பன் தாதுசேனனின் மூத்த மகனாக இருந்தபோதிலும் அவன் இரண்டாவது வகையான மனைவியின் மூலம் பிறந்ததால் அவனுக்கு அரசியல் உரிமை இல்லாது போனதாகக் கூறப்படுகிறது. சில அரசர்களுக்குப் பல மனைவிமார் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

அரசனின் நிர்வாகத்தில் அமைச்சர்கள் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றனர். அரசனின் நெருங்கிய ஆலோசகர்கள் இவர்களேயாவர். விஜயனின் மரணத்தின் பின்னர் அமைச்சர்கள் நிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்தியதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து இது தெளிவாகிறது. காவந்தீசனின் மரணத்தின் பின்னர்

சத்தாதீசனுக்கும் துட்டகைமுனுவுக்கும் நடைபெற இருந்த மோதல் தடுக்கப்பட்டது அமைச்சர்களின் தலையீட்டினாலாகும். அமைச்சன் என்ற பதவிப் பெயரால் அறிமுகமான அதிகாரிகள் ஆலோசகர்கள் அல்லது குறிப்பிட்ட அமைச்சரவைக்குப் பொறுப்பானவர்கள் என்று மாத்திரம் கூறமுடியாது. அரசனின் மத்திய நிர்வாகத்துடன் தொடர்புடைய உயர் பதவிகளை வகித்தோர் அனைவரும் இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டதாக வம்சக்கதைகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் சிங்கள இலக்கியங்களிலுமிருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது. தேவநம்பியதீசனின் ஒரு அமைச்சருக்கு அசோக மன்னனால் 'சேனாதிபதி' என்ற பதவி வழங்கப்பட்டது. துட்டகைமுனுவின் பல யுத்தத் தலைவர்கள் 'அமைச்சன்' என்ற பெயரிலேயே அறிமுகமானார்கள். வட்டகாமினி மன்னனின் காலத்தில் ஒரு பிரதேசத்தின் ஆட்சியாளர்கள் பலர் இப்பெயரால் அறிமுகமாகினர்.

மேலும் அமைச்சன் என்ற சொல் அரசனுக்கு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த அல்லது அவருடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய குடும்பங்களுக்கும் கூறப்பட்டது. 'அமைச்சன் குலம்' என அவை அழைக்கப்பட்டன. இவ்வாறான குடும்பங்களைச் சேர்ந்தோர் இளமைக் காலம் முதற்கொண்டே அரச பணிக்கான பயிற்சியினைப் பெற்றதாகப் பல சான்றுகளின் மூலம் தெளிவாகிறது. அமத்திய எனும் சிங்கள பிராகிருத வடிவிலான அமத்தி என்று கல்வெட்டுக்களில் அறிமுகமான சிலர், அரசனின் ஆலோசகர்களாக அல்லது ஏதேனும் பொறுப்புகளுடனான அதிகாரிகளாக செயலாற்றியதுடன், சிலருக்கு அவ்வாறான பொறுப்புகள் இல்லாதிருந்தமையும் தெளிவாகிறது. அரசனைத் தெரிவு செய்யும் போதும் முடிசூட்டுதலின் போதும் அமைச்சர்களுக்குப் பாரிய பொறுப்பு இருந்தது. விஜயன், பண்டுவாகதேவன் போன்றோர் அமைச்சர்களாலேயே அபிஷேகம் செய்யப்பட்டனர்.

வம்சக்கதைகளில் சில இடங்களில் இவர்கள் 'மகாமச்ச' எனும் பெயரால் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். தேவநம்பியதீசன் அசோக மன்னனிடம் அனுப்பிய தூதுக்குழுவில் தலைமைப்பதவி வகித்தது முதல் அமைச்சனொருவனாவான். சில பிராமியக் கல்வெட்டுக்களிலும் 'மகா அமைச்சர்' எனும் பதவிப் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவைகளை நோக்குமிடத்து அரசனின் அமைச்சர்களில் சிலர்

பொறுப்பான பதவியினை வகித்ததாகக் கொள்ளலாம். அமைச்சரவையின் பிரதானி அல்லது முதலமைச்சர் 'மகாமச்ச' என்று அறிமுகமானான் எனக் கருதுதல் ஆகாது.

காலஞ் செல்லச் செல்ல அமைச்சர் பதவி பாரம்பரியமாகத் தொடங்கியது. ஒரு கிராமியக் கல்வெட்டில் ஆறு ஆண்டுகளாகப் பரம்பரை பரம்பரையாக அமைச்சர் பதவி வகித்த குடும்பம் ஒன்று பற்றிக் கூறப்படுகிறது. பாளி அட்டகதாவில் உள்ள விபரத்தின்படி சேனாதிபதி போன்ற உயர் பதவி அமைச்சர் குடும்பங்களில் உள்ளோருக்கு மட்டுமே மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இந்தக் குடும்பங்கள் அதிகாரத்தில் மட்டுமல்ல செல்வத்திலும் சிறந்திருந்தமையை வம்சக் கதைகளின் மூலமும் கல்வெட்டுக்கள் மூலமும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அரச அதிகாரம் விரிவாக்கமும் பரவலுடையதுமான பின்னர் அமைச்சர்களுக்கான பொறுப்புக்களும் பலவிதப்பட்டவையாகின. இதனால் கமிக எனும் உயர் பதவி வகித்தோரில் இருந்தும் அமைச்சர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. கிறிஸ்துவுக்குப் பின் ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் சாதாரண நிர்வாகம், நீதிமன்றம், சமயம் தொடர்பான செயற்பாடுகள் போன்ற பல்வேறு செயற்பாடுகளுக்குப் பொறுப்பாக அல்லது விசேடமாக எழும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணும் பொறுப்பு என்பவற்றுடன் செயற்பட்ட பல அமைச்சர்கள் பற்றி வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அமைச்சர்கள் தவிர்ந்த அரசனின் நிர்வாகச் செயற்பாடுகளில் அவருக்கு உதவிய பல்வேறு பதவிகள் வகித்த அதிகாரிகள் பலர் பற்றியும் மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதில் மிக முக்கியமானதாக விளங்குவது உபராஜா அல்லது யுவராஜன் என அழைக்கப்படும் பதவியாகும். பாண்டுவாகதேவன் தனது மூத்த மகனை உபராஜாவாக அபிஷேகம் செய்தான். தேவநம்பியதீசனின் உபராஜாவாக விளங்கியது அவனது இளைய சகோதரனான மகாநாகன் என்பவனாவான். ஆட்சி மையப்படுத்தப்பட்டது முதல் உபராஜன் அநேகமாகத் தலைநகரிலிருந்து தூரத்தில் அமைந்துள்ள பிரதேசத்திற்குச் சென்று நிர்வாகக் கடமைகளில் ஈடுபட வேண்டியவனானான். பண்டுகாபயனின் இளைய சகோதரனான மகாதாடிக்க உருகுணையில்

உபராஜனாக இருந்தான். கஜபாகு மன்னனின் காலத்தில் உருகுணையின் உபராஜனாக இருந்த அவனின் சகோதரன், கஜபாகு மன்னன் இறந்த பின்னர் மஹல்லக்கநாகன் என்ற பெயரில் அநுராதபுரத்தின் அரசனானான்.

‘சேனாதிபதி’ப் பதவி அரச நிர்வாகத்தில் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றது. இந்தப் பதவியைப் பற்றி மூலாதாரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விபரங்களின்படி இது தனிநபர் ஒருவர் வகித்த பதவி அல்ல என்பதும், ஒரு அரசனுக்குப் பல சேனாதிபதிகள் இருந்தார்கள் என்றும் கொள்ளலாம். துட்டகாமினியின் சேனாதிபதிகளில் முக்கியமானவனாக இருந்தவன் மித்த எனும் நந்திமித்திரன் எனக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

சேனாதிபதி பதவி அரசனுக்கு அடுத்ததான உயர் பதவியாகக் கணிக்கப்பட்டது. இதனால் அரசனை ஆட்சியில் இருந்து வீழ்த்தி ஆட்சியைக் கைப்பற்றக்கூடிய சேனாதிபதிகளும் இருந்தனர். கல்லாடநாகனை ஆட்சியிலிருந்து வீழ்த்திய சேனாதிபதி சிறிநாகன் எனும் பெயரில் அரசனானான். இவ்வாறு சேனாதிபதிக்கு இருந்த அதிகாரம் காரணமாக இந்தப் பதவிக்குப் பெரும்பாலும் அரசனின் நெருங்கிய உறவினர்களே நியமிக்கப்பட்டனர்.

‘தோவாரிக்க’ என வம்சக் கதைகளிலும், தோவாரிக்க அல்லது தொரதன எனக் கல்வெட்டுகளிலும் குறிப்பிடப்படும் பதவி அரசியல் நிர்வாகத்தில் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றது. இதனை வாயிற்காப்போன் என அர்த்தம் கொள்வது பொருத்தமற்றதாகும். பிற்காலத்தில் அரசனின் தனிப்பட்ட பாதுகாப்புப் படையின் தலைவர் இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர் என எண்ண இடமுண்டு. இலங்கைக்கு வெள்ளரசு மரக்கிளை கொண்டு வரப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் தேவநம்பியதீசன், சில தினங்களுக்கு தனது மெய்காப்பாளனுக்குத் தன் அரசை ஒப்பிவித்தான். யசலாலதீசனின் மெய்காப்பாளனாக இருந்தவன், அரசனான யசலாலதீசனைக் கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். முக்கிய தோவாரிக்க (மெய்காப்பாளன்) வைத் தவிர சிறு பதவிகளிலுள்ள மெய்க்காப்பாளர் பலரைப் பற்றிக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வம்சக்கதைகளில் பண்டாகாரிக என்றும், கல்வெட்டுக்களில் படகரிக என்றும் கூறப்படும் பதவியும் அரச நிர்வாகத்தில் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றது இப்பதவி முதன் முதலில் வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்படுவது சங்கபோதி மன்னனின் காலத்திலாகும். கல்வெட்டுக்களில் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படும் கணக என்போர் அரச பண்டாகரிக பதவி வகித்தோர் எனக் கூறுவது பொருத்தமற்றதாகும். இவர்கள் அரசனின் கணக்குகள் தொடர்பாகப் பொறுப்புக்களை ஏற்று செயற்பட்ட அதிகாரிகளாவர். அரச திறைச்சேரிகளில் பிரதான பாண்டாகாரிக எனும் பதவி வகித்தவர் அரசியல் நிர்வாகத்தில் அதிகாரம் உடையவராக காணப்பட்டார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சிறிசங்கபோ மன்னனின் ஆட்சியில் பாண்டாகாரிக பதவி வகித்த கோதாபயன் பின்னர் அரசனானான்.

‘மஹமத’ எனும் மற்றொரு பதவி பற்றிக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது. மௌரியப் பேரரசின் ஆட்சிக் காலத்தில் முக்கிய பிரிவிற்குப் பொறுப்பாக செயற்பட்ட அதிகாரிகளைக் கொண்ட குழுவினரான மகாமாத்திரருக்கு சமமான அதிகாரிகளடங்கிய குழுவினர் இப்பெயரில் அறிமுகமானார்களா என்பது தெளிவில்லை. பாளி வம்சக்கதைகளில் மஹாமச்ச எனும் பெயரிலும், கல்வெட்டுக்களில் மஹஅமெத்தி எனும் பெயரிலும் அறிமுகமாகும் பிரதான அமைச்சர்கள் இப்பெயரில் அழைக்கப்பட்டனர் என எண்ணுவதற்கு இடமுண்டு.

‘அதெக்க’ அல்லது ‘அதக்க’ எனும் பெயர் பழைய கல்வெட்டுக்களில் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படுகிறது. கௌடில்லியரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் பல்வேறு செயற்பாடுகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்து செயற்பட்ட அதிகாரிகள் இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர். ‘அசஅதெக்க (குதிரை) அதிஅதெக்க’, ‘சீவிக்க அதெக்க’, பரண அதெக்க என்பன கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படும் பதவிகள் சிலவாகும். இவர்கள் அரசனின் ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் பொறுப்பாக இருந்து செயற்பட்டனர் என எண்ண இடமுண்டு.

புரோகிதர் எனும் பதவி பற்றிப் பல சந்தர்ப்பங்களில் வம்சக்கதைகளில் குறிப்பிடப்படுகின்ற பொழுதிலும் இப்பதவியை வகித்த நபர் இந்திய அரச சபையில் பெற்றிருந்த அதிகாரத்தை

இலங்கையில் இப்பதவியை வகித்த நபர் பெறவில்லை. பிராமியக் கல்வெட்டுக்களில் பிராமணர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பொழுதிலும் புரோகிதர் பதவி வகித்தோர் பற்றிக் குறிப்பிடப்படாதது கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும்.

ஆரம்ப அநுராதபுர யுகத்தில் மத்திய நிர்வாகம் நாடு முழுவதும் பரவியிருந்ததா என்பது சந்தேகமாகும். அநுராதபுரம் தலைநகரமாகவும் அதன் அரசன் மகாராஜா எனவும், நாட்டின் சக்கரவர்த்தி என்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பொழுதிலும், நாடு முழுவதும் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சி நிலவியதா என எண்ண முடியாது. நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்ட குடியேற்றங்களில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட அரசியல் முறை அவ்வாறே செயற்பட இடமளிக்கப்பட்டதும் அப்பிரதேசங்களிலிருந்து மத்திய அரசின் திறைசேரிக்குக் குறிப்பிட்ட தொகையைப் பெறுவதற்கும் பெயரளவில் மத்திய அரசிற்கு உட்பட்ட பிரதேசமாக இருப்பதற்குமான சூழ்நிலையே நிலவியது. குறிப்பிட்ட சில காலங்களில் தென்னிந்தியாவில் நிலவிய பிரதேச நிர்வாகத்திற்கு சமனான நிலை இந்நாட்டில் தோன்றாமைக்கு இந்நாட்டின் நிலம் பரந்த அளவில் இல்லாமை ஒரு காரணமாகும்.

எவ்வாறெனினும் மத்திய ஆட்சியுடன் நேரடியான தொடர்பில்லாத பல பதவிகள் பற்றி வம்சக் கதைகளிலும் சிறப்பாகக் கல்வெட்டுக்களிலும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

நகரை நிர்வகித்த அதிகாரி 'நுவர லத்தா' என அழைக்கப் பட்டார். அவருக்கு உதவியாளரான 'நகர குத்திக' எனும் பெயர் முதன் முதலில் பண்டுகாபயனின் ஆட்சியில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அநுராதபுர நகரின் பாதுகாப்பின் பொருட்டுத் தோற்றம் பெற்ற இந்தப் பதவி, பிற்காலத்தில் தீவில் தோன்றிய வேறு நகரங்களிலும் இருந்ததா என்பது பற்றி சரியாகக் கூறமுடியாதுள்ளது.

'ரடிக' அல்லது 'ரடிய' எனும் பதவி கிறிஸ்துவுக்குப் பின் முதற்பகுதி தொடக்கம் பல நூற்றாண்டுகள் வரை கல்வெட்டுக் களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பழைய சிங்கள இலக்கியங்களில் இப்பதவி ரெட்டி எனவும் அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிப்பகுதியைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களில் ரட்லத்தன் எனவும் குறிப்பிடப்

பட்டுள்ளது. அடிக்கடி இப்பெயர் குறிப்பிடப்படுவதால் நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் தற்கால மாவட்டங்களுக்கு சமனான நிர்வாக அலகுகள் அந்த அதிகாரிகளால் நிர்வகிக்கப்பட்டது என எண்ண இடமுண்டு.

இவற்றைவிட சிறு அலகாக விளங்கியது கிராமமாகும். பழங்காலத்தின் பல கல்வெட்டுக்களில் 'கமிக' எனும் பதவிப் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பாளி நூல்களில் இவைகள் 'காம போஜக்க' எனும் பெயரில் குறிப்பிடப்படுகிறது. கிராம நிர்வாகத்தின் பிரதானி என எண்ணக்கூடிய கமிக்க எனும் பதவி பரம்பரை பரம்பரையாக வந்ததாகும். அது இலங்கையில் சமுதாய முறையின் ஆரம்பத்தில் கிராமத்தை மையமாகக் கொண்டு ஆரம்பமானதாகும். அவ்வாறான சமுதாய அமைப்பானது கட்டியெழுப்பப்படும் பொழுது ஒழுங்கான நிர்வாக அமைப்பின் பொருட்டும் வளர்ச்சியின் பொருட்டும் இவ்வாறான அதிகாரிகளின் சேவை தேவைப்பட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை. கமிக என்போரில் சிலர் அதிகாரத்திலும் அந்தஸ்திலும் இருந்தமையை அவர்களின் கீழ்ப் பணியாற்றிய படகரிக என்போர் பற்றிக் குறிப்பிடுவதிலிருந்தும் அரசனின் நெருங்கிய உறவினர்களான கமிக என்போர் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்தும் தெளிவாகிறது. போஜிய அல்லது போஜக்க எனும் அலுவலர் பலரைப் பற்றி ஆரம்ப யுகக் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒரு கல்வெட்டில் அது ரோஹண போஜக்க எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதன்படி போஜக்க எனும் பதவி பிரதேச நிர்வாகத்தில் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றமையைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த யுகத்தில் ஏனைய அனைத்துப் பதவிகளைப் போலவே போஜக்க எனும் பதவிக்கும் உரிய நிர்வாகப் பகுதியின் அளவு பற்றி அல்லது அதிகாரம் பற்றி சரியாக எதனையும் கூறமுடியாது.

'கம்மிக்க' அல்லது 'ராஜகம்மிக்க' எனும் பெயரில் பாளி மொழியில் கூறப்படும் பதவியை அலுவலர்கள், போஜகர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடன் செயற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இவர்கள் அரசனுக்கு அவ்வவ் பிரதேசங்களிலிருந்து கிடைக்க வேண்டிய வருமானத்தைச் சேகரித்து அந்த வருமானத்தை போஜக்கர் வழியாக அரச திறைச்சேரிக்கு அனுப்பியவர்கள் என்று கூறப்படுகிறது.

லேக்கன, மகாலேக்கன, மகாலேன ஆகிய பல்வேறு விதமான பதவிகள் இலக்கியங்களில் வருவதைக் கேள்விப்படக்கூடியதாக உள்ளது. எழுதுவினைஞர், செயலாளர் என இச்சொல்லுக்கு விளக்கம் அளிக்கலாம். இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் மத்திய அரசின் பிரதேச நிர்வாகத்தில் அறிக்கை எழுதுதல், அவற்றைப் பாதுகாத்தல் போன்ற செயல்களை இந்தப் பதவியில் இருந்தோர் நிறைவேற்றினர் என எண்ணலாம்.

போர்ப்படை மத்திய நிர்வாகத்தில் முக்கிய பிரிவாக இருந்தாலும் அது ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட முறை தொடர்பான விபரங்கள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. கலாட்படை மிக முக்கிய இடத்தினைப் பெற்ற போதிலும் சிங்களப் போர்ப்படையில் 'ஹஸ்தி சேனாவ' எனப்படும் யானைப்படைக்கும் முக்கிய இடம் கிடைத்தது. அரசன் பெரும்பாலும் யானைமீது ஏறியே சண்டை செய்தான். தனுர்தர எனும் வில்லாளிகளைக் கொண்ட குழுவினருக்குப் போரில் முக்கிய இடம் கிடைத்தது. குதிரை மற்றும் இரதப் படைகளை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள போதிலும் குதிரை மீது அல்லது தேரில் ஏறிப்போர் செய்வது இலங்கையில் அத்துணை பிரசித்தமான யுத்த முறையாக இருந்தது என நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது. பழங்காலப் போர்ப்படையின் அமைப்புப் பற்றித் துட்டகைமுனுவின் யுத்தம் தொடர்பான கதைகளிலிருந்து பெறக்கூடியதாக உள்ளது.

அரச அலுவலர்களுக்கு இன்று போல் அன்று பணமாகச் சம்பளம் வழங்கப்படவில்லை. கிராமங்கள், தோட்டம் என்பவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட வருமானத்தின் ஒரு பகுதி அவர்களுக்கு உரியதாகிறது. போஜக்கபதி, தக்கபதி போன்ற வரிகள் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகியது. அலுவலர்கள் குளங்கள், கிராமங்கள், தோட்டங்கள் என்பவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட வரிகளில் இருந்து அரசாங்கத்திற்குச் சேர வேண்டியதைக் கொடுப்பதற்கு முன்னர் தமக்குரியதை வேறுபடுத்திக் கொண்டனர்.

அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பகுதியில் அரச நிர்வாகம் மேலும் பரவலாக்கப்பட்டமை தெரியவருகிறது. இதற்கான காரணங்கள் பலவாகும். அதில் மிக முக்கியமானது மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம் நாடு பூராகவும் பரவலாக்கப்பட்டமையாகும். ஆரம்ப

யுகத்தில் அடிக்கடி மேற்கொள்ளப்பட்ட தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்புக் களினால் தலைநகரமும் அதனைச் சூழவுள்ள பிரதேசமும் ஆக்கிரமிப்பாளர்களதும் அவர்களது குழுவினர்களினதும் ஆட்சிக்கு உள்ளானது. இதனால் அரசர்களும், அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் தூரப் பிரதேசங்களுக்குத் தப்பிச் சென்றனர். இவ்வாறு அவர்கள் தலைநகரிலிருந்து தூரத்தில் வாழும் போது தமது நிலையை உறுதிப் படுத்திக் கொள்வதற்கான நடவடிக்கையை மேற்கொண்டனர். வட்டகாமினி அபயனுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் இடையே மலையரட்டையில் ஏற்பட்ட கலகம், தாதுசேனன் ஆக்கிரமிப்பாளர்களிடமிருந்து தலைநகரைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்கு முன்னர் தன் அதிகாரத்தை உறுதி செய்து கொண்டமை போன்றவற்றிலிருந்து அரசர்கள் தலைநகரை விட்டுச் சென்ற போதிலும் தூரப் பிரதேசங்களில் தமது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற்கு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர் என்பது தெளிவாகிறது. இந்த அரசர்கள் தலைநகரைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்யும் போது தாம் முன்னர் நிர்வாகத்தை ஒழுங்கு செய்த இந்தப் பிரதேசத்தினுடான நெருங்கிய உறவினைத் தொடர்ந்தும் முன்னெடுத்துச் சென்றிருக்கக் கூடும்.

அதனால் இப்பிரதேசங்கள் அநுராதபுர மன்னனின் நிர்வாகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாக இருந்தது.

குளங்கள் அமைத்தல், விவசாயத்தை மேம்படுத்தல் போன்ற அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் மட்டுமல்ல விகாரைகள் அமைத்தல் போன்ற அபிவிருத்தி வேலைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டதால் தலைநகர ஆட்சியானது நாடுமுழுவதும் பரவியது. இவ்வாறான அபிவிருத்தி வேலைகளை முன்னெடுத்துச் செல்லும் பொருட்டு வரி சேகரித்தல் போன்ற செயற்பாடுகள் மேலும் சீரான முறையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டன. இதன் பொருட்டு ஏராளமான அலுவலர்கள் தேவைப்பட்டனர். முறையான நிர்வாகம் இருப்பதும் அவசியமானது. அரசன் தன்னுடைய ஆட்களைக் கொண்டு முறையாகத் தனது நிர்வாக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டதால் படிப்படியே பிரதேச நிர்வாக அமைப்பு வீழ்ச்சியுற்றது.

மத்திய நிர்வாகம் நாடு முழுவதும் பரவியதும் நிர்வாகத்தை இலகுவாக்கும் பொருட்டு நிர்வாகப்பிரிவுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டமை

இக்காலத்தில் காணப்பட்ட விசேட இயல்பாகும். அரசனால் நேரடியாக ஆட்சி செய்யப்பட்ட பிரதேசங்கள் நான்கு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இவை பஸ்ஸ என அழைக்கப்பட்டன. இவைகளில் ‘உத்தர பஸ்ஸ’ ‘தக்ஷீண பஸ்ஸ’ என்பவை அடிக்கடி குறிப்பிடப்படுகின்றது. பாச்சின பஸ்ஸ என்ற பிரிவும் பல சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவ்வாறான பிரிவுகள் எக்காலப் பகுதியில் ஏற்பட்டதெனக் கூறுமுடியாத போதிலும் 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களில் ‘பஸ்ஸு’ என்ற பெயரில் குறிப்பிடப்படும் அலுவலர் இப்பிரதேசங்களுக்குப் பொறுப்பாக அரசனுக்குப் பதிலாக நிர்வாகத்தை கொண்டு நடத்தினர். தலைநகரங்களிலிருந்து தூரத்தில் அமைந்துள்ள பிரதேசங்கள் ஆரம்ப யுகத்தைப் போலவே இந்த யுகத்திலும் ‘ரட்ட’ எனும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. ஆரம்ப யுகக் கல்வெட்டுக்களில் ரட்டிய, ரட்டிக்க எனும் பெயரில் வரும் இந்த நிர்வாகப்பிரதேசங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் இந்த யுகக் கல்வெட்டுக்களில் (பிற்பட்டயுகம்) ‘ரட்லந்து’ என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர். போர்ப்படையின் பதவியான தண்டநாயக்க எனும் பதவியை வகித்தோரும் பிரதேச நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பான அதிகாரிகளாக செயலாற்றியமை பற்றிப் பதுளைத் தூண் கல்வெட்டின் மூலம் அறியக்கூடியதாய் உள்ளது.

இவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஆட்சிமுறை நாடு முழுவதும் பரவி, அரசனின் ஆட்சி மக்களைக் கவர்வதற்கு வேறு சில காரணங்களும் உண்டு மகாசேனனின் காலம் முதற்கொண்டு மகாயானப் பௌத்த கருத்துக்களின் தாக்கத்தைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மகாயானத்துடன் பண்பாடு, மொழி என்பனவும் வளர்ச்சியுற்றன. சம காலத்தில் இந்தியாவில் எழுச்சியுற்ற இந்து சமயம் தென்னந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்களதும் குடிப்பெயர்ந்தோர்களதும் வழியாக இந்நாட்டில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அரசன் பற்றிய இந்து சமயம் மற்றும் மகாயான இலக்கியங்களில் வரும் கருத்துக்கள் இந்நாட்டில் பரவியதால் அரசரிமை மேலும் பலம் வாய்ந்த அவ்வாறே நிருவன அமைப்பாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. எனினும் அரசனானவன் கடவுள் என்ற நிலைப்பாட்டை இலங்கை மக்கள் ஒரு போதும் ஏற்றக் கொள்ளவில்லை. சீகிரியை இராசதானியாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த காசியப்பன் இக்கொள்கையைப் பரப்புவதற்கு முயன்றதாக சில கல்விமான்கள்

கூறுகின்ற பொழுதிலும் இது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதல்ல. மகாசேனன் பிற்கால மக்களால் மின்னேரி தெய்வம் என அழைக்கப்பட்டானையொழிய மேற்கூறப்பட்ட அரசனானவன் கடவுள் என்ற கொள்கை அடிப்படையில் அல்ல.

அரசர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து மனைவிமாரைக் கொண்டு வந்தமை, மெய்பாதுகப்பிற்காகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வீரர்களைக் கொண்டு வந்தமை என்பன இந்த யுகத்தில் காணக்கூடிய பிரதான இரு இயல்பாகும். இந்த இரு இயல்புகளும் அரசன் தன் அதிகாரத்தை வளர்த்துக்கொள்வதற்கும் நாட்டின் செல்வந்த குழுக்களிடமிருந்து விலகி வாழ்வதற்கும் மேற்கொள்ளப் பட்ட முயற்சியின் விளைவாகக் கருதலாம். சில சமயங்களில் அரச வம்சமொன்றினால் சிங்காசனத்திற்கு ஏற்பட்ட சவால்களால் தென்னிந்தியாவுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு தமது நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு சில அரசர்கள் மேற் கொண்ட நடவடிக்கையாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம். முதலாம் மொகலானன், மானவர்மன் போன்ற மன்னர்கள் அரசுரிமையைப் பெறும் பொருட்டுத் தென்னிந்திய உதவியைப் பெற்றமையை நாம் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்.

இந்த யுகத்தில் அரசனின் அதிகாரம் வளர்ச்சி அடைந்து அரசாட்சி தொடர்பான கருத்துக்களில் ஓரளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட போதிலும் அரசனுக்கு அளவு மீறிய சர்வாதிகாரப் போக்கு இருக்கவில்லை. மரபு ரீதியான செயற்பாடுகளுக்கு சார்பாக இருக்க வேண்டியமை. சர்வாதிகார ஆட்சியால் நாட்டில் குழப்ப நிலை ஏற்படும் என்ற நிலை சங்கத்தினரின் தலையீடு, அரசன் தொடர்பான பௌத்தமதக் கொள்கை என்பவற்றால் அரசனின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடியதாக இருந்தது.

மௌரிய, இலம்பகர்ண வம்சங்களிடையே அரசுரிமையின் பொருட்டு ஏற்பட்ட குழப்பங்களை இக்காலக்கட்டத்தில் அதிகமாக காணக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த குழப்பங்கள் ஒரு வகையில் அரசனின் நிலையைப் பலவீனப்படுத்தும் சாதனமாக இருப்பது போல் தோன்றிய பொழுதிலும், எதிர்த்தரப்பினரின் குடும்பங்களை அழித்தோ, பலவீனப்படுத்தியோ அரசன் தன் நிலையை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள அது வாய்ப்பாக அமைந்தது.

அரசுரிமை தொடர்பான ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சட்டமாகப் பின்வரும் முறை இருந்தது அதாவது சகோதரனுக்கு பின் சகோதரனும் சகோதரப் பரம்பரை முடிவுற்றதும் மூத்த சகோதரனின் மூத்தமகனில் தொடங்கி மீண்டும் சகோதர பரம்பரைக்கும் அரசுரிமை சொந்தமாகிய சந்தர்ப்பங்கள் பல உள்ளன. முடிசூடும் வைபவம் முன்னரை விட விரிவான சடங்குகள் பலவற்றுடன் நிகழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. சமஸ்கிருத அரசு நீதி நூல்களில் வரும் சடங்கு முறைகள் பல அவ்வாறோ அல்லது பௌத்த படிப்பினைக்கு அமைய மாற்றப்பட்டோ பின்பற்றப்பட்டன. சில அரசர்கள் ஆண்டுதோறும் முடிசூட்டு விழாவைக் கொண்டாடியதிலிருந்து இது வருடாந்தம் நடைபெற்ற பௌத்த விழாவின் சாயலைக் கொண்டதாக இருந்தமையை அறியலாம்.

முற்காலத்தில் சிங்கள அரசர்கள் விரும்பிய “தேவநம்பிய” எனும் பட்டப் பெயர் இக்காலத்தில் பாவிக்கப்படவில்லை. அதற்கு பதிலாகப் பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை ‘புத்தச’ எனும் (புத்ததாச) பட்டப் பெயர் பாவிக்கப்பட்டது. இது தாம் பக்தி வாய்ந்த பௌத்தர் என்பதைக் காட்டுவதற்காகப் பாவிக்கப்பட்ட பட்டப் பெயரென சில கல்விமான்கள் கூறுகின்ற போதிலும் உண்மை அதுவல்ல. இலங்கையில் அரசுரிமை கட்டாயமாகப் பௌத்த மதத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கே உரிமையாக வேண்டும் என்ற நிலை சட்டத்தைப் போலவே அனைவர் மனதிலும் வேருன்றி இருந்தது. புத்தபெருமானின் ஆசீர் பெற்ற இத் தீவினைப் பௌத்தரல்லாத ஒருவரால் ஆட்சி செய்ய முடியாது என்ற கருத்து இலக்கிய நூல்களிலும் கற்றுண்களிலும் தெளிவாக கூறப்பட்டிருந்தன. இதனை மீறிச் செயற்பட முடியாது என்றதாலோ அரசுரிமையை ஆக்கிரமிப்பின் மூலம் தமதாக்கிக் கொண்ட தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் கூட பௌத்த மரபுகளைப் பாதுகாத்துப் பௌத்த சாசன வளர்ச்சியின் பொருட்டு செயற்பட்டதை வம்சக் கதைகள் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

சிறிசங்கபோ, சிலாமேவன் போன்ற பட்டப் பெயர்களை இந்த யுகத்தில் வம்சக் கதைகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. சமகால இந்திய அரசர்களின் கல்வெட்டுக்களில் நீண்ட பட்டப் பெயர்கள் பல காணப்படுகின்ற

பொழுதிலும் இலங்கையில் இவ்வாறு நீண்ட பெயர்களாக அல்லாது குறுகிய பெயர்களாகவே காணப்பட்டன. பெளத்த படிப்பினையின் படி வாழ்வில் பொருள், அதிகாரம் போன்ற செல்வங்கள் நிலையானவை அல்ல என்பதை மக்கள் உணர்ந்திருந்தமையே இதற்கான காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆரம்ப யுகத்தில் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் செல்வந்தரின் பொருட்டுப் பாவிக்கப்பட்ட 'பருமக்க' எனும் பட்டப்பெயர் இந்த யுகத்தில் அரசர்களின் பட்டப் பெயராக 'மபுரும், மபுர்முக்க' என வழங்கப்பட்டது. இலங்கையை ஆட்சி செய்த மன்னர்கள் தமது ஆரம்பம் ஆதி ஆரிய குடியிருப்புக்களின் பிரதானிகளிடமிருந்தே வந்தது என்பதை மறக்கவில்லை என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. அநுராதபுர யுகத்தின் நடுபகுதியில் அரசனைத் தெரிவு செய்வதில் உறுதியான முறை தோன்றியது. பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அரசர்களின் கல்வெட்டுக்களில் தாம் ஆப்பா, மஹபா பதவிகளை வகித்த பின்னரே அரசனானமை தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது படிப்படியே வளர்ச்சியடைந்த மரபு முறையாகும். அநுராதபுர அரசின் தென்பகுதியைச் சேர்ந்த மாவட்டங்கள் உட்பட்ட தக்ஷிண தேசம் 'மஹயா' என்ற 'மகாதிபாத' என்பவனால் நிர்வகிக்கப்பட்டதால் அது மகாதிபாத தேசம் எனவும் பிற்காலத்தில் மாயரட்டை எனவும் அழைக்கப்பட்டது. உருகுணைப் பிரதேசம் ஆபா எனும் ஆதிபாதனொருவனால் நிர்வகிக்கப்பட்டதாக 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களின் மூலமும் வம்சக் கதைகளின் மூலமும் தெரிய வருகிறது. இக்காலத்தில் உபராஜா எனும் யுவராஜ பதவியை வகித்தது மஹாதிபாதனாக இருக்கலாம்.

அரசனாக வர இருக்கும் இளவரசனுக்கு முறையான கல்வியை வழங்குவதில் இக்கால மன்னர்கள் விசேட கவனம் செலுத்தினர். இக்கல்வியில் சாஸ்திரம் எனும் எழுத்துக்களைக் கற்றல், பாடங்களைக் கற்றல் போன்ற அடிப்படைக் கல்வியைப் பிக்குமார்களோ, சமய நிறுவனங்களோ வழங்கின. கலை எனும் வாள்க்கலை, விலக்கலை போன்ற நடைமுறைப் பாடங்கள் அவ்வவ் கலைகளில் நிபுணத்துவம் பெற்றோரினால் கற்பிக்கப்பட்டன. நாட்டு மக்கள் மீது தமக்குள்ள பொறுப்பு தொடர்பாக ஆழமான அறிவுடன் செயற்பட்ட இக்கால அரசர்கள்

நாட்டின் நிர்வாக நடவடிக்கைகளைக் கவனித்ததுடன் நாட்டின் பல பாகங்களுக்கும் ஆண்டு தோறும் சுற்றுலா சென்றனர். வரியிலிருந்து விடுவித்தல், தண்டனை வழங்குதல் போன்றவை உட்பட்ட அவ்வவ் பிரதேசங்களில் அமல் செய்யப்பட்ட அரச ஆணைகளை ‘அத்தானிகனு’ எனக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது. பௌத்தன் அல்லாத எவரும் இலங்கையில் ஆட்சி செய்ய முடியாது என அபயகிரி விகாரையில் காணப்பட்ட 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

புத்தரின் பிச்சைப் பாத்திரத்தையும் காவியுடையையும் பாதுகாக்கும் பொருட்டு மகா சங்கத்தினரால் இலங்கையின் அரசர்களுக்கு பொறுப்பு வழங்கப்பட்டதாகவும் மகா சங்கத்தினருக்குப் பணி செய்தல் அவர்களை உபசரித்தல் முடிசூட்டு விழாவின் போது சங்கத்தினரால் வழங்கப்படும் பட்டையை அணிதல் என்பன பற்றியும் அந்த சாசனம் மேலும் குறிப்பிடுகிறது. அரசர்கள் சங்கத்தினரின் ஆலோசனையின் படியே ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்து இதனால் உறுதி செய்யப்பட்டதாக இருக்கலாம்.

இக்காலத்தில் அரசனின் நிலையை உயர்வாகக் காட்டும் பொருட்டு மெய்க்கீர்த்திகள் எனும் அரசர்கள் பற்றிய பாராட்டுக்கள் கல்வெட்டுக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகள் சமகால இந்திய அரசர்களின் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் மெய்க்கீர்த்திகளில் உள்ளவற்றைப் போல் பெரும்பாலானவை உண்மைக்குப் புறம்பானவை அல்ல. அரசர்கள் தாம் சத்திரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என அடிக்கடி வெளிப்படுத்தினர். பல அரசர்கள் நல்ல முறையில் ஆட்சி செய்ததாக வம்சக்கதைகள் குறிப்பிடுகின்றன.

முடியாட்சி அரசனைத் தலைவனாகக் கொண்ட ஆட்சியாதலால் அரசுடன் தொடர்புடைய அலுவலர் மற்றும் நிர்வாக அமைப்புப் பற்றி அதிகம் கூறுவதற்கு முற்படவில்லை. அரசனால் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஆணைகளுக்கு அமைவான அலுவலர் மற்றும் நிர்வாக அமைப்புக்களை மட்டும் குறிப்பிட்டிருப்பது எமது மூலாதாரங்களில் காணப்படும் குறைபாடாகும். பட்டப் பெயர்

குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றுடன் தொடர்புடைய செயற்பாடுகள் குறிப்பிடப்படாதபடியால் அவைகள் பற்றிய முடிவினை அவற்றின் கருத்தினைக் கொண்டே அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அல்லது சில சந்தர்ப்பங்களில் அந்த அதிகாரிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட செயற்பாடுகள் பற்றிக் கிடைக்கும் தகவல்களைக் கொண்டே அறியக்கூடியதாக உள்ளது. இந்தியாவைப் போல அரசியல் நியாயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட நூல்கள் இலங்கையில் எழுதப்படாமை இதற்கான (இந்தக் குறைபாட்டுக்கான) காரணமாகும்.

அதிகாரத்தை விட சடங்குகளை முன்வைத்து செயற்பட்டதாக எண்ணக்கூடிய இரண்டு பதவிகள் பற்றி இந்த யுகத்தைச் சேர்ந்த மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சத்தக்காஹக்க, அசிக்காஹக்க என்பனவே அவைகளாகும். இவைகள் முறையே கொடியேந்துபவன், வாளேந்துபவன் எனப் பொருள்படும். பழங்கால மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்படாத இந்த இருவருக்கும் கொடுக்கப்பட்ட பதவி என்ன என்பது பற்றி சரியான முடிவுக்கு வர முடியாது. அரசனின் முடிசூட்டு விழாவிற்குத் தேவையான பொருட்களான கொடி, வாள் என்பவற்றுக்குப் பொறுப்பாக இருந்ததால் அரசனின் நெருங்கிய உறவினனொருவனே இப்பதவியை வகித்தான். இப்பதவியை வகித்த சிலர் பின்னர் அரசர்களானதும் உண்டு. மகாநாம மன்னன் (410 - 432) இறந்த பின்னர் ஏற்பட்ட குழப்ப நிலையில் சந்து எனும் சந்தக்காஹக்க ஓராண்டு ஆட்சி செய்ததாக கூறப்படுகிறது. முதலாம் முகலனின் (495 - 512) அசிக்காகாவாக இருந்த சீலாகாலன் பின்னர் அரசனாகிப் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான். மூன்றாம் மொகல்லானுக்கு அரசைப் பெற உதவிய ஒருவனுக்கு மன்னனால் அசிக்காகக்க பதவி வழங்கப்பட்டது. அவன் பின்னர் அரசனைக் கொன்று அரசைக் கைப்பற்றிக் குழப்பமின்றி நாட்டை ஆட்சி செய்தான்.

“சேனாதிபதி” பதவி என்பது அதிகாரமுள்ள முக்கியமான பதவியாகும் “சேனாதிபதி” எனும் சொல்லால் பலர் அழைக்கப்பட்ட பொழுதும் பிரதான சேனாதிபதிப் பதவி வகித்தவன் அரசனின் நெருங்கிய உறவினனாவான். தாதுசேன மன்னனின் சேனாதிபதியாக விளங்கியது அவனது சகோதரியின் மகனாவான்.

நான்காம் அக்கபோதி மன்னன் தன் மகன் மகிந்தனை சேனாதிபதியாக நியமித்தான். அவன் பின்னர் 2 ஆம் மகிந்தன் என்ற பெயரில் அரசனாகித் தன் மகனை சேனாதிபதி பதவியில் அமர்த்தியதாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன. நான்காம் காசியப்பனின் சேனாதிபதியாக இருந்த சேன இலங்க என்பவனும் அரசனின் நெருங்கிய உறவினனாவான். எல்லாச்சந்தர்ப்பத்திலும் அரசனுக்கும் சேனாதிபதிக்கும் இடையிலான உறவு என்ன என்பது பற்றிக் குறிப்பிடாத போதிலும் எடுத்துக்காட்டுகளிலிருந்து அப்பதவியை வகித்தோர் அரசனின் நெருங்கிய உறவினனாவான். எல்லாச்சந்தர்ப்பத்திலும் அரசனுக்கும் சேனாதிபதிக்கும் இடையிலான உறவு என்ன என்பது பற்றிக் குறிப்பிடாத போதிலும் எடுத்துக்காட்டுகளிலிருந்து அப்பதவியை வகித்தோர் அரசனின் நெருங்கிய உறவினன் என்பது தெளிவாகிறது.

“செனேவி” “சேனாதிபதி” எனும் பதவிப் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுவதானது பிரதான சேனாதிபதி தவிர்ந்த வேறு சேனாதிபதிபதிகள் இருந்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றது. சேனையின் பிரதான அலுவலர் தொடர்பாக “பம்பசெனவி” எனும் பதவிப்பெயர் கல்வெட்டுக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. “சக்க சேனாதிபதி” என்று வம்சக்கதைகளில் வருவது மற்றுமொரு பதவியாகும்.

மற்றுமொரு அதிகாரமுடைய முக்கிய பதவியாக விளங்குவது “மஹலே” எனக் கல்வெட்டுக்களிலும் “மஹாலேக்க” எனப் பாளி நூல்களிலும் குறிப்பிடப்படும் ‘மஹாலேக்கம்’ எனும் பதவியாகும். அரசனின் ஆணையை வெளிப்படுத்தல் செயற்படுத்துதல் போன்றவற்றில் இந்த அதிகாரிகளுக்கு முக்கிய பொறுப்பு இருந்தது. (‘ரக்சமண’ அல்லது அரக்சமண எனும் இந்த பதவியுடன் பெரும்பாலும் இணைக்கப்பட்டிருந்தது.) இந்த சொல்லானது மஹலே என்பதற்கான ஒத்த கருத்துடைய சொல் எனக் கருத இடமுண்டு. இவர்களின் கீழ் பணியாற்றிய ஏனைய அலுவலர்கள் ‘குடசலா’ என அழைக்கப்பட்டனர். ‘வத்கமி’ எனவும் கூறப்பட்ட ‘வத்’ என்பது ‘அறிக்கை’ எனக் கொண்டால் விவசாயம் மந்தை வளர்த்தல் போன்றவை தொடர்பாக செயற்பட்ட அலுவலர் இந்தப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர் எனக்கருதலாம். திறைசேரி தொடர்பாக

அவர்களின் பிரதானிகளான மஹலே எனும் “மஹலேக்கம்” எனப்படுவோர் பலர் இருந்தனர் என்றும் அவர்கள் திறைச்சேரி தொடர்பான செயற்பாடுகளில் தலைமைப் பதவி வகித்தனர் எனவும் கொள்ளலாம்.

அரசனின் தலைமையில் உயர் அதிகாரிகளுடன் நடைபெற்ற கூட்டங்கள் “எக்தன” என்றும் அது நடைபெற்ற இடம் “அத்தானிகல” எனவும் சொல்லப்பட்டது. இது தலைநகரிலேயே நடைபெற வேண்டும் என்ற சட்டம் இருக்கவில்லை. அரசன் நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் சுற்றுலாவை மேற்கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களில் முக்கிய மத்திய நிலையங்களில் இந்தக் கூட்டத்தை நடாத்தினான். இது முறையாக நடைபெற்ற உயர்மட்ட அரச சபையாகும்.

இக்காலத்தைச் சேர்ந்த சில கல்வெட்டுக்களில் “சபாபதி” எனும் பதவி பற்றிக் கூறப்படுகிறது. இது நீதிபதிகளைக் குறிப்பதாகப் பிற்காலக் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து தெளிவாகிறது. சில விபரங்களின்படி சபாபதி எனப் பலர் மாறி மாறி செயலாற்றியதாகத் தெரிகிறது. சில கல்வெட்டுக்களில் மஹேல என்பவர்களின் கீழ் செயலாற்றிய அலுவலர்கள் சபையின் அங்கத்தவர்களுடன் கூறப்பட்டுள்ளதால் இந்த நிறுவனம் அரசின் ஆணையைப் பல்வேறு பிரிவுகளில் செயற்படுத்துவது பற்றிக் கலந்துரையாடும் நிறுவனமாகும் எனக் கொள்ளலாம். இவ்வாறான சபைகளை செயற்படுத்துவதற்கு சட்டத் தொகுப்பு இருந்ததா என்பதைக் கூறமுடியாது. சபையின் ஒரு பிரிவு ‘லேக்கம் கே’ என அழைக்கப்படுவதிலிருந்து இச்சபை சட்டம் இயற்றுதல் அதனைச் செயற்படுத்துதல் போன்ற பொறுப்புக்களைக் கொண்ட சபையாகும்.

தலைநகரிலும் ஏனைய நகரங்களிலும் நிருவாகச் செயற்பாடுகள் ‘நுவரலத்தா’ எனும் அதிகாரியின் கீழ் நடைபெற்றன. இக்காலத்தில் அனுராதபுரமும் ஏனைய நகரங்களும் அடைந்திருந்த முன்னேற்றத்தை நோக்குமிடத்து ‘நுவரலத்தா’ என்பவரின் செயல்கள் பரவலாக்கப்பட்டிருந்ததாகக் கொள்ளலாம். ‘நுவரலத்தா’ எனும் பதவி வகித்தவரின் தலைமைத்துவத்திற்கு உட்பட்ட பிரதேசங்களில் உள்ளோர் தவறு செய்யும் போது அவர்களைப் பிடித்து அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்க முடியாது

போகுமிடத்து அதன் பொறுப்பை அவரே ஏற்க வேண்டும். அநுராதபுரத்தில் அபயவாவி மீன்பிடிப்பதற்குத் தடை செய்யப்பட்ட நீர் தேக்கமாக இருந்தது. இதனை மீறி யாரேனும் அதில் மீன் பிடித்தால் அதற்குரிய அபராதத்தை ‘நுவரலத்தாவே’ அரசாங்கத் திறைசேரிக்குச் செலுத்த வேண்டும்.

‘தெமெல் அதிகாரி’ என்பது இக்காலத்தில் மீண்டும் மீண்டும் குறிப்பிடப்படும் ஒரு பதவியாகும். இது பொலன்னறுவை யுகத்தில் ‘தமிழ் அதிகாரி’ எனப்படுகிறதாக வம்சக் கதைகள் மூலம் தெரிகிறது. அநுராதபுர இறுதிப்பகுதியில் (இறுதி நூற்றாண்டுகளில்) அரச அலுவலில் ஏராளமான தமிழர்கள் ஈடுபட்டு இருந்ததாக மூலாதாரங்களில் இருந்து தெரிகிறது. விசேடமாக ‘அகம்படி’ எனும் அரசனின் மெய்க்காப்பாளராக இருந்தது தமிழர்களேயாகும். சேனாதிபதிகளாகவும் சில தமிழர்கள் இருந்தமை சான்றுகள் மூலம் தெரிகிறது. இவ்வாறு முக்கியமான அரச அலுவல்களில் ஈடுபட்டிருந்த தமிழர்களை நிர்வகித்த அவர்களது தேவைக்கு நிலங்களை வழங்குதல் போன்ற முக்கிய சந்தர்ப்பங்களில் தலைமைத்துவம் வகித்த பிரதானி ‘தெமெல் அதிகாரி’ என அழைக்கப்பட்டார் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

‘சமதரு’ என்பது சாதாரண அதிகாரமுள்ள அதிகாரியின் பொருட்டுப் பொதுவாகப் பாவிக்கப்பட்ட பதவிப் பெயராகும். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் மெய்க்காப்பாளர்களாக இருந்தனர். மெய்க்காப்பாளர் பாதுகாப்பு செயற்பாடுகளில் மட்டுமன்றி நிறைவேற்று செயற்பாடுகளிலும் முக்கிய பங்கெடுத்தனர். சில சந்தர்ப்பங்களில் ‘சமதரு’ ‘மெய்க்காப்பாளர்’ ஆகிய இரு பிரிவும் அலுவலர்கள் தொடர்பாக சேவையில் ஈடுபட்டதாகத் தெரிவதால் இப்பதவிகளை வகித்தோர் உறுதியாக அரச சேவையில் எவ்விதமான பணியை மேற்கொண்டனர் என்பதனை நிச்சயமாகக் கூற முடியாதுள்ளது.

பிரதேச நிர்வாகத்தில் சில பிரதேசங்களுக்கு அதிக சுதந்திரம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. விசேடமாக வர்த்தகம் தொடர்பான முக்கிய மத்திய நிலையங்களில் இவ்வாறு சுதந்திரம் இருந்திருக்கலாம். வர்த்தக மத்திய நிலையங்களில் ஒன்றான ஹோபிட்டிகமு எனும் கிராமம் “தண்டநாயக்க” எனும் உயர்

அலுவலரினால் நிர்வகிக்கப்பட்டது. இந்த முன்னோடி கிராமத்தவர் வரியை மதிப்பிடும் பொருட்டு அவர்களது பணியாளர்கள், வணிகப்பிரிவின் பிரதிநிதிகள் ஆகியோருடன் இணைந்து கூட்டம் நடாத்தியதாகப் பதுளைத் தூண் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான நிர்வாக அமைப்பு தொடர்பாக வேறு தெளிவான சான்றுகள் கிடைக்காத பொழுதிலும் பழங்கால இலங்கையில் மத்திய நிர்வாகத்திற்கும் பிரதேச நிர்வாகத்திற்கும் இடையே எவ்வாறான தொடர்பு நிலவியது என்பதற்கு இது சிறந்த சான்றாகும்.

அனுராதபுர யுகத்தின் இறுதிப்பகுதியில் அரசு நிர்வாகம் நன்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதற்கு அமையத் தலைநகருக்கு வடக்கே இருந்த “உத்தர பஸ்ஸ” தெற்கே இருந்த “தக்ஷிண பஸ்ஸ” கிழக்கிலிருந்து “பாச்சிணதேசம்” மேற்கிலிருந்து பச்சமதேச என்பன இவற்றில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றன. மலைய, மாயா, உருகுணை என்பன ஏனைய நிர்வாகப் பிரதேசங்களாகும். இந்த நிர்வாகப் பிரதேசங்களில் விவசாய செயற்பாடு, மந்தை மேய்த்தல், சட்டத்தை நிலைநாட்டுதல் போன்றவற்றுக்காகப் பல அமைப்புக்களும் பெருந்தொகையான அலுவலர்களும் இருந்தனர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. கற் சாசனங்களில் இந்தப் பலவிதப் பிரிவைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளையும் சிற்றாழியர்களையும் அடையாளம் காண்பதற்கான பல சொற்கள் பாவிக்கப்பட்டன.

‘ரட்ட’ என்ற சொல்லால் அறிமுகமான சாதாரண நிர்வாக அலகைத் தவிர்ந்த மண்டல எனும் பெயரில் அறிமுகமான மேலும் பல நிர்வாக அலகுகள் இருந்ததாக மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ‘ரட்ட’ ‘மண்டல’ என்பவற்றுக்கிடையிலான தொடர்பு எவ்வாறு இருந்தது என்றும் தெளிவில்லை. கிராமங்கள், நகரங்கள் பல இணைந்தது ரட்ட என்றும் ரட்ட என்ற பிரிவுகள் பல இணைந்தது மண்டலம் என்றும் கொள்ளலாம். மண்டலிக்க எனும் அலுவலர் பற்றி வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்படுகின்ற பொழுதிலும் இந்த யுகத்தின் கல்வெட்டுக்களில் அவ்வாறான பதவி பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை. முக்கியமான வர்த்தக மத்திய நிலையம், துறைமுகம், நகர நிர்வாகம் என்பவற்றுக்காகப் புறம்பான நிறுவனங்கள் இருந்ததாகத் தெரிகின்ற போதிலும் அவற்றின் பண்பு,

செயற்பாடு என்பன பற்றி உறுதியாகக் கூறுவதற்கான சான்றுகள் எதுவும் கிடைத்தில.

சிறிய நிர்வாக அமைப்பான கிராமம் எவ்வாறு நிர்வகிக்கப்பட்டது என்பது பற்றிக் கிடைத்துள்ள விபரங்கள் மிகச் சிலவேயாகும். பழைய கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் 'கமிக்க' எனும் பதவிப் பெயர் இந்த யுகத்தில் கம்லத்தா எனும் பெயரில் அழைக்கப்பட்டதைக் காணலாம். கம்லத்தா என்பவர் தன் பதவியைக் கிராம மக்களிடமிருந்து அல்ல அரசனிடமிருந்தே பெற்றார். வரி சேகரித்தல் மற்றும் நிர்வாக செயற்பாடுகளில் கிராமம் ஒரு அலகாகக் கணிக்கப்பட்டது. கிராம சபை இருந்ததா என கூறக் முடியாது. இந்தியாவைப் போலன்றி இலங்கையில் கிராம நிர்வாகம் முறையான நிர்வாக அமைப்பின் மூலம் மத்திய அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டதெனக் கூறலாம். நாட்டின் நிலப்பரப்பு அளவில் சிறிதாக இருந்தமையானது அரசனின் அதிகாரம் எளிதில் நாடு முழுவதும் பரவுவதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தமை இதற்கான காரணமாகும்.

கிறிஸ்துவுக்குப் பின் 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் பெரும்பாலும் சமய நிறுவனங்களுக்கு அல்லது தனிப்பட்டோருக்கு வழங்கப்பட்ட நிலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவையாகும். அநுராதபுர யுகத்தில் அரச வருமானம் தொடர்பாக இலக்கிய மூலாதாரங்களில் கிடைக்கும் தகவல்களை விட மேலதிகத் தகவல்கள் பலவற்றை இந்தக் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். இந்த விளக்கத்தின்படி அரசனின் முக்கிய வருமானமாக நிலவரி இருந்தமை தெளிவாகிறது. முன்னர் போஜபத்தி எனும் பெயரில் வழங்கப்பட்ட நிலவரி இந்த யுகத்தில் மெலாட்சி எனும் பெயரில் வழங்கப்பட்டது. அரசனால் அமைக்கப்பட்டு அவனால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்ட குளங்கள், கால்வாய்கள் மூலமும் குளங்கள், வீதிகள் அமைத்தல் போன்ற வற்றில் மக்களின் உழைப்பு மூலமும் அரசனுக்கு வரி கிடைத்தது.

அரச நிர்வாகம் நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட நிறுவனமாக விளங்கியது. சம்தரு எனும் பெயரில் அறிமுகமான பல பிரிவுகளைச் சேர்ந்த அரச அலுவலர்கள் அரசனுக்கும் மக்களுக்கும்

இடையே தொடர்பினை ஏற்படுத்துவதில் முக்கிய இடம் வகித்தனர். அரச சேவையின் பொருட்டு அரசனிடமிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற நிலங்களை அனுபவித்தலே சம்தரு எனப்பட்டோரின் வருமானம் பெறும் வழியாக இருந்தது. இதில் மிகவும் பெறுமதியான நிலமாகக் கருதப்பட்டவைகளை அனுபவிக்கும் முறையாக இருந்தது 'பழுனு' என்பதாகும். பரம்பரை பரம்பரையாக உரிமையாகத் தமக்கென வைத்திருக்க அரசனால் வழங்கப்பட்ட மானிய நிலமே இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டது. வேறு நிலங்களுக்குச் சொந்தமானோர் 'கம்லத்தன்' என அழைக்கப்பட்டனர். 'கம்லத்தான்' என்போர் நிலத்தை அனுபவித்தது அரச சேவைக்கு சம்பளமாகவாகையால் பதவியைப் பெற்றோர் உயிரோடிருக்கும் காலம் வரையிலே அது அவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. 'கெபலி லத்தன்' எனப்பட்டோர் பரந்த நிலங்களில் துண்டாடப்பட்ட நிலத்தைப் பெற்ற அரச ஊழியர்களாக இருக்கலாம். அவர்கள் அரச சேவையில் கீழ்மட்டத்தில் இருந்தோர் என எண்ணலாம்.

இவ்வாறு இடங்களைப் பெற்றதற்கு மேலதிகமாக மத்திய அரசியல் நிர்வாகத்திற்கு நேரடியாக உள்ளடங்கிய நிலங்களிலிருந்து பெற்ற வருமானத்தில் ஒரு பகுதியும் சில பிரிவினரில் அரச அலுவலர்களின் சம்பளத்தின் ஒரு பகுதியும் கிடைத்ததாக எண்ணலாம். நிலங்களை அனுபவித்தலே பிரதான வருமான வழியான நிர்வாக முறையில், ஆரம்பத்தில் சம்பளம் வழங்கப்படாத போதிலும், சில சந்தர்ப்பங்களில் அலுவலர்கள் செய்த சேவைகளின் திறமையைப் பொருத்து தங்கம், வெள்ளி, முத்து, மாணிக்கம் என்பவற்றின் மூலம் அரச சேவகர்களுக்குப் பரிசு வழங்கும் பழக்கம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

அத்தியாயம் - 7

அநுராதபுரக்கால பொருளாதார நடவடிக்கைகள்

ஆரியர்கள் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து குடியேற்றங்களை அமைத்த காலத்தில், இந்நாட்டில் விவசாயம், மந்தை மேய்த்தல், வர்த்தகம் மற்றும் பல கைத்தொழில்கள் என்பனவே பொருளாதார நடவடிக்கைகளாக இருந்தன. அவர்கள் இந்நாட்டில் குடியேறியதும் தமது நாட்டில் அக்காலத்தில் நிலவிய பொருளாதார நடவடிக்கைகளையே இங்கும் முன்னெடுத்துச் சென்றனர். சான்றுகளின் மூலம் இது உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது.

விவசாயம்

இன்று போல் அநுராதபுர யுகத்திலும் விவசாயமே சிங்கள மக்களின் முக்கிய பொருளாதார நடவடிக்கையாக இருந்தது. ஏற்கனவே கூறப்பட்டுள்ளபடி அநுராதபுர, உருவெல, விஜித எனும் பெயர்களில் ஆதிக் குடியேற்றங்கள் மல்வத்து ஓயா, கலாஓயா, தெதுரு ஓயா, வளவ கங்கை, கிரித்தி ஓயா போன்ற நதிகளுக்கு அண்மையில் அமைக்கப்பட்டன. முதன்முதலாக இலங்கைக்கு வந்த ஆரியக் குழுவின் தலைவனாகக் கருதப்படும் விஜயனின் அமைச்சனான அநுராத என்பவன் மல்வத்து ஓயாவுக்கு அண்மையில் தனது பெயரால் குடியேற்றமொன்றை அமைத்ததுடன் அங்கு குளமொன்றையும் நிறுவியதாக வம்சக் கதைகளில் கூறப்படுகின்றது. இந்நாட்டில் ஆரம்பத்தில் குடியேறிய ஆரியர்கள் தமது குடியேற்றங்களை ஆற்றங்கரைகளில் அமைத்துக்கொண்டதோடு, அக்குடியேற்றங்களில் குளங்களையும் அமைத்தனர். ஆரம்பம் முதலே பொருளாதாரத் துறையில் விவசாயம் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தமைக்கு இவை சான்றாகும். விஜயனின் மரணத்தின் பின்னர் அரசனான பாண்டுவாகதேவனின் மகனான கிரிகண்டசிவன் தனக்குக் கீழிருந்த கிரிகண்ட என்ற பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த வயல் பரப்பில் அறுவடை செய்ததாக வம்சக் கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆரியர் இங்கு குடியேறி

அதிக காலம் செல்லும் முன் இங்கு விவசாயம் உயர்நிலை எய்தி இருந்தமையை இது காட்டுகிறது.

விவசாயத்தில் நெற்செய்கையே முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றிருந்தது இன்றுபோல் அன்றும் மக்களின் பிரதான உணவாக நெல் விளங்கியமை இதற்கான காரணமாகும். அநுராதபுர யுகத்தில் சோற்றையே மக்கள் பிரதான உணவாகக் கொண்டனர் என்பதற்கு மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ள சம்பவங்கள் சான்றாக உள்ளன. விஜயன் குழுவினர் இலங்கைக்கு வருகை தந்த முதல் நாளில் குவேனியால் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அரிசியைக் கொண்டு அவர்கள் சோறு சமைத்தனர். கிரிகண்ட சிவனின் மகளான பாலி, அறுவடை வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த தன் தந்தைக்கும், ஏனையோருக்கும் சோற்றை எடுத்துச் சென்றாள் எனக் கூறப்படுகிறது. இதன்மூலம் மக்கள் சோற்றையே பிரதான உணவாகக் கொண்டனர் என்பது தெரியவருகிறது.

அரிசியைப் பெறும் பொருட்டு அக்கால விவசாயிகள் ஆண்டிற்கு இரண்டு அல்லது மூன்று போக நெற்பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்டனர். இரண்டு போகம் நெல் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுதல் சாதாரண நிகழ்வாக இருந்ததுடன் சில ஆண்டுகளில் மூன்று முறையும் நெல் பயிர் செய்யப்பட்டதற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. சிறிமேகவண்ணன் (303 - 33) காலத்தைச் சேர்ந்த தோணிகல பாறைக் கல்வெட்டில் இது பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பயிரிடப்பட்ட போகங்கள் மூன்றும் பிட்டதடஹச, மதேஹச, அக்கலஹசே என அழைக்கப்பட்டன. தற்போது மஹ கன்னய, யல் கன்னய என அழைக்கப்படும் பிரதான போகங்கள் இரண்டும் பிட்டதடஹச, அக்கலஹச எனவும், அவை இரண்டிற்கும் மேலாகப் பயிரிடப்பட்ட மூன்றாவது போகம் மதேஹச எனவும் அழைக்கப்பட்டதாக கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகப் பேராசிரியர் பரணவிதான கருத்துத் தெரிவிக்கிறார். நாட்டின் எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் மூன்று போகங்களில் நெல் பயிரிடப்பட்டதாகத் தெரிவிக்கவில்லை. ஆண்டு முழுவதும் குளங்களிலிருந்து நீரைப் பெறக்கூடியதாக இருந்த சேற்று நிலங்களையுடைய பகுதிகளில் வருடத்தில் மூன்று போகம் பயிர்ச் செய்கை பண்ணப்பட்ட போதிலும் மழை நீரைக் கொண்டு பயிர்ச்செய்யப்பட்ட பகுதிகளில் இரண்டு போகங்களே

பயிர் செய்யப்பட்டன. மூன்று போகம் பயிர் செய்யப்பட்ட வருடங்களில் மூன்று முறையும் நெல்லே பயிரிடப்பட்டதெனக் கூறமுடியாது. மேற்கூறப்பட்ட தோணிகல பாறைக் கல்வெட்டில் உழுந்து, பயறு போன்ற சேனைப் பயிர்களான தானியங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் இதற்கு சான்றாகும். இரண்டு மூன்று போகப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்ட விவசாயிகளுக்கு ஆண்டு முழுவதும் இது தொடர்பான பல செயல்களில் ஈடுபட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. வயலை ஆயத்தம் செய்தல், விதைத்தல், களை அகற்றுதல், பயிரைப் பாதுகாத்தல், அறுவடை செய்தல், களஞ்சியங்களில் சேர்த்து வைத்தல் போன்ற விவசாயம் தொடர்பான பல்வேறு செயற்பாடுகள் பற்றி கிறிஸ்துக்குப் பின் மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததென நம்பப்படும் சீஹலவத்துப் பகரணயில் வரும் கதைகள் சிலவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆரியர்கள் இந்தியாவில் விவசாயத்தின் பொருட்டு பயன்படுத்தியதாகக் கூறப்படும் அரிவாள், மண்வெட்டி, கலப்பை, கத்தி என்பன இங்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. இந்த உபகரணங்கள் அனைத்தும் அநுராதபுர யுக விவசாயிகளால் உபயோகப்படுத்தப்பட்டதென்பதை இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எமது பழைய இலக்கிய நூல்களாகக் கருதப்படும் சீஹலவத்துப் பகரண, தீபவம் சம் என்பவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதிலிருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

அக்காலத்தில் சதுப்பு நிலத்தைப் போலவே, சதுப்பு நிலமற்ற நிலப்பரப்பிலும் பயிர் செய்யப்பட்டது. சதுப்பு நிலம் என்பது ஆறுகள், குளங்கள் போன்ற நீர் நிலைகளுக்கு அண்மையில் அமைந்திருந்த, நீர்ப்பாசனம் மூலம் எளிதாக நீரினைப் பெறக்கூடிய நிலமாகும். சதுப்பு நிலமற்றவையாகத் கருதப்படுபவை நீர்ப்பாசன வசதிகளற்ற அல்லது குறைந்த அளவில் நீர்ப்பாசன வசதியைப் பெற்ற சமவெளி அல்லது பாழ் நிலமாகும். இவ்வாறான நிலங்கள் பெரும்பாலும் மழையை நம்பியே பயிர் செய்யப்பட்டன. எனினும் சதுப்பு நிலப் பயிர்ச்செய்கையைப் போலவே இதற்கும் சிறந்த இடம் கிடைத்துள்ளமையை அநுராதபுர யுகத்தைச் சேர்ந்த மூலாதாரங்களிலிருந்து அறியலாம். சதுப்பு நிலங்களில் விளைந்த நெல்லுக்கு இணையான அல்லது அதனை விட உயர்வானதாகக் கருதப்பட்ட நெல் வகையொன்றினை சதுப்பு நிலமல்லாத நிலங்களில் பயிர்செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. துட்டகைமுனு

மன்னனின் (கி.மு 161 - 137) மகனான சாளிய என்பவனைப்பற்றி சிறுவலத்துப்பகரண மற்றும் மஹாவங்சடிகா என்பவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விபரங்களுக்கு அமைய ஆரம்ப யுகத்தில் நாட்டின் எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் உயர் ரக நெல் பயிரிடப்பட்டமையை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. சாளிய இளவரசன் பிறந்தது முதல் அவனது பன்னிரண்டு வயது வரை இலங்கையின் எல்லாப் பகுதிகயிலும் இந்த உயர் ரக நெல் (அல்வீ) விளைந்ததால் அவனுக்கு சாளிய என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டதாக சிறுவலத்துப்பகரணயில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் எல்லாக் களஞ்சியங்களும் இந்த நெல்லால் நிறைந்திருந்ததாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சதுப்பு நிலங்களில் நெல் மட்டுமன்றி உழுந்து, பயறு, வெந்தயம் போன்ற தானியங்களும், சுரக்காய், பூசனிக்காய், கத்தரிக்காய் போன்ற காய்கறிகளும் பயிரிடப்பட்டன. அநுராபுர முற்பகுதியில் இவ்வாறு நெல் மற்றும் தானியங்களை ஏராளமாகப் பயிரிட்ட விவசாயிகள் சிலரைப்பற்றி சிறுவலத்துப்பகரண, சஹஸ்ஸ வத்தபகரண போன்ற நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. கவந்தீச மன்னனின் காலத்தில் உருகுணையில் கிரி என்ற குடியேற்றத்தில் நிட்டுலப்பிட்டிய எனும் கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஐவர் ஒன்று சேர்ந்து பெரிய காட்டை அழித்து, உழுந்து பயிரிடுவதற்கான சேனையைத் தயார் செய்ததாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அநுராதபுர யுகத்தின் முற்பகுதியில் சேனைப்பயிர்செய்கை நாடு முழுவதும் சிறப்பாக நடைபெற்றதென இதிலிருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது. பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களில் சேனைப்பயிர்செய்கை பற்றிக் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து பிற்கால அநுராதபுர யுகத்திலும் சேனைப்பயிர்செய்கை நல்ல நிலையில் இருந்ததை அறியலாம். இவ்வாறு உழுந்து, பயறு, வெந்தயம் என்பன பயிரிடப்பட்ட நிலங்கள் சேன எனக் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அக்காலத்தில் பெருந்தொகையாகப் பயிரிடப்பட்ட நெல்லை விட மேலும் ஐந்து முக்கிய தானியங்கள் பயிரிடப்பட்டதாக அநுராதபுர யுகத்தைச் சேர்ந்த நூல்களிலிருந்து அறியக்கூடியதாக

உள்ளது. சுமங்கல விலாசித்தியில் இந்த ஐவகை தானியங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அநுராபுர யுகத்தில் விவசாயத்தின் பொருட்டு உபயோகப்படுத்தப்பட்ட நிலங்கள் ஆரம்பத்தில் 'கெத்', 'வத்து' என அழைக்கப்பட்டன. தானியங்கள் விளைந்த வயல்களும் சேனைகளும் கெத் எனவும் பலா, தென்னை, மா போன்ற மரங்கள் வளர்ந்த இடம் வத்து எனவும் அழைக்கப்பட்டன. எனினும் பின்னர் கெத் வத் எனும் சொற்கள் சந்தி சேர்ந்து கெத்வத் எனவும் கெத்வத்து எனவும் சிங்கள மொழியில் உருவானது.

நில உரிமையும் நிலத்தை அனுபவித்தலும்

கி.மு நான்காம் நூற்றாண்டளவில் நாட்டின் நிலம் அனைத்தும் நாட்டை ஆளும் அரசனுக்குச் சொந்தம் என்றதை சித்தாந்தமாக வட இந்தியர்கள் ஏற்றிருந்ததாகக் கௌடில்லியரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் வரும் 'நீரினதும், நிலத்தினதும் உரிமையாளன் அரசன்' என்பதிலிருந்து தெரிய வருகிறது. எனினும் இந்த சித்தாந்தத்தை இந்தியாவிலிருந்து இலங்கை வந்த ஆரியர்கள் ஏற்றுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. தனிப்பட்ட நில உரிமையாளர்களைப் பற்றியும் தனிப்பட்ட குளங்களின் உரிமையாளர்கள் பற்றியும் வம்சக் கதைகளில் போன்றே சமகாலக் கல்வெட்டுக்களிலும் கூறப்பட்டிருந்ததிலிருந்து இது தெளிவாகின்றது. கிறிஸ்துவுக்கு முன் இரண்டாம், முதலாம் நூற்றாண்டுகளில் பரந்த நிலங்கள் பலவற்றிற்கு உரிமை கோரிய தனியார் பலரைப்பற்றி சிஹலவத்துப்பகரண, சஹஸ்ஸ வத்துப்பகரண போன்ற நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. கிறிஸ்துவுக்கு பின் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் முதலாம் கஜபாகு மன்னனும் (112 - 134) அவனது தாயும் முறையே ஒரு லட்சம் கஹவணு கொடுத்து தனித்தனியே இரண்டு நிலங்களை வாங்கி, அவற்றை மிரிசுவெட்டிய விகாரைக்கும் மகாவிகாரைக்கும் காணிக்கையாகக் கொடுத்ததாக மகாவம்சத்தில் கூறப்படுகிறது. அவ்வாறே அநுராதபுரத்தை ஆட்சி செய்த வசப மன்னன் (65 - 109) உபலதோனிக்க எனும் குளத்தை அதன் உரிமையாளர்களிடமிருந்து ஐந்நூறு கஹவணுவுக்கு வாங்கித் தம்மால் நிருமாணிக்கப்பட்ட எக்கதொரிக்க விகாரைக்கு வழங்கியதாக

அந்த அரசனின் காலத்தைச் சேர்ந்த விகாரேலப் பாறைக் கல்வெட்டு தெரிவிக்கின்றது. வம்சக் கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளபடி முதலாம் காசியப்ப மன்னனால் (477 - 495) அநுராதபுரத்தில் இசுறுமுனி விகாரைக்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு இடம் அந்த நிலத்தின் உரிமையாளனுக்குப் பணம் கொடுத்தே பெறப்பட்டது. இரண்டாம் உதயனின் காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் வாழ்ந்த விதுரகம்போனா எனும் செல்வந்தனிடமிருந்த ஏராளமான இடங்களில் சிலவற்றைப் பற்றி அந்த மன்னனின் கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றிலிருந்து தெளிவாகின்றது. அநுராதபுர யுகத்தின் ஆரம்பமுதல் அதன் இறுதிவரை அரசனுக்கு மட்டுமல்ல சாதாரண மக்களுக்கும் நிலங்களுக்கு உரிமை கோரக்கூடிய நிலை இருந்தது.

ஒவ்வொரு குடும்பங்களையும் சேர்ந்த நிலங்கள், குளங்கள் என்பன குடும்பத்தலைவனின் மரணத்தின் பின்னர் அவனது பிள்ளைகளுக்கும் பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் உரிமையாகியது என வலகம்பா மன்னனின் (கி.மு 89 - 79 காலத்தைச் சேர்ந்த தோணிகல பாறைக் கல்வெட்டும் வசப மன்னனின் காலத்தைச் சேர்ந்த பெருமியன் குளம் பாறைக் கல்வெட்டும் கோதபாய மன்னனின் காலத்தைச் சேர்ந்த திம்பிரிவெவ பாறைக்கல்வெட்டும் 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்குளம் பாறைக்கல்வெட்டும் கூறும் செய்திகளிலிருந்து வெளிப்படுகிறது. அவற்றில் சிலவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள நிலம், குளம் என்பன தமக்கு மரபு ரீதியாக உரிமையானவை எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ள நிலங்கள் சமய நிறுவனங்களுக்குத் தானமாக வழங்கப்பட்டவையாகும். இவ்வாறு தமது நிலங்களை வழங்கியவர்களில் சில பெண்களும் இருந்தமையானது அக்காலத்தில் பெண்களுக்கும் நிலம் சொந்தமாக இருந்தமையைக் காட்டுகிறது.

ஒவ்வொரு குடும்பத்தினருக்கும் இருந்த தனிப்பட்ட நிலங்கள், குளங்கள் என்பவற்றை விற்பதற்கும், அடைவு வைப்பதற்கும் நில உரிமையாளருக்கு சுதந்திரமிருந்தமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன. சத்தாதீச மன்னனின் காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் வாழ்ந்த விவசாயி ஒருவனால் எட்டுக் கஹவணுவை ஒருவனுக்குக் கொடுத்து நிலமொன்றைப் பெற்றதாக சிஹலவத்துப்பகரணவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான நிலம் விற்பதில் தொடர்பான

சம்பவம் பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த எப்பாவல தூண் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது.

தனிப்பட்ட இடங்கள் செல்வந்தர்களுக்கே உரிமையானவைகளாக இருந்தன. நிலமுடைய செல்வந்த வர்க்கத்தினர் அநுராதபுர யுகத்தில் தோற்றம் பெற்றனரெனத் தெரிகிறது. ஆரியக் குடியேற்றங்கள் ஆரம்பமாகி சில நூற்றாண்டுகளில் இந்த செல்வந்த வர்க்கத்தினர் தோன்றியதாகப் பேராசிரியர் கைகர் என்பவர் கருதுகிறார். ஆரம்பக் குடியேற்றங்களை அமைத்த ஆரியர்களால் தமது குடும்பத்தினர்களுக்கென ஏராளமான நிலங்களைத் தமதாக்கிக் கொள்ள முடிந்ததுடன் பின்னர் இவர்கள் சிங்களவர்களிடையே பரந்த நிலங்களை யுடையவர்களாக இருந்தனர் என அவர் தெரிவிக்கிறார். குகைக் கல்வெட்டுக்களில் பருமக்க எனப்படுவோர் அக்காலத்தில் நில உரிமையுடைய செல்வந்தர்களாக இருந்திருக்கலாமென பரணவிதான கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்.

நாட்டில் உயர் பதவி வகித்தோரும் இந்தச் செல்வந்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். இவர்கள் அரசுக்கு செய்த சேவைக்காக இவர்களுக்கு நிலங்களோ, நிலங்களிலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற வரியோ கொடுக்கப்பட்டது. கவந்தீசனின் மகனான துட்டகைமுனுவால் பத்து மாமல்லவர்கள் செய்த சேவைக்காக நிலங்கள் வழங்கப்பட்டதாக சஹஸ்ஸவத்துப்பகரணியில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிப் பகுதியைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமைக்கு அமைய இவர்கள் மத்திய அரசினால் நிலங்களைப் பெற்ற செல்வந்த பிரிவினரே என்பது தெரிய வருகிறது. அரச அலுவலர்களின் சம்பளமாக வழங்கப்பட்ட நிலம் திவெல் அல்லது பமுணு என வழங்கப்பட்டது. திவெல் என்பது வாழ்க்கைத் தொழிலுக்காக வழங்கப்பட்டதாகும். இந்த இடங்களில் உரிமையை அரசனின் விருப்பப்படி நிலத்தைப் பெற்றவர் அரச சேவையில் இருக்கும் வரை அல்லது அவரது மரணம் வரை மாத்திரம் அனுபவிக்கலாம். அரசன் சினமடையும் போது அல்லது நிலம் பெற்றவர் நிபந்தனைகளை மீறும் போது அதற்கு முதலே நிலத்தை அரசால் மீண்டும் சுவீகரித்துக்கொள்ள முடியும். விகாரை, வைத்தியசாலைகள் என்பவற்றிற்கு அரசனால்

வழங்கப்பட்ட நிலங்களை மீண்டும் பெறும் வழக்கம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. எனினும் போர்படையை நிர்வகித்தல் போன்ற செயற்பாடுகள் தொடர்பான சந்தர்ப்பங்களில் அரசனால் விகாரைகளுக்குச் சொந்தமான நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. விகாரையில் பணியாற்றியோருக்கு விகாரையைச் சேர்ந்த நிலங்கள் வழங்கப்பட்டதாக 4 ஆம் மகிந்தனின் (956 - 972) மிகிந்தலைத் தூண்கல்வெட்டில் வரும் குறிப்பிலிருந்து தெரியவருகிறது.

‘பமுணு’ எனப்பட்ட இடமானது ஒருவருக்கு வழங்கப்பட்ட நிலம் அவரது பரம்பரையில் வருவோருக்கு உரிமையாகும் விதத்தில் கொடுக்கப்பட்ட நிலமாகும். அதாவது நிலம் பெறப்பட்டவர் இறந்தால் அவரது மனைவி, மக்கள் அந்த இடத்தின் உரிமையை அனுபவிக்கலாம். 5 ஆம் காசியப்ப மன்னனின் (914 - 923) அநுராதபுர பெரியசேனவத்த தூண்கல்வெட்டில் வரும் குறிப்பும் இதனைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. பமுணு என்று வழங்கப்பட்ட நிலம் மீண்டும் அரசினால் மீள்பெறுதல் பொதுவாக நடைபெறாத போதிலும் பமுணு, லத்தா, அல்லது அவரது பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் இராச துரோக செயல்களில் ஈடுபடுதல் போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் அவற்றை மீண்டும் அரசுடமையாக்கிக்கொள்ளும் அதிகாரம் அரசனுக்கு இருந்தது.

அரச அலுவலர்களுக்கு அல்லது விகாரைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட நிலங்கள் மீண்டும் அரசினால் சுவீகரிக்க முடியாத விதத்தில் வழங்கப்பட்ட பமுணு எனும் சிறப்பம்சமும் அக்காலத்தில் இருந்தது. அவைகள் ஹிமி பமுணு என்றோ ஹிர சந்த பமுணு என்றோ அழைக்கப்பட்டது. கொடுத்ததை மீண்டும் பெறக்கூடாதெனவும் முற்றாகக் கொடுக்கப்பட்ட கொடை எனவும் வம்சக்கதையொன்றில் கூறப்படுகிறது. 5 ஆம் காசியப்ப மன்னனின் காலத்தைச் சேர்ந்த மயிலகஸ்தொட்ட தூண் கல்வெட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளதன்படி அங்கிருந்த பிரிவெனா ஒன்றிற்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்கப்பட்ட கப்பும எனும் ஊர் அவ்வாறே வழங்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. சத்தாதீச மன்னனால் தமது அமைச்சனொருவனுக்கு இந்த முறையில் வழங்கப்பட்ட இடங்கள் பற்றி ரசவாஹினியில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

அரசினால் பமுணு என்ற முறையில் வழங்கப்பட்ட நிலங்களுக்கு அதனை அநுபவிப்போர் வரி செலுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. எனினும் அதற்குப் பதிலாக சிறுதொகை பணம் அல்லது சிறிதளவு தானியத்தை விகாரைகள், வைத்தியசாலைகள் போன்றவற்றிற்கு ஆண்டுதோறும் செலுத்த வேண்டி இருந்தது. நான்காம் தப்புல மன்னனின் (924 - 935) கொன்னவ தேவாலயத் தூண் கல்வெட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளதன்படி அக்போமுகயின் எனும் செல்வந்தனுக்குப் பமுணு முறையில் வழங்கிய இடத்தின் பொருட்டு ஆண்டு தோறும் அநுராதபுரத்தின் மகாவி்காரைக்கு குறிப்பிட்ட தொகை தானியத்தை வழங்குமாறு பணிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. செக்க புதல்நாவன் எனும் செல்வந்தனுக்கு வழங்கப்பட்ட கிராமத்தின் பொருட்டு அநுராதபுர அபயகிரி விகாரையில் வாழ்ந்த சங்கத்தினருக்கு ஆண்டுதோறும் குறிப்பிட்ட தொகை நெல் வழங்கப்பட வேண்டுமெனப் பணிக்கப்பட்டதாக நான்காம் உதய மன்னனின் அக்கடவல தூண் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பயிர்ச் செய்கை

ஆரம்பத்தில் அரசுக்குச் சொந்தமாக இருந்த இடங்களில் பெரும்பாலானவை அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிப் பகுதியில் விகாரைகள், வைத்தியசாலைகள் போன்றவற்றுக்கும் அரச அலுவலர்கள் போன்ற செல்வந்தர்களுக்கும் சொந்தமாக இருந்ததாகக் கல்வெட்டுக்கள் மூலமும் வம்சக்கதைகள் மூலமும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அரசுக்கும் விகாரைகளுக்கும் செல்வந்தர்களுக்கும் உரிய நிலங்களைப் பயிரிடுவதில் அக்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளைப் பற்றி அறிதல் பயனுடையதாகும். அநுராதபுர யுகத்தின் ஆரம்பத்தில் அரசுக்குச் சொந்தமான நிலங்கள் எவ்வாறு பயிரிடப்பட்டன என்று கூறுவதற்கான சரியான சான்றுகள் குறைவாகவே உள்ளன. ஆரியர்கள் இந்தியாவில் பின்பற்றிய முறையினை அவர்கள் இங்கும் பின்பற்றியிருப்பர் எனக் கருதலாம். இலங்கை மன்னர்களாலும் பாவனையில் இருந்த கௌடில்லியரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தின்படி அரசுக்குச் சொந்தமான சில இடங்கள் தாசர்கள், தொழிலாளர், கைதிகள் என்போரைக் கொண்டு பயிர் செய்யப்பட்டன. வேறு சில இடங்கள் விளைச்சலில் இரண்டில்

ஒரு பங்கினை வரியாக அரசாங்கத்திற்கு வழங்கும் அடிப்படையில் குத்தகை விவசாயிகளைக் கொண்டு பயிர் செய்யப்பட்டன. வேறு சில இடங்கள் விளைச்சலில் நான்கின் ஒரு பங்கு அல்லது ஐந்தில் ஒரு பங்கு அரசாங்கத்திற்கு அளிக்கும் நிபந்தனையில் பயிரிடும் பொருட்டு விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்பட்டன. இந்த முறை ஆரம்பத்தில் பின்பற்றப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. திசா வாவிப் பிரதேசத்தில் விவசாயம் செய்யும் பொருட்டு உருகுணையின் கவந்தீச மன்னனால் கிறிஸ்துவுக்கு முன் மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தன் இளைய மகனான சத்தாதீசனை அங்கு அனுப்பியதாக மகாவம்சத்தில் கூறப்படுகிறது. கவந்தீசனின் மரணத்தின் பின் அரசனான துட்டகைமுனுவின் காலத்தில் சத்தாதீசன் அங்கு விவசாய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தான். சந்தர்மலாங்கார எனும் நூலிலும் இது கூறப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்தில் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டோர் தாசர்களாக இருக்கலாம். துட்டகைமுனுவால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட மகாதூபத்தின் கட்டட வேலைகளில் ஈடுபட்டோருக்கும் ஏனைய தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்களது சேவையின் பொருட்டு கூலி கொடுக்கப்பட்டதாக மகாவம்சத்தில் கூறப்படுவதிலிருந்து அவர்களுக்குப் பணம் அல்லது தானியம் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு.

அக்காலத்தில் ஏராளமான வயல்களையும் நிலத்தையும் உடையோர் தாசர்களையும் தொழிலாளர்களையும் கொண்டு தமது நிலத்தைப் பயிரிட்டனர் எனக் கூறலாம். சத்தாதீச மன்னன் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் செல்வந்தன் ஒருவனின் வயலில் வேலை செய்து கூலியாக பெற்ற தானியத்தைக் கொண்டு பிக்குமார்களுக்குத் தானம் வழங்கியதாக சீஹலவத்துப்பகரணயில் குறிப்பிடுகிறது. அவ்வாறே மகாகுளி மஹாதிஸ்ஸ மன்னன் வயலொன்றில் கூலிக்கு அறுவடை செய்யச் சென்றதாக மகாவம்சத்தில் கூறப்படுகிறது. இந்த இரு அரசர்களும் மாறுவேடம் பூண்டு தொழிலாளரைப் போல் வேலை செய்தனர் எனக் கூறப்படுவதிலிருந்து பரந்த வயல்களும் தோட்டங்களும் வேலையாட்களைக் கொண்டு செய்கை பண்ணப்பட்டதை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. எனினும் சிறு வயல்களையும் தோட்டங்களையும் உடைய விவசாயிகள் அவற்றைத் தாமே பயிரிட்டதாக சிஹலவத்துப்பரணயில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுவதற்கு அமைய கோதயிம்பர என்ற மாமல்லனும் அவனது சகோதரர்களும் ஒன்றிணைந்து பயிர் செய்ததாக தெரிகிறது.

ஏராளமான நிலங்களையுடைய தனிப்பட்ட உரிமையாளர்கள் அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிப்பகுதியில் பயிர்ச்செய்கை தொடர்பாக வேறு முறைகளைக் கையாண்டதாகப் பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கொண்டவட்டவன தூண் கல்வெட்டிலிருந்து தெரிய வருகிறது. அதில் நிலவரிமையாளர்கள் தமது நிலத்தைப் பகுதிகளாகக் குத்தகைக்குக் கொடுத்து விளைச்சலில் குறிப்பிட்ட தொகை தானியத்தை அவர்களிடமிருந்து பெற்றதாகவும் சில சந்தர்ப்பங்களில் நிலம் முழுவதையும் அல்லது வயல் முழுவதையும் தரகர் ஒருவருக்குக் கொடுத்து அவரிடமிருந்து குறிப்பிட்ட தொகையை மொத்தமாகப் பெற்றதாகவும் கூறப்படுகிறது.

விவசாயம் தொடர்பான அலுவலர்கள்

அரசுக்குச் சொந்தமான வயல்கள், நிலங்கள் என்பவற்றில் பயிர் செய்வித்தல், தனிப்பட்டோரின் நிலங்கள், வயல்களிலிருந்து பெறப்படும் வருமானத்திலிருந்து வரி வசூலித்தல், அரசுக்குச் சொந்தமான நிலங்கள் அரசனால் பிறருக்கு வழங்கப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் அவை தொடர்பான அறிக்கைகளைப் பேணுதல் போன்ற செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டோர் இருந்திருக்கலாம் என எண்ண இடமுண்டு. எனினும் அவர்கள் பற்றிய அதிக விபரத்தை வம்சக்கதைகளிலிருந்தோ கல்வெட்டுக்களிலிருந்தோ பெற முடியாதுள்ளது. அநுராதபுரத்தின் முதல் பகுதியைச் சேர்ந்த பாளி அட்டுவாவின் இரு பதவிகள் தொடர்பாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. (ரஜ்ஜீகாஹக்க அமச்ச, தோனாமாபக்க மஹாமச்ச) தம்பியா அட்டுவா கெட்பதயில் இதற்கான இருந்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஜாதக அட்டுவா கெட்பதயில் இதற்கான கருத்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஜாதக அட்டுவா கெட்பதயில் குறிப்பிடுவதற்கு அமைய ரஜ்ஜீகாஹக்க என்பது நிலத்தைப் பிரிப்பவர் என்றும் தோனாமாபக்க என்பது அளப்பவர் என்றும் கூறப்படுகிறது. நிலத்தை அளக்கும் பொறுப்பு ரஜ்ஜீகாஹக்க என்பவருடைய தென்றும் அரசுக்கு வரியாகச் சேர வேண்டிய தானியங்களை

அளத்தல் தோனமாபக்கவின் பொறுப்பு என்பதனையும் இதிலிருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது. நான்காம் மகிந்தனின் மிகிந்தலைத் தூண் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கொட்டரெக்கி, கெட்டரக்கினர் போன்ற அலுவலர்களும் அரசுக்கும் வர வேண்டிய தானியங்களை அளந்து பொறுப்பேற்கும் பொருட்டு நியமிக்கப்பட்ட அலுவலர்கள் என்பதை அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

கிறிஸ்துவுக்குப் பின் ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களில் பல அலுவலர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் விவசாயம் தொடர்பான அலுவலர்கள் என்று எண்ணிய போதிலும், அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பொறுப்புக்கள் தெளிவின்றி உள்ளன.

பத்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சில கல்வெட்டுக்களில் சில அலுவலர்கள் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. உயின்கொவு, உயன் கெமி, உயன் வஜரும் போன்றோர் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. உயன் வஜரும் என்போர் அரசனின் பூந்தோட்டத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்த உத்தியோகத்தர் எனப் பரணவிதான அவர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார். ‘உயன்கெமி’, ‘உயன்கொவு’ என்போர் பூஞ்சோலை நிர்வாகிகள் என எண்ணலாம். இக்காலத்தைச் சேர்ந்த பல கல்வெட்டுக்களில் ‘மெலாட்சி’ எனும் உத்தியோகத்தர் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. தானிய வரிகளை அறவிடும் பொறுப்பு இவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாகப் பரணவிதான கருதுகிறார்.

விவசாய வரி

‘அரசன் மக்களைப் பகைவர்களிலிருந்து பாதுகாக்கிறார். நாட்டின் சகல நிலமும் அரசனைச் சார்ந்ததாகும்’ எனும் சித்தாந்தத்திற்கு அமைய மக்கள் அரசனுக்கு வரி செலுத்துவதற்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தனர். அதன்படி தமது நாட்டில் விவசாயிகளால் விளைவிக்கப்படும் விளைச்சலிலிருந்து ஒரு பகுதியை வரியாகப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு அரசனுக்கு உரிமை இருந்தது. அநுராதபுர யுகத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே இலங்கை மன்னர்களின் வருமான வழியாக இருந்தது இந்த தானிய வரி எனப்படும் நிலவரியாகும். கிறிஸ்துவுக்குப் பின் முதலாம்

நூற்றாண்டளவிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்குப்பின் 6 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலப்பகுதியில் இந்த வரி “போஜக்கபதி” எனும் போஜியபதி என அழைக்கப்பட்டது. கௌடில்லியரின் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி விவசாயிகளின் விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பங்கினை வரியாக அரசனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். மனுதர்ம சாஸ்திரத்தின் படியும் விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பங்கினை வரியாக அறவிடுதல் சாதாரண முறையாக இருந்தது. எனினும் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப அதனை நான்கில் ஒரு பகுதியாகக் கூட்டவும் எட்டில் ஒரு பகுதியாகக் குறைக்கவும் அரசனுக்கு அதிகாரம் இருந்தது. வசப மன்னனின் பெருமியன் குளம் பாறைக் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ளதற்கு அமைய அநுராதபுர யுகத்தின் முற்பகுதியில் விவசாயிகளின் உற்பத்தியில் ஆறில் ஒரு பங்கினை தானிய வரியாக மன்னனுக்கு விவசாயிகள் கொடுக்க வேண்டி இருந்தது என்பதை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

கி.பி 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றில் மேலாட்சி (மேல் ஆட்சி) எனும் வரி பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பரணவிதானையின் கருத்துப்படி மேல் ஆட்சி எனும் தமிழ்ச் சொல்லிலிருந்து அது மறுவி வந்ததாகும். இது அக்காலத்தில் இந்திய அரசர்களால் விவசாயிகளிடமிருந்து பெறப்பட்ட தானிய வரிக்கு சமனாகும். இது சாதாரண வரிக்கு மேலதிகமாகப் பெறப்பட்டதாகும் என அவர் கருதுகிறார். இக்காலத்தைச் சேர்ந்த சில கல்வெட்டுக்களில் விசேட வரிகள் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை அல்லது ஆறு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை காணிக்கையாக விவசாயிகளால் அரசுக்குச் செலுத்தப்பட்டது. ‘பிலிபத்’, ‘பிலிசால்’ எனும் இருவிதமான வரிகளும் கிராமங்களுக்கு உத்தியோகபூர்வமாக வருகை தரும் அரசு உத்தியோகத்தர்களுக்குக் கிராம விவசாயிகளால் அளிக்கப்பட்டதாக மிகிந்தலைத் தூண் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சேனைப்பயிர்ச் செய்கையிலிருந்து பெறப்படும் உழுந்து, பயறு, வெந்தயம் போன்ற தானியங்களின் ஒரு பகுதியையும் வரியாக அக்கால விவசாயிகள் செலுத்த வேண்டி இருந்தது. பொலன்னறுவை யுகத்தில் இந்த வரி ‘கெத்தி அட’ என அழைக்கப்பட்டது. சேனைப்பயிர்ச்செய்கையில் விளைச்சலில்

எவ்வளவை வரியாகக் கொடுத்தனர் எனக் கூறுவதற்கு சான்றுகள் இல்லை.

அநுராதபுர யுகத்தில் வீட்டுத்தோட்டங்களில் பயிரிடப்பட்டவைகளில் ஒரு பகுதியை அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டி இருந்தது என்பதனைக் கொண்டவட்டவனத் தூண் கல்வெட்டிலிருந்தும், மிகிந்தலைத் தூண் கல்வெட்டிலிருந்தும் அறியக் கூடியதாய் உள்ளது. கொட்டவட்டவனக் கல்வெட்டின்படி இந்த வரி அக்காலத்தில் 'இரய' என அழைக்கப்பட்டது மிகிந்தலைக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதற்கு அமைய அது விளைச்சலில் மூன்றில் ஒரு பங்கு என்பதை சரியாகக் கூறமுடியாது.

நீர்ப்பாசனம்

இலங்கையில் ஆரம்பக் குடியேற்றங்களை அமைத்த ஆரியரின் பிரதான தொழிலாக அமைந்தது விவசாயமாகும். விவசாயத்தின் பொருட்டு நீரை எளிதாகப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக அவர்கள் ஆறுகளை அண்மித்த இடங்களில் தமது குடியேற்றங்களை அமைத்துக் கொண்டனர். அவர்கள் இலங்கைக்கு வரும்போது அவர்களின் தாயகமான இந்தியாவில் மக்கள் விவசாயத்தின் பொருட்டு அணைகள் கட்டிக் கால்வாய்கள் மூலம் நீரைப் பெற்றுக்கொண்ட விதத்தினை அறிந்திருந்தனரென தம்பபட்டகதா, ஜாதகட்டகதா போன்றவற்றிலிருந்து அறியலாம். இந்த அறிவைப் பயன்படுத்தி அவர்கள் ஆரம்பத்தில் ஆற்று நீரையும் மழைநீரையும் விவசாயத்தின் பொருட்டுப் பயன்படுத்தினர். ஆற்று நீரைக் கொண்டு பயிர் செய்யப்பட்ட வயல்கள் 'நதி மாதிக்க' என்றும் மழையை நம்பிப் பயிர் செய்யப்பட்ட வயல்கள் தேவமாதிக்க எனவும் அழைக்கப்பட்டன.

ஆரியர்கள் குடியேறிய ஆரம்ப காலத்தில் அவர்களின் விவசாய நடவடிக்கைகளுக்கு ஆற்றுநீரும், மழைநீரும் போதுமானதாக இருந்த போதிலும், பிற்காலத்தில் மக்கள் அதிகரித்ததும், சில வருடங்களில் உரிய காலத்தில் மழை கிடைக்கப் பெறாமையும் குடியேற்றங்களை அண்மித்து இருந்த ஆறுகளில் பல கோடை காலங்களில் வற்றிப் போனமை போன்ற காரணங்களில் வரட்சியான காலங்களில் விவசாயத்திற்குத்

தேவையான நீரைப் பெறுதல் அவர்களுக்குப் பிரச்சினையாக இருந்தது. இதற்குத் தீர்வு காணும் பொருட்டு நாட்டில் அங்கும் இங்கும் காணப்பட்ட குளங்கள் போன்றவற்றுடன் சிறிய ஆறுகளை இணைத்து சிறு குளங்களை அமைத்தனர். இவ்வாறான கிராமியக் குளங்கள் கிறிஸ்துவுக்கு முன் 6 ஆம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டன. மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதற்கு அமைய விஜயனுடன் வந்த அநுராததகாமாவை அமைத்த அநுராத எனும் அமைச்சன் தனது குடியேற்றத்தில் இந்தக் குளத்தை அமைத்தான். அதற்கு ஒரு நூற்றாண்டின் பின்னர் அநுராதபுரத்தின் முதல் ஆட்சியாளனான பண்டுகாபயனால் ஐயவாவி (பசவக் குளம்), அபயவாவி, காமினிவாவி எனும் மூன்று குளங்கள் அநுராதபுரத்தில் அமைக்கப்பட்டதாக மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. பண்டுகாபயனின் பேரனான தேவநம்பியதீசன் (கி.மு 250 - 210), மகாநாம யுவராஜன் ஆகியோரால் கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டில் முறையே அநுராதபுர இராச்சியத்திலும் உருகுணையிலும் அமைக்கப்பட்ட வாடிகள் பலவற்றைப் பற்றியும் கால்வாய்கள் பற்றியும் வம்சக் கதைகளிலும் சமகாலக் கல்வெட்டுக்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தைச் சேர்ந்த துரதிஸ்ஸ வாவி, விகார வாவி, சுந்தரி வாவி, லிஹிய வசப வாவி, திகா வாவி என்பன உருகுணைப் பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்தவைகளாகும். சுமண வாவி, கலத்த வாவி, பெலவாவி என்பன அநுராதபுர இராச்சியத்தில் அமைந்திருந்தன. இக்காலத்திலேயே சத்தாதிச மன்னன் பதவியா உட்பட வேறு வாடிகளையும் அமைத்ததாகப் பூஜாவலியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் மல்வத்து ஓயா, தெதுறு ஓயா, கிரிந்தி ஓயா, மாணிக்க கங்கை, கல்லோயா என்பவற்றை அண்மித்தே குளங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

கி.மு முதலாம் நூற்றாண்டில் நீர்ப்பாசன செயற்பாடு நாட்டின் எல்லாப் பகுதியிலும் வியாபித்திருந்ததாக சமகால கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அறியக்கூடியதாக இருந்தது. இக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட மூன்று குளங்களையும் ஒரு கால்வாயையும் பற்றியே வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள போதிலும், அக்காலத்தில் இருந்த பல குளங்கள் பற்றியும் சில கால்வாய்கள் பற்றியும் அக்காலக் கல்வெட்டுக்களில் இருந்து அறியலாம். மகாவலி கங்கைக்கு அணித்தாயுள்ள மின்வில எனுமிடத்தில்

கிடைத்த கல்வெட்டில் அங்கு அமைந்திருந்த கால்வாய் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்தக் கால்வாய் மகாவலி கங்கையை மறித்து அணை கட்டியதன் மூலம் அமைக்கப்பட்டது. வம்சக்கதைகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் கூறப்படும் விபரங்களிலிருந்து முக்கியமான இரு விடயங்கள் தெளிவாகிறது. இவற்றில் ஒன்று கி.மு 6 ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஆரம்பித்த நீர்ப்பாசன முறை கி.மு 1 ஆம் நூற்றாண்டாகும் போது வேகமாக வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. அடுத்ததாக அந்த நூற்றாண்டில் மகாவலிகங்கை போன்ற பெரிய ஆறுகளை மறித்து அணைகட்டிக் கால்வாய் அமைத்து அதன் மூலம் தூரத்திலுள்ள இடங்களுக்கு நீரைக் கொண்டு செல்லும் அளவிற்கு இந்நாட்டு மக்கள் தொழினுட்ப அறிவைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

இக்காலகட்டத்தில் அவர்கள் நீர்ப்பாசனத்திட்டத்தை இரு முறைகளில் முன்னெடுத்துச் சென்றனர். அதில் ஒரு முறையானது சிறு ஆறுகள், கிளை ஆறுகள் என்பவற்றை மறித்து கல்லால் அணைக்கட்டுவதன் மூலம் அல்லது களிமண், கம்பு அல்லது இலைகள் என்பவற்றைக் கொண்டு தற்காலிக அணை கட்டித் திருப்பப்பட்ட நீரைக் கால்வாய் மூலம் தூரத்திலுள்ள வயல்களுக்குக் கொண்டு செல்வதாகும்.

அக்காலத்தில் தற்காலிக அணை கட்டும் பொருட்டு மண், இலை, கல், களிமண் என்பன பயன்பட்டதாக திகனிகாய டிக்காவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அன்று பின்பற்றப்பட்ட நீர்ப்பாசன முறையின் இரண்டாவதாக இருப்பது குளங்களிலிருந்து தாழ்வாக அமைந்துள்ள வயல்களுக்கு கால்வாய் வழியாக நீர் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. சங்குத்த நிகாய அட்டகதாவில் அக்காலத்தில் இது செயற்பட்டமை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

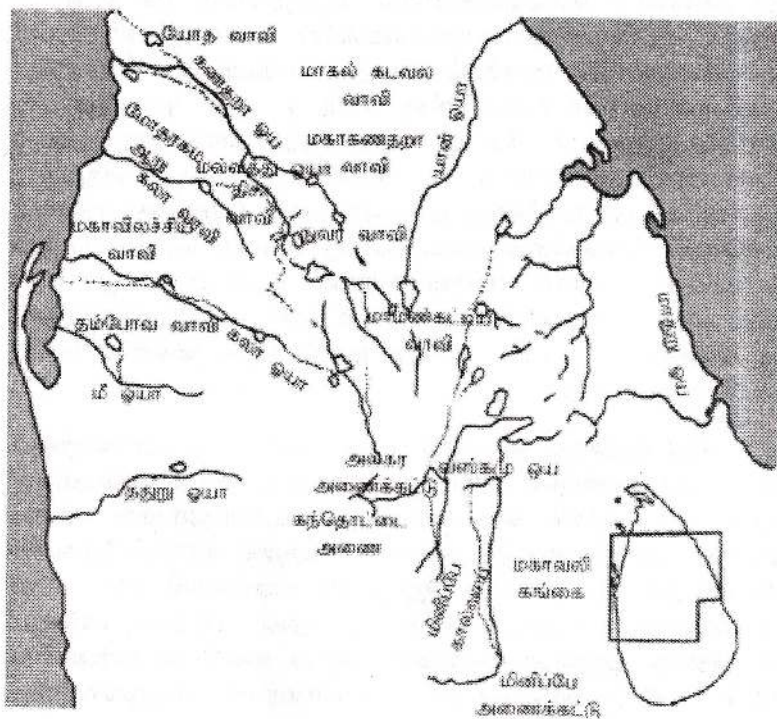
கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டளவு வரை இந்நாட்டில் சிறியளவிலான கிராமியக் குளங்களே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றில் சில குளங்கள் அரசினாலும் சில குளங்கள் தனிப்பட்ட நபர்களாலும் அமைக்கப்பட்டன. அரசாங்கத்தால் அமைக்கப்பட்ட குளங்கள் பற்றியே வம்சக் கதைகளில் கூறப்படுகிறது. தனிப்பட்டவர்களால் அமைக்கப்பட்ட குளங்கள் பற்றி நாம் சமகாலக் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் அறிகிறோம். அவ்வாறான நபர்கள் கல்வெட்டில்

விபிஹமிக்க அல்லது 'வலிஹமிக்க' (குள உரிமையாளன்) என அறிமுகமாகின்றனர்.

கிராமியக் குளங்களை விடப் பன்மடங்கு அளவில் பெரிதான குளங்கள் கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டன. மக்கள் தொகை அதிகரித்ததால் அதிகளவில் உணவு உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டமையும் நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்படாமையைத் தடுப்பது மன்னரின் கடமை என்பதாலும் மன்னர்கள் பாரிய குளங்களை அமைத்தனர். ஆமண்ட காமினி அபயனால் (22 - 31) தக்கண தேசத்தில் அமைக்கப்பட்ட மஹாகாமெண்ட வாவியும் இளநாகனால் (35 - 44) உருகுணையில் அமைக்கப்பட்ட தீசவாவி, துரதீச வாவி என்பனவும் சந்தமுகுனு மன்னனால் (44 - 52) அநுராதபுரத்திற்கு அண்மையில் அமைக்கப்பட்ட மணிகாரகாம வாவியும் கி.பி 1 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையாகும். உருகுணைத் தீச வாவியும் துரதீச வாவியும் திஸ்ஸமகாராமையில் அமைந்துள்ள பெரிய வாவிகளான தீச வாவியும் யோத வாவியும் என முறையே அடையாளம் காட்டப்பட்டுள்ள கி.பி 1 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியைச் சேர்ந்த அனைத்து வாவிகளும் வசப மன்னனால் அமைக்கப்பட்டன. அவனால் மயெந்தி ராஜூப்பல கொலம்பகாமம் மணிக்கவட்டி மகராமெந்தி கேஹால முதலான பதினொரு குளங்களும் அலக போன்ற பன்னிரு கால்வாய்களும் அமைக்கப்பட்டதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தில் தாதுசேன மன்னனால் (459 - 477) பெருப்பித்து அமைக்கப்பட்ட கலா - பளலு வாவி இந்த மன்னனாலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டிற்கும் மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட சில குளங்களின் பெயர்கள் மாத்திரமே வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவை தவிரந்த நூற்றி ஐம்பது குளங்கள் பற்றிக் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. முதலாம் ஜெட்ட தீச மன்னனால் (266 - 276) அமைக்கப்பட்ட ஹெலுக்கமு, மாடபு, தெமட, பிசத்னா, வடுகமு, பமுணுகமு முதலான ஆறு வாவிகளும் மகாசேன மன்னனால் (276 - 303) அமைக்கப்பட்ட மின்னேரியா ஹுருல்லகான, மாமினியாவ, கோகவாத, மொனர, பரக்க, கும்பாலக்க வாஹக்க, ரத்மல்கட திஹவ, வெலன்லிட்டிய, மாகல்ல, சீருவ,

மஹாதாரகல்ல, களுபஹண ஆகிய குளங்களும் தலவத் கால்வாயும் இக்காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகும். இந்தக் குளங்களில் பெரியதாகக் கருதப்படுவது ஹெக்டேயர் 1915 (4670 ஏக்கர்) அளவு பிரதேசத்தில் பரந்திருந்த மின்னேரியாக் குளமாகும். இந்தக் குளம் கட்டப்பட்டதுடன் பாரிய குளங்கள் கட்டுதல் ஆரம்பமானதாகக் கருதப்படுகிறது. மின்னேரியாக் குளத்தைக் கட்டியாதாலேயே மகாசேனன் “மின்னேரியா தெய்வம்” என அழைக்கப்படுகிறான். இந்தக் குளம் தற்போது ஹெக்டேயர் 1640 (1000 ஏக்கர்) அளவிலான நிலத்தின் பயிர்ச் செய்கைக்கு நீரை வழங்குகின்றது. பூஜாவலியில் குறிப்பிடு வதற்கு அமைய மின்னேரியாக் குளத்தைப் போன்றே பாரிய குளமான கவுடுலு வாவினையும் மகாசேனனே அமைத்துள்ளான்.

அனுராதபுரக்கால நீர்ப்பாசனம்

கி.பி 3 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆரம்பமான பாரிய குளங்களும் நீண்ட கால்வாய்களும் அமைக்கும் முறை அதற்குப் பிற்பட்ட சில நூற்றாண்டுகளில் மேலும் விரிவடைந்த விதம் பற்றி அந்த யுகத்தில் ஆட்சி செய்த முதலாம் உபதீசன், தாதுசேனன், 2 ஆம் மொகலாலன், 2 ஆம் அக்போ ஆகிய மன்னர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நீர்ப்பாசனப் பணிகள் மூலம் அறியலாம். 1 ஆம் உபதீசனால் அமைக்கப்பட்ட தோப்பா வாவியும் ஆறு முக்கிய குளங்களும் தாதசேனனால் அமைக்கப்பட்ட கலா - பலலு வாவியும் முக்கிய 18 குளங்களும் 87 கிலோமீற்றர் (54 மைல்) நீளமுள்ள ஐயகங்கை எனும் பாரிய வாவியும் 2 ஆம் மொகலாலனால் அமைக்கப்பட்ட பத்பஹன வாவி (நாச்சத்துவ வாவி) பதவியா, கிரிதலே எனும் கால்வாய்களும் 2 ஆம் அக்போ மன்னனால் அமைக்கப்பட்ட ஐயகங்கை கலா - பளலு வாவியில் ஆரம்பமாகியது. அது 87 கிலோ மீற்றர் வரை சென்று அநுராதபுரத்தில் தீச வாவியில் முடிவடைகிறது.

கி.பி 3 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 7 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் அமைக்கப்பட்ட பாரிய குளங்களின் எண்ணிக்கை 35 ஆகும். அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிக் காலத்திலிருந்து மிகப்பெரிய குளங்கள் பன்னிரெண்டிற்கும் மேற்பட்டவை அமைக்கப்பட்டன. மின்னேரியா, கிரிதலே, கவுடுலு, கஹதலா (கந்தளாய்) ஆகிய குளங்கள் மகாவலி கங்கையையும் அதன் கிளை நதிகளையும் அண்மித்தே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பம்பந்தக் கால்வாய், மினிப்பே கால்வாய், தலவத்துக் கால்வாய் ஹத்தொட்டை அணைக்கட்டு முதலான முக்கிய கால்வாய்களும் இக்காலப்பகுதியிலேயே அமைக்கப்பட்டன. பம்பந்தக் கால்வாய், மினிப்பே கால்வாய், ஹத்தொட்டை அணைக்கட்டு முதலான முக்கிய கால்வாய்களும் இக்காலப்பகுதியிலேயே அமைக்கப்பட்டன. இந்தக் கால்வாய்கள் அனைத்தும் மகாவலி கங்கையிலோ அதன் கிளைகளிலோ ஆரம்பமாகியுள்ளன. இக்காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட பாரிய குளங்கள் ஆற்றங்கரையின் அருகில் அமைந்துள்ள பாறை அல்லது இரு குன்றுகளை இணைத்து அணைகள் கட்டியே அமைக்கப்பட்டன. ஆற்றிலிருந்து பாய்ந்து வரும் நீரினாலும் மழையிலிருந்து பெறப்படும் நீரினாலும் கலிங்கற்றொட்டி எனப்படும் மடைக்கதவின் மூலம் நீரை அகற்றி

முதலில் ஆற்றுநீரைப் பெரிய கால்வாய்யூடாக சிறிய கால்வாய்கள் மூலம் வயல்களுக்கு நீரை அனுப்புவதற்கான வழிமுறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சில சந்தர்ப்பங்களில் குளத்தை விடக் கீழ்மட்டத்தில் அமைந்திருந்த சிறு குளங்களுக்கும் கால்வாய்கள் மூலம் நீர் வழங்கப்பட்டன. பழைய நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர்களின் உயர் நிர்மாணமான கலிங்கற்றொட்டியானது குளத்தில் இருந்து நீரை வெளியே அகற்றும் போது குளக்கட்டு பாதிக்கப் படாமலிருக்கவே அமைக்கப்பட்டது. பாரிய நீர்ப்பாசனத் துறையில் மக்கள் எவ்வளவு உயர் நிலையில் இருந்தனர் என்றும், திட்டமிடல், நிர்மாணித்தல் போன்றவற்றில் ஆச்சரியமடையத்தக்க விதத்தில் சிறப்புற்றிருந்தனர் என்பதனையும் இதன் மூலம் அறியலாம்.

கி.பி 3 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 7 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் தற்காலத்தில் பாழடைந்து காணப்படும் குளங்களும் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் காணப்படுகிறது. அவைகள் யாரால், எப்போது அமைக்கப்பட்டது என்பதற்கான சான்றுகள் இல்லை. புத்தளம் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள தம்போவாக்குளம், யான் ஓயாவிற்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள வாஹல்கடக்குளம், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள பாவக்குளம், வவுனியா மாவட்டத்திலுள்ள வவுனியாக் குளம், திருகோணமலை மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள அல்லைக்குளம், ஹரபணைக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள ஹெரிவிலக்குளம் ஆகியன இவற்றுள் அடங்கும். இவைகள் முன்னர் எவ்வாறு அழைக்கப்பட்டன என்று அறிந்தால் அது அமைக்கப்பட்ட காலங்களை அறியக்கூடியதாக இருக்கும்.

கி.பி முன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 7 ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தில் இந்நாட்டில் தோன்றிய நீர்ப்பாசனத்தின் அளவினைப் பார்க்கையில் அந்த யுகம் இலங்கையின் நீர்ப்பாசன வரலாற்றில் முதலாவது பொற்காலமாகக் கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த ஒளிமயமான யுகம் 2 ஆம் அக்போ மன்னனின் மரணத்துடன் முடிவுற்றது. இம்மன்னனின் மரணத்தின் பின் அறுபது ஆண்டுகளுக்குள் நாட்டில் ஏற்பட்ட உள்நாட்டுப் போர் என்பவற்றால் இங்கு புதிதாக நீர்ப்பாசனம் எதுவும் தோன்றவில்லை. அதுமட்டு மன்றி அதுவரை நிலவிய நீர்ப்பாசனமும் கவனிப்பாரற்றுப் போயின.

7 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மானவர்மன் (684 - 718) அநுராதபுர அரசனான பின்னர் நாட்டில் மீண்டும் அமைதி ஏற்பட்ட பொழுதிலும் அவனால் புதிய நீர்ப்பாசனத்திட்டங்கள் சிலவற்றை புனரத்தாரணம் செய்தான். மானவர்மனின் பின்னர் பத்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை நாட்டில் அமைதி நிலவிய போதிலும் அந்த நீண்டகாலப் பகுதியில் நீர்ப்பாசன நடவடிக்கைகள் சிலவே மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன் பின்னர் நீர்ப்பாசனத்துறையின் புதிய யுகம் பொலன்னறுவைக் காலத்தில் 1 ஆம் பராக்கிரமபாகுவின் காலத்தில் ஆரம்பமாகியது.

நீர்ப்பாசனத்துறை தொடர்பான உத்தியோகத்தர்கள்

இலங்கையின் பழைய நீர்ப்பாசன செயற்பாடுகளை நோக்குமிடத்து இந்நாட்டு மக்கள் இது தொடர்பாகப் பரந்த அறிவுடையவர்களாக இருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது. குளங்கள், அணைகள், கால்வாய்கள் என்பவற்றை அமைக்கும் பொருட்டு அது தொடர்பான விசேட நிபுணர்களும் இவைகளை ஒழுங்காக மேற்பார்வை செய்வதற்கான நிர்வாக உத்தியோகத்தர்களும் இருந்தனர். எனினும் அவர்கள் பற்றிய அதிகமான தகவல்களை வம்சக் கதைகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலிலுமிருந்து பெற முடியாதுள்ளது. தம்புளையில் கிடைத்த குகைக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் 'அனானிக்க திச' கேகாலை மாவட்டத்தில் மாபிட்டி விகாரையில் கிடைத்த குகைக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் அடித்தய உதர என்பன நீர்ப்பாசனம் தொடர்பான இரு அதிகாரிகள் என பரணவிதான குறிப்பிடுகிறார். 'அனானிக்க' எனப்படுபவர் நீர்ப்பாசனத்துறை பொறியியலாளரெனவும் 'ஆடிக்கய' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது கால்வாய்க்குப் பொறுப்பாக செயலாற்றிய உத்தியோகத்தர் எனவும் அவர் கூறுகிறார். மிகிந்தலையில் கிடைத்த 2 ஆம் சேனனின் (853 - 887) காலக் கல்வெட்டொன்றில் வெவ்ஐரும் என்ற உத்தியோகத்தர் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. இந்தப் பெயரிலிருந்து அவர் நீர்ப்பாசனம் தொடர்பான அதிகாரமுடைய உத்தியோகத்தர் எனத் தெரிகிறது. 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அத்தானி தூண்கல்வெட்டில் கூறப்படும் 'பியோவாதாரவன்னன்' எனப்படும் உத்தியோகத்தர்கள் நீர்ப்பாசனம் தொடர்பான பரிசோதகர்கள் என எச்.டபிள்யு. கொட்ரின்டன் குறிப்பிடுகிறார்.

10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தூண்கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றில் 'தலா அரக்க' 'தலா அரக்க வேதரும்' எனப்படும் இருவிதமான உத்தியோகத்தார்கள் பற்றிக் கூறுப்படுகிறது. இதில் வரும் அரக் என்பது பாதுகாப்பு எனப் பொருள் கொள்ளலாம். அதன்படி 'தலா அரக்க வெதரும்' என்ற பெயரில் அறிமுகமாகும் உத்தியோக பூர்வமான பெயர் நீரைப் பாதுகாத்தல் தொடர்பான அதிகாரமுடைய பதவி எனக் கொள்ளலாம்.

தண்ணீர் வரி

'நீரும் நிலமும் அரசனுக்கு சொந்தமானது' என்ற சித்தாந்தத்தின் படி அநுராதபுர யுகத்தின் ஆரம்பமுதலே விவசாயத்தின் பொருட்டுக் குளங்களிலிருந்தும் கால்வாய்களிலிருந்தும் நீரைப் பெறும் விவசாயிகள் அதற்கான வரியை அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டியிருந்தது என்பதனை அந்த யுகத்தைச் சேர்ந்த வம்சக் கதைகளிலிருந்தும் கல்வெட்டுக்களிலிருந்தும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. மகாவம்சம் இந்த நீர் வரியை 'உதக்க பாக' எனும் தக பாக என்று அறிமுகம் செய்துள்ளது. எமது அரசர்கள் பயன்படுத்திய கௌடில்லியரின் அர்த்த சாஸ்த்திரத்திலும் இந்த வரி அவ்வாறே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கி.பி முதலாம், 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கிடையேயான காலத்தில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் நீர் வரி இதற்கு சமமான கருத்தைத் தரும் உதக பதி அல்லது தக பகக் க எனும் சொல்லால் குறிப்பிடப்படுகிறது. நீர் வரி அனைத்து விவசாய நடவடிக்கையிலும் அறவிடப்பட்டதாக சித்துல்பவ்வ என்ற இடத்தில் கிடைத்த முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இரு பாறைக் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. எனினும் அக்காலத்தில் இவை பணமாகாவா அல்லது விளைச்சலாகவா செலுத்தப்பட்டது என்பது தெளிவில்லை. அவ்வாறே அது விகிதாசார முறையில் செலுத்தப்பட்டதா என்பதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனினும் அக்காலத்தில் நீர்வரி தொடர்பாக இந்தியாவில் பின்பற்றப்பட்ட முறையே இங்கும் பின்பற்றப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ணக்கூடியதாக உள்ளது. அதாவது அக்காலத்தில் இந்தியாவில் நீர்வரி அறவிட்ட முறை தொடர்பாகக் கௌடில்லியரின் அர்த்தசாஸ்த்திரத்தின் படி கைகளால் நீர் இறைத்து விவசாயம் செய்வோர் விளைச்சலில் முன்றிலொரு

பகுதியை அல்லது நான்கில் ஒரு பகுதியை நீர் வரியாக அரசுக்குச் செலுத்த வேண்டும் என்பதாகும். இந்த விளக்கத்தின் படி குளங்கள், ஆறுகள், தடாகம், ஏரி, கால்வாய், அணை போன்ற எந்த நீர்நிலைகளிலிருந்தும் விவசாயத்தின் பொருட்டு நீரைப் பெற்றால் அதன் பொருட்டு அரசாங்கத்திற்கு வரி செலுத்த வேண்டும் என்பதாகும்.

அநுராதபுர யுகத்தின் ஆரம்பகாலக் கல்வெட்டுக்களில் ‘மதெர மஜிபக’ ‘மதர மஜிவகபதி’ எனப்படும் நீர்வரி பற்றிக் கூறப்படுகிறது. இந்த சொல் உபயோகிக் கப்பட்டுள்ள அனைத்துக் கல்வெட்டுக்களிலும் அந்த சொல்லிற்கு முன் குளமொன்றின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் இந்த வரி குளத்துடன் சம்பந்தப்பட்டதெனக் கூறலாம். ‘மாதர’ எனும் மாதிரா என்பது சிறு கால்வாய் வழியாகும். எனவே இது குளங்களால் சூழப்பட்ட சிறு கால்வாயுடன் தொடர்புடைய நீர் வரியாகும். மஜிபக என்பது நடுஅரை எனும் நடுப்பகுதி என்ற கருத்துடையதாகும். அதன்படி மெதெர மஜிபக என்பது குளத்திற்கும் வயலுக்கும் இடைப்பட்ட சிறு கால்வாய் வழிகளிலிருந்து பெறப்படும் நீருக்காக அறவிடப்பட்ட வரியாகும். 1 ஆம் சிறிநாகனின் (195 - 214) பெரியகடு விகாரைப் பாறைக் கல்வெட்டின்படி மாதிராவிலிருந்து பெறப்பட்ட நீரினால் பயிரிடப்பட்ட வயல்களின் விளைச்சலில் மூன்றிலொரு பகுதி நீர் வரியாக அறவிடப்பட்டுள்ளது. குளத்திலிருந்து பெறப்படும் நீரில் விவசாயம் செய்வோரிடமிருந்து அறவிடப்படும் இந்த வரியானது கௌடில்லியரின் அர்த்தசாஸ்திரத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள வரிக்கு சமனாகும்.

கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் ‘தகபதி, ‘மதெர மஜிபக’ எனும் சொல் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்படவில்லை. அதன் பின்னர் வரி என்பதற்கு ‘தியபெதும்’ என்ற சொல் பாவிக்கப் பட்டதாக சிலர் கருதுகின்றனர். எனினும் 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஈரிமின்னியாவப் பொறிப்பிலும் 4 ஆம் மகிந்த மன்னனின் காலத்தைச் சேர்ந்த பொலன்னறுவை அரச மாளிகைத் தூண் கல்வெட்டிற்கு அமையவும் ‘திய பெதும்’ என்பது வரி அல்ல என்றும் அது வயல்களின் பொருட்டு பிரித்துக் கொள்ளப்பட்ட நீர்ப்பகுதியாகும் எனக் கொள்ளலாம். கால்வாய்களிலிருந்து நீரைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு விவசாயிகளுக்கு இருந்த உரிமை கண்டிக்

காலத்தில் நீர் வரி என்றே அறிமுகமானது. அநுராதபுரத்தின் இறுதிப்பகுதியில் நீர் வரியின் பொருட்டு பிசபுருவத எனும் சொல் பாவிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பொறிப்புக்களில் இந்த இரண்டு சொற்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே இது பொலன்னறுவை யுகத்தில் நிஸ் ஸங் கமல் லனின் கல் வெட்டுக்கள் பலவற்றிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முன்னர் குறிப்பிட்ட மதேர மஹமக் பசுருவத என்பதற்கு மீன்களுக்காக அறவிடப்பட்ட வரி என பரணவிதாண அவர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்.

அநுராதபுர யுகத்தில் தனிப்பட்ட குளங்களையுடையோர் பலர் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. அவர்களுக்குச் சொந்தமான குளங்களில் நீரைப் பெற்ற விவசாயிகளிடமிருந்து அதற்கென அவர்களால் நீர்வரியை வசூலிக்க கூடுமானதாக இருந்தது. எனினும் தத்தமது குளங்களில் நீரை விநியோகித்து பெறப்பட்ட வருமானத்தின் ஒரு பகுதியை அரசுக்கு அவர்கள் செலுத்த வேண்டி இருந்தது. அந்த வரி ‘போஜக்கபதி’ எனப்பட்டது.

வர்த்தகம்

அநுராதபுர யுகத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் இந்நாட்டு மக்கள் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதற்கு சான்றுகள் உள்ளன.

உள்நாட்டு வர்த்தகம்

பாகியனின் குறிப்பின்படி குடியேற்றங்களை அமைத்த மக்கள் இங்கு வர்த்தகர்களாகவே வந்துள்ளனர். ஆதலால் வர்த்தகம் அவர்களுக்குப் புதிய தொழில் அல்ல. விஜயனுடன் வருகை தந்த அமைச்சன் உபதீசனால் அமைக்கப்பட்ட உபதீசகாமத்தில் தனித்தனியே அமைக்கப்பட்ட உள்ளூர்க் கடைகள் இருந்ததாகவும் விஜயனால் அமைக்கப்பட்ட தம்மன்னாவிலும் வர்த்தக சந்தை ஒன்று இருந்ததாகவும் தீபவம்சம் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. கிறிஸ்துவுக்கு முந்திய யுகத்தில் மக்களுக்குக் குளங்களை வழங்கியவர்களில் “வணிஜ வாபர” எனப்படும் வர்த்தகர்கள் பலர் இருந்ததாக இலங்கையில் பல்வேறு

பிரதேசங்களிலிருந்து கிடைத்துள்ள குகைக் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. சங்கமித்தையுடன் வந்த பல்வேறு குலத்தவர்களில் வர்த்தகப் பிரிவைச் சேர்ந்த குடும்பங்கள் பல இருந்ததாக மகா போதி வம்சத்தின் விவரணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. வலகம்பா மன்னனின் காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் வாழ்ந்த செல்வந்த குடும்பம் ஒன்றைப்பற்றி சிறுவதத்துப்பகரணையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அநுராதபுர யுகத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே வர்த்தகம் இந்நாட்டு மக்களின் முக்கிய தொழிலாக இருந்தமையும் வர்த்தகர் என்ற குலம் தனியே இருந்ததையும் இந்த விபரங்களின் மூலம் அறியலாம்.

இந்த யுகத்தில் பொதுவாக எல்லா நகரங்களிலும் வர்த்தக நிலையங்கள் இருந்ததென்றும் அந்த நகரங்களில் நுழைவாயிலுக்கு அண்மையில் நகருக்கு வெளியே வர்த்தக சந்தை அல்லது வர்த்தகக் கிராமம் அமைந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது. கி.மு 2 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அநுராதபுர நகரத்திலுள்ள வாசனைத்திரவியங்கள் விற்கப்பட்ட வர்த்தக நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததாக மகாவம்சத்திலும் பாகியனின் யாத்திரை அறிக்கையிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மகாமையிலிருந்து அநுராதபுரத்திற்குச் சென்ற சுரநிமல என்ற மாமல்லன் அநுராதபுரத்தில் இருந்த வர்த்தக நிலையத்தில் வாசனைத்திரவியங்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்கினான். கி.பி 4 ஆம், 5 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அநுராதபுரத்தின் முக்கிய நுழைவாயில்கள் நான்கிற்கு அண்மையில் நியம்கம் எனப்பட்ட நிகமஸ்தான என்ற வர்த்தக நகர் அமைந்திருந்ததாக சமகாலக் கல்வெட்டுக்கள் சிலவற்றிலிருந்து தெரிகிறது. ஜாதக அட்டுவ கெட்டபதயவில் நிகமகாம என்பதற்கு கடைவீதி (அங்காடி) களையுடைய பெரிய ஊர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பரணவிதான அவர்களின் விளக்கத்தின்படி நியம்கம் எனும் நிகமஸ்தான என்ற சொல் இந்த யுகத்தில் வர்த்தகப் பிரிவுகளை அறிமுகம் செய்வதற்கும் உபயோகிக்கப்பட்டது அநுராதபுர யுகத்தின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்த குகைக் கல்வெட்டுக்களில் 'புக', 'கண' எனும் சொற்கள் உபயோகித்ததை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. இச்சொற்கள் பல்வேறு பிரிவுகளை அறிமுகப்படுத்தவே பாவிக்கப்பட்டன. விஜயனுக்கும்

அவனது குழுவினருக்கும் விவாகத்தின் பொருட்டு தென்னிந்தியா
 விலுள்ள மதுராபுரியிலிருந்து வந்த அரச குமாரிகளுடன்
 எட்டுவகை குலத்தைச் சேர்ந்த ஆயிரம் குடும்பங்கள் வந்ததாகவும்
 சங்கமித்தை இங்கு வரும்போது அவளுடன் பல்வேறு குலத்தைச்
 சேர்ந்த ஏராளமான குடும்பங்கள் இங்கு வந்ததாகவும் மகாவம்சம்
 கூறுகின்றது. இதன்படி வர்த்தகப் பிரிவின் ஆரம்பம் கி.மு 5
 ஆம் நூற்றாண்டு வரை நீண்டு செல்வதென்பது தெளிவாகிறது.
 1 ஆம் உதயனின் காலத்தைச் சேர்ந்த பதுளைத் தூண்
 கல்வெட்டில் கூறப்படும் வணிகிராம எனும் சொல்லும் வர்த்தகப்
 பிரிவு தொடர்பாகப் பாவிக்கப்பட்டதாகப் பரணவிதாண விளக்க
 மளிக்கிறார். அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதியிலும் இவ்வாறான
 வர்த்தகப் பிரிவு இருந்தமைக்கு இது முக்கிய சான்றாகும்.

அத்தியாயம் - 8

அநுராதபுரக்கால சமூகப் பண்பாட்டுப் பரம்பல்

(அ) இலங்கை சமுதாயம்

இலங்கையில் ஆரியக் குடியிருப்புக்கள் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர், இயக்கர், நாகர் போன்றோர் இங்கு வாழ்ந்ததாக மூலாதாரத்தில் கூறப்படுகின்ற போதிலும் அவர்களது சமூகம் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்குப் போதிய தகவல்கள் கிடைத்தல். எனவே நாட்டின் சமூக வரலாற்றைப் பற்றிய அத்தியாயத்தை ஆரியரது குடியேற்றங்கள் அமைக்கப்பட்டது முதற்கொண்டே ஆரம்பிக்க வேண்டியுள்ளது. ஆரியக் குடியேற்றங்கள் முதன் முதல் நாட்டின் வடமேற்குப் பகுதியிலேயே ஆரம்பமானது. இதன் பின்னர் வட இந்தியாவின் வேறு பிரதேசங்களிலிருந்து ஆரியர்கள் இங்கு வந்து குடியேற்றங்களை அமைத்தனர். இவர்கள் இந்தியாவுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தனர். இக் காரணங்களால் அநுராதபுர யுகத்தின் முன்னரைப் பகுதியில் இந்திய சமூக அமைப்பு நிச்சயமாக இங்கு தாக்கத்தை விளைவித்தது. நாட்டின் குடியேற்றவாசிகளின் செல்வாக்கினாலோ, தென்னிந்திய செல்வாக்கினாலோ அல்லது வேறு காரணங்களாலோ இந்த சமூக அமைப்பு படிப்படியாக மாற்றத்துக்குள்ளானது. அத்தோடு இந்தியாவில் காணப்பட்ட குலபேதம் இலங்கையில் வேருன்றிய முறை மூலாதாரங்களை ஆராயும் போது தெரிய வருகிறது. மேலும் இந்தியாவில் இல்லாதிருந்த சமூக நெகிழுந்தன்மை இங்கு நிலவியது.

இந்திய சமூகம் வர்ணாச்சிரமத்தை மையமாகக் கொண்டதாக விளங்கியது. வர்ணம் என்பது பிராமணர், சத்திரியர், வைஷ்யர், சூத்திரர் என்ற பிரிவுகளாகும். ஆசிரம முறைகள் எனப்பட்டது வாழ்க்கையை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்து அதற்கமைய வாழ்வதாகும். பிரம்மச்சரியம், கிருகஸ்தம்,

வானப்பிரஸ்தம், சந்தியாசம் என்பனவே அவைகளாகும். மாணவப் பருவத்தில் (பிரம்மச்சாரியம்) சாத்திரங்களைக் கற்றலும் வாலிபப் பருவத்தில் (கிருகஸ்தம்) மணமுடித்து குழந்தைகளைப் பெற்று சுகபோகங்களை அநுபவித்தலும் முதிர் பருவத்தில் (வானப்பிரஸ்தம்) தவம், தியான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளலும், இறுதிக்காலத்தில் (சந்தியாசம்) உலகியலை முற்றும் துறந்து, மறுவுலக வாழ்வுக்குத் தம்மைத் தயார் செய்தலும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

விஜயனுடன் இலங்கைக்கு வந்தவர்களில் பிராமணன் ஒருவனும் இருந்தான். உபதீசன் என்ற அவன் உபதீசகாமாவை அமைத்து அங்கு வாழ்ந்ததுடன், விஜயனின் மரணத்தின் பின்னர் சிறிது காலம் ஆட்சியும் செய்தான். பிராமணர்களுக்கு இந்தியாவில் விசேட செல்வாக்கு இருந்தது. அவர்கள் சமுதாயத்தில் உயர் இடங்களைப் பெற்றதுடன், அரசனின் ஆலோசகராகவும் செயற்பட்டனர். இலங்கையிலும் அரசனின் ஆலோசகர்களாகப் பிராமணர்கள் இருந்ததாக மூலாதாரங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. பண்டுகாபய மன்னனின் ஆசிரியராக விளங்கியது பண்டுல எனும் பிராமணனாவான். பண்டுகாபயன் அநுராதபுர அரசை அமைத்து நகரை நிர்மாணித்த போது பிராமணர்களுக்கும் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கினான். தேவநம்பியதீசன் அசோக மன்னனிடம் அனுப்பிய தூதுக்குழுவில் பிராமணன் இடம் பெற்றான். திவக்க எனும் பிராமணன் போதிமர நாட்டுகை வைபவத்தில் பங்கேற்றான். அக்காலத்தில் வியவாச எனும் முக்கியமான பிராமணன் ஒருவன் இருந்தான். கவந்தீசன் மன்னனுக்கும் புரோகிதர்களாகப் பிராமணர்கள் இருந்தனர். துட்டகைமுனுவின் நண்பனான குண்டல என்பவன் துவாரமண்டலத்தில் (மிகிந்தலைக்கு அண்மையில்) இருந்தான்.

இதன்படி புத்தசமயம் இலங்கைக்கு அறிமுகமாகுமுன்னரும் அறிமுகமான சிறிது காலத்தின் பின்னரும் பிராமணர்கள் சிறந்த இடத்தில் இருந்தமை தெளிவாகிறது. எனினும் இந்நிலை படிப்படியே குறைந்து சென்றதுடன் பௌத்த பிக்குகள் அவ்விடத்திற்கு வந்தனர். இதனால் சில பிராமணர்கள் புத்தசமயத்தைத் தழுவினர். சிலர் கடுமையான நடவடிக்கையில் இறங்கிக் கிளர்ச்சி செய்தனர். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக வலகம்பா மன்னனின் ஆட்சிக்காலத்தில் நடைபெற்ற சம்பவம் விளங்குகிறது.

வலகம்பா அரசனாகி ஐந்து மாதங்கள் முடிவுற்றதும் நகுல நகரில் தீசன் எனும் பிராமணன் கிளர்ச்சி செய்தான். சிலவேளை அவனுக்கு உள்நாட்டவரின் உதவியும் கிடைத்திருக்கலாம். அரசன் ஆட்சியை இழந்தான். மீண்டும் ஆட்சியுரிமை பெற்ற போது அரசன் பிராமணர்களின் அதிகாரத்தைச் சீர்குலைத்ததில் வியப்பில்லை. அன்றுமுதல் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி வரையில் பிராமணர்கள் பற்றி மிகக் குறைவாகவே கூறப்படுகின்றது. 3ஆம் காசியப்பன் கி.பி. 724 - 730 பொதுநிலையினர், பிக்குகள், பிராமணர் ஆகியோர் தமக்கு ஏற்றவிதத்தில் வாழ்வதற்கு ஊக்கமளித்ததாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சுருக்கக்கூறின் ஒவ்வொருவரும் தமது சமய நம்பிக்கையின் படி வாழ்வதற்கு சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட்டது. இவை தவிர 2 ஆம் மகிந்தன் கி.பி. 777 - 797, 1 ஆம் சேனன் கி.பி 833 - 853 2 ஆம் சேனன் கி.பி 853 - 887 போன்ற மன்னர்கள் பிராமணர்களுக்கு அனுசரணை காட்டினர். இரண்டாம் சேனன், பிராமணர்களுக்கு (ஆயிரம் பேருக்கு) ஏராளமான செல்வத்தை வழங்கியதாக மகாவம்சம் கூறுகிறது. 2 ஆம் சேனன் மதுரையை வெற்றி கொண்ட பின்னர் பாண்டியர்களுடன் கொண்ட நெருங்கிய உறவினால் இவ்வாறு பிராமணர்களுக்கு அனுசரணையாக இருந்திருக்கலாம் என எண்ணக்கூடியதாக உள்ளது. மானவர்மன் அரசனான பின்னரும் பிராமணர்களுக்கு இந்த நிலையே இருந்ததாகத் தெரிகிறது. மானவர்மன் பல்லவர்களின் உதவியுடன் அரசைப் பெற்ற பின்னர் அந்தப் பரம்பரையின் மன்னர்கள் தென்னிந்தியாவுடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருந்தமை இவ்வாறு பிராமணர்களின் எழுச்சிக்கு வழிகோலியது. அநுராதபுர யுகத்தில் காணப்பட்ட சைவ ஆலயங்கள், சிவலிங்கங்கள் என்பன பற்றிய இலக்கிய ஆதாரங்கள், தொல்பொருள் ஆதாரங்கள் என்பன ஓரளவேனும் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. பண்டுகாபய மன்னன் சொத்திசாலா, சிவகாசாலா எனும் இரு கட்டடங்களை அநுராதபுரத்தில் நிறுவியதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மகாவம்ச டீகாவில் சொத்திசாலா என்பதன் கருத்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இது பிராமணர்கள் வேதம் ஓதுவதற்குப் பயன்படுத்திய சாலை எனக் கூறப்படுகிறது. சிவகாசாலா என்பது சிவலிங்கம் வைக்கப்படும் இடம் என்று கூறப்படுகிறது. சமந்தாபாசாதிக்காவ சிவ வழிபாடு பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த இரு சொற்களிலும் முறையே வேதம்

ஓதும் தர்மசாலை, சிவன் ஆலயம் என்பவையே குறிப்பிடப்படுகின்றது என்று கூறலாம். இலிங்க வழிபாடு தொடர்பாக தொல்பொருள் ஆதாரங்கள் அநுராதபுரத்தில் கிடைத்துள்ளது. அநுராதபுர வடக்குப் பகுதியில் பத்திரக்காளியின் சிலை, இலிங்கம் என்பன கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகள் கட்டடங்களின் சிதைவுகளிலிருந்தே பெறப்பட்டன. எச்.சி.பீ பெல் என்பவர் இவைகள் தமிழ்க்கட்டடங்களின் எச்சங்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இவை அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பகுதியைச் சேர்ந்தவை என பேராசிரியர் பரணவிதான குறிப்படுகிறார். இங்கிருந்த திருக்கேதீஸ்வரம் பற்றி பெரிய புராணத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவ்வாறான ஆலயம் அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பகுதியில் திருகோணமலையில் இருந்ததாக மூலாதாரங்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது. அது கோணேஸ்வர ஆலயமாகும். பாலராமாயணம், அனர்கசாகவம் ஆகிய இரண்டு நூல்களிலும் சமந்த கூட அடிவாரத்தில் கோயில் ஒன்று இருந்ததாகக் கூறப்பட்ட போதிலும் அது தொடர்பான விளக்கம் எதுவும் இல்லை.

அநுராதபுர யுகத்தின் முற்பகுதியில் செனகம, நிலயனகர, துஷதரகம, பதககம, உபலிகம, அமனகம, சலிவய, பதச நகர் ஆகிய இடங்களில் பிராமணர்கள் குடியிருந்ததாகக் கல்வெட்டுகளின் மூலம் தெரிய வருகிறது. அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பகுதியில் தமிழர்கள் அநுராதபுரத்தில் வாழ்ந்ததாகவும் அவர்கள் இந்து ஆலயங்களுக்குப் பணம் வழங்கியதாகவும் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது. எடுத்துக்காட்டாக மேற்கூறப்பட்ட தமிழ்க்கட்டடங்களின் அழிவுச் சின்னங்களையுடைய பிரதேசத்திலிருந்து பெறப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றில் ஒரு பிரிவினரால் ஈழக்காசு எனப்படும் இலங்கைப் பணம் கோயிலுக்கு வழங்கப்பட்டது பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. அபயகிரி அகழ்வுகளில் ஒரு வெண்கல உருவம் கிடைத்துள்ளது. அது அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பகுதியைச் சேர்ந்ததாகும். இது பிராமணர்கள் அநுராதபுரத்திற்கு அடிக்கடி வந்து போயினர் அல்லது குடியேற்றங் களை அமைத்திருந்தனர் என்பதைக் காட்டும் சான்றாகும்.

பிராமணர்கள் சோதிடர்களாகவும் செயற்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் பிக்குகளுக்கு சமனான இடத்தைப் பெறாவிட்டாலும்,

உயர்ந்த ஒரு இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். இவற்றைக் கொண்டு 7 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இலங்கையில் பிராமணர்கள் மீண்டும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறியக்கூடியதாக இருப்பதுடன், இலங்கைக்கும் தென் இந்தியாவுக்கும் இடையே நிலவிய தொடர்பே இதற்குக் காரணம் என்பதனையும் உணரக்கூடியதாக உள்ளது.

அநுராதபுர யுகத்தின் ஆரம்பமுதலே சத்திரியர்கள் இருந்ததாக மூலாதாரங்களிலிருந்து தெரிகிறது. விஜயன் தன் அபிஷேகத்தின் பொருட்டு சத்திரியப் பெண்களை வரவழைப்பதற்கு நடவடிக் கைகளை மேற்கொண்டதாக மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. பாண்டுவாசுதேவன் சத்திரிய குலத்தவன். தேவநம்பிய தீசனின் காலத்தில் சத்திரிய குடும்பத்தை பற்றி வம்சக்கதைகளில் தகவல்கள் உள்ளன. தேவநம்பிய தீசனின் முடிசூட்டு விழாவிற்கு சத்திரியக் குலப் பெண்ணொருத்தி இந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டதாக வம்சக் கதைகளில் கூறப்படுகிறது. இதன்படி அநுராதபுர யுகத்தின் முற்பகுதியில் சத்திரியர்கள் சமுதாயத்தில் ஒரு பிரிவினராக இருந்துள்ளமை தெளிவாகத் தெரிகிறது. அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பகுதியில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் பலவற்றில் சிங்கள அரசர்கள் சத்திரியர்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. அவ்வாறே தமது பரம்பரை சத்திரியப் பரம்பரை என்பதைக் கூறுவதில் அரசர்கள் ஆர்வம் காட்டினர். வம்சக்கதைகளில் குறிப்பிடப்படும் உயர்குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சத்திரியராக அல்லது மௌரியர்களாக இருக்கலாம் எனவும் குலகாம என்று அறிமுகப்படுத்தப்படுவது அவர்களது ஊர் என்றும் கருதப்படுகிறது. நாட்டிலிருந்த சத்திரியர்கள் தொடர்பான விபரம் தொடர்ந்து கிடைப்பதுடன் அவர்கள் இந்தியாவில் சத்திரிய குலத்திற்கு சமனான முறையில் இலங்கையிலும் அதனை நிலைநாட்டிக் கொண்டனர் என எண்ணலாம். இலம்பகர்ணர் வைஷ்ய குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டால் இலங்கை அரசாட்சி சில சமயங்களில் சத்திரியர்களிடம் இருந்து நடுவியுள்ளது தெரிகிறது. அவ்வாறு இல்லாவிடின் குறுகிய காலப்பகுதியைத் தவிர்ந்த பெரும்பாலான காலப்பகுதியில் சத்திரியர்களே ஆட்சி செய்தனர் என்றும் கூறலாம்.

மரபுப்படி யசுர் வர்ணத்தைப் பற்றிக் கூறப்படும் இடங்களிலும் இலங்கையின் மூலாதாரங்களிலும் வைஷியர்கள் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. இது தவிர வெஸ்ஸ என்ற சொல், மக்கள் பிரிவினரை அறிமுகம் செய்யும் பொருட்டு உபயோகப் படுத்தப்பட்டுள்ள இடங்களும் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக தேவநம்பியதீசனின் காலத்தில் வெஸ்ஸகிரியவில் வெஸ்ஸ எனும் பெயரில் அறிமுகமான ஐந்நூறு பேரைத் துறவியாக்கி குடியேற்றியதாகக் மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறெனினும் வைஷ்ய என்ற பெயரில் அறிமுகமான சாதி ஒன்று இலங்கையில் இருந்தது என்பதை நிரூபிக்கக்கூடிய சான்றுகள் குறைவாகவே உள்ளன. எனினும் இந்தியாவில் வைஷ்ய குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட மந்தை மேய்த்தல், வியாபாரம், விவசாயம் என்பன ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் அந்தக் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம். வியாபாரமும் விவசாயமும் அவற்றில் முதலிடம் பெற்றிருந்தன. எனினும் சிறிது காலத்தின் பின்னர் இலங்கையில் அந்நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. 18 பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்ததாக வம்சக் கதைகள் மூலம் தெரிய வருகிறது. அந்தப் பிரிவினர் இந்திய வர்ண முறைக்கு அமைய வைஷ்ய குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கலாம். எனினும் பின்னர் அந்நிலையும் மாற்றம் அடைந்தது. பருமக்க, பத, கபதி, குடும்பிக, கமிக போன்ற பெயர்களால் அறிமுகமான சமுதாயப் பிரிவினரும் வைஷ்ய குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் எனக் கருதப்படுகிறது. எனினும் அது உறுதியான முடிவு அல்ல. மேலும் இலம்பகர்ண அரசபரம்பரையும் வைஷ்ய குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கூறுவதற்கு முயல்பவர்களும் உள்ளனர். அவ்வாறு உறுதியாகக் கூறுவதற்கு சான்றுகள் தேவை.

அநுராதபுரயுகத்தில் சூத்திரர்கள் எனப்பட்ட பிரிவினர் இருந்தனர் என்பதை உறுதி செய்வதற்கான சான்றுகளும் போதுமானவை அல்ல. இந்தியாவில் சூத்திரர்களால் செய்யப்பட்ட தொழில்களை, இலங்கையிலும் அதே குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் செய்தார்கள் என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இலங்கை சமூகம் ஆரம்பமான காலத்தில் அவ்வாறான நிலைமை இருந்திருக்கலாம். எனினும் பின்னர் நிலைமை மாறியது என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை.

டம்பியா அட்டுவா கெட்டபதய உயர்குலம், தாழ்குலம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தப்பிரிவினை இந்திய சமூகத்தில் மாத்திரம் நிலவிய ஒன்றாகக் கருத முடியாது. அது இலங்கை சமூகத்தில் இருந்த போதிலும் இந்தியாவில் இருந்ததைப் போன்று கடுமையாக இருக்கவில்லை.

அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பட்ட காலத்தில் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக அலகு பற்றிய கருத்து வளர்ச்சியுறத் தொடங்கியது. குயவர்கள் தனியாக (வேறாக) வாழ்ந்தார்கள். கும்பகாரகாம எனும் பெயரால் அறிமுகமாவது அவர்கள் வாழ்ந்த கிராமமாகும். கெவட்டகாம என்ற கிராமத்தில் மீன் பிடித்தொழில் செய்வோர் வாழ்ந்தனர். பெஹைகரகம நெசவுத் தொழில் செய்வோருக்கென ஒதுக்கப்பட்டது. மிகிந்தலைக் கல்வெட்டின் சான்றிற்கு அமையத் தச்சர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஊர் வடுதெவாகம எனப்பட்டது. வண்ணார் என்ற வேறு பிரிவினரும் இருந்ததாகக் கல்வெட்டுக்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு தொழிலிலும் ஈடுபட்டுள்ளோர் சாதி என்ற சமூகப் பிரிவில் இருந்துள்ளனர். பொற்கொல்லர், கல் உடைப்போர், தச்சன், இரும்புத் தொழில் செய்வோர் போன்றவர்கள் வேறொரு பட்டியலில் அடங்குவதாக 'மெட்ராஸ் டெமில் லெக்சிகோன்' என்ற நூலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையிலிருந்த அடிமைகள் பற்றியும் வம்சக் கதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. பண்டுகாபயன் காலத்தில் இருந்த அடிமை பற்றி மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்திலிருந்த காலவேலன் என்ற அடிமை பற்றியும் அதில் கூறப்பட்டுள்ளது. நாகதீபத்திலிருந்த நாக எனும் அடிமை பற்றி ரசவாகினியில் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் கணவனும் மனைவியும் பணத்திற்காக அடிமைகளானமை பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் யுத்தத்தில் பிடிக்கப்பட்டவர்களை அடிமைகளாக்கிக்கொள்ளுதல் பற்றிய குறிப்புகளும் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக சீலாமேகன் (மன்னன்) போரில் சிறைப் பிடித்தவர்களை அடிமைகளாக விகாரைகளுக்குக் கொடுத்தான். 4ஆம் அக்போதி, பொத்த குட்ட, 1ஆம் சேனன், போன்ற மன்னர்கள் அடிமைகளை விகாரை களுக்குக் கொடுத்தனர்.

அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பகுதியில் விகாரைகளில் இருந்த அடிமைகளின் தொகை பெருகியது. மிகிந்தலைக் கல்வெட்டில் கூறப்படுவதன் படி மிகிந்தலை விகாரையில் 24000 அடிமைகள் இருந்ததுடன் அவர்கள் ஒரு தலைவியின் கீழ் வைக்கப்பட்டனர். அடிமைகள் எவ்வாறு விகாரைகளுக்குச் சொந்தமானார்கள் என்பது பற்றி சமந்தபாசாதிகாவில் விபரிக்கப்படுகிறது. அதில் கூறப்படுவதற்கமைய ஏழைகள் அடிமைகளானார்கள். உறவினர்களாலும் அடிமைகள் விகாரைகளுக்கு வழங்கப்பட்டனர். சில விகாரைகளில் சேவையின் பொருட்டு அடிமைகள் இருந்தனர். அடிமைகளின் எசமான்களும் ஆராமைகளுக்கு அடிமைகளைக் கொடுத்தனர். எசமான்கள் இல்லாத அடிமைகளும் ஆராமைகளின் அடிமைகளாயினர்.

இவ்வாறு அடிமைகளைப் பற்றி மூலாதாரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள போதிலும் ஐரோப்பிய அடிமை முறைக்கு ஒத்த அடிமை முறை இலங்கையில் ஒரு போதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்நாட்டிலிருந்த அடிமைகள் தொழில் செய்தவர்களாகவே இருந்தனர். அவர்கள் தம் விருப்பத்தின் படி வேலையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும், முன்னேற்றிக் கொள்வதற்கும் வேலையிலிருந்து விடுவிக் கப்படவும் இடமளிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆராமைகளில் இருந்த அடிமைகள் உண்மையில் அங்கு தொழிலாளராகப் பணி புரிந்தோராவார். சிறுஹலத்துப்பகரணயில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதற்கு அமைய சக்தாதீசன் அடிமைக்கும் அடிமைப் பெண்ணுக்கும் முறையே நூறு கஹவணு கொடுத்தான். அடிமைப் பெண்ணைத் தன் மகளாகத் தத்தெடுக்க மன்னன் எண்ணியதே இதற்கான காரணமாகும். அடிமைகள் மனிதர்கள் என்ற நிலையில் எண்ணப்பட வேண்டும் என்ற நிலை இலங்கையில் இருந்தது. இலங்கையில் அடிமைகளுக்கு நெல் தூற்றதல், சமைத்தல், விறகு வெட்டுதல், தண்ணீர் கொண்டு வருதல் போன்ற வேலைகளே கொடுக்கப்பட்டன.

இலங்கையில் சண்டாளர் என்ற பிரிவினர் இருந்ததாக மூலாதாரங்களில் கூறப்படுகிறது. இந்தியாவில் இப்பிரிவினருக்கு இருந்த நிலையே இலங்கையிலும் இவர்களுக்கு இருந்த போதிலும் படிப்படியே அந்நிலை மாற்றமடைந்தது. ஜாதகக்

கதைகளின் படி சண்டாளர் மிகவும் கீழானவர்களாகக் கருதப்பட்டார்கள். சண்டாளன் ஒருவனைக் கண்டால் இந்தியர்கள் கண்களைக் கழுவுவர். சண்டாளர் கண்ட உணவை உயர் குடியினர் உண்பதில்லை. சண்டாளரின் உணவுடன் சேர்ந்த உணவினை அறியாமல் உண்ட பிராமணர்கள் பதினாறாயிரம் பேர் தமது குலத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டனர்.

மகாவம்சத்தின்படி பண்டுகாபய மன்னனின் காலத்தில் சண்டாளர்கள் ஐநூறு பேர் நகர சுத்திகரிப்பாளராக சேவையில் ஈடுபட்டனர். அதில் இருநூறு பேர் நகரின் குப்பைகளை அகற்றுவோராகவும் 150 பேர் இறந்தோரை அகற்றுவோராகவும் ஏனைய 150 பேர் மயான சேவையில் ஈடுபட்டோராகவும் இருந்தனர். அவர்களுக்கெனத் தனியான நகரம் ஒன்று நகரின் வடமேல் பகுதியில் அமைக்கப்பட்டதுடன் அது சண்டாள கம என அழைக்கப்பட்டது மகாவம்சம், ரசவாஹினி ஆகிய நூல்களின் படி நாட்டின் வேறு பல பகுதிகளிலும் இப் பெயரைக் கொண்ட ஊர்கள் இருந்துள்ளன. பகுல எனும் சண்டாளன் அநுராதபுரத்திற்கு அண்மையில் சண்டாள கிராமத்தில் (ஹெல்லோலிகாம) வசித்தான். இளவரசன் சாளிய அவனின் மகளைத் திருமணம் செய்தான். இதனால் அவன் அரசரிமையை இழந்தான். சண்டாளர்களுக்கெனத் தனியான மயானமும் இருந்தது.

தவறு செய்தவர்களை சண்டாளர் நிலைக்குக் கொண்டு வருவதற்கு அரசனால் முடிந்தது. மாட்டிறைச்சியை உண்டவர்களைப் பாத்திக அபயன் சண்டாளர் நிலைக்குத் தாழ்த்தினான். சிலர் சண்டாளரை விட தாழ்வான நிலையிலும் வைக்கப்பட்டனர். இளநாக மன்னன் அவ்வாறானவர்களைக் கொண்டு சண்டாளர் செய்யும் வேலைகளை செய்வித்ததோடு, சண்டாளர்களை அவர்களது எசமான்களாக்கினான். புத்ததாச மன்னனால் குணமடைந்தவர்களில் சண்டாளப் பெண்ணொருத்தியும் இருந்தாள்.

பிராமணர், சத்திரியர், வைஷ்ணவியர், சூத்திரர் போன்ற இந்திய வர்ணங்களும், சண்டாளர் போன்றோரும் இலங்கையில் வாழ்ந்ததாக இந்நாட்டின் இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள போதிலும் இந்தியரைப் போல இங்கு இது கடுமையாக

இருக்கவில்லை. இதற்கு முக்கிய காரணம் புத்த சமயப் படிப்பினையாகும்.

மூலாதாரங்களிலிருந்து வெளிப்படும் பயனுள்ள வேறு கருத்துக்களும் உண்டு. அரசு நிருவாகத்திற்கும் விகாரைகளின் தலைமைத்துவத்திற்கும் நிலங்களின் பரிபாலத்திற்கும் விவசாய நீர்ப்பாசன பரிபாலனத்திற்குமாகப் பல்வேறு நிர்வாகப் பிரிவினரும், நில உரிமையாளர்களும் இலங்கை சமுதாயத்தில் தோன்றியதை அறியக் கூடியதாய் உள்ளது.

‘அமத்தி’, ‘செனெவி’, ‘தடனா’, ‘வவ்ஹமிக்க’, ‘பமுணுலத்தன்’, ‘கம்லத்தன்’, ‘கெபலிலத்தன்’, ‘பாட்டலத்தன்’, ‘குடின’, ‘ஹஸ்கருவன்’, ‘அயகுடி’ என சமுதாயத்தில் பல்வேறு பிரிவினர் தோன்றினர். அவர்கள் பல்வேறு நிலையில் இருந்தனர்.

ஆரம்பத்தில் குடியேறியவர்கள் என எண்ணக்கூடிய பிரிவினர் பற்றியும் குறிப்புக்கள் உள்ளன. புலிந்த, தரச்ச, பலிபோஜக்க, வியாத, நெசாத, புக்குச, வேண போன்றவர்களே அவர்களாவார்.

அடுத்ததாக சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு உயரிய இடம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. சங்கமித்தா பிக்குணியின் வருகையுடன் இங்கு பெண்களுக்குத் துறவியாகக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அதன் பின்னர் படிப்படியே வளர்ச்சியுற்ற பிக்குணி சாசனத்தினால் அவர்கள் சர்வதேச ரீதியில் புகழடைந்தனர். கி.பி 5ஆம் நூற்றாண்டில் பிக்குணிகள் சீனாவிற்குச் சென்று அங்கு உபசம்பதாவை ஆரம்பிக்கக்கூடிய அளவிற்கு அவர்களிடம் அறிவும் திறமையும் காணப்பட்டன. சமுதாயத்திலிருந்த அப்பாவிப் பெண்கள் பிக்குணி சாசனத்தினால் மனநிம்மதி அடைந்தனர். இது சாதாரண பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல அரசிகளுக்குக் கூடப் பொதுவானதாக இருந்தது. 3ஆம் ஐட்டதீச மன்னன் இறந்த பின்னர் அவனது பட்டத்து இராணி பிக்குணியானாள். கணவனால் கைவிடப்பட்ட 6ஆம் அக்போ மன்னனின் மகள் துறவியாக்கப்பட்டாள். இந்நிலையில் அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பகுதியில் பிக்குணி சாசனம் உயர் நிலையில் இருந்ததுடன் அவர்களுக்கான ஆச்சிரமங்கள் பலவும் நிறுவப்பட்டிருந்தன. பெண்கல்வி, சுகாதார சேவை என்பனவற்றிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்த

தாகக் தெரிகிறது. பெண்கள் கல்வி தொடர்பான பல தகவல்கள் மூலாதாரங்களில் கிடைக்கப் பெறாவிட்டாலும், அவர்கள் நன்கு கற்றவர்களாக இருந்தமைக்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. இதற்கு சிறப்பான எடுத்துக்காட்டாக அவர்களால் எழுதப்பட்ட சீகிரிப் பாடல்களாகும். முதலாம் அக்போ மன்னனின் காலத்திலிருந்த பன்னிரு கவிஞர்களுள் அரசி ஒருவரும் இருந்துள்ளார்.

அநுராதபுர யுகத்தில் இருந்த அநுலா போன்ற அரசிகளும் தன் மகனை அரசனாக்கித் தானே ஆட்சியைக் கொண்டு நடாத்திய அரசிகள் பற்றியும் வம்சக்கதைகளில் கூறப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாகக் கித்சிரிமேவனின் தாயைக் குறிப்பிடலாம். அரசர்களுக்கு உதவிய அரசிகள் பற்றியும் கூறப்படுகிறது. முதலாம் உபதிஸ்ஸ மன்னனின் மனைவி அவர்களில் ஒருவராவாள்.

நிலங்களுக்கு உரிமையுடைய பெண்கள் பற்றியும் பிக்கு களுக்குப் பல்வேறு அன்பளிப்பு (நன்கொடைகள்) வழங்கிய பெண்கள் பற்றியும் தகவல்கள் மூலாதாரங்களில் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக நோக்கின் பெண்களைப் பற்றி நல்லெண்ணம் நிலவியதுடன் அரசியல், பொருளாதார, சமய, சமூக அடிப்படையில் அவர்கள் சுதந்திரத்தை அனுபவித்து சமுதாயத்தில் முக்கிய இடத்தை வகித்ததை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

குடும்பம் சமுதாயத்தில் முக்கிய அலகாகத் திகழ்ந்தது. குடும்பமானது அதன் செயற்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு மூன்று முக்கிய பிரிவினையுடையதாக இருந்தது. கருக்குடும்பம், கூட்டுக்குடும்பம், பலரைக் கொண்ட குடும்பம் என்பனவே அவைகளாகும். பெற்றோர் பிள்ளைகள் மட்டும் உள்ள குடும்பம் கருக்குடும்பமாகும். பெற்றோர், திருமணமான பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் ஆகியோரைக் கொண்டது கூட்டுக் குடும்பமாகும். இவர்களோடு இன்னும் பல அங்கத்தவர்கள்களைக் கொண்ட குடும்பம் மூன்றாவது பிரிவில் அடங்கும். இலங்கையில் குடும்ப அலகு எனக்கணிக்கப்பட்டது. கூட்டுக் குடும்பமும், பலரை உள்ளடக்கிய குடும்பமாகும். சித்துல்பவ்வ என்ற இடத்தில் கிடைத்த கல்வெட்டில், குடும்பத்தின் தலைவன், அவனது தந்தை,

மகள், மகளின் கணவன் ஆகியோர் அடங்கிய குடும்ப விபரம் காணப்படுகிறது. குடும்பங்கள் கருக்குடும்பங்களாக அன்றி சில சமயங்களில் மூன்று நான்கு தலைமுறையினரும் கூடிவாழும் குடும்பங்களாக இருந்ததை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

மக்களின் செல்வாக்குகளுக்கு அமையக் குடும்பங்கள் அறிமுகமானது. உறவுகள் பேணப்பட்டன. மூன்று தலைமுறைகள் சிறப்பாகப் பேணப்பட்டு வந்தன. இவர்கள் உரிமையிலும் உறவிலும் பிணைக்கப்பட்டிருந்தனர். பெற்றோருக்கும் மகன்மாருக்கும் இடையே விசேட தொடர்பு இருந்து வந்துள்ளது. ஆண் பிள்ளைகள் பெற்றோருடன் பிணைக்கப்பட்டிருந்தமைக்கு மகாவம்சத்தில் பல சான்றுகள் உள்ளன. இதில் கூறப்பட்டுள்ளதற்கு அமைய 8 ஆம் அக்போதி மன்னன் தன் தாய்க்கு இரவு பகலாகப் பணிவிடை செய்தான். தானே பணிவிடை செய்ததுடன், அவளுக்குப் பணிவிடை செய்வதற்குப் பணியாளர்களை நியமித்து அவளை நன்கு கவனித்துக் கொள்ளும்படி கூறினான். தன் தாயைக் கவனிக்கும் பொருட்டு நியமிக்கப்பட்டவர்களை அரசனும் நன்கு உபசரித்தான்.

அநுராதபுரக் காலத்தில் இலங்கையில் நடைபெற்ற திருமணங்கள், இந்தியத் திருமணங்களை விட சிறிதளவே வேறுபட்டிருந்தது. தாமாக விரும்பிச் செய்யும் திருமணங்களைத் தவிர, தமது குலத்தைச் சேர்ந்தோரிடையே செய்யப்படும் திருமணங்கள் இவ்வாறாக அமைந்தன. விஜயன் குவேனியைத் திருமணம் செய்திருந்த பொழுதிலும் அவனது அபிஷேகத்தின் பொருட்டு சத்திரிய குலப் பெண்ணை விவாகம் செய்ய வேண்டி இருந்தது. அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பட்ட காலத்தில் சமகுலம் என்ற சொல் இருந்து வந்துள்ளது. இது சம குடும்பம், சம பிறப்பு, சம வம்சம் என்பவற்றைக் குறிக்கும். சம குலத்திற்குப் புறம்பே பிறக்கும் பிள்ளைகளுக்கு சொத்து உரிமையாகாது. இது அரசரிமையைக் கடுமையாகப் பாதித்தது. திருமணத்தின் போது ஒழுக்கம், கல்வி, செல்வம், வயது, அழகு, திறமை போன்றவை முக்கிய இடம் வகித்தன. பெண்களுக்குப் பொருத்தமான திருமண வயதாக 15 அல்லது 16 வயது கருதப்பட்டது. ஆண் இதனை விட மூன்று வயது மூத்தவராய் இருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

பெற்றோரின் விருப்பத்தின்படியே திருமணங்கள் நடக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்ட பொழுதிலும் அதற்கு மாறாகவும் அடிக் கடி திருமணங்கள் நடைபெற்றன. பொதுவாகக் குடும்பங்களில் ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்யும் முறையே இருந்தது. எனினும் அரசு குடும்பங்களில் பல பெண்களை மணக்கும் வழக்கமும் இருந்தது. பல ஆண்களைத் திருமணம் செய்தலும் பாலிய விவாகமும் நடைபெறவில்லை. திருமணத்தைப் போன்றே மரணத்திலும் பல்வேறு சடங்குகளை நிறைவேற்ற வேண்டி இருந்ததை வேவெல்கெட்டிய கல்வெட்டின் மூலம் அறியலாம். சீதனத்துடன் திருமணம் செய்யும் முறை இருந்தது. மிக நெருங்கிய உறவினர்களிடையிலான திருமணம் வரவேற்கப்பட்டது. மறுமணம் வரவேற்கப்படாத பொழுதிலும் அவை நடைபெற்றன. உடன்கட்டையேறும் பழக்கம் இருக்கவில்லை. எனினும் விதவைகள் பெரும்பாலும் துறவு வாழ்வை மேற்கொண்டனர். அரசியல் நோக்குடனும், வேறு நோக்குடனும் செய்யப்பட்ட திருமணங்கள் மலிந்து காணப்பட்டன.

ஆ) சமயம்

அநுராதபுர யுகத்தில் தொடர்ந்தும் மக்களின் சமய நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும் ஒரே நிலையில் இருந்ததென எண்ண முடியாது. மகிந்த தேரர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு இரண்டு, மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே இங்கு ஆரியக் குடியேற்றங்கள் அமைக்கப்பட்டன. எனவே ஆரியர்கள் இந்தியாவில் இருந்த காலத்தில் அங்கு வழிபட்ட பிரம்மா, இந்திரன், சூரியன், யமன் போன்றோரை இங்கு குடியேற்றங்களை அமைத்தப் பின்னரும் வழிபட்டிருக்கலாம். இலங்கைக்கு வந்த ஆரியர்களிடையே ஜைன மதத்தைப் பின்பற்றிய சிறு பிரிவினரும் இருந்திருக்கலாம். புத்த சமயத்தைப் பற்றியும் சிலர் அறிந்திருக்கலாம். மகிந்த தேரரின் வருகையின் முன்னர் அடிப்படை சமய நம்பிக்கையுடையோர் மட்டுமன்றி, வட இந்தியாவில் உருவான முக்கிய மெய்யியல் கருத்துகளைக் கொண்ட சமயப்பற்றுடையோரும் இருந்ததை அனுமானிக்கலாம். எனினும் அது இலங்கை மக்களால் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சமயமென்றோ, பொதுவான நம்பிக்கை என்றோ ஏற்றுக் கொள்வது சிரமமாக உள்ளது.

இலங்கைக்குப் புத்தசமயம் அறிமுகம் செய்யப்பட்டதானது அன்று முதல் இன்று வரை இந்நாட்டின் வரலாற்றில் முக்கியம் பெறுகிறது. புத்தசமயம் இலங்கையில் அறிமுகமானதும் அது சமயமாக மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

அசோக மன்னனின் காலம் வரையில் வாய்மொழிக் கதையாகக் கூறப்பட்டு வந்த புத்தரின் படிப்பினைகளே இலங்கையில் மகிந்ததேரரால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. பரம்பரை பரம்பரையாக இவ்வாறு எடுத்துக் கூறப்பட்டதால் அது தேரவாதம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. புத்தர் பரிநிர்வாணம் அடைந்த பின்னர் சங்கத்தாரிடையே பலவித கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்த போதிலும் எவ்வித மாசமின்றி புத்த தர்மத்தைத் தேரவாதிகள் காத்தனர் எனக் கூறப்படுகிறது. இதுவே இலங்கையிலும் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது.

மன்னன் தேவநம்பிய தீசனும் அவனது பரிவாரங்களும் பௌத்த சமயத்தைப் பின்பற்றவே, மக்களும் அந்த சமயத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். புத்த சமயத்தில் காணப்பட்ட எளிமையும் மக்களால் அதனைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தமையும் மிக விரைவில் அது நாடு முழுவதிலும் பரவக்கூடியதாக இருந்தது. கி.மு முன்றாம், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளின் கல்வெட்டுக்கள் இதற்கு சான்று பகர்கின்றன.

இவ்வுலகிலும் மறுவுலகிலும் ஒருவன் தன் வாழ்வை எவ்வாறு நிறைவாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்பப் பௌத்த போதனைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. நற்பண்பினை வளர்த்து நல்லவனாக வாழும் வழியை அது காட்டுகிறது. இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டே எவ்வாறு நல்வாழ்வு வாழலாம் என அது எடுத்துரைக்கிறது. இவ்வாறு வாழ்ந்தவர்கள் பற்றி வம்சக்கதைகளிலும் பாளி அட்டகதாவிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர்களில் நாட்டின் ஆட்சியாளனாக விளங்கிய அரசனும் அவனது உறவினரும் உயர் அதிகாரிகளும் சமுதாயத்தில் செல்வந்தர்களாக இருந்தோரும் முன்னணியில் இருந்தனர். அவர்களது முன்மாதிரிகையை ஏனையோரும் பின்பற்றினர்.

ஒருவன் உலக வாழ்வைத் துறந்து, துறவியாகி உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளும் வழியை எவ்வாறு பின்பற்ற வேண்டும்

என்பதைப் பௌத்த மதம் தெளிவுபடுத்துகிறது. இலங்கையில் பௌத்த மதத்தை அறிமுகம் செய்த மகிந்த தேரர் உள்ளிட்ட குழுவினரில் பலர் இவ்வாறு வாழ்ந்தவர்களாவர். மறை பரப்புக் குழுவிலிருந்தோரில் துறவறத்தில் ஆரம்பபடியான சாமணேர நிலையில் இருந்த சுமண சாமணேரரை இலங்கை மக்கள் முன்னிலையில் உபசம்பதா சடங்கின் மூலம் முழுத்துறவியாக்கி முன்மாதிரியாக விளங்கியதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பொதுநிலையினரின் உயர்நிலை எனக் கூறக்கூடிய பத்து சீலங்களை மேற்கொண்டவரான பண்டுக்க என்பவரை உபசம்பதாவாக்கியதன் மூலம் இல்லறத்திலிருந்து எவ்வாறு துறவறத்திற்கு வரமுடியும் என்பது இலங்கை மக்களுக்கு விளக்கப்பட்டது.

மகிந்த தேரர் உட்பட்ட குழுவினரின் முன்மாதிரிகையால் கவரப்பட்ட இலங்கை மக்கள் துறவறத்தையும் உபசம்பதாவையும் மேற்கொள்வதற்கு விருப்பம் தெரிவித்தனர். இதன் விளைவாகத் தேவநம்பியதீசனின் அமைச்சனும் அசோக மன்னனிடம் அனுப்பப்பட்ட தூதுக்குழுவிற்கு தலைமை தாங்கியவனுமாகிய அரிட்டனும் மேலும் பலரும் துறவறத்தையும் உபசம்பதாவையும் மேற்கொண்டனர் இதனால் பௌத்த சமயம் வெளிநாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டு வெளிநாட்டவரால் பின்பற்றப்படும் நிலை மாறி இந்நாட்டின் சாசன வரலாற்றின் அடிப்படையாக எண்ணக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டது.

நாடுமுழுவதும் பரவியுள்ள கி.மு 2ஆம், 3ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த பிராமிக் கல்வெட்டுக்களின் மூலம் பௌத்த சமயம் நாடு முழுவதும் எவ்வாறு விரைவில் பரவியது என்பதனை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. இவைகள் பிக்குகளுக்கென அமைக்கப்பட்ட குகைகளிலேயே காணப்படுகின்றன. ஆதி சிங்கள பிராகிருதம் எனப்படும் இந்தக் குகைக்கல்வெட்டுக்களின் மொழி மிகவும் எளிய நடையினைக் கொண்டவையாகும். அநேகமாக ஒரு விடயத்தையே கூறுகின்றனவாகவும் உள்ளன. இவைகள் ஆழமான கருத்துக்களைக் கொண்டனவாக உள்ளன. பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் வழங்கும் காணிக்கை தனிப்பட்ட ஒருவரை மையமாகக் கொள்ளாது, பொது

நோக்கத்தை மையமாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் சங்கத்தில் தனிப்பட்ட சொத்துக்களுக்கு உரிமை கூறலாகாது போன்ற கருத்துக்களும் காணப்படுகின்றன.

சங்கத்தினர் மக்களால் வழங்கப்பட்ட நன்கொடையில் தங்கியிருந்தனர். பொருளாதார ரீதியில் அவர்களிடமிருந்து எதுவும் எதிர்பார்க்கப்படவில்லை சங்கத்தினர்க்குத் தானம் வழங்கியவர்களும் அவர்களிடம் எவ்வித சேவையையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சங்கத்தினரும் நற்பண்புடன் வாழ்ந்து, பௌத்த தர்மத்தின் படிப்பினைகளுக்கு அமைய செயற்பட்டதுடன் தமக்கு உதவியவர்களுக்குத் தாம் கடன் பட்டுள்ளதாக எண்ணவில்லை. பிக்குகளின் தூய்மையான ஆன்மீக வாழ்வு உலகில் நன்மையை ஏற்படுத்துமென அரசன் உட்பட மக்கள் அனைவரும் நம்பினர். பிக்குமாரின் தூய்மையான ஆன்மீக வாழ்வானது அவர்களுக்கு மாத்திரமன்றி மக்களுக்கும் பெரும் ஆசீராக இருப்பதாகக் கருதிய மக்கள், அவர்களின் போதனைகளைக் கேட்கவும் ஆவலாக இருந்தனர் அவர்களுக்கு இவ்வுலக வாழ்விற்கும் மறு உலக வாழ்விற்கும் வழி காட்டியாக அமைவதாக அவர்கள் கருதினர். இதனால் பௌத்த தர்மத்தைப் போதித்த பிக்குமார்களில் சிலர் நூல்கள் எழுதவும் ஆரம்பித்தனர். இதன் மூலம் சிங்கள மொழியும் இலக்கியமும் வளர்ச்சி அடைந்ததுடன் புத்த சமயமும் வளர்ச்சியடைந்தது. புத்த சமயத்திற்கு முதலில் விளக்கம் எழுதப்பட்ட நூல் ஹேலஅட்டுவா எனும் பெயரில் அறிமுகமானது. முதல் ஹேலஅட்டுவாவை எழுதியது மகிந்த தேரரும் அரவது முதல் சிங்கள சீடரான அரிட்டரும் எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு இந்தியாவிலிருந்து வருகை தந்த மறை தூதுவர்கள் இந்நாட்டு மொழியை விரைவில் கற்று, அம்மொழியிலே போதித்தமை இந்நாட்டில் புத்தசமயம் விரைவில் பரவ வழியேற்பட்டதுடன் இலங்கை மக்களின் தேசிய மதமாகவும் அது வேருன்ற வழி ஏற்பட்டது.

புத்தசமயம் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை வளம்பெறச் செய்வதில் சிறப்பிடம் பெற்றது. புத்தசமய அறிமுகத்துடன் இந்நாட்டின் சமுதாயத்திலும் ஒருவித மாற்றம் ஏற்பட்டது. இவற்றில் அதிகமானவை சமயச்சடங்குகளாகும். மகிந்த தேரரின் காலத்திலேயே இவற்றில் சில சடங்குகள் இலங்கையருக்கு

அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டதாக வம்சக் கதைகள் கூறுகின்றன. இதில் ஒன்று சைத்திய வழிபாடாகும். புத்தபெருமானின் வலது காறை எலும்பு வைக்கப்பட்டிருந்த தூபராம தாகபமே இலங்கை வரலாற்றில் முதலாவது சைத்தியமாகும்.

தேவநம்பியதீசனால் சங்கத்தினருக்கு வழங்கப்பட்ட மகாமேகவனமே ஆராமைக்கு வழங்கப்பட்ட முதலாவது அன்பளிப்பாகும். இங்கு இருந்த அரசமாளிகையில் மகிந்ததேரர் சிலநாட்களேனும் தங்கியது மன்னனின் வற்புறுத்தலினாலேயாகும். பின்னர் பௌத்த மதத்தினரின் முக்கிய மத்திய நிலையங்களாக விளங்கிய மகாவிகாரை, அபயகிரி விகாரை ஜேதவனவிகாரை என்பன இந்தப் பகுதியிலேயே அமைக்கப்பட்டன. மகாமேகவனத்தில் பிற்காலத்தில் அமைக்கப்பட வேண்டிய சமயக்கட்டடங்களின் இடங்களை மகிந்த தேரர் குறிப்பிட்டிருந்தார் என வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. சிறிது காலம் இங்கு வாழ்ந்த மகிந்த தேரர், பின்னர் அமைதியான இடமான மிகிந்தலையைத் தன் இருப்பிடாகத் தெரிந்து கொண்டார். அமைதியான வாழ்வையே இவர் வாழ விரும்பியதை இதன்மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த சங்கத்தினர் அனைவருமே இந்த முன்மாதிரியைப் பின்பற்றியதால் நாடாளவிய ரீதியில் மனிதர் வாழக்கூடிய குகைகள் பல பிக்குகளின் ஆராமைகளாகின. இவை பௌத்த மத வளர்ச்சிக்குக் கை கொடுத்தன.

புத்த சமயத்தின் உயர் நிலையான துறவு நிலையும், உபசம்பதாவும் ஆண்களுக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை பெண்களுக்கும் இதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கப்பட்டது. புத்தபெருமான் உயிருடன் வாழும் காலத்திலேயேயாகும். பிக்குணி சாசனம் மகிந்த தேரரர் இலங்கைக்கு வந்து சிறிது காலத்தின் பின்னர் இங்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. தேவநம்பியதீசனின் யுவராஜாவின் மனைவியான அனுலா தலமையிலான பெண்கள் பிக்குணி சாசனத்தில் துறவிகளாக விருப்பம் தெரிவித்தனர். இதன் விளைவாக மகிந்த தேரரின் தங்கையான சங்கமித்தாவின் தலைமையிலான பிக்குணிகள் இங்கு வரவழைக்கப்பட்டனர். இதனால் இலங்கையில் ஆண்கள், பெண்கள் என்ற இருபாலரும் சங்கத்தில் துறவிகளாக விளங்கினர்.

சங்கமித்த இலங்கைக்கு வரும் பொழுது கொண்டு வந்த வெள்ளரசுக்கிளை அநுராதபுரத்தில் மகாமேகவனத்தில் நாட்டப்பட்டதுடன் பௌத்த மதத்தின் வளர்ச்சி மேலும் ஒருபடி உயர்ந்ததுடன், புதிய வணக்க முறைகளும் அறிமுகமாகின. வெள்ளரசுக் கிளையுடன் வந்த சங்கமித்தா குழுவினருடன் 18 குலத்தவர்களும் வந்ததாக வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. போதிமரக்கிளை நடுகை மிகவும் கோலாகலமாக நடைபெற்றது. கஜரகாமம், சந்தனகாமம் போன்ற தூர இடங்களிலிருந்து மக்கள் இந்த விழாவிற்கு வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பிற்காலத்தில் இந்த போதிமரக் கிளையிலிருந்து பெறப்பட்ட பல கிளைகள் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் நாட்டப்பட்டன. அதன் முப்பத்திரண்டு கிளைகள் நாட்டப்பட்ட இடங்கள் பின்னர் எழுதப்பட்ட மகாபோதி வம்சம் போன்ற நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. போதிமரக்கிளை இங்கு கொண்டு வரப்பட்டதுடன் அதனுடன் தொடர்புடைய சடங்கு முறைகளும் மக்கள் வாழ்க்கையில் கலந்தன. மேலும் சித்திர, சிற்பக் கலைகளும் கலந்து இலங்கை சமுதாயத்தை வளமுறச் செய்தன.

பௌத்த தர்மத்தைப் பிரசாரம் செய்தோரால் பௌத்த சமயத்தை இந்நாட்டில் நிலைபெறச் செய்யும் பொருட்டு பல வழிகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. தர்மத்தைப் போதித்தல், மறை தொடர்பான நூல்களை எழுதுதல், சமயத்துடன் தொடர்புடைய சடங்குகள், பழக்கவழங்கங்களுக்கு இந்நாட்டு மக்களைப் பயிற்றுவித்தல் என்பனவே அவைகளாகும். கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகள் சிலவற்றில் இவ்வாறு சமயம் அரசின் மீதும், மக்களின் மீதும் எவ்வாறான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்றால் இலங்கையில் அரசரிமை பௌத்தனொருவனுக்கே கிடைக்க வேண்டும் என்ற நிலை ஒரு சட்டமாகவே நிலவியது.

பௌத்த மதம் இந்நாட்டில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பின்னர் வனாந்தரங்களில் குகைகளிலும் மற்றுமிடங்களிலும் வாழ்ந்த சங்கத்தினர் நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் அமைக்கப்பட்ட ஆராமைகளுக்கு எப்போது வருவதற்கு ஆரம்பித்தனர் என நிச்சயமாகக் கூறமுடியாது. எனினும் கி.மு முதலாம் நூற்றாண்டிலாக இருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகிறது. பிராமிக் குகைக்

கல்வெட்டுக்களின் தொகை குறைவடையத் தொடங்கியதே இவ்வாறு கருதுவதற்கான காரணமாகும். நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் ஆராமைகள் அமைக்கப்பட்டது சங்கத்தினரின் தொகை அதிகரித்தமையினால் என்று மாத்திரம் கூறிவிட முடியாது. அரசனுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் அருகில் வாழ்ந்து, அவர்களது வாழ்வை வளப்படுத்தவும், வழிகாட்டியாகவும் விளங்கவே பௌத்த பிக்குகளுக்கான ஆராமைகள் கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் அமைக்கப்பட்டன. இதன் மூலம் அரசர்கள், பொது நிலையினர் என்போருக்கும் பௌத்த பிக்குகளுக்கும் இடையிலான தொடர்பு வளர்ச்சியடைந்தது. இந்தப் பிணைப்பானது அரசியல் ரீதியாகத் தம்மைப் பலப்படுத்திக் கொள்வதற்குப் பிக்குகளின் ஒத்துழைப்பு அவசியம் என்பதை சில அரசர்கள் நம்புவதற்கு வழிவகுத்தது எனலாம். அநுராதபுரத்தை வெற்றி கொள்வதற்குத் துட்டகைமுனுவுக்குப் பௌத்த பிக்குமாரின் அனுசரணை இருந்தமையை வம்சக்கதைகள் மூலம் நாம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

பிக்குகள் துட்டகைமுனுவின் யுத்த நடவடிக்கைகளுக்கு அனுசரணை வழங்கியமையானது தேரவாத பௌத்த படிப்பினைகளுக்கு எவ்வளவு தூரம் பொருந்தும் என்ற வினா இன்று போல் அன்றும் எழுந்திருக்கலாம். பிக்குமார் இதில் சம்பந்தப்பட்டது சமய ரீதியாக அத்துணை பொருத்தமில்லை என்பதை வம்சக் கதைகளில் இது தொடர்பாக முன்வைக்கப் பட்டுள்ள தர்க்கங்களின் மூலம் தெளிவாக அறியக்கூடியதாக உள்ளது. எனினும் பௌத்த மதம் இலங்கையரின் தேசிய மதமாக இருந்தமையையும் இலங்கையரை ஒன்றிணைக்கும் கருவியாக விளங்கியமையையும் நோக்குமிடத்து அநுராதபுரயுகத்தில் பிக்குகள் மேற்கொண்ட இந்தத் துணிவான செயல் அவசியமானது என துட்டகைமுனுவின் வெற்றி தொடர்பான வம்சக்கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இனத்தையும், சமயத்தையும் காத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சங்கத்தினரின் இந்த செயலானது சங்க வரலாற்றில் பல்வேறு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. துட்டகைமுனுவால் அநுராதபுர நகரத்திலும், நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும்

பல விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டு சங்கத்தினருக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்த மன்னருக்கு ஐம்பது அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஆட்சி செய்த தேவநம்பியதீசனின் சகோதரனான சூரதிஸ்ஸ மன்னனால் ஐந்தாறு விகாரைகள் அமைக்கப்பட்டு பிக்குகளுக்கு வழங்கப்பட்டதாக வம்சக்கதைகள் கூறுகின்றன. இவை உண்மையானால் துட்டகைமுனுவுக்கு முன்னரே இந்நாட்டில் விகாரைகள் அமைத்து சங்கத்தினருக்கு வழங்கிய மன்னர்கள் இருந்தார்கள் என ஒருவர் தர்க்கம் செய்யலாம். எனினும் இவைகளில் பல கற்குகைகளாகும், எனவே தலைநகரிலும், ஏனைய பகுதிகளிலும் பெருந்தொகையான ஆராமைகளை அமைத்து வழங்கியமை துட்டகைமுனுவின் காலத்திலேயே நடைபெற்றது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவைகளில் எதுவுமே தனிப்பட்ட ஒருவருக்கும் வழங்கப்படவில்லை. மாறாகப் பொதுவாக வழங்கப்பட்டவையாகும். மேலும் அரசனைப் பின்பற்றி அவரது உறவினர்களும் சேனாதிபதிகளும் ஆராமைகள் அமைத்து அன்பளிப்புச் செய்தனர். விகாரைகள் அமைப்பது சாசனக் கொள்கைகளுக்குப் புதிதாக இல்லாத போதிலும் துட்டகைமுனுவின் காலத்தில் ஏற்பட்ட புத்துணர்வு பௌத்த மதம் தொடர்பாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

வனாந்தரங்களில் குகைகளில், சமுதாயத்திலிருந்து ஓரளவு விலகி அமைதியாக வாழ்ந்த பிக்குகளில் பலர் சமுதாயத்தில் இணைந்து வாழ்ந்து சமய, இன வளர்ச்சியைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு செயற்பட வேண்டுமென சிந்திக்கத் தொடங்கினர். பௌத்த மதம் தொடர்ந்தும் மனிதனின் ஆன்ம தூய்மைக்கும் பரிநிர்வாணத் திற்கும் மட்டும் உரியதல்ல. இனம் பாதுகாக்கப்பட்டாலே மதம் பாதுகாக்கப்படும். நகரங்களில், கிராமங்களில் மக்களின் ஆசான்களாகப் பாதுகாவலர்களாக செயற்படுதல் பிக்குமாரின் பொறுப்பாகும். இவை போன்ற தேசிய உணர்வால் உந்தப்பட்ட பிக்குமார்களும் பொதுமக்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் அண்மித்து வந்தனர். துட்டகைமுனுவின் காலத்தில் சங்கத்தினர் வனாந்தரங்களில் குகைகளில் வாழ்ந்ததை விட்டு மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் ஆராமைகளில் குடிபுகுவதற்கு ஆரம்பித்தனர். எனவே இக்காலமே முதன் முதல் நகரங்கள், கிராமங்களில் பிக்குகள் பெருந்தொகையாகக் குடியேறிய காலமாகக் கொள்ளலாம்.

மேலும் இக்காலத்தில் மதம் தொடர்பாக ஏற்பட்ட மற்றுமொரு மாறுதலாக விகாரைகளுக்குக் கிராமங்கள், நிலபுலங்கள் என்பன தானமாக வழங்கப்படல் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. புத்தர் காலத்திலேயே சங்கத்தினருக்கு இடங்கள் தோட்டங்கள் வழங்கும் முறை காணப்பட்ட பொழுதிலும் இது புதிய திருப்பத்துடன் பரவலாக நடைபெற்றது இலங்கையிலென்று கூறலாம். குகைகளை அமைத்துக் கொடுத்தோர் அதன் நிலைப்பாட்டிற்காக செல்வத்தையும் வழங்கியதாக சில பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. காலஞ் செல்ல இந்த ஆராமைகளின் நிலைப்பாட்டிற்காக வாவிகள், குளங்கள் என்பவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட வருமானம் அல்லது வருமானத்தின் ஒரு பகுதி தானமாக வழங்கப்பட்டது. பின் நிலபுலங்களும் வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறு சமயத்தோடு தொடர்புடைய பொருளாதார முறையும் தோன்றியதால் அவைகளைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு ஊழியர்கள் தேவைப்பட்டனர். அதன் பின்னர் விகாரைகளுக்கு தாசர்களையும் அடிமைகளையும் வழங்கும் முறை தோன்றியது. இது துட்டகைமுனு மன்னனின் காலத்திலேயே நிகழாவிட்டாலும் கிறிஸ்துவுக்குப் பின் முதல் நூற்றாண்டுகளில் இம்முறை வளர்ச்சியடைந்தது.

துட்டகைமுனு மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆரம்பமாகும் சாசன வரலாற்றின் புதிய அத்தியாயமானது ஒரு வகையில் புத்த சமயத்தின் தேசிய அமைப்பாகவும் மலர்ச்சியுற்ற யுகமாகவும், மறுபக்கத்தில் தேரவாத எண்ணக்கரு பலவீனமடைந்த யுகமாகவும் கருதலாம். இந்த மன்னனின் சகோதரனான சத்தாதீசனின் காலத்தில் கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. மகா விகாரைப் பிக்குகளின் செயற்பாட்டினால் மனந்தளர்ந்த இம் மன்னன் அவர்களுக்குத் தானம் வழங்குவதைத் தவிர்த்து சேத்தியகிரி விகாரைப் பிக்குகளுக்கு அதனை வழங்கினான். நகரங்களில் அமைக்கப்பட்ட ஆராமைகளில் வாழ்ந்த பிக்குகள் தம் செயல்களை விரைவில் மாற்றிய பொழுதிலும் நகரத்திலிருந்து தொலைவில் வனாந்தரங்களில் வாழ்ந்தோர் லௌகீக வாழ்வைத் தவிர்த்து எளிமையான வாழ்வு வாழ்ந்தமையைக் காணக்கூடியதாய் உள்ளது.

சத்தாதீசனின் மகனான வட்டகாமினி அபயன் எனும் வலகம்பாவின் ஆட்சிக் காலம் சாசன வரலாற்றில் சிக்கலான

காலமாக அமைந்தது. தமிழ் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் ஐவர் அநுராதபுரத்தைக் கைப்பற்றியதும், தீசன் என்ற பிராமணன் உருகுணைப் பிரதேசத்தில் ஏற்படுத்திய கலகமும் வலகம்பா மன்னனை நீண்ட காலம் மலையரட்டையில் மறைந்திருக்க வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தியது. இக்காலத்தில் நாடு கொடிய பஞ்சமொன்றையும் எதிர்நோக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் இக்கட்டான நிலைக்குள்ளான பிக்குமார்கள் பலர் தம் துறவி உடையைக் களைந்து விட்டு சென்றதுடன் சிலர் இந்தியாவுக்குச் சென்று தம் உயிரைக் காத்துக் கொண்டனர். சிலர் மலையகப் பிரதேசத்தில் கடினமான வாழ்வு வாழ்ந்தனர். குறிக்கோளை நிறைவேற்றவும் மதத்தைக்கற்று அதனைப் பாதுகாக்கவும் பஞ்சத்தின் பின்னர் நாடு திரும்பிய பிக்குகளில் பலர் தீர்மானித்தர். இதனை ஏற்றுக் கொள்ளாதோர் இருந்த போதிலும் தர்மத்தை நன்கு கற்று அதனைப் பாதுகாத்து மக்களுக்குப் போதித்தோர் சமுதாயத்தில் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.

துட்டகாமினியின் ஆட்சியின் போது அரசியலுக்கு உதவிய பிக்குமாரைப் பின்பற்றி, குப்பிகல திஸ்ஸ தேரர் என்பவர், நாட்டின் குழப்ப நிலையால் சிக்கலுக்கு உள்ளாகி இருந்த வட்டகாமினி அபயனுக்குப் பூரண பாதுகாப்பை வழங்கினார். அரசனுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளை முதலாய்த் தீர்த்து வைத்த அவர், மன்னனை மீண்டும் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்துவதற்கு அரும்பாடுபட்டார். சிம்மாசனத்தை மீண்டும் பெற்ற மன்னன், தன்னால் அமைக்கப்பட்ட அபயகிரி விகாரையை இந்தப் பிக்குவுக்கு வழங்கினான். வம்சக் கதைகளின் படி இந்தச் செயலானது இதுவரை பொதுவாக வழங்கப்பட்ட நன்கொடை என்ற நிலை மாறி தனிநபர் ஒருவருக்கு வழங்கப்பட்ட நன்கொடையாக அமைந்தது. இதனால் மனமுடைந்த மகாவிகாரையைச் சேர்ந்த பிக்குகள் குப்பிகலதிஸ்ஸ தேரரை மகாவிகாரையிலிருந்து விலக்கினர். தேவையற்ற விதத்தில் பொதுநிலையினருடன் தொடர்பு வைத்திருந்ததாக அவருக்கு எதிராகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. இந்த முடிவினை ஏற்காத குப்பிகல திஸ்ஸரின் பிரதான மாணவனான பஹலமஸ்சு திஸ்ஸ தேரர் உட்பட பெருந்தொகையான பிக்குமார் மகாவிகாரையிலிருந்து விலகி அபயகிரி விகாரைக்குச் சென்று வாழத்

தொடங்கினர். இந்த சம்பவமானது இலங்கையின் சாசன வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறும் சம்பவமாகும். அபயகிரி விகாரை இது முதல் வளர்ச்சி பெற்று வருவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

இதனை அண்மித்த காலப்பகுதியில், அதாவது கனிரஜானு திஸ்ஸ மன்னனின் காலத்தில் சேத்தியகிரி விகாரையில் வைத்து மன்னனைக் கொலை செய்வதற்கு சில பிக்குகள் சூழ்ச்சி செய்ததை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. சங்கத்தினர் அளவுக்கு அதிகமாக அரசியல் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டமையும் அதனால் அவர்களது வாழ்வு உலகியல் பால் நாட்டங் கொண்டதையும் இச்சம்பவம் வெளிப்படுத்துகின்றது.

இக்காலக்கட்டத்தில் இந்தியாவில் மகாயானக் கருத்துக்கள் முன்னேற்றமடைந்து காணப்பட்டது. தேரவாதிகளின் கருத்துக்களை ஏற்காத மகாயானப் பிரிவானது பிராமணியத்தின் சில படிப்பினைகளையும் இந்தியாவில் நிலவிய சில நம்பிக்கைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்தது. மகாயானத்திற்கு தர்க்கம், நியாயம் போன்ற உலகியல் சாத்திரங்களைப் புகுத்தி ஆழமான மெய்யியல் கருத்துக்களைக் கொண்டதாக ஆக்கியது இதற்கு அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்த நாகர்ஜுனன் என்பவராவார். மகாயானக் கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட தர்மருசி என்பவரின் சீடர் குழுவினர் இந்தியாவில் பல்லவாராம எனும் ஆராமையிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து அபயகிரி விகாரையில் தங்கியதால் அது வேறோரு பிரிவாக மேலும் ஒருபடி முன்னோக்கிச் சென்றது. அங்கு வாழ்ந்த பிக்குகள் தாம் தம்மருசி பிரிவினரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கூறியதால் தூய்மையான தேராவாதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட மகாவிகாரைக்கு எதிராக வேறோரு மெய்யியல் கருத்து முன்வைக்கப்பட்ட பிரிவு தோற்றம் பெற்றது.

இலங்கைக்கு மகாயானக் கருத்து கொண்டு வரப்பட்ட முதல் சந்தர்ப்பமாக இதனைக் கருதினாலும் அதனால் இங்கு மகாயானப் பிரிவு தோற்றம் பெற்றதாகக் கருத முடியாது. மகாவிகாரைப் பிக்குகளைப் போன்றே அபயகிரி விகாரைப் பிக்குகளும் தேரவாதக் கொள்கையைப் பின்பற்றியதாக இத்திங் எனும் சீன யாத்திரிகரான பிக்கு தமது பிரயாணக் குறிப்பு தொடர்பாக எழுதிய நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். திரிபிடகத்தில் அடங்கியுள்ள சில

விடயங்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கும் போது இரு பிரிவினருக்கு மிடையே கருத்து வேறுபாடு இருந்தது. பாத்திகாபயன் காலத்தில் (கி.மு 19 - கி.பி 9) இந்தக் கருத்து வேறுபாடு உச்ச நிலையை அடைந்தது. வினய பீடத்தில் சில விடயங்களுக்கு விளக்கம் அளிக்கையில் இரு பிரிவினருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு காரணமாக தீககாரயணன் எனும் பண்டித பிராமணனைக் கொண்டு தீர்வு காண வேண்டிய நிலை மன்னனுக்கு ஏற்பட்டது. இந்த மன்னனின் காலத்தைச் சேர்ந்த கல் வெட்டுடொன்று விகாரைக்குக் கால்வாய் ஒன்றை அளித்தமையைக் கூறுகின்றது. இதன் பின்னர் விகாரைகளுக்கு நில புலன்கள், குளங்கள், வாய்க்கால்கள் என்பவற்றை அளிப்பதைக் காணக்கூடியதாய் உள்ளது. லௌகீக உடமைகளை அனுபவிப்பதைத் தவிர்த்துப் பொதுச் சொத்துக்களான அனைத்தையும் வைத்திருக்கும் முறையை இதன் பின்னரும் சில நூற்றாண்டுகளில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

சங்கங்களிடையே மோதல் ஏற்படல்

அபயகிரி விகாரைப் பிக்குகள் தர்மருசிப் பிரிவினரின் படிப்பினைகளை ஏற்ற பொழுதிலும் மகாயானக்கருத்துக்கள் ஒழுங்கு முறையில் இந்நாட்டிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது இதன் மூன்று நூற்றாண்டுகளின் பின்னராகும். வலகம்பா மன்னனின் காலந் தொடக்கம் மூன்று நூற்றாண்டு காலம் மகா விகாரை, அபயகிரி விகாரை ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த பிக்குகள் வெவ்வேறாக வாழ்ந்த பொழுதிலும் அவர்களிடையே கடுமையான மோதல்கள் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இரு பிரிவினரும் தேரவாத படிப்பினைகளைப் பின்பற்றியதோடு லௌகீக சொத்துக்களை ஏற்றல், அவற்றை நிர்வகித்தல் போன்றவற்றை இரு பிரிவினரும் மேற்கொண்டனர். இந்த யுகத்தில் அரசர் பின்பற்றிய சமயக் கொள்கையாக அமைந்தது எந்த ஒரு விகாரைக்கும் விசேட சலுகை காட்டாது இரு பிரிவினருக்கும் ஒரே விதமான அனுசரணை வழங்கியதாகும். சில அரசர்கள் மகாவிகாரைக்குச் சாதகமாக செயற்பட்ட பொழுதிலும் அதனால் அபயகிரி விகாரையின் முன்னேற்றத்திற்கு எவ்வித தடையும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

வொகாரிக திஸ்ஸ மன்னின் காலத்தில் (கி.பி.214-236) இலங்கையின் சாசன வரலாற்றில் மூன்றாவது பிரிவு உள் நுழைவதைக் கேள்விப்படக்கூடியதாக உள்ளது. காலாகாலமாக சமயக் கருத்துகளுடன் சேர்ந்து வந்த வைதுல்யவாத மகாயானக் கருத்துக்களால் மாகற்ற சாசனத்தைத் தூய்மையாக்க விரும்பிய இம் மன்னன் கபில எனும் கல்விமானான அமைச்சரைக் கொண்டு புத்த பெருமானின் படிப்பினைகளை முன்னெடுத்துச் சென்றதாக மகாவம்சத்தில் கூறப்படுகிறது. அது மட்டுமன்றி வைதுல்யவாதக் கருத்துக்களை ஏற்ற பிக்குகளை சாசனத்தில் இருந்து நீக்குவதற்கும் நடவடிக்கை எடுத்தான். பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட நிகாய சங்கிரஹவில் வைதுல்யவாதக் கருத்துக்களை அபயகிரி விகாரைப் பிரிவினரே ஏற்றுக் கொண்டதாகக் கூறப்படுகிறது. அபயகிரி விகாரையில் உள்ளவர்களில் குறிப்பிடத்தக்க சிலரே வைதுல்யவாதக் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டதாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது. வைதுல்யவாதக் கருத்தைக் கொண்டதாக அபயகிரி விகாரையைச் சேர்ந்த பிக்குகளை வொகாரிக தீசன் சங்கத்திலிருந்து அகற்றியதுடன், நாட்டிலிருந்தும் வெளியேற்றினான்.

இவ்வாறு வைதுல்யவாதக் கருத்துக்களையுடையோரை நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றியதானது மகாயானக் கருத்துக்கள் நாட்டில் நுழைவது தடுக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக இலங்கையிலுள்ள சில பௌத்த பிக்குகளுக்கும் மகாயானக் கருத்தைக் கொண்டிருந்த வெளிநாட்டுப் பிக்குகளுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட வழிவகுத்தது. வெளியேற்றப்பட்ட பிக்குகள் தென்னிந்தியாவிலிருந்த மகாயான பிக்குகளின் ஆராமைகளில் வசிக்கத் தொடங்கினர். அந்த ஆராமைகளில் அவர்கள் மேலும் சிறப்பாக மகாயானக் கருத்துக்களைக் கற்றிருக்கக் கூடும். தமக்கு இலங்கையுடன் இருந்த தொடர்பைப் பயன்படுத்தி எவ்வாறேனும் அக் கருத்தை இலங்கையில் பரப்பிட அவர்கள் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கலாம். அந்த நிலையை விளக்குவதற்கு மகாவம்ச ஆசிரியர் முற்படாத பொழுதிலும் நடைமுறையில் அது விரைவில் நிகழ்ந்தது.

வொகாரிகதீசனின் ஆட்சிக் காலத்தின் 19 ஆண்டுகளின் பின்னர் கோதாபய மன்னனின் ஆட்சியின் நான்காவது ஆண்டில்

அபயகிரி விகாரையின் பிக்குகள் குழுவினர் மீண்டும் வைதுல்ய வாதத்தைப் பரப்பிட முயன்றனர். அபயகிரி விகாரையிலேயே எழுச்சி பெற்று வந்த உஸ்ஸிலியாதிஸ்ஸ தேரரின் தலைமையிலான பிக்குகள் இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து அபயகிரி விகாரையில் இருந்து பிரிந்து தக்ஷினகிரி விகாரையில் குடியேறியதாகவும் இதில் 300 பிக்குகள் அடங்குவர் எனவும் நிக்காயசங்கிரகவில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அக்குழுவினர் வைதுல்யவாதத்தை ஏற்காவிடினும் திரிபீடகத்திற்குப் புதிய விளக்கத்தை அளித்ததுடன் மஹா விகாரைப் பிரிவையும் சேராததால் சாகலிய என்ற பெயரில் புதிய ஒரு பிரிவினராக செயற்பட்டனர். இதனால் இலங்கையின் சாசன வரலாற்றிற்கு மூன்றாவது பிரிவும் தோன்றியது.

கோதாபயன் அபயகிரி விகாரையில் இருந்த வைதுல்யவாத பிக்குகளுக்கு கடுமையான தண்டனை விதித்தான். இவர்களின் உடலில் குறி பதித்து நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றியதாக மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வாறு உடலில் குறிபதித்து தவறுசெய்தவர்களை நாட்டிலிருந்து அகற்றுதல் ஒரு அடையாளமாக இருந்த போதிலும் மனிதனின் சுதந்திரமான சிந்தனைக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்ட புத்த பெருமானின் தர்மத்தைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு கோதாபயனால் எடுக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் இந்த நடவடிக்கையானது சாசன வரலாற்றில் அழியாத வடுவை ஏற்படுத்தியது என்பதில் சந்தேகமில்லை. எந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்த போதிலும் இக்காலத்தில் சுவர்க்கத்தை விளங்கிக் கொள்வதை விட பல்வேறு மெய்யியல் கருத்துக்கள் மூலம் புத்த தர்மத்திற்கு விவரணம் அளிப்பதிலேயே இருந்த ஊக்கமானது மனப்பக்குவமடைந்தவர்களைக் கண்டறிய முடியாதிருந்தது. மகிந்த தேரரால் இலங்கையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மனப்பக்குவமடைந்தவர்களின் பரம்பரையானது இவ்வாறு இந்நூற்றாண்டுகளில் வீழ்ச்சியை நோக்கிச் சென்றது.

இலங்கையில் இருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட பிக்குகள் சோழ நாட்டில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள ஆராமையில் வாழ்ந்தனர். இந்த ஆராமை மகாயான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த பிக்குகளின் மத்திய நிலையமாக விளங்கியது. தமிழர்களிடையே காணப்பட்ட பல்வேறு சமய நம்பிக்கைகள் இங்கு பௌத்த சமயக்

கருத்துக்களில் உள்வாங்கப்பட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை இந்த ஆராமைக்குச் சென்ற சிங்களப் பிக்குகளில் ஒருவரின் மாணவரான சங்கமித்த என்ற பிக்கு தனது குருவின் உடலில் குறி பொறிக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு மிகவும் அதிர்ச்சி அடைந்தார். இவ்வாறு கடுமையான தண்டனைகளை வழங்க அரசனைத் தூண்டியது மகாவிகாரைப் பிக்குகள் என்பதை அறிந்து அவர்களைப் பழிவாங்க எண்ணினார். பகையைப் பகையால் வெல்ல முடியாது என்ற புத்தரின் எண்ணத்தைக் கூட மறந்த சங்கமித்ததேரர் தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு இலங்கைக்கு வந்தார்.

சங்கமித்ததேரர் மந்திரம், மாயைகளில் மட்டுமல்ல மக்களின் உள்ளங்களைக் கவருவதிலும் சிறந்தவராக இருந்தார். சிறிது காலத்திலேயே கோதாபயனின் மனதை வெற்றி கொண்ட அவர் ஜெட்டதீசன், மகாசேனன் ஆகிய அரசினம்குமாரர்களின் ஆசிரியராகவும் நியமனம் பெற்றார். கோதாபயனின் மரணத்தின் பின்னர் ஜெட்டதீசன் அரசனான போதிலும் அவன் மகாவிகாரைக்கு சாதகமாக இருந்ததால் அவனது ஆட்சிக்காலத்தில் சங்கமித்த தேரர் நாட்டிலிருந்து சென்றார். 10வருட ஜெட்டதீசனின் ஆட்சியின் பின்னர் சங்கமித்தவின் பணிவான சீடனான மகாசேனன் அரசனானான். அரசனின் முடிசூட்டு விழா முதலாய் சங்கமித்த தேரரின் ஆலோசனையின் படியே நடைபெற்றது.

மகாசேனன் அரசனாகி சில தினங்களிலேயே சங்கமித்த தேரர் தனது பழிவாங்கும் எண்ணத்தை செயற்படுத்தினார். மகாவிகாரையினர் உண்மையான ஒழுக்காற்று விளையத்தைப் (திரிபீடகத்தில் ஒன்று) போதிப்பதில்லை என்றும் தவறான கொள்கையுடையோரென்றும் அபயகிரி விகாரையினர் மாத்திரமே முறையான பௌத்த போதனைகளைப் போதிப்பவர்களென்றும், அவர்களே சீலமுடையோரெனவும் அரசனுக்கு விளக்கிய அவர் வைதுல்யவாதத்தை ஏற்கும்படி மஹா விகாரையினரை வற்புறுத்துமளவிற்கு அரசனைத் தூண்டினான். ஆராமையின் சொத்துக்களை நிர்வகித்தல் போன்றவற்றால் மஹாவிகாரையைச் சேர்ந்தவர்களிடையே ஒழுக்கம் தளர்ந்திருந்த போதிலும் பல்வேறு சவால்களின் மத்தியில் தேரவாத பௌத்தத்தைப் பாதுகாத்தோர் அவர்களே என்பதில் சந்தேகமில்லை. அரசனின் விருப்பத்தை

ஏற்க மஹாவிகாரையினர் ஏற்கவில்லை. இதற்கு முன்னர் ஆட்சி செய்தோர் இவ்வாறான கருத்து வேறுபாடுகள் உச்ச நிலை அடைந்த சந்தர்ப்பங்களில் நடுநிலை வகிக்கக் கூடிய கல்விமானைக் கொண்டு தீர்ப்பு வழங்கி அதனை ஏற்றுக் கொள்ளும் முறையைக் கண்டனர்.

மகாவிகாரையினர் தமது ஆணையை ஏற்காததால் அரசன் அவர்களுக்கு தானம் வழங்குவதை தடை செய்ததோடு, தனது ஆணையை மீறுவோர் நூறு கஹவணுப் பணத்தை அபராதமாகச் செலுத்த வேண்டுமென விதித்தான். பிறரில் தங்கியிருந்த மகாவிகாரைப் பிக்குகள் தம் மத்திய நிலையமான மகாவிகாரையையும் மிகிந்தலையையும் கைவிட்டு உருகுணைப் பிரதேசத்திலும் மலை நாட்டிலும் தஞ்சம் புகுந்தனர். ஒன்பது வருடங்கள் விகாரை பாழடைந்த நிலையில் இருந்தது. இதற்கிடையில் சங்கமித்த பிக்கு, மகாவிகாரையின் கட்டடங்களை உடைத்து, அதிலுள்ள பொருட்களை அபயகிரி விகாரையைக் கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தினார். இவருக்கு உதவியவர்களில் சோன எனும் அமைச்சனொருவனும் இருந்தான்.

மகாசேன மன்னன் எவ்வளவோ பலம் வாய்ந்தவனாக இருந்தபோதிலும் சமயத்தின் அழிவிற்கான அவனது இச்செயலைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்ல முடியவில்லை. மகாவிகாரையில் இருந்த பிக்குகளில் சட்டத்தை நுணுக்கமாகக் கடைப்பிடிப்போர் இவ்வாறிருந்த போதிலும் சிறிது காலத்திலேயே அரசனுக்கு எதிராக மக்களின் ஆதரவை அவர்களால் பெறக் கூடியதாக இருந்தது. மேகவண்ண அபய எனும் அமைச்சன் மன்னனின் சமயக் கொள்கைக்கு எதிராக கலகத்தை மேற்கொண்டான். இரு சாராரிடையேயும் நடைபெற இருந்த பாரிய உள்நாட்டு யுத்தமானது அரசனுக்கும் மேகவண்ணனுக்கும் இடையே நிலவிய தனிப்பட்ட நட்பின் காரணமாக நிறுத்தப்பட்டது. சங்கமித்த தேரர் மீது வெறுப்புக் கொண்டிருந்த அரசனின் மனைவியாரில் ஒருவள், தூபராமையில் வேலை செய்த தச்சன் ஒருவனைக் கொண்டு அவரைக் கொலை செய்தாள். இந்த சம்பவம் நடைபெற்ற சந்தர்ப்பத்திலேயே சோன என்ற அமைச்சனும் துர் அதிஸ்ட வசமாக மரணத்திற்குள்ளானான். அரசனுக்கு சார்பானவர்களை மேற்கொண்டு மகாவிகாரையினர் வெற்றி

பெற்றதிலிருந்து எத்துணை பலம் வாய்ந்த அரசனாக இருந்த பொழுதிலும், பிடிவாதமான சர்வதிகார ஆட்சியை நடாத்துவதற்கு மக்கள் இடமளிக்கவில்லை என்பதை அறியக்கூடியதாக உள்ளது. மகாவிகாரையைத் திரும்பவும் கட்டியெழும்பும் படி மகாசேனனால் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஆணையானது அவனைப் பரிகாசத்திற்கு உள்ளாக்கிய ஊழ்வினையாகும்.

சமயப் பிரிவை முன்னிட்டு இவ்வாறு ஏற்பட்ட கலகம் புத்தசமய வரலாற்றிற்கு இழுக்காக அமையாமைக்குக் காரணம் அது தனிப்பட்ட பழிவாங்கும் எண்ணத்துடன் நபர்களிடையே ஏற்பட்ட கலகம் என்பதனாலாகும். அரசனுக்கும், மேகவண்ண அபயனுக்குமிடையே நிலவிய தனிப்பட்ட நட்பின் காரணமாக கலவரம் முடிவுற்றது. மகாவிகாரையினர் பழிவாங்கும் எண்ணத்துடன் செயற்பட்டிருந்தால் மக்களைத் தூண்டி, அபயகிரி விகாரையை அழித்திருக்கலாம். இதற்கான பலமும் சந்தர்ப்பமும் மகாவிகாரைப் பிக்குகளுக்கு இருந்தது. இது தவிர தாம் மிகிந்தலையைக் கைவிட்டுச் சென்ற பின்னர் அங்கு குடிபுகுந்த தம்மருசிக பிக்குகளை அங்கிருந்து அகற்றவும் மகாவிகாரையினர் முற்படவில்லை. இவை அவர்கள் பௌத்தமதக் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றினார்கள் என்பதற்கு சிறந்த சான்றாகும்.

மகாவிகாரைப் பிக்குகள் சட்டதிட்டங்களை சரிவரக் கடைப்பிடிப்பதில்லை என மகாசேனன் முன்வைத்த குற்றச்சாட்டை உறுதி செய்யும் சான்றாக ஜேத்தவனராமவிற்கு அருகில் கிடைத்த உடைந்த கல்வெட்டு காணப்படுகிறது. இந்தக் கல்வெட்டு ஜேத்தவனராமைக்குச் சேர்ந்த நிலத்திலேயே கிடைக்கப் பெற்றது என ஊகிக்கலாம். மகாசேனன் பொதுமக்களின் எதிர்ப்பின் முன்னால் பின்வாங்கிய பொழுதிலும் அவனது ஆதரவைப் பெறுவதற்கு மகாவிகாரையினரால் முடியாது போயின. அவை மகாவிகாரையின் எல்லைகளைத் தகர்த்துப் புதிய விகாரையொன்றை அமைக்க முன்வந்தான். எனினும் மகாவிகாரையினர் எதிர்ப்புத் தெரிவித்ததால் அதனைச் செய்ய முடியவில்லை. அதன் பின்னர் அவன் மகாவிகாரையின் எல்லைக்குள்ளே ஜேத்தவனராம எனும் புதிய விகாரையை அமைத்தான். இங்கு பிரதான இடத்தை வகித்தவர் தக்ஷிணகிரி விகாரையில் இருந்த சாகலிக்க பிரிவைச் சேர்ந்த தீசன் எனும் பிக்குவாகும். இவர்

கபடமான, தீய குணங்களையுடைய சூழ்ச்சிக்காரன் என மகா விகாரையினர் கூறியதோடு, இவரை சங்கத்திலிருந்து விலக்கிவிட வேண்டுமென்றும் கூறினர். இவ்வேளையில் அரசன், பிக்குவுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளைப் பரிசீலிப்பதற்காக நடுவரை நியமித்தான். அரசனின் விருப்பம் எதுவாகினும் நடுவனின் தீர்மானப்படி தீசன் என்ற தேரருக்கு எதிராகக் கூறப்பட்ட குற்றச் சாட்டுக்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. இதற்கமைய பிக்குவை சாசனத்திலிருந்து அகற்றினரா என்பது தெரியவில்லை. எனினும் இதிலிருந்து ஒரு முக்கிய விடயம் தெளிவாகிறது. சட்டதிட்டங்களை ஒழுங்காகக் கடைப்பிடிக்கவில்லை என மகாவிகாரைக்கு விரோதமாகக் கூறியவர்களே தாங்களும் அந்த விடயத்தில் பலவினராகத்தான் இருந்துள்ளனர் என்பதாகும்.

மகாசேன மன்னனின் ஆட்சிக்காலம் சாசன வரலாற்றில் குறிப்பிட்ட இடத்தினைப் பெற்ற சம்பவமாக விளங்குவது இக்காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஜேத்தவன எனும் மற்றுமொரு பிரிவு தலைமைத்துவம் பெற்று முன்னோக்கிச் சென்றமையாகும். இந்த விகாரையை மத்திய நிலையமாகக் கொண்ட மூன்றாவது பிரிவானது, மகாவிகாரை, அபயகிரி விகாரை என்பவற்றுடன் 12ஆம் நூற்றாண்டு வரை நிலவி வந்தது.

மகாசேன மன்னனுக்குப் பிற்பட்ட காலம்

மகாசேனனின் காலத்தில் இலங்கையில் சமய வாழ்வில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சி, கருத்து வேறுபாடுகள் என்பன ஒருவித சந்திஸ்தானம் எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. இதிலிருந்து ஒன்பது நூற்றாண்டுகள் செல்லும் வரை மேற்கூறிய சமயப் பிரிவுகள் மூன்றும் தொடர்ந்து நிலவின. இந்த நீண்ட காலத்துள் பிக்குமாரின் வாழ்க்கை பழைய நிலையிலேயே இல்லாதிருந்த போதிலும், அதன் பாரதூரம் முற்றும் அழிந்திடவில்லை. சாசன வாழ்வில் இறுதி நிலையாக இக்காலத்தில் கருதப்பட்டது உயர் நிலையை நோக்கி அண்மிப்பது அல்ல மாறாக உபசம்பதாவை தூய்மையான நிலையில் பாதுகாத்தலாகும். பிக்குமாரின் வாழ்வு எவ்வாறான மாற்றத்திற்கு உள்ளானதென்றால் அடிப்படை சட்டங்களைப் பாதுகாப்பதில் அனைத்துப் பிரிவையும் சேர்ந்த பிக்குமார் அக்கறை செலுத்தினர்.

அநுராதபுர யுகத்தின் நடுப்பகுதியில் ஆயிரக்கணக்கான பிக்குமார் ஆராமைகளில் இருந்தனர். கிறிஸ்துவுக்குப்பின் 5ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு வந்த பாகியன் என்ற சீன யாத்திரிகன் (பிக்கு) அபயகிரி விகாரையில் மாத்திரம் 5000 பிக்குமார் வாழ்ந்ததாகக் கூறுகிறார். இவ்வாறு பிக்குமாரின் தொகை அதிகரிக்கவே ஏராளமான வருமானத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் பொருட்டு கிராமங்கள் போன்றவற்றை ஆராமைகளுக்கு வழங்குதல் புண்ணியச் செயல் என அரசர்களும் பொது மக்களும் கருதியதாக சமகாலக் கல்வெட்டுக்கள் வம்சக்கதைகள், அட்டகதா இலக்கியங்கள் என்பவற்றிலிருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது. ஆராமைகள் விரிவடைந்தமையும் அவற்றின் வருமானம் அதிகரித்தமையும் ஆராமைகளின் நிர்வாகம் தனியான அதிகாரிகளின் கீழ் இயங்க வேண்டியமைக்கான காரணங்களாக அமைந்தன. இவ்வாறான பெரிய ஆராமைகளின் நிர்வாகம் தொடர்பான விபரங்கள் அடங்கிய கல்வெட்டுக்கள் பல கிடைத்துள்ளன. ஆராமைக்கு உரிய கிராமங்கள், ஆராமைகளின் கிளைகள் மட்டுமன்றி ஆராமைகளில் வாழ்ந்த பிக்குகள் பணியாளர்கள் அனைவருமே ஏதேனுமொரு சட்டத்திட்டத்திற்கு அமையவே நிர்வகிக்கப்பட்டனர் எனக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. இவை அரசர்களால் சங்கத்தினரின் விருப்பினதும் அனுமதியுடனும் பிறப்பிக்கப்பட்டவையாகும். இவ்வாறான சட்டங்கள் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் அனைத்துமே மகாயான கருத்தினைக் கொண்டிருந்த அபயகிரி, ஜேதவன பிரிவைச் சேர்ந்த ஆராமைகள் அமைந்த பிரதேசங்களிலிருந்தே கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை சாசனத்திற்கு சேர்க்கப்பட்ட ஒழுக்க விதிகள் என்று கூறுவதில் தவறில்லை. மகாவிகாரையைச் சேர்ந்த ஆராமைகள் இருந்த பிரதேசத்தில் இவ்வாறான சட்டங்கள் அடங்கிய கல்வெட்டுக்கள் கண்டெடுக்கப்படவில்லை. புதிய சட்டங்களை அமுல் செய்வதை விட ஒழுக்கம் முதலான சம்பிரதாயங்களைப் பாதுகாத்துத் தேரவாத கோட்பாடுகளுக்கு அமைய வாழ்ந்தால் போதுமென அவர்கள் எண்ணியமை இதற்கான காரணங்களாகும். பொலன்னறுவை யுகத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமயப்பிரிவின் ஐக்கியத்தின் போது அபயகிரி, ஜேத்தவன ஆகிய இரு பிரிவும் மறைந்து மகாவிகாரைப் பிரிவு மாத்திரம் நிலைத்து நின்றமையானது மகாவிகாரையினரின் தூரநோக்குடைய

கொள்கையையும் அவர்களது ஞானத்தையும் வெளிப்படுத்து
கின்றன.

கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டளவில் இலங்கையில் தேரவாத
மரபு நிலையான ஒருநிலையை அடைந்ததாகத் தெரிகிறது.
இதுவரை சமயநூல்கள் சிங்களமொழியில் இருந்தன. குறிப்பாகப்
புத்தரின் போதனைகளின் அர்த்த விவரமான அட்டுவா சிங்கள
மொழியிலேயே இருந்தது. இது சிங்கள மக்களிடையே சமய
அறிவைப் பரப்புவதற்கு வழியாக அமைந்த பொழுதிலும்,
அக்காலக்கட்டத்தில் புத்தசமயம் சர்வதேச மதம் என்ற நிலையை
எய்தி இருந்ததோடு, அதன் மத்திய நிலையமாக இலங்கை
மகாவிகாரை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டமையாலும் இந்த நூல்கள்
பெளத்தர்களிடையே நன்கு அறிமுகமான சர்வதேச
மொழியொன்றில் மொழி பெயர்க்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.
இதன் தேவை மேலும் தெளிவாகத் தெரிந்தமைக்கு
மகாயானத்தில் சர்வதேச மொழி சமஸ்கிருதமாக
இருந்தமையாகும். பெளத்த சமஸ்கிருதம் எனும் பெயரில்
அறிமுகமாகும் மொழி மகாயான வாதத்தால் வளர்ச்சி பெற்ற
போதிலும், சமஸ்கிருத இலக்கியமானது உலகியல் ரீதியாக
சிறப்புற்றிருந்தமையால் அதனைப் பயன்படுத்துவன் மூலம்
பெளத்ததர்மம் மதிப்பிழக்கிறது என மகாவிகாரையினர்
எண்ணியிருக்கலாம். புத்தரின் ஆரம்ப போதனை நிகழ்த்தப்பட்டது.
மாகடி எனப்பட்ட பிராகிருத மொழியிலாகும். அந்த மொழியானது
இலக்கிய மொழியாக இலங்கையில் தேரவாத பிக்குகளிடையே
வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது எனக் கூறலாம். சமஸ்கிருதத்திலும்
பாளியிலும் சிறப்புற்றிருந்த புத்தகோசர் என்ற பிக்கு கிறிஸ்துவுக்குப்
பின் 5ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மகாநாமனின்
ஆட்சிக்காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்தார். சிங்கள அட்டுவாவைப்
பாளியில் மொழி பெயர்க்கும் பொறுப்பினை மகாவிகாரைப்
பிக்குகள் இவரிடம் ஒப்படைத்தனர். அதன் பின்னர் அட்டுவாவை
எழுதிய புத்ததத்த, தம்மபால எனும் பிக்குகளும் தென்னிந்தியாவி
லிருந்து வருகை தந்தமை இரு விதத்தில் முக்கியத்துவம்
பெறுகிறது. அதில் ஒன்று மகாவிகாரையினர் தென் இந்தியாவில்
பெளத்த மத்திய நிலையங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு
வைத்திருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது. இரண்டாவது தேரவாத
பெளத்தம் சிங்களவர்களின் தேசிய மதமாக இலங்கையில்

வளர்ச்சியடைந்தாலும் அதன் நிலையான தன்மையும் முன்னேற்றமும் தென்னிந்திய பௌத்தர்களால் நிறைவேற்றப்பட்ட சேவையில் வெளிப்பட்டதைக் காணலாம்.

கிறிஸ்துவுக்குப் பின் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பின்னர் சமய வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறுவது இலங்கையிலிருந்த பௌத்தர்கள் பல்வேறு விதமான பூஜைகள் நடத்துவதிலும் தாது வணக்கத்தில் ஈடுபடுவதிலும் ஆர்வம் காட்டியமையாகும். வட இந்தியாவில் ஆராமையொன்றில் சிலகாலம் துறவு பூண்டிருந்த சீலாகாலன் என்ற இளவரசன் புத்தரின் கேச தாதுவை இலங்கைக்கு எடுத்து வந்தான். சீலாகாலன் கொண்டு வந்த கேசதாது தீபங்கர புத்தரின் சிலை வைக்கப்பட்டிருந்த விகாரையிலே வைக்கப்பட்டது. கேசதாது வணக்கமும் தீபங்கர புத்தர் வணக்கமும் மகாயான பௌத்தத்தின் தாக்கத்தினால் வளர்ச்சியுற்றதாகும்.

சீலாகால இளவரன் அரசனான பின், அவனது ஆட்சிக் காலத்தில் (518-531) புன்ன எனும் சிங்கள வர்த்தகன் வரணாசியில் சில காலம் தங்கிவிட்டுத் திரும்பி வருகையில் தர்ம தாதுவை இங்கு கொண்டு வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இந்தத் தர்மதாது எனப்படுவது, வைதில்லியவாதம் அதாவது மகாயான தர்மம் பற்றி எழுதப்பட்ட நூல் என நிக்காய சங்கிரஹுவில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த நூலும் தாது வணக்கத்தில் ஒரு பகுதியாகவே இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்ததாக இது தொடர்பான செய்திகள் மூலம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த தர்ம தாதுவை ஏற்றுக்கொள்ள ஜேத்தவன விகாரையைச் சேர்ந்த பிக்குகள் ஆரம்பத்தில் விரும்பாத பொழுதிலும் அபயகிரி விகாரைப் பிக்குகளின் தூண்டுதலால் அவர்கள் அதனை ஏற்றுக் கொண்டதாக வம்சக் கதைகளில் கூறப்படுகிறது.

இந்தியாவில் மகாயானம் மேலும் வளர்ச்சியடைந்ததால் அபயகிரி விகாரையை நோக்கி வந்த மகாயானக் கருத்துக்களைத் தடுப்பதற்கு மகாவிகாரையைச் சேர்ந்த பிக்குகளால் முடியாது போயின. முதலாம் அக்போ மன்னனின் காலத்தில் (575-608) இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்த ஜோதிபால எனும் பிக்கு பிரபலமான விவாதத்தில் மகாயானப் பிக்குகளைத் தோற்கடித்ததாக நிக்காய சங்கரவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சிலாமேக வண்ண மன்னனின் காலத்தில் அபயகிரி விகாரையில் வாழ்ந்த பிக்கு ஒருவர் தமது பிரிவினரின் தீயநடத்தையைக் கண்ணுற்று மனமுடைந்து பிக்குகளுக்கு அரச ஆணை பிறப்பிக்கும்படி மன்னனை வேண்டியதாக மகாவம்சத்தில் கூறப்படுகிறது. அரசன் அதனை போதி எனும் அந்த இளம் பிக்குவிடம் ஒப்படைத்ததால் அவர் தீய நடத்தையுடைய பல பிக்குகளை சாசனத்தில் இருந்து வெளியேற்றினார். அரசன் சூழ்ச்சி செய்தோருக்குத் தண்டனை வழங்கி அவர்களில் 100பேரை இந்தியாவுக்கு நாடு கடத்தினார்.

முதலாம் அக்போ அபயகிரி பிக்குகளுக்கு வழங்கிய தண்டனையுடன் நின்றுவிடவில்லை. அபயகிரி விகாரையைச் சேர்ந்தோர் தூய்மையடைந்துள்ளனர் என எண்ணிய மன்னன் மிகுதியாக உள்ள அபயகிரி விகாரையினருடன் மகாவிகாரைப் பிக்குகளை உட்போசத்தகர்மம் செய்யும் படி வேண்டியதாகத் தெரிகிறது. மகாவிகாரைப் பிக்குகள் இதனை விரும்பவில்லை. இதனால் கோபமுற்ற மன்னன் அவர்களை மிகவும் கடுஞ் சொற்களால் தாக்கினான். பல நூற்றாண்டுகளாக நிலவிய கோபத்தை நீக்கி இருபிரிவினரிடையேயும் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த மன்னன் முயன்றமை இதிலிருந்து தெரிகிறது. எனினும் அவனது முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது.

கிறிஸ்துவுக்குப் பின் 7 ஆம், 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பல்வேறு மகாயான ஆசிரியர்கள் இலங்கைக்கு வந்தனர். அக்காலத்தில் இந்தியாவில் நிலவிய பல்வேறு மகாயானக் கருத்துக்களை அவர்கள் கொண்டு வந்தனர். இவ்வாறு வந்தவர்கள் அபயகிரி விகாரையையும் ஜேத்தவன விகாரையையும் மையமாகக் கொண்டு தமது கருத்துக்களை சிங்களப் பேளத்தர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க முயன்றனர். இதில் ஒன்று வாஜிரிய வாதம் எனப்பட்டது. இவர்கள் வாஜிரியப் பிரிவினர் எனப்பட்டனர். மகாயானத்துடன் தொடர்புடைய மற்றொரு படிப் பிணையாக 'ரத்னகுட சாஸ்திரம்' எனப்பட்டதை இங்கு அறிமுகம் செய்ய முற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. நீலப்பட்ட தரிசனம் எனப்பட்ட மற்றொரு பிரிவினரும் தமது படிப்பிணையை முன்னெடுக்க முயன்றுள்ளனர்.

மகாயான போதிசத்வ வணக்கம் இக்காலத்தில் பிரபல்யம் அடைந்தது. இலங்கையில் பல பிரதேசங்களில் இந்நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மகாயான மத்திய நிலையங்களில் போதிசத்துவரின் சிலைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சில இடங்களில் மகாயான சூத்திரங்கள் எழுதப்பட்டு புதைக்கப்பட்ட தங்க, செம்பு தகடுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. புத்தர் சிலைகள் சாதாரண அளவை விடப் பெரிதாகச் செய்தமை இந்த யுகத்தில் காணப்பட்ட இயல்பாகும். அனுராதபுர ஆரம்ப யுகத்தில் சைத்தியங்கள் பெரியளவிலாக இருந்த போதிலும் இந்த யுகத்துடன் ஒப்பிடும் போது அவை சிறியனவாக உள்ளன. சைத்திய வழிபாட்டை விட சிலை வழிபாட்டிற்கு கூடிய அவதானம் கொடுக்கப்பட்டமை இவ்வாறு சைத்தியங்கள் சிறிதாகவும் புத்தர் சிலை பெரியதாகவும் இருப்பதற்கான காரணமாகலாம்.

தலதா பெரஹர சமய வாழ்வில் முக்கிய இடம் பெறுதல் இக்காலத்தில் காணப்பட்ட பண்பாகும். பற்சின்னம் (தந்ததாது) சிறிமேகவண்ணனின் (கித்சிறிமேவன்) (303-331) காலத்தில் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. பற்சின்னம் (தந்ததாது) அபயகிரி விகாரைப்பிக்குகளால் வரவேற்கப்பட்டது. அது முதல் அபயகிரி விகாரையில் வைக்கப்பட்டு ஆண்டுதோறும் விழாக்கொண்டாடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. கி.பி. 7 ஆம், 8 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தலதா பெரஹர தேசிய விழா என்ற நிலையை அடைந்தது. இது தவிர ஸ்ரீ மகா போதி, தூபி ஆகிய புண்ணியப் பொருட்களை முன்னிட்டு விழாக்கள் நடாத்தப்பட்டன. வெசாக் உற்சவம் தேசிய விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டதும் இக்காலத்திலாகும்.

அனுராதபுர யுகத்தின் இறுதி நூற்றாண்டுகள் சமயப் பிரிவினரிடையே பூசல்கள் இல்லாத காலப்பகுதியாக இருந்தது. இக்காலத்தில் அரசர்கள் எந்த விகாரை மீது பற்றுதல் வைத்தாலும் எல்லா விகாரையினருக்கும் தம்மதிப்பைச் செலுத்தியதாகத் தெரிகிறது. விகாரைகளின் சொத்துக்கள் மென்மேலும் அதிகரித்தது விகாரைகளின் சொத்து உரிமையானது தேசிய சமயத்தின் நிலையான தன்மைக்கு அவசியமென ஆட்சியாளரும் மக்களும் கருதினர். சொத்துக்களை கையாளுதல், பரிபாலித்தல் போன்ற செயற்பாடுகளால் பிக்குமாரின் வாழ்வின்

எளிமை, பற்றற்ற தன்மை என்பன கீழ் நிலையடைந்தது என்பதில் அவர்கள் எவ்வாறான நிலைப்பாடு கொண்டிருந்தனர் எனக் கூறமுடியாது. எனினும் தனிப்பட்ட முறையில் சொத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு சாசனத்திற்கு ஒவ்வாத விதத்தில் வாழ்ந்த பிக்குகள் சங்கத்தினரால் அருவருப்பாகக் கருதப்பட்டார்களென இக்காலத்திற்குரிய சில கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அறியக் கூடியதாக உள்ளது. அவ்வாறானவர்களை சங்கத்திலிருந்து அகற்றுவதற்கு 1 ஆம் சங்கபோ மன்னனின் பின் ஆட்சி செலுத்தியோர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் தெளிவில்லை. அநுராதபுர யுகத்தின் இரு நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த மன்னர்களுக்கு சாசனத்தை தூய்மையைப் படுத்துதல் தொடர்பாக செயற்படுவதை விடத் தமது பதவியைத்தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள வேண்டி இருந்ததால் சாசனத்தைத் தற்காலிகமாக மறந்திருத்தனர். இக்காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்த ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது விகாரைக்குச் சேர்ந்த சொத்துக்களைக் கொள்ளையடித்தலாகும். இவ்வாறு சொத்துக்களின் உரிமைகளினால் சாசனம் உள் அழிவுகளுக்கு மட்டுமல்ல வெளி அழிவுகளுக்கும் உட்பட்டன. 11 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சோழர்கள் இலங்கையைக் கைப்பற்றியதால் மூன்று சமயப் பிரிவும் பொதுவாக அழிவுக்கு உள்ளாகின. பல்வேறு வழிகளில் முன்னேறி வந்த இராசரட்டை விகாரைகளைக் கைவிட்டு உருகுணையில் தஞ்சம் புகவேண்டிய நிலை அனைத்துப் பிரிவைச்சேர்ந்த பிக்குகளுக்கும் ஏற்பட்டது.

இந்து சமயமும் ஏனைய இந்திய சமயங்களும்

- * இலங்கைக்குப் புத்த சமயம் அறிமுகமாகுமுன் இங்கு நிலவிய சில நம்பிக்கைகள், விசுவாசம் பற்றிய தகவல்களைப் பண்டுகாபய மன்னனின் காலத்தில் காணக் கூடியதாக உள்ளது. மரஞ் செடி வணக்கம், ஆவிகள், நாகம் போன்ற கண்ணுக்குப் புலப்படாத சக்திகளுக்குச் செய்யும் பூஜை முறைகள், நெருப்பு, மழை, காற்று போன்ற இயற்கைப் பொருட்களுக்குச் செய்யும் பூஜை என்பன இந்த நம்பிக்கைகளில் அடங்கும். இந்த நம்பிக்கைகள் உலகில் பழைய சமூகங்களைப் போலவே

நவீன சமூகங்களிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவை அம்மக்கள் வழிபட்ட, வழிபடுகின்ற ஒழுங்கமைக்கப்படாத நம்பிக்கைகள் என்றால் தவறாகாது.

மகிந்த தேரர் இலங்கைக்கு வரும்போது இந்நாட்டு சிங்களவர்களிடையே மேற் கூறப்பட்ட நம்பிக்கைகளுடன் பிராமணீயம் என்ற இந்து சமயத்தில் பிரமா, இந்திரன், சூரியன் ஆகிய கடவுளுக்கு பூஜைகள் செய்தல் போன்றவை பற்றியும் கேள்விப்படக்கூடியதாக உள்ளது. இவை தவிர இலங்கைத் தெய்வங்கள் எனப்படும் சில தெய்வங்களுக்கும் பூஜைகள் செய்யப்பட்டதாகத் கூறப்படுகிறது.

பிராமணீயத்தைப் போலவே அடிப்படை நம்பிக்கைகளும் சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் காரணமாகப் புத்தமதத்தின் ஆரம்ப சந்தர்ப்பத்தில் கூட இவ்வாறான வழிபாடுகள் மனிதனின் விடுதலைக்குக் காரணமாகாது என விளக்கிக் கூறப்பட்ட பொழுதிலும் அவற்றை முற்றாகத் தடை செய்ததாகத் தெரியவில்லை. பௌத்தர்களிடையே இவ்வாறான நம்பிக்கைகள் நிலவுவது பொருத்தமில்லாத பொழுதிலும் அவர்களால் பாதுகாப்பின் பொருட்டு செய்யப்படும் பிரித் போதனை, இறைவனை அடையும் வழியைக் காட்டுவதைப் போன்று மனிதனுக்கு வேறு எந்த சக்தியும் பாதுகாப்பு அளிக்க வல்லதல்ல என எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இலங்கையில் இவ்வாறான பின்னணியிலே பௌத்த மதம் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இதனால் பௌத்த மதம் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பின்னர் கூட அவ்வாறான நம்பிக்கைகளைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு சிங்கள மக்களுக்குத் தடைகள் இருக்கவில்லை.

இந்தியாவில் தனிப்பிரிவாக இயங்கிய பிராமணீயம், இலங்கையில் பௌத்தம் அறிமுகம் செய்யப்படுமுன்னரைப் போலவே பௌத்த சமயம் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பின்னரும் சில மக்கள் பிரிவினரிடையே நிலவியதாகத் தெரிகிறது. பிராமணர்களின் வழிபாட்டுத்தலங்கள் பற்றி பண்டுகாபய மன்னனின் காலத்தைப் போலவே வட்ட காமினி அபயன், மகாசேனன் போன்ற அரசர்களின் காலத்திலும் கேள்விப்படக் கூடியதாக உள்ளது. குறிப்பாகப் பிராமணீயம் இந்தியாவில்

ஒழுங்கான அமைப்பாக முன்னேறி வரும் பொழுதும், முன்னேறி வந்த பின்னரும் குடிபெயர் வாளர்களாகவும், ஆக்கிரமிப்பாளர்களாகவும் இங்கு வந்த இந்தியர்களில் பலர் இந்து சமயத்தவர்களாகவே இருந்தனர். இந்துக் கோயில்கள் அதிகமாகக் கடலை அண்டிய துறைமுகங்களுக்கு அண்மையில் அமைந்திருந்தன. மகாசேனன் இவ்வாறான கோயில்கள் பலவற்றை அழித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இது இந்து சமயத்தவர்களுக்கும் மகாயான பௌத்தத்திற்கும் இடையே தென்னிந்தியாவில் நிலவிய போட்டி காரணமாக சங்கமித்தா பிக்குவின் தூண்டுதலால் நடைபெற்றதாக இருக்கலாம்.

மொழி

மகிந்த தேரர் இலங்கைக்கு வந்தபோது அதாவது கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கு பேசப்பட்ட ஹெல மொழி எப்படியானது என்பதற்குத் தெளிவான சான்றுகள் இல்லை. இது இதற்கு முன் முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வட இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்த விஜயன் குழுவினரின் மொழியும், அக்காலத்தில் இலங்கையில் இருந்த இயக்கர், நாகர் ஆகியோரின் மொழியும் கலந்து உருவாகிய மொழியாக இருக்கலாம். வட இந்தியர் இங்கு குடியேறித் தம் குடியேற்றங்களை அமைத்து இங்கு ஆட்சி செய்யத் தொடங்கியது. முதல் சுதேச மொழி மறையத் தொடங்கி ஆட்சியாளர்களின் மொழி எழுச்சியடைந்ததில் சந்தேகமில்லை. அவ்வாறாயினும் அதற்கு நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் சுதேச இயக்கரின் உதவியுடன் ஆட்சிக்கு வந்த பண்டுகாபயனின் காலத்தில் அவ்வாறு மறைந்திருந்த சுதேச மொழி மீண்டும் ஓரளவில் தலைதூக்கியிருக்கலாம் என எண்ணக் கூடியதாக உள்ளது.

சுதேசிகளின் இந்த மொழி எவ்விதமானதாக இருந்தது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்குப் போதிய சான்றுகள் இல்லை. பண்டுகாபயனின் பரம்பரைக் கதைகளில் வரும் பல நபர்களின் பெயர்கள் பிற்கால வம்சக் கதைகளை எழுதியவர்களால் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்த்து எழுதப்பட்டதால் அவைகளில் சுதேச மொழியின் இயல்பைக் கண்டறிதல் கடினம். எனினும் காலவெல, வலவாமுகிக்கி, ஜுதின்தர, கும்பக்க, பூதா போன்ற பெயர்கள்

பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட தேசியப் பெயர்களாக இருக்கலாம். மகாவம்சத்தில் பண்டுகாபயன் என முன்வைக்கப்பட்டுள்ள பெயர் மகாவம்சத்தை விடப் பழைய நூலான தீபவம்சத்தில் பகுண்டக்க என்றே எழுதப்பட்டுள்ளது. பரம்பரைக் கதைகளில் வரும் ஒரு இயக்கப் பெண்ணின் பெயர் கொண்டா என்பதாகும். பகுண்டக்க, கொண்டா எனும் பெயர்கள் இந்து ஆரிய மொழிக் குடும்பங்களுடன் தொடர்பில்லாத சுதேசப் பெயர்கள் என அனுமானிக்கலாம்.

தற்காலத்தில் கூட சிங்கள மொழியில் பாவனையில் உள்ள கட்ட (வாய்), பட (வயிறு), தொல (உதடு), லிப்ப (அடுப்பு), குல்ல (சளகு), பெதுர (பாய்) போன்ற சொற்கள் இந்து ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த எந்த மொழியுடனும் தொடர்பில்லாத, ஆதி காலம் முதல் இருந்து வரும் தேசிய சொற்களாக இருக்கலாம் என மொழியியலாளர்கள் கருதுகின்றனர். இந்தச் சொற்களும் ஏற்கனவே கூறிய பகுண்டக்க, கொண்டா போன்ற சொற்களினதும் ஆரம்பம் இந்து ஆரிய குடும்பங்களையோ தற்காலத் தமிழ் மொழிக் குடும்பங்களையோ சார்ந்தவையல்ல என மொழியியலாளர்கள் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு நோக்கின் மகிந்ததேரர் இலங்கைக்கு வரும்போது இந்நாட்டிற்கே உரித்தான இயல்புகளைக் கொண்ட சுதேச மொழியினதும் வட இந்திய குடிபெயர்வாளர்களின் மொழியினதும் இணைவே எனப் பொதுவாக நம்பப்படுகிறது.

ஆரம்ப மூன்று நூற்றாண்டுகளிலும் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்களே இலங்கையை ஆட்சி செய்ததால் சுதேச மொழியின் இயல்பு பெரும்பாலும் பலவீனமுற்று, ஆட்சியாளர்களின் மொழி சிறப்பெய்தியிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த மகிந்த தேரரின் மொழிக்கும், அக்காலத்தில் இங்கு பேசப்பட்ட ஹெல என்ற மொழிக்குமிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமை இருந்திருக்கலாம். அதனால் புத்தர் காலம் முதல் மகத மொழியில் இருந்த இலக்கியத்தை ஹெல மொழியில் மொழி பெயர்ப்பது கடினமான செயலாக இருக்கவில்லை.

புத்தசமயம் இலங்கையில் அறிமுகமாகி அது ஆட்சியாளரின் சமயமாக மாறியது முதல் மேலே கூறப்பட்ட இலக்கியங்களில்

புத்த சமயத்துடன் தொடர்புடைய நிகழ்வுகளே உள்ளடக்கப்பட்டன. அவைகள் பிக்குமாருடன் தொடர்புடைய குகைகள், விகாரைகள், தாபகம், தானங்கள், பூஜைகள், சடங்குகள், போன்றவைகளாகும். இதனால் மொழியும் அதனை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் முன்னேற்றமடைதல் இயற்கையாகும். இந்த வளர்ச்சியில் புத்த சமயம் வருவதற்கு முன் இருந்ததாகக் கொள்ளும் சுதேச மொழியானது தன் நிலையை இழந்து, வட இந்தியரின் வருகையுடன் நிலவி வந்த இந்து ஆரிய மொழிகள் மேலும் வளர்ச்சியடைந்தன. பின்னர் ஹெல மொழி வழக்கொழிந்ததாகத் தெரிகிறது.

புத்த சமய வருகையின் முன்னர் இலங்கையில் எழுத்து முறை இருந்ததென எண்ணுவதற்கு சில சான்றுகள் இலக்கிய மூலாதாரங்களில் கிடைத்துள்ளன. அவ்வாறு இருப்பினும் அந்த எழுத்து முறைகள் தொடர்பாக உபயோகிக்கப்பட்ட எழுத்து வடிவம் தொடர்பான சரியான சான்றுகள் இதுவரை கிடைத்தில். இந்நாட்டின் எழுத்துத் தொகுதி எழுத்து முறை என்பன பற்றிய தகவல்கள் கிடைப்பது புத்த சமயம் வருகை தந்த கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கமாகும். சரியான காலத்தைத் தீர்மானிக்கக் கூடிய முதலாவது கல்வெட்டு கிடைப்பது தேவநம்பியதீசனின் மரணத்தின் பின்னர் அரசனான உத்திய மன்னனின் காலத்திலாகும். மிகிந்தலைக் குகைக் கல்வெட்டுக்களில் தெளிவாக உத்திய மன்னனின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்ட மூன்று கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை மூன்றும் நிச்சயமாக இந்த மன்னனின் ஆட்சிக் காலமான கி.மு 210 - 200 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகும். இது புத்தசமயம் இலங்கைக்கு வந்து ஐந்து வருடங்களுக்கு அண்மித்த காலமாகும். இந்தக் கல்வெட்டுகளிலும், இதனை அண்மித்த காலத்தைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றிலும் அசோகப் பேரரசின் கல்வெட்டுக்களில் வரும் எழுத்துக்களுக்கு சமனான எழுத்துக்கள் உள்ளன. எனவே இலங்கையில் எழுத்துத் தொகுதி தேவநம்பியதீசனின் காலத்தில் மிகிந்த தேரரால் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட அசோக எழுத்துத் தொகுதி ஆரம்பமாகிப் பரவியது என்பது உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. தேவநம்பியதீசனின் காலத்திலிருந்து சகல நூற்றாண்டுகளையும் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளிலுள்ள

எழுத்துக்களைப் பார்க்கும் போது தேவநம்பிய தீசனின் காலத்தில் அறிமுகமான எழுத்துத் தொகுதி, முறையாகப் படிப்படியே மாற்றமடைந்து 7 ஆம் நூற்றாண்டளவில் பல்லவ எழுத்துக்களின் செல்வாக்கிற்கு உள்ளாகி எழுத்துக்களில் வட்டவடிவம் அதிகரித்து சில எழுத்து வடிவத்திற்குப் பதிலாக வேறு எழுத்து சேர்க்கப்பட்டுப் பல நூற்றாண்டுகளாக மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிப் 15 ஆம் நூற்றாண்டில் தற்போதைய எழுத்து வடிவினைப் பெற்றதென்பது தெளிவாகிறது. ஒவ்வொரு யுகத்தினதும் கல்வெட்டுக்களிலுள்ள மொழியை நோக்குமிடத்து சிங்கள மொழியானது தேவநம்பியதீசனின் காலந்தொட்டு படிப்படியே எழுத்துக்களில் மாற்றம் பெற்று வந்தது என்பது தெளிவு. இந்நாட்டின் தமிழ் மொழி எழுத்துக்கள் பற்றிய சான்றுகள் கிடைப்பது கி.பி 9 ஆம் நூற்றாண்டு அளவிலிருந்தாகும். இங்கு கிடைக்கப்பெற்ற பழைய தமிழ்க்கல்வெட்டு கி.பி 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததெனக் கூறப்படுகிறது. இதில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் 7 ஆம் நூற்றாண்டளவிலிருந்து தென் இந்தியாவிலிருந்து பொறிக்கப்பட்ட தமிழ்க்கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் எழுத்துக்களெனக் கொள்ளப்படுகிறது. சிங்கள எழுத்துக்களில் பல்லவ எழுத்து வடிவம் தாக்கம் செலுத்தியுள்ளது. இலங்கையில் கிடைத்துள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் பல்லவ எழுத்துக்கள் இடையிடையே காணப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது.

இலக்கியமும் சிற்பக்கலையும்

மகிந்ததேரரால் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டு, இந்நாட்டு தேரர்களால் ஹேல மொழியில் எழுதப்பட்ட இலக்கியம் இரு முக்கிய தலைப்பில் அடங்கும். அவை புத்தரின் போதனை தொடர்பான அர்த்த விவரணம் எனப்பட்ட அட்டுவா, சாசன வரலாறு ஆகியவையாகும்.

இதில் இரண்டாவது தலைப்பில் புத்த சமயம் இந்நாட்டில் நிறுவப்படல் தொடர்பான விடயங்கள், ஸ்ரீமாவோதி பற்றிய விபரங்கள், முக்கியமான பிக்கு, பிக்குணி பற்றிய கதைகள் மகாதூபம் பற்றிய கதைகள், இந்நாட்டில் நிலவிய பல்வேறு கர்ண பரம்பரைக் கதைகள், ஆகியன காலாகாலம் சேர்ந்து சாசன வரலாறு தொடர்பான தலைப்பு படிப்படியே வளர்ச்சியடைந்ததாகத் தெரிகிறது. திரிபிடகமும் அதனுடன் தொடர்புடைய அர்த்த

விவரணம் எனும் அட்டுவாவும் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு சுத்த பாணக்க மஜ்ஜிம பாணக்க ஆகிய பெயர்களைக் கொண்ட குருகுலத்தவரால் வாய்மொழி மரபாகப் பேணப்பட்டு வந்தது.

கி.மு முதலாம் நூற்றாண்டு வரை இவ்வாறு வாய் மொழியாகப் பேணப்பட்டு வந்த அட்டுவா, வலகம்பா மன்னனின் காலத்தில் எழுத்துருவம் பெற்றது. இந்த வரலாற்று நிகழ்வு திரிபிடகம் எழுத்து உருப்பெறல் எனப்படும்.

12 வருடங்களாக நிலவிய தீசன் என்ற பிராமணனின் பஞ்சத்தினால் அதுவரை அட்டுவாவை வாய்மொழியாகப் பாதுகாத்து வந்த குழுவினரின் நினைவாற்றல் குறைந்தமையால் இந்த இலக்கியம் அழிந்தொழியும் அபாயம் இருந்தது. இதிலிருந்து இலக்கியத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டுமாயின் அதனை எழுத்தில் வடிக்க வேண்டுமென உணரப்பட்டது. வலகம்பா மன்னனால் கட்டியெழுப்பப்பட்ட அபயகிரி விகாரைக்கு அருகில் ஒன்று கூடிய சீர்த்திருத்தவாத பௌத்த பிக்குகளால் நீண்டகால மத இலக்கியம் சீர்த்திருத்ததிற்கு உட்படுவதைத் தடுக்க வேண்டிய நிலையும் இருந்தது. இந்த இரு நோக்கங்களையும் கொண்டே திரிபிடகம் எழுத்துருவில் வடிக்கப்பட்டது.

மகாவிகாரையின் பிக்குகள் தூபராமாவில் இருந்த குன்கஹத்த தீசன் என்ற தேரரின் தலைமையில் லோவமகாபாயா வில் ஒன்று கூடி இலக்கியத்தை எழுத்தில் எவ்வாறு வடிப்பது என்பது தொடர்பாக ஆரம்ப கலந்துரையாடலை நடத்தியதாகவும் மேற்கூறப்பட்ட தேரரின் தலைமையில் ஐந்தாறு பிக்குகள் அஞ்விசாரையில் ஒன்று கூடி இச் செயலை நிறைவேற்றியதாகவும் அஸ்கிரி பனையேட்டில் கூறப்பட்டுள்ளது. பஞ்ச காலத்தில் இலக்கியங்களின் சில பிரிவுகளைப் பாதுகாத்த இந்நாட்டில் இருந்த குருகுலத்தவரும் வெளிநாடு சென்று திரும்பிய குருகுலத்தவரும் இக்கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர்கள் தாம் பாதுகாத்த பகுதியை மனப்பாடமாகக் கூறுகையில், சபையிலிருந்த பிக்குகள் அவற்றை ஒப்பிட்டு அட்டுவாவைப் பிரிவுகளாக எழுத்தில் வடித்தனர் என எண்ணலாம்.

இவ்வாறு எழுத்தில் வடிக்கப்பட்ட அட்டுவா பொதுவாக ஹேல அட்டுவா என்ற பெயரில் வழங்கப்படுகிறது. ஹேல

அட்டுவாவில் முக்கியமானது மஹாஅட்டுவா எனும் 'மூல அட்டுவா'வாகும். இது திரிபிடகம் முழுவதையும் உள்ளடக்கி அமைக்கப்பட்டதாகும். இது தவிர 'மஹாபசுரு அட்டுவா' எனும் 'மகா பச்சரி அட்டுவா' குருந்து அட்டுவா, எனும் 'குருந்தி அட்டுவா' அன்த அட்டுவா என வேறு மூன்று அட்டுவா பற்றி அடிக்கடி கூறப்படுகிறது.

கி.மு முதலாம் நூற்றாண்டில் வலகம்பாவின் காலத்தில் எழுத்துருப் பெற்றதிலிருந்து காலத்திற்குக் காலம் இலக்கியப் பகுதிகள் இந்த அட்டுவாவில் சேர்ந்ததென்பதில் சந்தேகமில்லை.

கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஹெல மொழியில் இருந்த அட்டுவாவைப் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கத் தேவை ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. பொதுவாக அந்த யுகத்தைச் சேர்ந்ததென எண்ணப்படும் தீபவம் சம், சஹஸ்ஸ வத்துபகரண சீஹலவத்துப்பகரண ஆகிய நூல்கள் மூன்றும் பாளி மொழியில் எளிய நடையில் எழுதப்பட்டவையாகும். இதில் தீபவம்சமானது மகிந்தரின் வருகை வரை இந்தியாவில் சாசன வரலாற்றையும் மகிந்த தேரரின் வருகையின் பின்னரிலிருந்து மகாசேனன் வரையிலான இந்நாட்டு சாசன வரலாற்றையும் உள்ளடக்கிய விடயங்களைக் கொண்ட நூலாகும். குறிப்பாக மகா விகாரையில் வாழ்ந்த பிக்குகள், பிக்குணிகள் தொடர்பான விடயங்களை அதில் காணலாம். கூறியவற்றைத் திரும்பக் கூறுதல் எனும் குறை அதில் உள்ளது. ஒரே விடயம் மீண்டும், மீண்டும் கூறப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் உள. இந்த நூல் மஹா அட்டுவா போன்றவற்றில் வரும் விடயங்களைப் பாளிமொழியில் எளிய நடையில் மொழி பெயர்க்க மேற்கொண்ட முயற்சியென சந்தேகமின்றிக் கூறலாம்.

சஹஸ்ஸவத்துபகரணய, சிஹலவத்துப்பகரணய எனும் நூல்கள் இரண்டும் இந்திய வரலாற்றுக் கதைகளையும் இந்நாட்டில் இருந்த பரம்பரைக் கதைகளையும் சேர்த்து எழுதப்பட்ட நூல்களாகும். இது எளிமையான பாளி மொழியில் எழுதப்பட்டது. இந்த இரு நூல்களையும் பரிசீலனை செய்த பொல்வத்த ஸ்ரீ புத்ததத்த தேரர் அந்நூல்கள் பற்றிய நீண்ட ஆய்வில் ஈடுபடும் வல்பொல ஸ்ரீ ராகுல தேரர் உட்பட வேறு சிலரின் கருத்துப்படி அவை ஆரம்பத்தில் ஹெல மொழியில் இருந்து பின்னர் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது என்பதாகும்.

ஹெல மொழியிலிருந்த இலக்கியம் கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டளவில் இருந்து இவ்வாறு பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதற்கான காரணம் என்னவென சிந்தித்தல் தகும். இந்த யுகத்தில் இந்தியாவில் மகாயானக் கருத்துக்களையுடையோர் பரந்த மகாயான இலக்கியங்களைக் கட்டி எழுப்பினர். இவை சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டன. மகாயானப் பிரிவினரின் இந்த சவாலுக்கு முகங் கொடுக்க வேண்டிய நிலை தேரவாத இலக்கியத்திற்கு ஏற்பட்டது.

அக்காலத்தில் இலங்கையில் தேரவாத இலக்கியம் பாதுகாக்கப்பட்டு வளர்ச்சியடைந்தது. அது ஹெல மொழியிலே இருந்தது. அவ்வாறு ஹெல மொழியில் அது இருக்கும் வரை இலங்கையைவிட்டு வெளிநாடுகளில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவோ, பயன்படவோ முடியாத நிலையில் இருந்தது. எனவே தேரவாத நாடுகளின் பொது சர்வதேச மொழியாக இருந்த பாளி மொழியில் அதனை எழுத வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டில் புத்தகோசர் இந்தியாவிலிருந்து மகாவிகாரைக்கு வந்தது இந்தத் தேவையை நிறைவு செய்வதற்கேயாகும். தம்மிடமுள்ள ஹெல அட்டுவாவைப் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கும் பொருட்டு அதனைப் புத்தகோசருக்கு கையளிக்க ஆரம்பத்தில் மகாவிகாரைப் பிக்குகள் விரும்பவில்லை. புத்தகோசரின் திறமையைக் கண்டறிய முதலில் இரு செய்யுள்களை விவரணத்தின் பொருட்டு கொடுத்ததாகவும் அவை இரண்டையும் விவரணம் செய்து அவர் விசுத்தி மார்க் கத்தை எழுதிய பின்னர் மகாவிகாரைப் பிக்குகள் திருப்தியடைந்து அதன் பின்னர் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கும் படி ஹெல அட்டுவாவைக் கொடுத்ததாகவும் கூறப்படுகின்றது.

புத்தகோசரால் எழுதப்பட்ட விசுத்தி மார்க்கம் சுருக்கமானதும் முழுமையாதுமான விவரணம் எனக் கற்றோர் கருதுகின்றனர். அது அவரது சுயேச்சையான நூலாகக் கருதப்படுகிறது. அவ்வாறு இருந்த போதிலும் அக்காலத்தில் அபயகிரி விகாரையினர் எழுதிய விழுக்கிமார்க்கம் எனும் நூலைப் புத்தகோசர் தமது நூலுக்குத் திட்டமாக உபயோகித்திருக்கலாம் எனக் கற்றோர் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

விசுத்தி மார்க்கத்தை எழுதிய பின்னர் மகாவிகாரையினரிட மிருந்து ஹேல அட்டுவா அனைத்தையும் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கும்படி புத்தகோசரிடம் ஒப்படைத்ததாகத் கூறப்படுகிறது. இதன்படி பல ஹேல அட்டுவாக்கள் பாளியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. அவைகளில் ஒழுக்கம் தொடர்பானதான சமந்தபாசாதிக்காவும் கங்காவிதரணியவும் ஏனைய பிரிவைச் சேர்ந்த சுமங்கலவிலாசினிய, சரத்தப்பகாசினிய, மனோரதபூரணிய, தம்மதபட்டகதா, ஜாதகட்டகதா, பரமத்தஜோதிகா, அன்த சாலினி, சம்மோஹவிநோதினி, பஞ்ஞவப்பகரணட்டகதா என்பனவும் உள்ளடங்கும். இவ்வனைத்து அட்டகதாவும் ஹேல மொழியிலிருந்து பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன என்று கூறப்படுகின்றது.

தாம் ஹேல அட்டுவாவைப் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்த்ததாகவும் அவ்வாறு செய்கையில் மகாவிகாரையின் சம்பிரதாயங்களுக்குப் பாதகம் ஏற்படாத வகையில் தேவையற்ற விபரங்களையும் பொருத்தமற்ற விடயங்களையும் தவிர்த்ததாகவும் இந்த நூலைப் பற்றி புத்தகோசர் குறிப்பிடுகின்றார். இவை அனைத்தும் புத்தகோசரின் நூலாகக் கருதப்படுகிறது. என்றாலும், மொழி பெயர்ப்பு தொடர்பான இச்செயலில் பங்கு கொண்ட வேறு பிக்குகளும் இருந்தனர் என்பதை நாம் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். அவர்களில் புத்தத்த தேரர் தர்மபால தேரர், உபசேன தேரர், மகாநாம தேரர் போன்ற அறிஞர்கள் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. புத்தத்த தேரரும் தர்மபால தேரரும் தமது அட்டகதாவைத் தென் இந்தியாவில் வைத்து எழுதினர். எனவே அவர்கள் இருவரும் தென்னிந்தியர்களாக இருக்கலாம்.

5 ஆம் நூற்றாண்டளவில் நிகழ்ந்த ஹேல அட்டுவா பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்படும் செயலானது, திரிபிடகத்தின் பல்வேறு பிரிவைச் சேர்ந்த அனைத்து ஹேல அட்டுவாவும் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

மகாவம்சமும் இதனை அண்மித்த காலத்தில் அதாவது தாதுசேனன் காலத்தில் மகாவிகாரையைச் சேர்ந்த பிக்கு ஒருவரால் எழுதப்பட்டது. மகாபோதி தொடர்பாக சிங்களத்தில்

எழுதப்பட்டிருந்ததென எண்ணக்கூடிய வம்சக் கதை உபதிசன் என்ற பிக்குவால் பாளி மொழியில் மகாபோதிவம்சம் என எழுதப்பட்டது. இது அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிப் பகுதியைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. மேலும் மகாவம்சத்திற்கு அரும்பத விளக்க நூலாக எழுதப்பட்ட வம்சத்பகாசினியும் அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிப் பகுதியைச் சேர்ந்த நூலாகும்.

அபயகிரி விகாரையிலும் பாளி மொழியிலான இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. மகாவிகாரையினர் மகா அட்டுவாவைப் போலவே அபயகிரி எனும் வடக்கு விகாரை வாசிகளின் உத்துரு விகார அட்டுவாவ எனும் உத்தர விகாரட்ட கத்தாவ எனும் பெயரில் அறிமுகமாகும் ஹேல அட்டுவா ஒன்று இருந்ததாக கூறப்படுகிறது. சத்தம்மோபாயனய எனப்படும் பாளி காவிய நூல் அபயகிரி விகாரைப் பிக்குகளின் நூலாகும். 8 ஆம் நூற்றாண்டை விடப் பழமையான தேவகட்டஹ கத்தா எனும் பாளி மொழிக் காவியம் அபயகிரி விகாரையினரின் நூலெனக் கொள்ள இடமுண்டு.

மேலே கூறப்பட்டுள்ள விதத்தில் பல்வேறு தலைப்புகளைச் சேர்ந்த ஹேல அட்டுவா அனைத்தும் 6 ஆம் நூற்றாண்டளவில் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்தது. இக்காலத்தில் இலங்கை உலகில் தேரவாத பௌத்தத்தின் மத்திய நிலையமாக ஓரளவு பிரசித்தி பெற்றிருந்தது. பாளி மொழி தேரவாத பௌத்தத் தின் சர்வதேச மொழியாக இருந்ததுடன் மகாவிகாரையிலிருந்த திரிபிடகம் பாளி மொழி மூலம் இலங்கைக்கு வெளியேயும் பரவியது.

திரிபிடகம் பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டமை சிங்கள இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. பாளி மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டதும் ஹேல அட்டுவா சிறப்பில் குறைந்ததாகத் தெரிகிறது. 10ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படும் மகாவம்ச மகா எனப்படும் வம்சத்தப்பகாசனியில் ஹேல அட்டுவா பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது. எனினும் அதன் பின்னர் ஹேல அட்டுவாவைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை. இதனால் அது முற்றிலும் மறைந்து விட்டதாக எண்ணத் தோன்றியது. எனவே மேலே குறிப்பிட்ட அட்டுவாவின் தொடர்ந்து நிலைத்ததாகத்

கூறப்படும் மகாபோதி வம்சக்கதை எனும் மகாபோவச, வேதிய வம்சம் எனும் சந்த வச, தலதா வம்சம் எனப்படும் தலதா வச, கேசதூது வம்சம் எனப்படும் கேசதாவத ஆகிய வம்சக்கதைகள் பலவும் சிஹலவத்து, சஹஸ்ஸவத்து முதலான கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் பலவும் சிங்கள இலக்கியத்திற்கு இல்லாமல் போயின.

சிங்களக் கவிதை இலக்கியம் ஆரம்ப யுகம் முதலே வளர்ச்சியடைந்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களில் ஆதி சிங்களக் கவிதைகள் காணப்படுவதாக பரணவிதான அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். திஸ்ஸமகாராமை கிரிந்தே பாறைச் சரிவில் காணப்படும் பொறிப்பும் தீச வாவிக்கு அண்மையில் அக்குருகொட கற்றாண்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பொறிப்பும் கவிதையில் அமைந்துள்ள இரு பொறிப்புக்களாகும். பிராகிருதம் எனப்பட்ட ஆதி சிங்கள மொழியில் இந்த இரு பொறிப்புக்களிலும் தவறான கொள்கையை விடுத்துப் புத்த பெருமானை சரணடைந்த நாக எனும் உபராஜனைப் பற்றிக் கூறப்படுகிறது.

சீகிரிக் குன்றில் கண்ணாடித் தூணில் உள்ள எழுநூறு மட்டிலான கவிதைகள் அநுராதபுர யுகத்தில் கவிதை இலக்கியத் தைப் பற்றிய விளக்கத்தைத் தருகிறது. கி.பி 6 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் நாட்டின் பல பாகங்களிலிலுமிருந்து சிகிரியாவின் அழகினைக் காண வந்த இரசிகர்களால் பாறைக் குகைகளில் உள்ள கிகிரியாவின் ஓவியங்கள் பற்றி இவற்றில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவை அக்கால இரசிகர்களின் இரசனையை எடுத்துக் காட்டும் உயர்ந்த நிர்மாணமாக உள்ளன.

சில சிங்கள அரசர்கள் சிறந்த கவிஞர்களாக விளங்கினர். இந்தியாவில் காளிதாசர் காலத்தில் இலங்கையில் வாழ்ந்தவரெனக் கூறும் குமாரதாச மன்னன் (கி.பி 508 - 516) இராமர் சீதை கதையை வைத்து ஜானகீஹரண என்ற சிறந்த காவியத்தை எழுதியதாகக் கூறப்படுகின்றது. 2 ஆம் மொகல்லான மன்னன் (கி.பி 531 - 551) புத்தமதம் தொடர்பாக எழுதிய காவியம், யானை மீது ஏறி நகர் முழுவதும் கேட்கும் படி உரைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. 1ஆம் அக்கபோதி மன்னனின் காலத்தில் இருந்த புகழ் வாய்ந்த பன்னிரு கவிஞர் பற்றிக் கூறப்படுகிறது.

தற்போது மிகுதியாக இருக்கும் பழைய கவிதை சியபஸ்ஸகர என்பதாகும். தனின் எனும் ஒருவரால் எழுதப்பட்ட காவியத்தைத் தழுவி சிங்களத்தில் எழுதப்பட்ட இது 4 ஆம் சேனனின் நூலாகக் கருதப்படுகிறது. பிக்குகளின் ஒழுக்கம் தொடர்பாக எழுதப்பட்ட சிபவலந்தவினிச அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிப் பகுதியைச் சேர்ந்த நூலாகக் கருதப்படுகிறது. தம்பிய அட்டுவா கெடபதய எனும் நூல் 10ஆம் நூற்றாண்டின் சிங்கள மொழி பற்றி அறிவதற்கு உதவுகிறது. இது 5ஆம் காசியப்ப மன்னனால் எழுதப்பட்டதென ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

சீர்ப்பக்கலை

கட்டட நீர்மாணக் கலை

விஜயன் உட்பட இந்தியக் குழுவினர் வருவதற்கு முன்னர் இந்நாட்டில் வாழ்ந்த சுதேச மக்களிடையே அவர்களுக்கே உரித்தான பண்பாடு இருந்தது. எனினும் இதற்குரிய உறுதியான சான்றாக எந்தவொரு கட்டடமோ இதுவரை கிடைக்கவில்லை. விஜயனின் மரணத்தின் பின்னர் அரசனான பண்டுவாசதேவன் தன் மகளான உன்மாத சித்திராவின் பொருட்டு ஒரு கல்வீடு கட்டியதாகக் கூறப்படுகிறது. குருணாகலை மாவட்டத்தில் பண்டுவஸ்நுவரயில் தற்போதைய பௌத்த ஆலயத்திற்கு அருகில் காணப்படும் பாழடைந்த கட்டடமே அது எனக் கூறப்படுகிறது. எனினும் அங்கு தொல்பொருள் அகழ்வுகளின் போது இந்தக் கருத்தை உறுதி செய்யவதற்கான எவ்வித சான்றும் கிடைக்கவில்லை. பண்டுகாபயன் அநுராதபுர நகரைத் திட்டமிடும் போது பல்வேறு சமயப் பிரிவினர் தொடர்பாக ஆராமைகள் அமைத்துக் கொடுத்தமையை அறியக் கூடியதாக உள்ளது. இந்த ஆராமைகள் எவ்விதமானவை என அறிவதற்கு உதவும் எவ்வித சான்றுகளும் இதுவரையில் கிடைத்தில மகிந்த தேரர் வந்த சில நாட்களில் அநுராதபுரத்தில் புத்தசமயத்தை நிலைநாட்டுதல் தொடர்பாக மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக மகாவம்சத்தில் வரும் விபரத்தில் அக்காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் இருந்ததாகக் கூறப்படும் வீடுகள் தொடர்பான தகவல்களைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மகிந்ததேரரின் வருகையின் இரண்டாம் நாள் அவரது போதனையைக் கேட்க

அரசு மாளிகையில் ஒன்று கூடிய மக்களுக்கு அங்கு இடம் போதாமையினால் யானை கட்டும் இடத்தை சுத்தப்படுத்தி இடம் அமைத்துக் கொடுத்ததாக இரு இடத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மன்னன் மகிந்ததேரரின் பொருட்டு அநுராதபுரத்தில் திஸ்ஸமகாராமையில் களிமண் பூசி சுட்ட சுவர்களைக் கொண்ட மாளிகை அமைத்துக் கொடுத்ததாகவும் அது பிற்காலத்தில் பாசாத பிரிவெனா என்ற பெயரில் பிரசித்தமடைந்தது எனவும் வேறோரு இடத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்தக் தகவல்களிலிருந்து அக்காலத்தில் அநுராதபுரத்தில் நிலையாகக் கட்டப்பட்ட வீடுகள் இல்லாதிருந்தமை வெளிப்படுகிறது. புத்தசமய வருகையானது இந் நாட்டின் பண்பாட்டின் சகல பிரிவுகளினதும் ஆரம்பம் என எடுத்துக் காட்டுதல் மகாவம்ச ஆசிரியரின் எண்ணம் என்பதை அறியலாம். இதனால் புத்த மதம் இலங்கைக்கு வருமுன் இந்நாட்டில் கட்டடக்கலை அத்துணை சிறப்பாக இல்லாமையும் புத்தசமய வருகையின் பின்னர் அது வளர்ச்சியுற்றதாகவும் மகாவம்ச ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுவதை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. மகிந்த தேரர் பிக்குகளுக்குப் போயா மனை, அன்னசாலை, வெந்நீர் குளித்தல் தடாகம் என்பவற்றை அமைத்து மகாவிகாரையைத் திட்டமிட்டதாக மகாவம்சமத்தில் விபரிக்கப்படுகிறது. மௌரியப் பேரரசின் தலைநகரான பாடலிபுரத்திலும் அவ்வாறே தன் தாய் வாழ்ந்த இடமான வேதிசகிரியிலும் அக்காலத்தில் இருந்த விகாரைகளின் கட்டட அமைப்பு பற்றிய அறிவும் அனுபவமும் மகிந்த தேரருக்கு இருந்தது. எனவே அவர் இலங்கையில் மகா விகாரையை அமைப்பதில் இந்த அறிவினையும் அனுபவத்தையும் பயன்படுத்தி இருப்பார் எனப் பெரும்பாலும் நம்பலாம். அநுராதபுரத்தின் மகாமேகவனத்தில் காணப்படும் சில நினைவுச் சின்னங்கள் மகிந்ததேரரின் அனுசரணையுடன் நிர்மாணிக்கப்பட்டதென எண்ணக்கூடியதாக உள்ளபோதும் அவை பிற்காலத்தில் பல விதத்திலும் மாற்றியமைக்கப்பட்டதால் அதன் ஆரம்பநிலை எவ்வாறு இருந்ததெனக் கூறுவது கடினமாகும்.

இவ்வாறு நோக்குகையில் தேவநம்பியதீசனின் காலத்தில் இந்நாட்டில் இருந்ததாகக் கொள்ளக்கூடிய கட்டடங்களின் சுயருபத்தை விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய சான்றுகள் இல்லை.

மேலே கூறப்பட்ட காலபாசாத பிரிவெனா தொடர்பான செய்தியை நம்பினால், அக்காலத்தில் கல், செங்கற்கள் என்பவற்றைப் பயன்படுத்தி நிர்மாணிக்கப்பட்ட கட்டடங்கள் இருக்கவில்லை என்றுதான் எண்ணத் தோன்றும்.

அசோக மன்னன் போதிமரக் கிளையுடன் பல்வேறு தொழில் செய்யும் 18 பிரிவைச் சேர்ந்த மக்களை இந்நாட்டிற்கு அனுப்பியிருந்தார். இவ்வாறு வந்தவர்களில் மௌரிய கட்டடக் கலைஞர்களும் இருந்தார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர்களால் கல், தூண் என்பவற்றைக் கொண்டு வீடுகள் அமைத்தல், பிக்குகளுக்கான கற்குகைகள் அமைத்தல் என்பன மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம்.

மிகிந்தலை, வெஸ்ஸகிரி ஆகிய இடங்களிலுள்ள குகைகளின் கடாரங்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களின்படி அவை இந்நாட்டில் ஆரம்ப காலத்தில் பிக்குகளுக்காகச் செய்யப்பட்ட குகைகளென சந்தேகமின்றி நம்பலாம். பாறைகளைக் குடைந்து குகைகள் அமைப்பது மௌரிய முறையாக இருந்தது. அவ்வாறு இருந்த போதிலும் மிகிந்தலை போன்ற இடங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள குகைகள் மனிதர் வாழக்கூடியதாக இயற்கையான முறையில் அமைந்தவையாகும். மௌரிய சம்பிரதாயம் இந்நாட்டிற்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்ட போதிலும், இந்நாட்டின் வளங்களையும் காலநிலையையும் கருதி செயற்பட்டுள்ளமையை இதிலிருந்து அறியலாம். இது கட்டடக் கலைகளில் மட்டுமல்ல, ஓவியம், சிற்பம் மற்றும் பண்பாடு தொடர்பாகவும் நிலவியதைக் காணலாம்.

தாதுகோபங்கள் (தூபி)

அநுராதபுர யுகத்தில் கட்டடக்கலைகளில் மிக முக்கியமான இடத்தைத் தாதுகோபங்கள் பெறுகின்றன. அநுராதபுர தூபராம தாதுகோபத்தில் தொடங்கி படிப்படியே பல்வேறு அங்கங்களை உள்ளடக்கி நீண்டகாலமாகப் பல்வேறு மாற்றங்களைப் பெற்று வளர்ச்சியடைந்த தாதுகோபங்கள் பற்றிப் பரணவிதான அவர்கள்

இலங்கையின் தாதுகோபங்கள் என்ற தலைப்பில் நூல் ஒன்றினை எழுதியுள்ளார்.

மகிந்த தேரரின் உபதேசத்தின் படி சுமண எனும் சாமனேரரால் அசோகப் பேரரசிலிருந்து கொண்டு வந்த தாதுக்களிடையே இருந்த புத்த பெருமானின் காறை எலும்பை வைத்துக் கட்டப்பட்ட தூபராம இந்நாட்டின் முதல் தூபமாகக் கருதப்படுகிறது. இந்தத் தூபம் அமைக்கப்பட்ட விதம் பற்றிய செய்திகள் மகாவம்ச டிகாவில் காணப்படுகிறது. இந்த விளக்கத்தின்படி தாதுவைத் தன் தோளில் சுமந்து வந்த யானையானது மேலும் முன் நோக்கிச் செல்லாது ஒரு இடத்தில் நின்றது. இதனால் மகிந்த தேரரின் உபதேசத்தின் படி தேவநம்பிய தீசன் அங்கு விகாரையொன்றை அமைத்தான். தூபராம தாதுகோபம் முதலில் அவசரமாகக் காய்ந்த களிமண்ணைக் கொண்டு சிறியளவில் கட்டப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

இரண்டாம் பேதிஸ்ஸ மன்னனின் சகோதரனான உபராஜன் நாகனுடன் உருகுணையில் ஆரம்பித்த அரச பரம்பரையில் யடாலதீசன், கோதபாயன், கவந்தீசன் என்போர் உருகுணையில் தாதுகோபங்கள் அமைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பழைய மாகமம் எனும் திஸ்ஸமஹாராமையில் உள்ள யட்டாலா விகாரைத் தூபம் ஆரம்ப யுகத்தில் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதற்கான சான்றுகள் இல்லை. கவந்தீச மன்னனால் கட்டப்பட்டதாகக் கருதப்படும் தற்கால திஸ்ஸமகாராம சைத்தியம் அளவில் மிகப் பெயரியதாகும். அது இடையிடையே புனருத்தாரணம் செய்து பெருப்பிக்கப்பட்டதால் அது ஆரம்பத்தில் எவ்வாறு இருந்ததெனக் கூறுமுடியாதுள்ளது. சேருவில் சைத்தியமும் கவந்தீச மன்னனால் கட்டப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

முதல் முறையாக இலங்கையை ஒன்றிணைத்து அநுராதபுரத்திலிருந்து ஆட்சியை ஆரம்பித்த துட்டகைமுனு மன்னன் தனது யுத்த ஆயுதங்களை வைத்து மிரிசுவெட்டித் தாதுகோபத்தை அமைத்தான். பின்னர் ருவன்வெலிசாயாவையும் அமைத்தான். இது மகா தூபம் என அழைக்கப்படுவதிலிருந்தே அதன் அளவினை விளங்கிக் கொள்ளலாம். அதன் விட்டம் 89 மீற்றர் உயரம் 91.4 மீற்றர் எனத் திட்டமிடப்பட்ட இந்தத்

தாதுகோபத்தை துட்டகைமுனு தன் வாழ்நாளில் கட்டிமுடிக்க முடியாது போனது.

ருவன் வெலிசாய அமைக்கப்பட்ட காலத்திற்கு மிக நெருங்கிய காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட சாஞ்சித் தூபம் ருவன் வெலிசாயவுடன் ஒப்பிடும் போது ஒரு இராட்சதனுக்கும் குள்ளனுக்குமிடையிலான வேறுபாடு நிலவுவதாகப் பரணவிதான அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

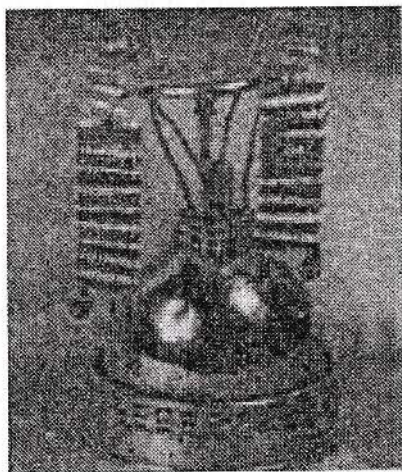
இந்த மகாதூபத்தை நிர்மாணிக்கத் தேவையான செங்கல், தங்கம், வெள்ளி, இரத்தினம், செம்பு, இரும்பு, முத்து, பணம் என்பவற்றைப் பெற்றுக் கொண்ட முறை சிற்பிகள், பணியாளர்கள், சேவையில் ஈடுபட்ட முறை, ஆரம்பத்திலிருந்து இறுதிவரை தாதுகோபம் அமைக்கப்பட்ட விதம் என்பன மகாவம்சத்திலும் தூபவம்சத்திலும் விபரமாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தற்போது நாம் காணும் ருவன் வெலிசாயாவின் அமைப்பானது அதனைக் காணும் போதே எவ்வாறு அது திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கூறலாம். இதனை அமைப்பதற்கு மிகுந்த அவதானமும் சிரமமும் எடுக்கப்பட்டதனை மேற்கூறிய நூல்களிலிருந்து அறியக் கூடியதாக உள்ளது. இலங்கையில் முதலாவது நூற்றாண்டில் தாதுகோப நிர்மாணத்தைப் பற்றி நாம் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது. இதற்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் அபயகிரி விகாரை, ஜேத்தவன விகாரை என்பவற்றின் அத்திவாரம் தொடங்கி படிப்படியே அவை கட்டியெழுப்பப்பட்ட முறையை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் இதன் விபரம் மிகவும் பயனுள்ளதாக உள்ளது.

துட்டகைமுனுவின் காலத்தின் பின்னர் தாதுகோபங்கள் கட்டப்பட்டன. துட்டகைமுனுவின் உறவினனான வலகம்பா அநுராதபுரத்தில் தக்கிண தூபத்தையும் உத்திர சேத்தியம் எனப்படும் அபயகிரியையும் கட்டினான். இவைகளும் பிற்காலத்தில் பெரிதாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. அபயகிரி சேத்தியம் கஜபாகுவின் காலத்தில் பெரிதாகக் கட்டப்பட்ட பின்னர் அதன் அடித்தளம் 99 மீற்றராகவும் உயரம் 107 மீற்றராகவும் இருந்தது. இதன்படி அது மகாதூபத்தை விடப் பெரிதாக இருந்தது. கிழக்கே அமைந்துள்ள ஜேத்தவன சைத்தியம் விளங்குகிறது. இது

மகாசேனனால் புத்தபெருமானின் உடையின் சிறு பகுதியைக் கொண்ட தாதுவை வைத்து அமைக்கப்பட்டதாகும். அதன் அடித்தளம் 112 மீற்றாராகும். (367 அடி)

கி.மு 3 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.மு 4ஆம் நூற்றாண்டு வரை நிர்மாணிக்கப்பட்ட தூபங்களின் நினைவுச் சின்னங்கள் அனைத்தும் பின்னர் பெரிதாக்கப்பட்டும் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டும் இருப்பதால் அவைகளின் ஆரம்பநிலை எவ்வாறாக இருந்ததெனக் கூறமுடியாதுள்ளது.

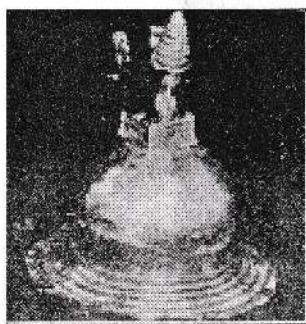
படம் 8.1 கேகாலை மாவட்டத்தில் ரம்புக்கனைக்கு அருகில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தாதுவாகும்

வாகல்கட

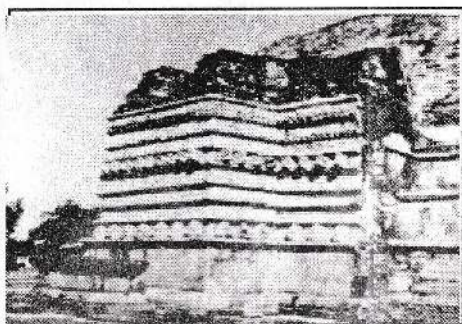
கி.பி 2 ஆம் நூற்றாண்டளவில் இலங்கையில் தூபியில் இணைந்த சிறப்பம்சமே வாகல்கட என்பதாகும். அநுராதபுரத்தில் அமைந்துள்ள மிரிசுவெட்டி, ருவன்வெலிசாய, அபயகிரி, ஜேத்தவன ஆகிய சைத்தியங்களிலும் மிகிந்தலையில் அமைந்துள்ள கண்டக்க சைத்தியத்திலும் உருகுணையில் தீகவாவி, யட்டால போன்ற சைத்தியங்களிலும் வாகல்கடவைக் காணலாம். இவற்றில் ஆரம்ப உருவில் பெரும்பகுதியை மிகிந்தலை கண்டக சைத்தியத்திலேயே காணக்கூடியதாக உள்ளது. வாகல்கடையில் இரு பக்கத்திலும் கற்றாண் இரண்டு

உள்ளன. அதன் முன் பகுதியிலும் முடப்படாத மற்றைய பகுதியிலும், அலங்கார செதுக்கல்கள் உள்ளன. உச்சியில் சிங்கம், யானை, குதிரை, விருட்சம் ஆகியன இவைகளில் ஒன்று காணப்படுகிறது.

தூபியின் நான்கு பகுதியையும் நோக்கி அமைந்துள்ள இந்த வாகல்கட எந்த நோக்கத்திற்காக அமைக்கப்பட்டதென இதுவரை தீர்மானிக்கப்படவில்லை. அயக்க எனக் கல்வெட்டுகளிலும் 'ஆதிமுக்க' என மகாவம்சத்திலும் குறிப்பிடப்படுவது இதுவே எனம் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. வாகல்கட தூபிக்கு அழகைக் கொடுக்கும் நிர்மாணம் என்பது தெளிவு. ஜேத்தவன தூபத்தின் சான்கு வாகல்கடவும் அந்த சைத்தியம் அமைக்கப்பட்ட நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையெனக் கூறலாம். தூபிக்கு விசேட அலங்காரத்தையும் மேன்மையையும் அளித்த இந்த அம்சம் நான்காம் நூற்றாண்டின் பின்னர் மறக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

படம் 8.2 ருவான்வெலிசாய கிழக்கு வாகல்கட அகழ்வரம்போது கண்டெடுக்கப்பட்ட தாது

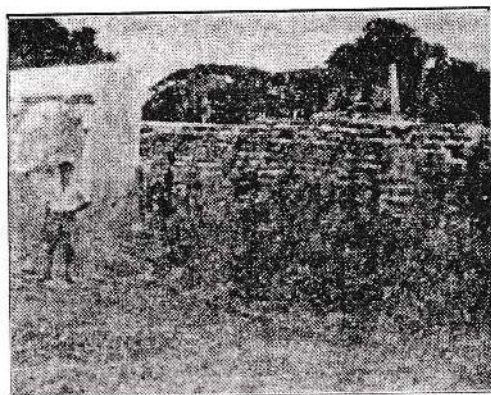

படம் 8.3 மிகிந்தலை கண்டக்க சைத்திய வடக்கு வாகல்கட

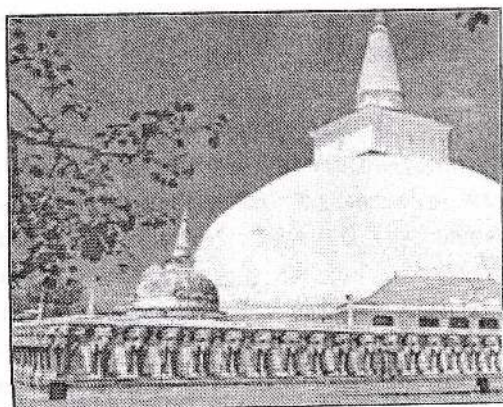
முற்றம்

சைத்தியத்திலிருந்து தூரத்தில் நான்கு புறமும் செங்கற்களால் சிறு மதில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட முற்றம் சலபதர மலுவ எனப்படும் இவைகளுக்கு நன்கொடை வழங்கியவர்களின் பெயர்கள் அங்குள்ள கல்வெட்டுக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுக்களில் வெளிப்படும் சான்றுகளின் படி இவைகள் கி.பி 9, 10 ஆம்

நூற்றாண்டுகளில் அமைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. மழைநீர் வழிந்தோடக்கூடியதாக மதில்களில் இடையிடையே ஒரே அளவிலான தூரத்தில் மடைக்கதவுகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மதில்களின் வெளிப்பக்கத்தில் சம அளவு தூரத்தில் செங்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட யானை முகங்கள் வரிசையாக உள்ளன. இதனால் இது அத்பவர (யானை முற்றம்) எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இவைகளுக்கு கீழ் நான்கு பக்கங்களிலும் வேறு முற்றங்களும் உள்ளன. இவைகளும் (இந்த முற்றங்களும்) கற்றாண்களால் அல்லது செங்கற்களால் அமைக்கப்பட்ட மதில்களால் சூழப்பட்டுள்ளன. இவை வெலி மலுவ எனப்படும்.

படம் 8.4 ருவன்வெலிசாய பழைய கட்டைச்சுவர்
(கி.பி 2ம் நூற்றாண்டு)

படம் 8.5 ருவன் வெலிசாய கட்டைச்சுவரும் முற்றமும்

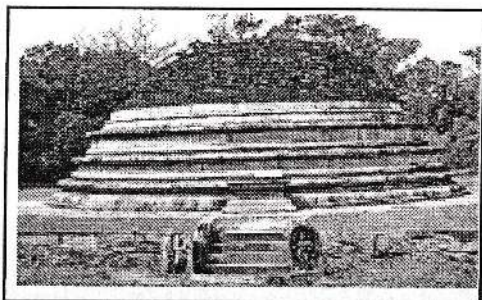
வாசல் (கதவு)

நான்கு திசைகளிலும் மணல் முற்றத்தை அடையும் பொருட்டு வெளிக் கட்டைச் சுவரில் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் நடுவில் நான்கு துவார மண்டபங்கள் உள்ளன. வெளியிலிருந்து துவார மண்டபத்தை அடையும் பொருட்டுப் படிவரிசைகளும் துவார மண்டபத்திலிருந்து முற்றத்தை அடைவதற்குப் படிகளும் துவார மண்டபத்தின் நடுவில் உள்ளன. இந்தப் படிக்கட்டுக்களைத் தாங்கி நிற்பதற்கான வழிகளும் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதன் மேற்பகுதியில் நிறை குடங்கள் உள்ளன.

தூபியின் பரிணாம வளர்ச்சி (கூர்ப்பு)

கி.பி 4 ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் புதுப்பித்தல், புதிதமாக அமைத்தல் போன்றவை தொடர்ந்து நடைபெற்றன. அவ்வாறாயினும் ருவன்வெலிசாய், அபயகிரி, ஜேத்தவன போன்ற மிகப்பெரிய தூபிகள் இக்காலத்தில் எழவில்லை. இக்காலத்தைச் சேர்ந்த நடுத்தர அளவினைக் கொண்ட சைத்தியங்களில் சதுரப் பகுதியில் மேல் பகுதிக்குப் புதிய அங்கம் ஒன்று சேர்ந்தது. அதாவது சதுரப் பகுதிக்கும் கோபுரத்திற்கும் இடையில் சிலிண்டர் வடிவில் கட்டடம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டது. ருவன்வெலிசாய், அபயகிரி, ஜேத்தவன ஆகிய பெரிய சைத்தியங்கள் பிற்காலத்தில் பெருப்பிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் இவ்வாறு சேர்க்கப்பட்ட மையைக் காணலாம்.

கி.பி 8 ஆம், 9 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கட்டப்பட்ட சிறிய அளவிலான சைத்தியங்கள் சிலவற்றில் வேறுவிதமான நிர்மாண அமைப்புக்கள் சிலவற்றைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. சில சைத்தியங்களில் ஒரு பக்கத்தில் மாத்திரம் படிகள் உள்ளன. மிகிந்ததலையில் அமைந்த இதிகட்டுசேய இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளில் கிடைக்கப்பெற்ற செப்புத் தகடுகளில் உள்ள மகாயான தாரணி மந்திரவிற்கு அமைய இது மகாயான மரபைச் சேர்ந்ததெனக் கொள்ளலாம்.

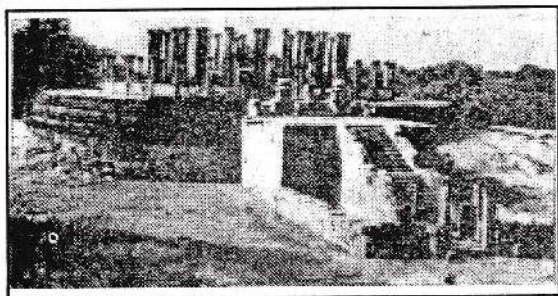
படம் 8.6 மிகிந்தலை இதிகட்டுசேய (கி.பி 8, 9 ஆம் நூற்றாண்டுகள்)

சேத்தியகர எனும் வட்டதாகே

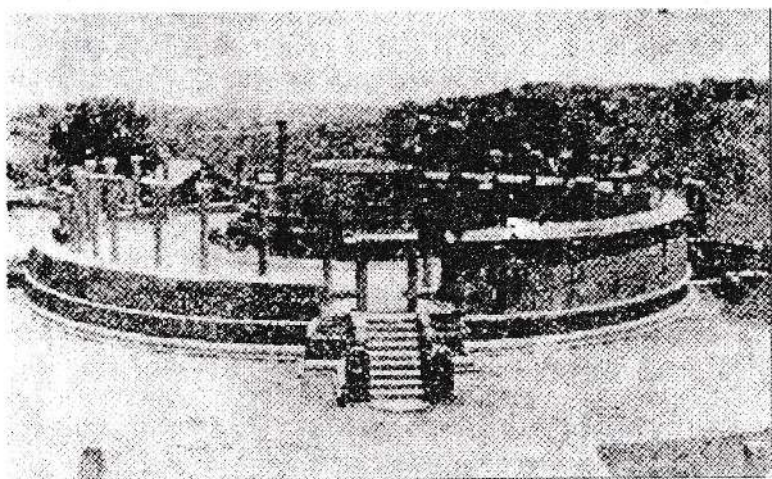
வசப மன்னன் (கி.பி 65 - 109) துபராமைவைச் சுற்றி சைத்தியம் எனப்படும் வட்டதாகேயை அமைந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. மேலும் கோத்தாபய மன்னன் மிகிந்தலை அப்பஸ்தல சைத்தியத்திற்கு வட்டதாகே அமைத்துக் கொடுத்தான். ஆரம்பத்தில் இவை பலகைத் தூண் மீது கட்டப்பட்ட பொழுதிலும் பிற்காலத்தில் கற்றூண்கள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மிகிந்தலை அப்பஸ்தல சைத்திய வட்டதாகக் கல் தூணில் ஒரு கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ளபடி அவை ஏழாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை எனத் தெரிகிறது. வம்சக்கதைகளில் காணப்படுவதற்கமைய மெதிரிகிரிய வட்டதாகே 4 ஆம் அக்போ மன்னனின் காலத்தில் அமைக்கப்பட்டதாகும். திரியாய வட்டதாகேயும் 7 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததென அங்குள்ள கல்வெட்டொன்றின் மூலம் உறுதி செய்யப்படுகின்றது. அநுராதபுரத்தில் துபராம லங்காராம என்பனவும் அத்தனகலை, பொலன்னறுவை வட்ட தாகைகள் என்பனவும் இந்த யுகத்திலேயே அமைக்கப்பட்டதாகச் கருதப்படுகிறது.

அத்தனகல்ல வட்டதாகே தவிர்ந்த மேற்கூறிய வட்டதாக களில் எஞ்சியிருப்பது கற்றூண் வரிசைகள் மாத்திரமேயாகும். இந்தக் கல்தூண்களில் கீழ்ப்பகுதி சதுரமானவை. மேற்பகுதி எண்முகமானவை. உயர்ந்த கற்றூணை துபராம வட்டதாகயில் காணலாம். அதில் சைத்திய பாதத்தின் அருகினைச் சூழவுள்ள வட்டத்தின் கோபுரம் 6.9 மீற்றர் உயரமானது (22 அடி 10 அங்குலம்) அந்த வரிசையிலிருந்து படிப்படியே உயரத்தில் குறைந்து மேலும் மூன்று தூண் வரிசை வட்டமாக உள்ளது.

மெதிரிகிரி வட்டதாகையில் இவ்வாறு கற்றாண் வரிசை மூன்றும் மிகிந்தலையில் தூண் வரிசை இரண்டும் சைத்தியத்தைச் சுற்றியுள்ளன.

படம் 8.7 மெதிரிகிரிய வட்டதாகே (கி.பி 7 ஆம் நூற்றாண்டு)

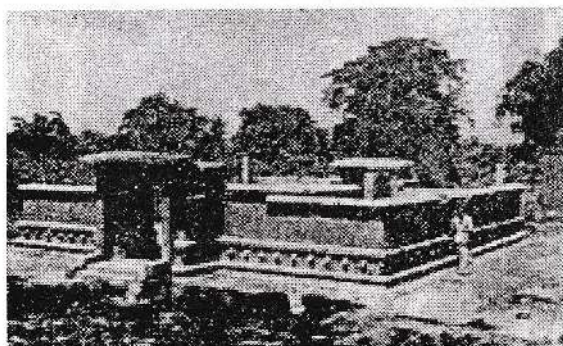

படம் 8.8 திரியாய வட்டதாகே கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டு

போதிகர (போதிமனை)

தேவநம்பியதீசனின் காலத்தில் உயர்ந்த மேடையில் நாட்டப்பட்ட ஸ்ரீ மகா போதியை சுற்றிப் பிற்காலத்தில் கட்டடம் அமைக்கப்பட்டது. இது சாஞ்சி, அமராவதி சைத்தியங்களின்

செதுக்கல்களில் காணப்படுவது போன்றதாக இருக்கலாம். நான்கு பக்கத்தையும் நோக்கிய வாசல்கள் நான்கிலும் தர்ம சக்கரத்தை சிறப்பாகக் கொண்ட கற்றாண்கள் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. தெற்கு வாயிலில் ஆசனம் ஒன்றும் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. எனினும் ஸ்ரீ மகாபோதியை சுற்றி இருந்ததாக எண்ணக்கூடிய கட்டடம் எதுவினதும் எச்சங்கள் இன்று காணப்படவில்லை. அபய கிரி விகாரைக்கு அண்மையிலுள்ள குட்டம் பொக்குண அருகில் பிரசித்தி வாய்ந்த சமாதி சிலை அமைந்த இடத்தில் கட்டடம் இருந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. வம்சக் கதைகளில் போதிகர பற்றிப் பல முறை கூறப்படுகிறது. எனினும் அவைகளில் அடையாளம் காணக்கூடிய அளவிற்கான நினைவுச் சின்னம் ஒன்று மட்டும் குருணாகலை மாவட்டத்தில் நில்லக்ககம் என்ற இடத்தில் உள்ளது. இது சதுர வடிவில் இரண்டு முற்றங்களுடன் காணப்படுகிறது. கீழ் முற்றம் 3 சதுர மீற்றராகும் மேல் முற்றம் 1 சதுர மீற்றராகும். இதில் போதி மேல் முற்றத்தின் நடுவில் அமைந்திருந்தது. கீழ் முற்றம் 2 மீற்றர் உயரக் கல்லால் சூழப் பட்டது. இவ்வாறு ஆயிரம் தூண்கள் போதிகர கூரையைத் தாங்கி நின்றது. கீழ் முற்றத்திற்குள் நுழையும் இரு பக்க கதவுகள் இரண்டும் மேல் முற்றத்தைச் சூழவுள்ள கற்களும் அழகிய செதுக்கலால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது.

படம் 8.9 நில்லக்ககம் போதிகர (கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டு)

ஆசனகர

புத்தரின் சிலை அமைக்கப்படுவதற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் புத்தரை வஜ்ஜிராசனம், அடிச்சுவடு, வெண்குடை முதலான

உருவங்களின் மூலம் அடையாளப்படுத்தியதனை இந்தியாவில் சாஞ்சி பார்ஹூன் போன்ற இடங்களில் காணப்படும் செதுக்கல் மூலம் தெளிவாகிறது. இலங்கையின் பழைய பௌத்த மத்திய நிலையத்தில் பாதச்சுவட்டுள் சதுரக் கல்தூண் ஒன்று காணப்படுகிறது. ஆரம்ப காலத்தில் புத்தரை அடையாளப்படுத்திப் பக்தர்கள் இவைகளுக்கு வணக்கம் செலுத்தியதாக நம்பப்படுகிறது. சுவட்டை வைத்த கல்லைப் போலவே ஓரளவு உயரத்தில் அமைந்த மேடையில் காணப்பட்ட சதுர கற்றூண்கள் என்பனவும் புத்தரை அடையாளப்படுத்திப் பௌத்தர்களால் வணக்கத்திற்கு உள்ளாகின. இவ்வாறான ஆசனங்களை மிகப் பழைமையான பௌத்த மத்திய நிலையங்களில் இன்றும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. காலஞ்செல்ல இந்த ஆசனங்களை மையமாகக் கொண்டு ஆசனகர அமைக்கப்பட்டது. இவ்வாறான ஆசனகரயின் சிதைவுகள் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் புலுகுணாவ எனும் இடத்தில் காணப்படுகிறது.

படம் 8.10 புலுகுணாவ ஆசனகர
(கி.பி 7ஆம் அல்லது 8 ஆம் நூற்றாண்டு)

போயா மனை

அநுராதபுர யுகத்தின் கல்வெட்டுக்களிலும் வம்சக் கதைகளிலும் அடிக்கடி குறிப்பிடப்படும் ஒன்று போயா மனையாகும். ஆரம்ப யுகக் கல்வெட்டுக்களில் இது 'உபோசதகர' எனக் குறிப்பிடப்பட்டது. பிக்குகள் தம் தவறுகளை வெளிப்படுத்தி சீரிய வாழ்வு வாழத் தீர்மானிக்கும் பொருட்டு அமைக்கப்பட்ட கட்டடம் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டது.

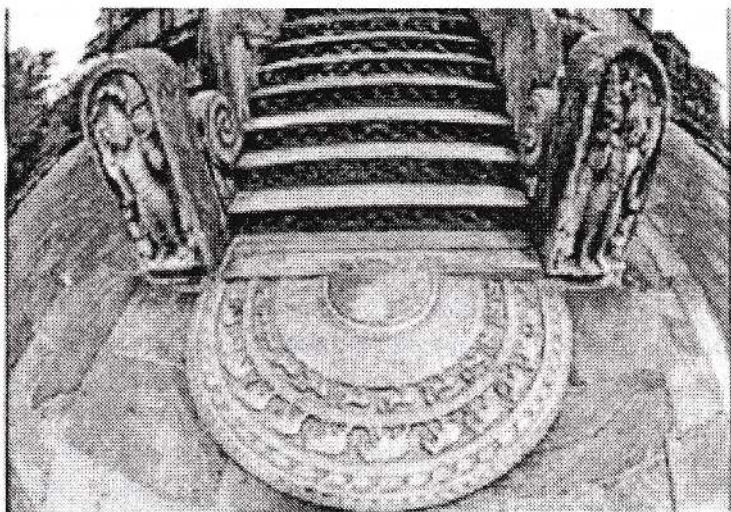
துட்டகைமுனு மன்னனால் அமைக்கப்பட்ட லோவ மகாபாய இவ்வகையான கட்டடம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. அது ஒன்பது மாடியுடன் அமைக்கப்பட்டதாகும். கீழ்த்தட்டிலிருந்து படிப்படியே ஒவ்வொரு தட்டும் முறைப்படி ஆன்மீக ரீதியில் ஒவ்வொரு தராதரத்தைக் கொண்ட பிக்குகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இவை ஆரம்பத்தில் மரத்தூண்களால் கட்டப்பட்டு உலோகத் தகடுகள் கொண்ட கூரையைக் கொண்டிருந்தன. ஸ்ரீமகா போதிக்கு அண்மையில் ஓரிடத்தில் காணப்படும் கற்றூண் பலவற்றைக் கொண்ட பாழடைந்த கட்டடம் லோவமகாபாய என இனம் காணப்பட்டுள்ளது. அந்தக் கற்றூண்கள் பலகைத் தூண்களுக்குப் பதிலாக நாட்டப்பட்டதாக இருக்கலாம் எனத் தொல்பொருள் ஆய்வுகளிலிருந்து வெளிப்படுகிறது. பல பழைய வழிபாட்டு நிலையங்களில் காணப்படும் செங்கற்களாலான மேடை போன்ற அமைப்பு போயா மனையாக இருக்கலாம். அபயகிரி விகாரைக்கு அருகிலுள்ள இரத்தினபிரசாத எனும் கட்டடம் போயாமனை எனக் கருதப்படுகிறது.

பஞ்சகாவாச

அநுராதபுரக் கட்டட அழிவுச் சின்னங்களிடையே ஒருவித கட்டட சிறப்புக்கள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. சிறப்பாக அபயகிரி விகாரை அகழ்வுகளில் இவை வெளிப்பட்டுள்ளன. இவை ஐந்து கட்டடப் பிரிவுகளைக் கொண்ட தொகுதியாகும். இரு பக்கமும் கற்றூண் வைத்துக் கட்டப்பட்ட சதுர மதில்களினால் சூழப்பட்ட முற்றத்தின் நடுவில் பிரதான மாடக்கட்டடமும் அதனைச் சுற்றி நான்கு உப மாடிக் கட்டடங்களும் இருப்பது இதன் பொது இயல்பாகும். இக் கட்டடம் சற்சதுர வடிவமுடைய அத்திவாரத்தில் குறுக்கே போடப்பட்ட கற்குவியலின் மீது 50 சென்றிமீற்றர் (3 அடி) அளவு உயரத்தில் செங்கற்களால் கட்டப்பட்ட மேடையில் அமைந்துள்ளது. சில கட்டடங்களில் அழகிய செதுக்கல் வேலைப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இக்கட்டடங்கள் அழிவை நோக்கிச் செல்கையில் கூரையின் ஓடுகள் கீழே விழுந்து குவிந்து கிடந்ததை ஆய்வுகளில் காணலாம். கூரை மற்றும் கட்டடம் எவ்வாறு இருந்ததென்பதை அறிய முடியாதுள்ளது. நடுவிலுள்ள பிரதான இடத்தில் பெரும்பாலும் வடக்குப் பக்கம் நோக்கிய வாசல் ஒன்று உண்டு.

நான்கு மூலைகளிலும் வாசல்கள் எப்போதும் நடுப்பகுதியினை நோக்கியவாறு இருக்கும்.

அநுராதபுரத்தில் அபயகிரி விகாரைக்கண்மையில் நுவரவாவிக் கரையில் அமைந்துள்ள பிரசித்தி பெற்ற திஸ்ஸ பப்பன விகாரையிலும் இதனைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. அநுராதபுர யுகத்தின் பிற்பகுதியைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் இக்கட்டங்கள் பிக்குகள் வசிப்பதற்கென அமைக்கப்பட்டதாக இருக்கலாம்.

படம் 8.11 காவற்சிலையுடனான சந்திரவட்டக்கலம் படிக்கட்டுக்களும்

இந்தத் தூண்களில் ஒரு கையில் புன்கலசமும் (நிறைகுடம்) மறுகையில் செழுமையைக் காட்டும் மலர்ந்த மலருடனுமான உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த உருவங்களின் தலைக்குப் பின்னால் ஐந்து அல்லது ஏழு பாம்புத் தலைகளுடனான மனித உருவ நாகருபம் எனப்படுகிறது. மகரம்,

கொரவக் கல்லின் இரு பக்கமும் அமைக்கப்பட்டுள்ள தூண்களின் மீது இரு கால்களையும் வைத்துள்ளது. மகரத்தின் வாயிலிருந்து பிரிந்து செல்லும் கொடியானது கொரவக்கல்லின் கீழே செல்கிறது. கற்றூண், படிக்கட்டு, கொரவக்கற்கள், காவற்கற்கள், சந்திரவட்டக்கல் என்பன ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாத வாறு பின்னிப் பிணைந்து காணப்படுகிறது. பஞ்சகவசங்களில் மட்டுமன்றி அநுராதபுர யுகத்தில் சைத்தியங்கள் உட்பட ஏனைய கட்டடங்களில் காணக்கூடிய இந்த அமைப்பு, அநுராதபுரக் கட்டட நிர்மாணக் கலையின் சிறப்பம்சமாகக் காணப்படுகிறது.

படம் 8.12 அநுராதபுர பசவக்குளத்திற்கு அருகிலுள்ள கொரவக்கல்

பிரதான தியான அறைகள் (பிதானகர)

அநுராதபுர யுகத்தின் இறுதிப் பகுதியைச் சேர்ந்த மற்றுமொரு சிறப்பம்சமான கட்டடமாக விளங்குவது வம்சக் கதைகளின் பிதானகர எனவும் கல்வெட்டுக்களில் பதகெல பியன்கல எனவும் அழைக்கப்படும் ஆராமைகளாகும். இவ்வாறான கட்டடங்கள் அநுராதபுரத்திற்கு அருகிலும் அதற்கு மேற்குத் திசையிலும் அமைந்துள்ளன. தியானம் செய்யும் பிக்குகளுக்காக நகரத்திலிருந்து தூரத்தில் அமைதியான வனாந்தரப் பிரதேசத்தில் அமைக்கப்பட்டதாகக் கருதக்கூடிய இந்த ஆராமைகள் அனைத்தும் ஒரே விதமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லாக் கட்டடங்களிலும் இரு பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. இக்கட்டடங்களில் சந்திரவட்டக்கல், நிறைகுடம் போன்ற செதுக்கல் காணப்பட்டமை

குறிப்பிடக்க வியமாகும். ஒரு சில தவிர்ந்த குறிப்பிடக்கூடிய அளவிற்கு எந்தவொரு அலங்காரமும் இங்கு இல்லை. எனினும் அழகிய செதுக்கல்களைக் கொண்டு ஒரு அங்கம் மாத்திரம் இருப்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். அது கட்டடத்திற்கு வெளியே அதற்கு அருகில் அமைந்துள்ள கல்லாகும்.

இந்தக் கல்லில் அழகான விமானத்தின் உருவம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அழகிய அமைப்புடனான இக்கட்டடத்தின் நடுவில் துவாரம் காணப்படுகிறது.

அன்னசாலை

பிக்குகளின் தேவையின் பொருட்டு அநுராதபுர யுகத்தில் நிர்மாணிக்கப்பட்ட வேறு பல கட்டடங்களும் இருந்தன. அவைகளில் ஒன்று அன்னசாலையாகும். அநுராதபுர உள்நகரில் காணப்படும் பிக்குகளுக்கான பொது அன்னசாலை அருகிலுள்ள பாழடைந்த கட்டடமொன்றே இந்த மகாபாலி அன்னசாலை என அங்குள்ள கல்வெட்டொன்றின் மூலம் உறுதி செய்யப்படுகிறது. ருவன்வெலிசாயவிற்கு அருகில் கிழக்குப் பக்கத்தில் மற்றுமொரு அன்னசாலையின் அழிவுச்சின்னம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. மிகிந்தலை அபயகிரி விகாரைக்கு அண்மையிலும் இரு அன்ன சாலைகளின் சிதைவுகள் கிடைத்துள்ளன. இந்த அன்னசாலைகள் சதுர அமைப்பினைக் கொண்டதாக உள்ளன. கற்களால் அமைக்கப்பட்ட மேடைகள் நாற்புறமும் காணப்படுகின்றன. நடுவில் அமைந்துள்ள பகுதியும் கற்களாலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. வெளியிலிருந்து அன்னசாலைக்குப் பெறப்படும் நீர் இப்பகுதியில் சேகரிக்கப்படும் விதத்தில் இது அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அபயகிரி விகாரையின் அன்னசாலையில் இவ்விதமான இரு நடு முற்றங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த அன்னசாலைகளில் காணப்பட்ட பல்வேறு அமைப்பிலான கட்டடங்கள் எதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று சரியான முடிவுக்கு வரவில்லை. தொல்பொருள் ஆய்வாளர்களிடையே இது பற்றிய ஒரே கருத்து நிலவவில்லை.

சன்னிபத்தாசாலையும் பட்டிமாகரவும்

குறிப்பிட்ட ஆச்சிரமத்தில் வாழும் அனைத்துப் பிக்குகளுக்கும் ஒன்றுகூடும் விதத்தில் மண்டபங்கள் இருந்ததாக சான்றுகள்

கிடைத்துள்ளன. அபயகிரி விகாரைக்கு முன்னாலுள்ள சற்சதுர அமைப்பினைக் கொண்ட கட்டடம் அவ்வாறான மண்டபமாகும்.

ஒவ்வொரு ஆச்சிரமத்திலும் பட்டிமாகர இருந்தது. ஜேத்தவன தாகபத்தின் மேற்கில் மிக உயர்ந்த கல்லாலான கட்டடம் இவ்வாறான பட்டிமாகரயாகும். அதிலிருந்த புத்தர் சிலை பின்னால் தெரியுமளவிற்கு சிலையின் அளவுக்குக் கதவு இருந்ததை அங்கிருக்கும் கதவு நிலையைக் கொண்டு எண்ணக்கூடியதாக உள்ளது. அவுக்கண சிலையும் அவ்வாறான கதவினைக் கொண்ட கட்டடமாகும்.

வைத்தியசாலைகள்

பிக்குகளின் பொது நன்மைக்காக இருந்த மற்றுமொரு கட்டடம் வைத்தியசாலையாகும். மெதிரிகிரிய, மிகிந்தலை, அநுராதபுரம் போன்ற இடங்களில் வைத்தியசாலைகளின் இடிபாடுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகள் வைத்தியசாலைகள் என அடையாளம் காண்பதற்கு சிறந்த சாதனமாக அமைவது அவைகளின் அருகில் காணப்படும் ஓடங்களாகும். மனிதனொருவன் படுக்கக்கூடிய விதத்தில் தனிக்கல்லால் அமைக்கப்பட்ட இவை மருந்து ஓடம் எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இந்த வைத்தியசாலைகளில் பொதுவான அமைப்பினைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. சிறு அறைகள் வரிசையால் சூழப்பட்ட முற்றம் பொதுவாகக் காணப்படுகின்றது.

ஜன்தா எனும் வெந்நீர் தடாகம்

பிக்குகளுக்கு வெந்நீரில் குளிப்பதற்கென அமைக்கப்பட்ட தாகக் கருதப்படும் ஜன்தாகர எனும் கட்டடங்களின் சிதைவுகள் அநுராதபுரம் உட்பட பல இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மகிந்த தேரர் அநுராதபுரத்தில் மகாமேகவனத்தில் ஜன்தாகர எனும் இத் தடாகம் அமைக்கும் இடத்தை மன்னன்னுக்குக் காட்டியதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அநுராதபுர அரும்பொருட்சாலைக்குக் கிழக்கில் மகாமேகவனத்தில் இவ்வாறான தடாகம் காணப்படுகிறது. அபயகிரி விகாரையில்

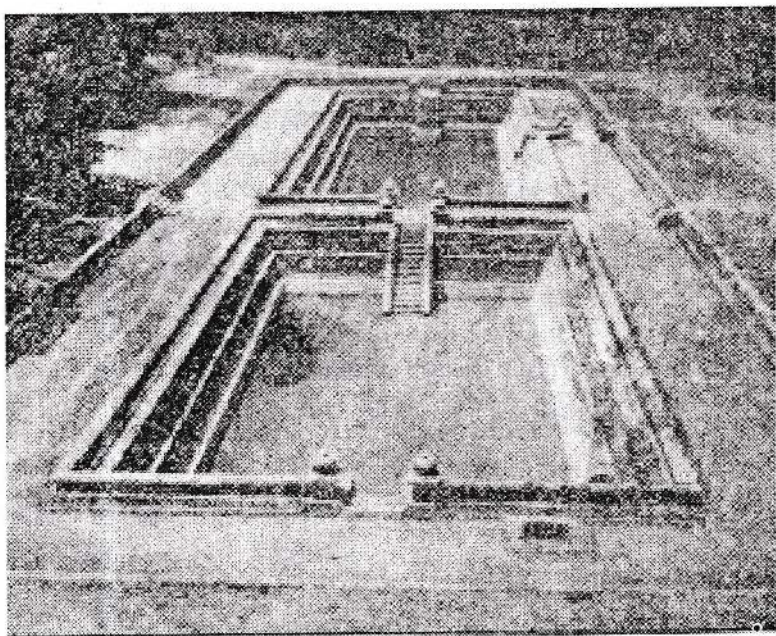
உள்ள குளத்திற்கு வடக்கில் இவ்வாறான தடாகத்தின் இடிபாடுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

ரிட்டிகர மற்றும் குருநாகல் மாவட்டத்தில் அரும்கல போன்ற இடங்களில் இவைகள் காணப்பட்டன. அரும்கலவில் காணப்பட்ட இக்கட்டடம் தொடர்பாகத் தெளிவான விளக்கம் காணப்படுகின்றது. சதுர வடிவிலான கட்டடத்தின் நடுவில் மட்டமான தூண்களையுடைய தீப முற்றம் காணப்படுகிறது. நாற்புறமும் ஓரளவு உயரமான மேடை உண்டு. இந்த மேடைகளில் அமைக்கப்பட்ட கற்றாண்கள் மேல் கூரை இருந்ததாகத் தோன்றுகிறது. சுற்றிலுமுள்ள மேடையில் நீரை சூடாக்குவதற்கான குளைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தமையும் சூடாக்கப்பட்ட நீர் முற்றத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுப் பின்னர் குளிப்பதற்குப் பாவிக்கப்பட்டமையும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. நாற்புறமுள்ள சுவரால் அல்லது சிறு மதில்களால் இந்த ஜன்தாகர எனும் தடாகம் சூழப்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

குளம்

அநுராதபுர ஆச்சிரமத்திலும் பூஞ்சோலையிலும் காணப்படும் குளங்கள் மனைதைக் கவரக்கூடியதாகும். அபயகிரி ஆச்சிரம பூமியில் பல்வேறு நிலைகளிலான 40 குளங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு காணப்படும் உயரிய குளமான யானைக்குளம் மிகப் பெரியதாகும். சதுரவடிவிலான இக்குளத்தில் அடியிலிருந்து கற்கள் ஒன்றின் மேல் ஒன்று வைத்துக் கட்டப்பட்டுள்ளது. இறுதி வரிசைகளில் கற்கள் மிகவும் பெரியனவாக இருப்பதோடு மேலே வரவர கற்கள் சிறியனவாக உள்ளன. குளத்தின் ஆழத்தில் இறங்குவதற்கு நாற்புறமும் நான்கு படிக்கட்டு வரிசைகள் உள்ளன. சுரங்கவழி எனும் தரையின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட நீர்ப்பாதை வழியாகத் தூரத்திலிருந்து வரும் நீர் குளத்துக்குள் வரும் மடைக்கதவு காணப்படுகிறது. குளத்தின் கீழ்ப்பகுதிக்கு நீரை வழங்கும் மடைக்கதவும் காணப்படுகிறது. இந்த யானைக்குளமானது ஆச்சிரமத்தின் தாழ்வான பிரதேசங்களிலுள்ள பல குளங்களுக்கு நீரை வழங்கியிருக்கலாம். தொல்பொருள் திணைக்களத்தினால் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ள குளங்கள் தொடர்பான விடயங்களுக்கு இது சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அபயகிரி

விகாரையின் கிழக்குப் பகுதி தாழ்நிலத்தில் ஒரே விதத்தில் அமைக்கப்பட்ட குளங்கள் உள்ளன. இதில் பெரிய குளத்தின் நீளம் 40 மீற்றராகும். (132 அடி) அதன் அகலம் 16 மீற்றராகும். (51 அடி) குளத்தின் அடியிலிருந்து மட்டமாக்கப்பட்ட (சமப்படுத்தப்பட்ட) கற்கள் பதியப்பட்டுள்ளன. குளத்தில் இறங்கும் பொருட்டு இரு பகுதிகளிலும் படிக்கட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. படிக்கட்டின் இரு பகுதியிலுமுள்ள கொரவக்கல் உச்சியில் நிறைகுடங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. நீரை உள்ளே கொண்டு வருவதற்கும் வெளியே கொண்டு செல்வதற்கும் சுரங்க வழிகள் அமைக்கப்பட்டன. அபயகிரி விகாரையின் பிரதான அனைத்து பஞ்சகவசங்களுக்கும் அருகில் குளங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன எனக் கூறுமள விற்குப் பெரிய, சிறிய குளங்கள் பல காணப்படுகின்றன. ஆராமையைச் சேர்ந்த நிலத்தில் விழும் நீர் இந்தக் குளங்களில் சேமிக்கப்பட்டதாகக் கருத இடமுண்டு. இக்குளங்கள் அனைத்தும் புனர்நிர்மாணம் செய்யப்பட்டு நீர் நிரப்பப்பட்டால் அப்பகுதி அழகிய தோற்றத்தையும் நல்லதொரு சூழலையும் உருவாக்கும்.

படம் 8.13 அந்ராதபுர அபயகிரி விகாரையின் குட்டக்குளம்
(9 - 10 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது)

துறவற வாழ்க்கைக்கு மட்டுமன்றி லௌகீக வாழ்க்கையுடன் தொடர்புடைய வாஸ்துக் கலையின் திட்டம் தொடர்பாக யுக சிற்பிகளிடம் காணப்பட்ட நிபுணத்துவத்தை வெளிக்காட்டும் முக்கிய நினைவுச் சின்னத்தை அநுராதபுரத்தில் திசாவாவியின் ஓரத்தில் அமைந்துள்ள ரன்முசு எனப்படும் பூங்காவில் காணலாம். இங்கு காணப்படும் வெளி மண்டபம், குளியல் அறைகள், குளங்கள் என்பன சிறப்பாகத் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தீசா வாவியிலிருந்து குளங்களுக்கும் குளியல் அறைகளுக்கும் குழாய்கள் மூலம் நீர் கொண்டு செல்லப்பட்டுள்ளது.

சீகிரியா

நகர நிர்மாணம் தொடர்பாக மக்களிடையே நிலவிய வாஸ்து விஞ்ஞான அறிவை எடுத்துக் காட்டும் உயரிய சின்னம் சிகிரியாவாகும். கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த முதலாம் காசியப்ப மன்னனால் 18 ஆண்டுகளில் அமைக்கப்பட்ட சிகிரியா சர்வதேச புகழுடைய ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது. குன்றின் இரு பகுதியிலும் 3 கிலோ மீற்றர் தூரத்திற்கு பாய்ந்து செல்லும் நீரோடைகள் இரண்டு காணப்படுகின்றன. அதனையடுத்து நகர் கல்லால் அமைக்கப்பட்ட மதிலால் சூழப்பட்டுள்ளது. பர்வதத்தின் சுவருடன் ஒட்டி சுவர்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. பர்வதத்தினை அடையும் பொருட்டு இடையிடையே படிக்கட்டுகள் வரிசை அடங்கிய பாதை உண்டு. பர்வதத்தின் உச்சி நன்கு திட்டமிட்டுப் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதுடன் உச்சியில் அரசமாளிகை அமைந்திருந்தது. பர்வதத்தின் உச்சியில் காணப்படும் சோலை, குளம் என்பன திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளமையானது ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது. இது அக்கால மக்களின் நிபுணத்துவத்தை காட்டும் சிறப்பம்சமாகும்.

சிகிரியாவில் காணப்படும் கண்ணாடிச் சுவர் இன்றும் நல்ல நிலையில் உள்ளது. மேற்குப் பகுதியில் பயணம் செய்யும் வழியின் இருமருங்கிலும் பல்வேறு அளவில் காணப்படும் குளங்களினதும் பூங்காக்களினதும் அமைப்பானது ஆசியாவில் வேறு எந்த நாட்டிலும் காணமுடியாத அளவு சிறப்பு வாய்ந்ததாகும்.

சீத்திரமும் சிற்பமும்

ஒரு இனத்தால் எழுதப்பட்ட இலக்கியம், நிர்மாணிக்கப்பட்ட சித்திரம், சிற்பம் என்பன அந்த இனத்தின் சிறப்பினை வெளிப்படுத்தும் கண்ணாடியாகும். அநுராதபுர யுகத்தின் சித்திரமும் சிற்பமும் புத்தர் காலத்தை ஒட்டிய நிர்மாணங்களாக உள்ளன. அநுராதபுர மக்களின் நம்பிக்கைகள் இவற்றில் வெளிப்படுகின்றன. இவை தவிர மிருகங்கள், பறவைகள் மரஞ்செடிகள், ஆறுகள் போன்ற இயற்கையும் கலைகளில் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக நோக்கின் அநுராதபுர யுக மக்களின் ஆன்மீக நிலையை வெளிப்படுத்தும் சிற்பம், ஓவியம் என்பன அதற்கு முந்திய கால கலைகளை விட சிறப்பானவை என சில வரலாற்றறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

1. சீத்திரம்

ருவன்வலி தாது கர்ப கட்டுரை தொடர்பாக மகாவம்சத்தின் விளக்கத்தில் துட்டகைமுனு மன்னன் தாது கர்ப்பத்தில் புத்தரின் வாழ்க்கையில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களை வெளிக்கொணரும் ஓவியங்கள் வரைவித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அநுராதபுர யுகத்தின் ஆரம்ப முதல் இந்நாட்டின் ஓவியக்கலை வளர்ச்சியுற்றதை மகாவம்சத்தில் வரும் இவ்வாறான விடயங்கள் தவிர, 5ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட அட்டுவாவிலும் பல்வேறு விடயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

முன்பிருந்த புத்தர்களின் போதிசத்வ நிலைகளை வெளிப்படுத்தும் சிறப்பான எண்ணக்கருக்கள், தென் பகுதியில் அம்பலன்தொட்ட தரம்பகல எனப்படும் இடத்தில் ஒரு குகையின் பாவுகையில் வரையப்பட்டிருந்தாகப் புத்தகோச தேரர் விசுத்தி மார்க்கத்தில் குறிப்பிகிறார். இந்தக் குகையில் இன்றும் காவி நிறத்திலுள்ள மிகச்சிறிய படத்தின் கறையைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. இது சிலவேளை இந்நாட்டின் ஆரம்ப யுகத்தைச் சேர்ந்த பழைய படைப்பொன்றிற்கு சான்றாக அமையலாம்.

இவ்வாறு ஆரம்ப யுக ஓவியம் பற்றி வம்சக் கதைகளிலும் அட்டுவாவிலும் பல்வேறு விடயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதற்கு

அமைய இடையிடையே சில ஓவியங்களின் சாயலைத் தவிர அந்த ஓவியங்களில் முறையான அதாவது உண்மையான உருவத்தை அடையாளம் காணக்கூடிய சான்றுகள் இல்லை.

அநுராதபுரக் கால சித்திரங்கள் பற்றிய தெளிவான விளக்கத்தையுடைய சித்திரங்களை சீகிரியக் குகைகளிலேயே காணக்கூடியதாக உள்ளது. முதலாம் காசியப்ப மன்னன் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்ட சிகிரியாக் குன்றின் மேற்குப் பகுதியில் தோண்டிய குகைகளில் ஓவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. இது காசியப்ப மன்னனின் காலத்தில் அதாவது கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததெனக் தெளிவாகத் கூறலாம். பல யுகங்களில் சீகிரியைக் கண்டு களிப்பதற்கு நாட்டின் பல்வேறு பகுதியிலிருந்து வந்த இரசிகர்கள் அந்த ஓவியங்களால் கவரப்பட்டு எழுதிய கவிதைகள், அந்த ஓவியங்களின் கீழ்க் காணப்படும் கண்ணாடிச் சுவர்களில் உள்ளன. அக்காலத்தில் நூற்றுக்கணக்கான ஓவியங்கள் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. 1500 ஆண்டுகளாக வெயிலிலும் மழையிலுமிருந்து பாதுகாக்கப்பட்டு இன்று மிகுதியாக இருப்பது 22 ஓவியங்கள் மாத்திரமேயாகும்.

தலையில் மலரணிந்து பல்வேறு நகைகளுடன் அழகிய பெண்கள் கரங்களில் மலரேந்தி நிற்பதுடன், சிலர் ஒரு கரத்தில் மலரேந்தி நிற்கின்றனர். சிலர் மலரினை முத்தமிடுகின்றனர். பல குகைகளில் சோடியாகவும், சில இடங்களில் தனியாகவும் இருக்கின்றனர். காவியங்களில் வரும் பெண்களின் கண்கள் நாசிகள், இதழ்கள், உடல் அங்கங்கள் என்பன சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பெண்களின் உடலின் மேற்பாகங்கள் மாத்திரம் தெரியக் கூடியதாக, மேகங்களிலிருந்து வெளிப்படுவது போல அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

படம் 8.14 சீகிரி ஓவியம் ~ 5 ஆம் நூற்றாண்டு

படம் 8.15 சீகிரி ஓவியம் ~ 5 ஆம் நூற்றாண்டு

பெண்கள் சோடியாக காணப்படும் ஓவியங்களில் பெரும்பாலும் ஒரு பெண் பொன்னிற ஆடையுடனும் மற்றைய பெண் நீலநிற ஆடையையும் அணிந்து காணப்படுகின்றனர். குறைவான ஆடைகளை அணிந்து காணப்படும் சில ஓவியங்களும் உண்டு. இந்த மங்கையர்கள் ஆபரணங்களை அணிந்துள்ளனர். பெண்களின் இடைப்பகுதி வரை மட்டுமே வரையப்பட்டள்ளது. மலரேந்திய மாது எனும் ஓவியம் இங்குள்ளவற்றில் மிகச் சிறந்த ஓவியமாகக் கருதப்படுகிறது.

சீகிரி ஓவியத்தில் வரையப்பட்டுள்ள பெண்கள் பற்றிக் கவிஞர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றனர். காசியப்ப மன்னனின் மனைவிமார், பணிப்பெண்களால் அழைத்து வரப்பட்டு மலரேந்தி அருகிலுள்ள பிதுரங்கல விகாரைக்கு வணங்கச் செல்லும் முறையே இதில் காணப்படுகிறதென்பது ஒரு கருத்தாகும். மற்றொரு கருத்துப்படி இந்தப் பெண்கள் முகிலில் தோன்றும் தேவதைகள் என்பதாகும். காசியப்ப மன்னனின் மகள்மார்களான போதி, உப்பலா ஆகிய இருவருமே இந்த ஓவியங்களில் காணப்படுகின்றனர் என்பது இன்னொரு கருத்தாகும். சீகிரிய குன்றில் உலாவும் விஜ்ஜூல்லத்தா, மேகலத்தா ஆகிய ஒளியும் மேகமும் பெண் உருவில் ஓவியமாக நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ளதாக சீகிரியைப் பற்றி நீண்ட காலமாக ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட செனரத் பரணவிதான அவர்கள் நம்புகிறார்.

பேராதெனியாவுக்கு அருகில் ஹிதகல விகாரையில் குகையொன்றில் காணப்படும் சித்திரம், சிகிரிய ஓவியங்களை அண்மித்த காலத்தைச் சேர்ந்தவையெனக் கருதப்படுகின்றது. இந்த ஓவியங்கள் தென்னிந்திய அஜந்தா ஓவியங்களுக்குச் சமமானவை புத்தர் ரஜகஹ நகரில் இந்தசால எனும் குகையில் இருக்கும் போது சக்ர தேவேந்திரயா அவரைக் காண வந்த காட்சி இந்த ஓவியங்களில் வெளிப்படுகிறதென பரணவிதான அவர்கள் கூறுகிறார்.

ருவன்வெலி தாது கர்பத்தில் சில சுவர்களில் போதிசத்துவ சரிதையில் பல் வேறு சந்தர்ப்பங்கள் ஓவியமாக வடிக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்வாறு தாது கர்பத்தின் உட்கவர்களில் ஓவியங்கள் வரையும் மரபு இந்நாட்டில் நிலவியமைக்கான உறுதியான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. மிகிந்தலையில் கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தூபியின் தாது கர்பத்தினுள் மேகங்களிடையே தேவதையின் உருவம் கொண்ட ரேகைச்சித்திரம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. ருவான்வெலி தாபகத்திற்கு கிழக்கில் வாகல்கடயில் அழகிய நடுவில் மலர்ந்த மலரொன்றின் மீது அமர்ந்த, மனித முகங் கொண்ட குருவியின் உருவமும் சூழலுடன் கூடிய அழகிய உருவமும் இன்றும் அழியாமல் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. இவை 8ஆம் நூற்றாண்டளவைச் சேர்ந்ததெனப் பொதுவாக நம்பப்படுகிறது.

2. சிற்பக்கலை

புத்தர் சிலை

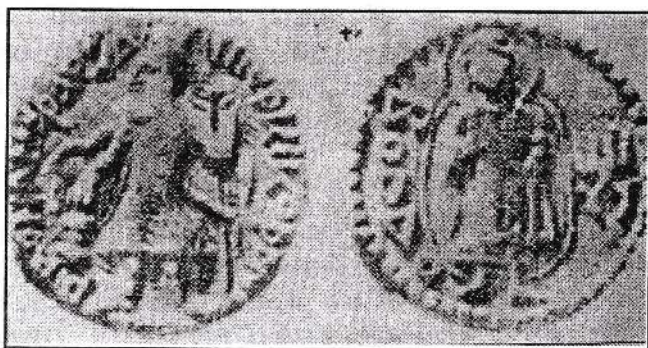
அநுராதபுர யுகத்தில் சிறப்பான சிற்பக்கலையாக விளங்கியது புத்தர் சிலையாகும். இக்காலத்தைச் சேர்ந்த கல்லால் செய்யப்பட்ட பல புத்தர் சிலைகள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. அவைகளில் அமர்ந்திருக்கும் புத்தர் சிலைகள், நிற்கும் புத்தர் சிலைகள் என்பன உள்ளன. சாய்ந்திருக்கும் சிலைகள் அத்துணை பிரசித்தி பெற்றதாக இருக்கவில்லை.

இந்நாட்டில் புத்தர் சிலைகள் வடிக்கும் முறை எப்போது ஆரம்பித்ததென உறுதியாகக் கூறுவதற்கான சான்றுகள் இல்லை. மேலும் இந்தியாவிலும் புத்தர் சிலையின் ஆரம்பம் தொடர்பாகத் தெளிவாகக் கூற முடியாதுள்ளது. இந்தியாவில் தேரவாத பௌத்தம் நிலவிய மௌரியர் காலத்தில் புத்தரை மனிதராக உருவகிப்பதில் கலைஞர்கள் பின்நின்றனர். சாதாரண மனிதரை விட உயர் நிலையில் இருந்த அவரை மனிதக் கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பது தவறென அவர்கள் எண்ணியிருக்கலாம். இதனால் புத்தர் சிலைகளுக்குப் பதிலாக வேறு இலச்சினைகளை உபயோகிக்க அவர்கள் தூண்டப்பட்டனர். அந்த யுகத்தைச் சேர்ந்த சாஞ்சி போன்ற இடங்களில் போதி வஜ்ஜிராசனம், பாதங்கள், தர்ம சக்கரம் போன்ற இலச்சினைகள் உபயோகிக்கப்பட்டன. பாலனான சித்தாத்தரை அசித எனும் துறவிக்கு சுத்தோதனன் காட்டும்போது சுத்தோதனின் கையிலுள்ள சால்வையில் சிறிய பாதங்கள் மாத்திரமே இருப்பதை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம்.

எனினும் இக்கால கட்டத்தின் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் இந்தியாவில் மகாயான பௌத்தம் வளர்ச்சியடைந்த பின்னர், புத்தரை மனிதக் கண்ணோட்டத்தில் சிற்பிகள் பார்க்கத் தொடங்கினர் எனக் கொள்ளலாம். அதன் படி மகாயான பௌத்தத்தின் வளர்ச்சிக்கு அனுசரணை வழங்கிய குஷான அரசனான கனிஷ்கனின் காலமாகிய கி.பி 1 ஆம் நூற்றாண்டில் புத்தரை மனித உருவில் பார்க்கும் நிலை உருவானதென கலை வரலாற்றாளர்கள் பொதுவாகக் கருதுகின்

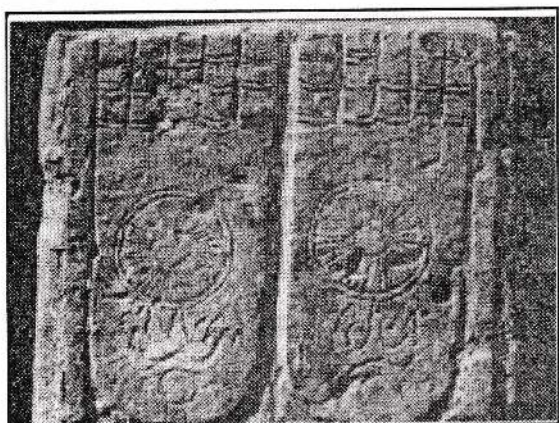
றனர். இம் மன்னனால் வெளியிடப்பட்ட நாணயத்திலும் இதனைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. புத்தரை மனித உருவில் காணும் முதல் சந்தர்ப்பம் இதுவென வரலாற்றறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

துட்டகைமுனு மன்னன் ருவான்வெலிசாயவின் தாது கர்பத்தின் நடுவில் அமர்ந்திருக்கும் நிலையில் புத்தரின் சிலையை அமைத்ததாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இத்தகவல் உண்மையாயின் இந்தியாவில் மனிதக் கண்ணோட்டத்துடன் புத்தர் சிலை வடிக்கப்படுவதற்கு இரு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இலங்கையில் சிற்பிகள் புத்தர் சிலையை அமைத்தனர் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படும். எனினும் மகாவம்சத்தில் வரும் இந்த விபரம் கி.பி 5 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே கூறப்படுகின்றது. அதாவது இச்சம்பவம் நிகழ்ந்து 750 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரேயாகும். இதனால் கி.மு 2 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் புத்தர் சிலை அமைக்கும் முறை உருவாகியது எனக் கூறமுடியாது. இது தவிர துட்டகைமுனுவின் காலத்தில் இந்நாட்டில் மௌரியர் காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்த தேரவாத பௌத்தமே இருந்ததால் புத்தரது உருவத்தை சிலையில் வடிப்பதற்கு இந்நாட்டு சிற்பிகள் பின்வாங்கி இருப்பர் என எண்ண இடமுண்டு. அக்கால இந்திய சிற்பிகளைப் போலவே இலங்கை சிற்பிகளும் இலச்சினைகள் மூலம் புத்தரை அடையாளப்படுத்தியமைக்கான சான்றுகள் உள.

படம் 8.16 சுனிஷ்க மன்னனின் நாணயம், ஒரு பக்கத்தில் மன்னனின் உருவம், மறுபக்கத்தில் புத்தரது உருவம், இடது பக்கத்தில் BODDO என எழுதப்பட்டுள்ளது. (கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டு)

சாஞ்சி செதுக்கல்களில் புத்தரை அடையாளப்படுத்த உபயோகிக்கப்பட்டுள்ள அடையாளங்களில் இரண்டான வஜ்ஜிராசனம், பாதச்சுவடு என்பன புத்த பெருமானுக்குப் பதிலாக அந்நாட்டுப் பக்கதர்களால் போற்றப்பட்டு வந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. சிறுகல் மேடொன்றில் அமைக்கப்பட்ட இலைகளை ஆரம்ப யுகங்களைச் சேர்ந்த சில பௌத்த நிலையங்களில் காணக் கூடியதாக உள்ளது. அநுராதபுர அபயகிரி விகாரையில் மூன்றாம் சமாதி எனப்படும் இடத்தில் ஆசனகரையில் காணப்படும் பெரிய கல் ஆசனமும் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் உள்ள கல் ஆசனமும் இவ்வாறு புத்தபெருமானுக்குப் பதிலாகப் பாவிக்கப்பட்ட அடையாளங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றன.

படம் 8.17 யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தரோடையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பாதச்சுவடு
(கி.பி 1ஆம் நூற்றாண்டு)

வஜ்ஜிராசன அடையாளத்தை விட ஆரம்ப யுகத்தில் பாதச்சுவடுகளே பிரசித்தி பெற்றிருந்தன என்பதனை நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களில் காணப்படும் வழிபாட்டு நிலையங்களிலிருந்து கிடைக்கப் பெற்றுள்ள பாதச் சுவடுகளின் மூலமாக தெரிய வருகிறது. தூண்களில் பாதச்சுவடுகள் சற்றுத் தெரியக்கூடியதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நடுவில் சக்கர வடிவமும் சிலவற்றில் சக்கரத்திற்கு மேலாக சாமரை உருவங்கள் என்பன பொறிக்கப்பட்டுள்ள விளிம்புகளுக்கு அருகில் வெண்குடையும் அந்த வெண்குடைக்கு இருமருங்கிலும் கீழே

தொங்கும் அரச இலைகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இலைகள் புத்தரை அறிமுகப்படுத்தும் அடையாளங்களாகும்.

கி. மு 1 ஆம் நூற்றாண்டில் வலகம்பாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் அபயகிரி விகாரை அமைக்கப்பட்டது முதற்கொண்டு தென்னிந்தியாவில் அக்காலத்தில் நிலவிய பல்வேறு மகாயானக் கருத்துக்கள் அபயகிரி விகாரையைச் சேர்ந்தோரிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதை வரலாறு எடுத்துக் கூறுகிறது. இதன்படி புத்தரை மனிதக் கண்ணோட்டத்துடன் உருவாக்குவதில் அபயகிரி விகாரையினர் முயன்றிருப்பர் என எண்ணத்தோன்றுவதுடன் இந்தியாவில் கனிஷ்கனின் காலத்திற்கு ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னிருந்தே அபயகிரி விகாரையில் இந்நாட்டு சிற்பிகள் புத்த பெருமானின் உருவத்தை அமைப்பதற்குப் பழகியிருப்பர் என ஊகிக்கலாம்.

அநுராதபுரக் காலத்தைச் சேர்ந்த பல புத்தர் சிலைகள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. துரதிஷ்டவசமாக இவற்றின் காலத்தைத் தீர்மானிக்கக்கூடிய சான்றுகள் இல்லை. எனவே முதலாவது சிலை எதுவென உறுதியாகக் கூற முடியாதுள்ளது.

அமர்ந்த சிலைகள்

அநுராதபுர யுகத்தைச் சேர்ந்த சிலைகளுள் பெரும் பாலானவை அமர்ந்த வடிவிலான சிலைகளாகும். புத்தர் முக்கோண வடிவில் இரு கால்களையும் குறுக்கே வைத்து இடக்காலின் மீது வலக் காலை வைத்து இடக் கையின் மீது வலக் கையை வைத்து அமர்ந்திருப்பதாக சிலைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அபயகிரி விகாரையில் குட்டம் பொக்குணவுக்கு அருகில் காணப்படும் சமாதிநிலை இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இந்த நிலையை அமைத்தவர் இதனை மிகவும் நுட்பமாக அமைத்துள்ளார். இது மதுரா மரபையும், குப்த மரபையும் ஒத்ததாக உள்ளது. அநுராதபுர சமாதி சிலையில் அங்கங்கள் அனைத்தும் ஒரே குறிக்கோளை நோக்கி இருப்பது போல் உள்ளது.

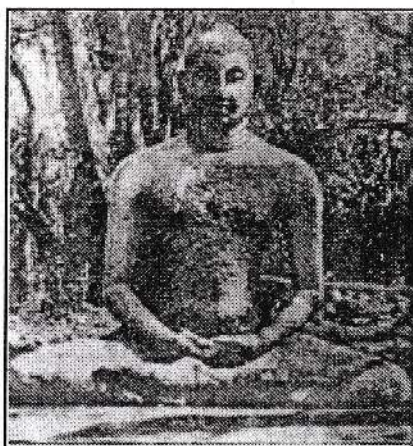
இது தேவநம்பியதீசனால் தூபராமாவுக்கும் தாது சேனனால் (கி.பி 266 - 276) தற்கால நுவரவாவிக்கு அருகில் பிராசித்த

திஸ்ஸ பப்பத விகாரைக்கும் பின்னர் மகாசேனனால் (கி.பி 276 - 303) அபயகிரி விகாரைக்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டதாக மகாவம்சத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

படம் 8.18 அபயகிரி விகாரை வளவில் காணப்படும் சமாதிநிலை சிலை.
(கி.பி 3ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது.)

அமர்ந்த சிலைகளுள் சிறப்பானதாகக் கருதப்படுவது அநுராதபுர புகையிரத நிலையத்துக்குக் கிழக்கில் தொலுவில என்ற இடத்தில் இருந்த தற்போது கொழும்பு அரும்பொருட்காட்சியகத்தின் பிரதான வாயிலருகிலுள்ள தொலுவிலு சிலையாகும். சமாதி சிலையைப் போல் அதிலும் சமாதி முத்திரையைக் காணலாம். இதனை விட சற்று வித்தியாசமான பல சிலைகளையும் இங்கு காணலாம். அநுராதபுர அபயகிரி விகாரையில் காணப்படும் இரண்டாவது சமாதிநிலை என அறிமுகப்படுத்தக்கூடிய அமர்ந்த சிலையையும் அபயகிரி விகாரைக்குக் கிழக்கில் பன்குலிய எனும் இடத்தில் காணப்படும் சிலையையும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

படம் 8.19 கொழும்பு அரும்பொருளகத்தில் காணப்படும் தொலுவில் சமாதி சிலை
(கி.பி 7ஆம் நூற்றாண்டு)

படம் 8.20 அநுராதபுர பன்குலி அமர்ந்த புத்தர் சிலை
(6ஆம் நூற்றாண்டு)

இதில் புத்தரின் உடையின் சுருக்கங்கள் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான சிலை அபயகிரி விகாரைப் பகுதியைத் தவிர்ந்த வேறு எங்கும் காண முடியாதுள்ளது. தூக்கிய கரங்களுடன் அபய முத்திரையுடன் காணப்படும் இச்சிலை மகாயான பௌத்தத்தின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டிருக்கலாம்.

நின்ற நிலையிலான சிலைகள்

அநுராதபுரத்தைச் சேர்ந்த இந்த சிலைகளும் சிற்பிகளின் சிறந்த கலைப் படைப்புகளாகும். பெரிய அளவிலும் நடுத்தர சிறு அளவிலுமான பல சிலைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளதுடன் அமர்ந்த சிலைகளைப் போலவே இவற்றின் காலத்தையும் சரியாகக் கூற முடியாதுள்ளது.

மன்னன் தாதுசேனன் (கி.பி 465 - 473) காலசேல சத்து எனும் கருங்கல் புத்த சிலையொன்றை அமைத்ததாக வம்சக் கதைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிரசித்தி பெற்ற அவுக்கண சிலையே தாதுசேன மன்னனால் அமைக்கப்பட்ட அந்த சிலையெனக் கருதப்படுகிறது. அதன்படி அவுக்கண சிலை 5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகும். நிற்கும் நிலையிலான அனைத்துச் சிலைகளுமே அவுக்கண சிலையில் காணப்படும் அமைப்பினைக் கொண்டுள்ளது.

தற்போது தலையில் காணப்படும் ஒளிச்சுடர் பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கூறப்படுகிறது. அந்த ஒளிச்சுடர் தலையில் சற்றுத் தெரியக் கூடியதாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முகத்தில் எவ்வித உணர்ச்சியும் வெளிப்படுத்துவதாகத் தோன்றவில்லை. சஞ்சலமில்லா கம்பீர ஞானம் தென்படுகிறது. வலக் கரம் தோள் மட்டத்திற்குத் தூக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது. இது அபய முத்திரை அல்லது ஆசீர்வாத முத்திரை என அறிமுகப் படுத்தப்படுகிறது.

சிவர எனப்படும் காவியுடை அணியப்பட்டுள்ளது மடிப்புக்கள் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

படம் 8.21 அவுக்கண புத்தர் சிலை
(5 ஆம் நூற்றாண்டு)

118 மீற்றர் (38 அடி 10 அங்குலம்) உயரமான இந்தச் சிலை தற்போது காணப்படும் விதத்தில் உயர்ந்த கல்லாலான கதவுடன் கூடிய கட்டடமொன்றால் சூழப்பட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. இது உள்நாட்டு வெளிநாட்டு கலைஞர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கும் சிலையாகும்.

படம் 8.22 புதுருவகல புத்தர் சிலை (7 ஆம் நூற்றாண்டு)

இந்தச் சிலையின் அமைப்பானது பெரும்பாலும் அவுக்கண சிலையின் அமைப்பினை ஒத்ததாகும். எனினும் அவுக்கண சிலையைப் போலல்லாது வலது கை முன்னால் தெரியக் கூடியதாகத் தூக்கப்பட்டுள்ளது. சிலையில் காணப்படும் சுருக்கங்களும் ஓரளவு வேறுபட்டதாகும்.

மொனராகலை மாவட்டத்தில் ஒக்கம்பிட்டிய என்ற இடத்திற்கு அருகில் உள்ள மாலிகாவில மஹாசெல் சிலை 10 மீற்றர் (34 அடி) அளவில் உயரமானது தோள்களிடையேயான இடைவெளி 3 மீற்றராகும் (10 அடி) அது சந்திர ஒளியில் மின்னும் சந்திரகாந்த பாஷான எனும் கல்லால் அமைக்கப்பட்டது. அதன் அமைப்பும் மேற்கூறப்பட்ட இரு சிலைகளுக்கு சமானமாகும். இது உருகுணையில் ஆட்சி செய்த அக்போ எனும் மன்னனால் கி.பி 7 ஆம் நூற்றாண்டளவில் அமைக்கப்பட்டதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. வெள்ளவாய புதுருவகல பர்வதத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள நிற்கும் நிலையிலான சிலை 15 மீற்றர் (50 அடி) உயரமானது முத்திரைகள் ஒரே விதத்தில் இருந்த போதிலும் வலது கரம் முன் பக்கமாகத் திருப்பப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சிலையின் இருமருங்கிலும் அவலோகினேஷ்வர மக்சு எனும் மகாயான போதிசத்துவர்களின் உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதன்படி இந்த சிலை உருகுணையில் மகாயானம் பரவியிருந்த காலத்தில் மகாயான பௌத்தத்தைச் சேர்ந்த சிற்பி ஒருவரால் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கொள்ள இடமுண்டு.

சாதாரண மனிதரின் அளவிலும் அதனை விட சிறிய அளவிலுமான பல சிலைகள் அநுராதபுரத்தைப் போலவே திஸ் ஸமஹாராம போன்ற தூர இடங்களிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவையாவும் மேற்கூறப்பட்ட சிலையைப் போலவே உள்ளன.

உலோகச் சிலை

படம் 8.23 வேரகல உலோகச் சிலை

(4 ~ 5 ஆம் நூற்றாண்டு)

அநுராதபுரயுகத்தைச் சேர்ந்த சிறு உலோகச் சிலைகள் பல கிடைத்துள்ளன. அநுராதபுர மாவட்டத்தில் வேரகல விகாரையில் 66 சென்றி மீற்றர் (26 அங்குலம்) உயரமான தங்கக்கட்டிலான நிற்கும் நிலையிலான சிலையொன்று கிடைத்துள்ளது. குருணாகலையிலும் சென்னிமீற்றர் 48 (19 அங்குலம்) உயரமான இவ்வாறான சிலையொன்று கிடைத்துள்ளது. இவை உருவத்திலும் உடையிலும் மேற்கூறப்பட்ட நிற்கும் கற்சிலைகளைப் பெரும்பாலும் ஒத்தவையாகும். எனினும் இதில் வலது கரமானது மேற்கூறப்பட்ட கற்சிலைகளின் கரங்களை விட முன்னால் நீட்டப்பட்டு சிறிது மடிக்கப்பட்டுள்ளது. அதுவும் அபயமுத்திரை என அறிமுகமாகிறது.

நிற்கும் சிலையைப் போலவே உலோகத்தினாலான அமர்ந்த சிலைகளும் கிடைத்துள்ளன. அபயகிரியிலும் வேரகலயிலும் கிடைத்த தங்க தகட்டிலான இரு சிலைகளையும் எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளலாம்.

போதிசத்துவர் சிலை

தம்பேவெல எனுமிடத்தில் கள்வர்களால் உடைக்கப்பட்ட பெறுமதி வாய்ந்த புத்தர் சிலை தொல்பொருள் திணைக்களத்தால் புனர் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. வேறு எந்த நாட்டிலும் இவ்வாறான பௌத்த சிலைகள் இல்லையென விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர். இந்தச் சிலை பல்வேறு சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டதாக உள்ளது.

தம்போட சிலையைப் போல் இல்லாவிடினும் வேறு சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டதாக இது விளங்குகிறது. யால சரணாலயத்தில் உள்ள சிலை அழகிய அமைப்பினைக் கொண்ட வடிவமாகும். இதன் கரங்கள் உடைந்து காணப்படுவதால் எவ்விதமான முத்திரையைக் கொண்டதெனக் கூறமுடியாதுள்ளது. மேலும் திஸ்ஸமஹராமயில் யடால விகாரை அம்பலாந்தோட்டையில் பல பிரதேசங்கள் ஆகியவற்றில் இவ்வாறான உடைந்த போதிசத்துவர் சிலைகள் கிடைத்துள்ளன. இவைகள் ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையெனப் பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது.

அநுராதபுர யுகத்தைச் சேர்ந்த உலோகத்திலான போதிசத்துவர் சிலைகள் பலவும் கிடைத்துள்ளன. கொழும்பு அரும்பொருட்சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஒன்றரை அடியிலான சிலை சிறந்த படைப்பாகும். அநுராதபுர சிற்பக்கலையை வெளிப்படுத்தும் மற்றுமொரு சிலையும் கொழும்பு அரும்பொருட்சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இது பல சிறப்பம்சங்களைக் கொண்ட படைப்பாகும்.

படம் 8.24 தம்பேகொட போதிசத்தவர் சிலை
(7 - 8ஆம் நூற்றாண்டு)

3. அலங்கார சிலை

அநுராதபுர யுகத்தின் பல்வேறு அலங்காரங்களின் ஆரம்ப கட்டம் வாகல்கட செதுக்கல்களிலேயே காணப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக மிகிந்தலை கண்ட சேத்தியம், அநுராதபுர மிரிசவெட்டி, ருவான்வெலி அபயகிரி, ஜேத்தவன ஆகிய வாகல்கட செதுக்கல்களைக் கூறலாம். இவைகள் கி.பி முதல் மூன்று நான்கு நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவையாகும்.

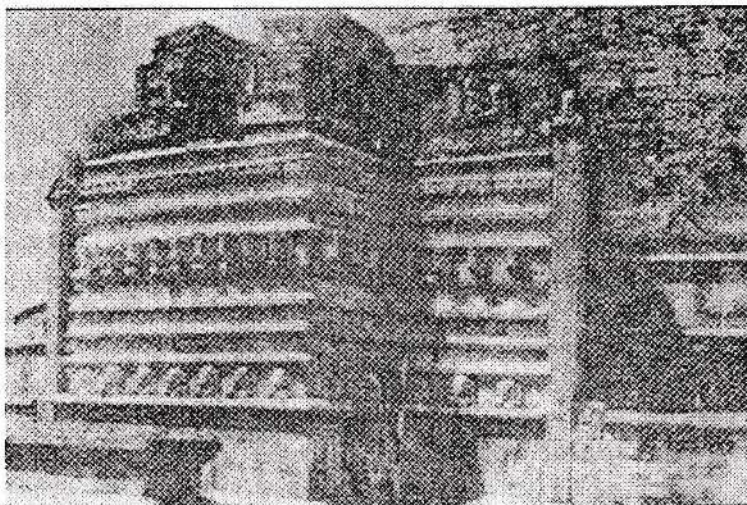

படம் 8.25 வேரகல உலோக போதிசத்துவர் சிலை
(6 ஆம் நூற்றாண்டு)

இந்த வாகல்கடயின் இரு மருங்கிலும் வாகல்கடவுக்கு அருகில் அமைக்கப்பட்டுள்ள தூண்களின் உச்சியின் முன்பக்கம் திரும்பி அமர்ந்திருக்கும் யானை, குதிரை, எருது, சிங்கம் போன்ற மிருகங்களின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவில் கி.மு. 3 நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அசோகத் தூண்களின் உச்சியிலும் இந்த நான்கு மிருகங்களின் உருவங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த மிருகங்கள் நான்கு திசைகளையும் அடையாளப்படுத்துவதாகப் பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. யானை கிழக்கையும் குதிரை தெற்கையும், எருது மேற்கையும் சிங்கம் வடக்கையும் குறிப்பதாக நம்பப்படுகிறது. கண்டக சேத்தியத்தில் கிழக்கு வாகல்கட தூணில் யானை உருவமும் தெற்கு வாகல்கட தூணில் குதிரை உருவமும் மேற்கு வாகல்கட தூணில் எருது உருவமும் வடக்கு வாகல்கட தூணில் சிங்க உருவமும் காணக்கூடியதாக உள்ளதால் இலங்கையில் இந்த நான்கு மிருகங்களும் இந்தியாவைப் போல் நான்கு திசைகளைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம்.

கற்பகத்தரு

கண்டக சேத்தியத்தில் தூண்களின் பக்கங்களைச் சுற்றி மெல்லிய கோடுகளால் சிறிய அளவில் உருவங்கள் தெரியக் கூடியவாறு நிறை குடத்தின் பூக்களின் மேல் இருபுறம் ஏறி, இருபுறமும் பாயக்கூடிய விதத்திலான மிருக சோடியும் இருபுறமும் குனிந்து வணங்கும் விதத்திலான மனித சோடியொன்றும் குதிரை சோடியொன்றும் மீண்டும் மனித சோடியொன்றும் என மாறி மாறிச் செல்லும் உருவங்களைக் கொண்ட மரமொன்று செதுக்கப்பட்டுள்ளது. உச்சியில் மலர்ந்த மலரொன்றின் மீது கடவுளர் உருவத்தைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாறு நிறைகுடத்தின் மேல் பரவிய மலைக்கு வெளியே மலர்க்கிளைகளின் இரு மருங்கிலும் ஏறி இரு பக்கமும் பாயும் விதத்திலான மிருகச் சோடியொன்றும் மனித சோடியொன்றும் மாறி மாறி இருக்கும் அலங்காரத்தை அபயகிரி தக்கிண தூபத்திலும் ஜேத்தவன வாகல்கட தூண்களிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாறு மிருகங்களும் மனிதரும் கலந்த மரங்கள் லௌகீக வாழ்வைப் பிரதி பலிக்கும் வாழ்க்கை மரபாக அறிமுகமாகிறது.

படம் 8.26 மிகிந்தலை கண்டக சேத்தியம் ~ கிழக்கு வாகல்கட

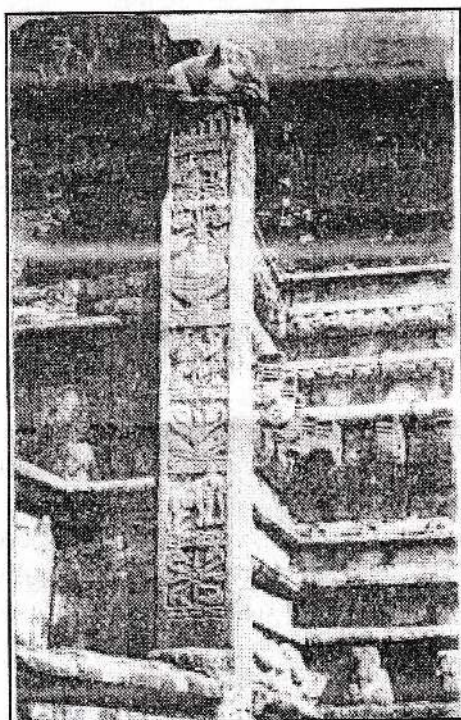
கல்ப லதா (கற்பகக் கொடி)

கண்டக சேத்தியத்தின் வடக்கு வாகல்கட தூணின் ஒரு பகுதியில் நிறைகுடமொன்றிலிருந்து வெளியாகி சமாந்தர வட்டம் அமையுமாறு கீழையும் கிளைகளைப் பரப்பி, மேல் நோக்கிச் செல்லுவது போல் மலர் வரிசை சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் வட்டங்களில் கீழிருந்து முறையே வடக்கு நோக்கி எழும்பி இருக்கும் யானை எருது, சிங்கம் போன்ற மிருகங்களின் உருவங்களும் மேல் வட்டத்தில் இறகுகளை விரித்திருக்கும் சேவல் அல்லது மயில் உருவமும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மேலேயுள்ள வட்டத்தின் மீது நடமாடும் தேவதை அல்லது அப்சரா சோடி ஒன்று உள்ளது. இவ்வாறான மனித, மிருக உருவங்கள் அற்ற நிறைகுடத்திலிருந்து மேல் நோக்கிப் பரவிச் செல்லும் இலை, பூக்களையுடைய கொடிகளை சில தூண்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

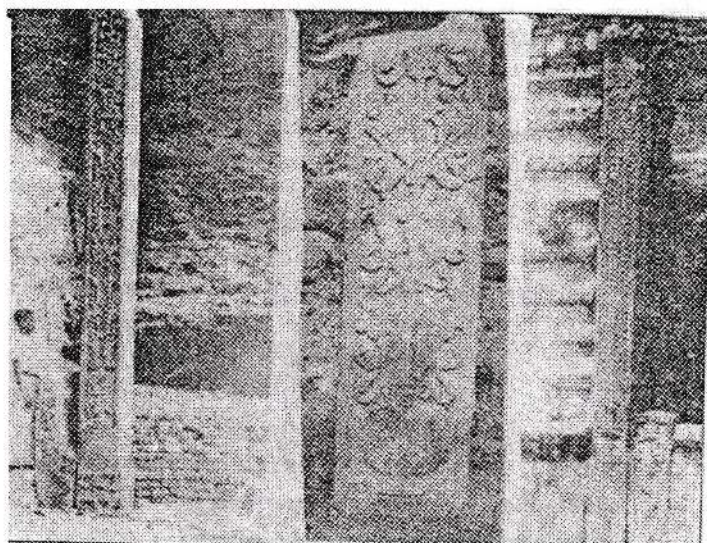
மிருக உருவங்கள், மனித உருவங்கள், இலை பூக்களுடனான கொடிகள் என்பன செல்வத்தைத் தரும் அடையாளங்கள் என நம்பப்படுகிறது. நிறைகுடங்கள் செழிப்பின் அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது. கண்டக சேத்தியத்தில் ஒரு தூணில் இரு

குஞ்சகளுடன் கூடிய மயில் குடும்பமும் காணப்படுகிறது. ருவன்வெலிசாய், மிரிசுவெட்டிய, அபயகிரி, தக்கிண தூபம், ஜேத்தவன வாகல்கட தூண்கள் ஆகியவற்றிலும் இவ்வாறான வற்றைக் காணலாம்.

இவற்றை நோக்குமிடத்து ஆரம்ப யுக வாகல்கட செதுக்கல்களில் காணப்படும் யானை, குதிரை, எருது, சிங்கம் போன்ற மிருக உருவங்களும் மயில், சேவல், அன்னம் போன்ற பறவைகளின் உருவங்களும் நிறைகுடம் இலை, மலர்களுடனான கொடிகளும் படம் எடுத்த வடிவிலான நாக உருவங்களும் அதற்குப் பிற்பட்ட நூற்றாண்டுகளில் படிப்படியே மேலும் அலங்காரங்களுடன் வளர்ச்சியடைந்து எட்டாம், ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் சந்திரவட்டகல், காவற்சிலை, நாக உருவங்கள், வாமன உருவங்கள், கொரவக்கல் (கைப்பிடி வரிசை) போன்ற சிறப்பான அம்சங்களில் வெளிப்பட்டமையைக் காணலாம்.

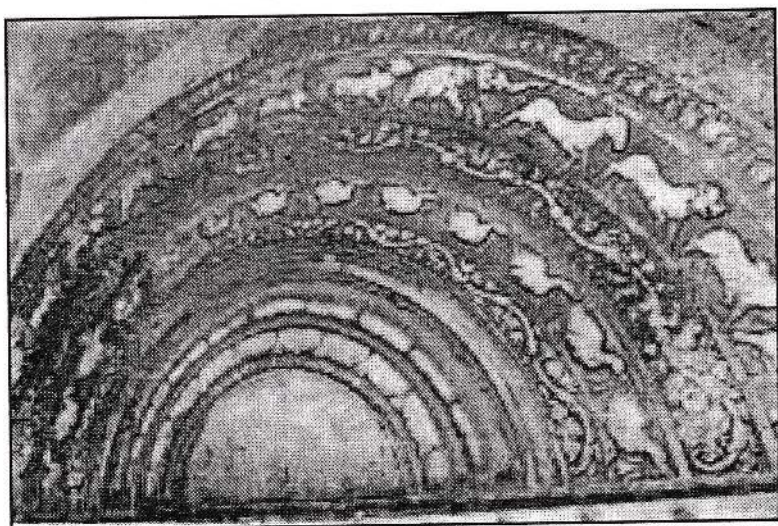
படம் 8.27 கண்டக சைத்திய வடக்கு வாகல்கட தூண்

படம் 8.28 மிகிந்தலை கண்டக சேத்திய வாகல்கட

சந்திர வட்டக்கல்

பல உருவங்களை ஒன்றிணைத்து உருவாக்கிய சிறப்பான படைப்பே சந்திர வட்டக்கல்லாகும். தூபி அல்லது வேறு புனித கட்டிடங்களுக்குச் செல்லும் படிக்கட்டுக்களில் கடைசிப்படிக்கு அருகில் அரை வட்டத்தில் (அரை நிலவு போன்ற) உள்ள உருவம் சந்திரவட்டக்கல் எனப்படுகிறது. ஆரம்ப யுகங்களில் புனித இடங்களுக்குச் செல்லும் படிக்கட்டில் மிதிபாயாக (காற்றுடைப்பம்) சந்திரவட்டக் கல் பயன்படுத்தப்பட்டதாகவும் இதற்கெனவே இது அமைக்கப்பட்டதாகவும் பிற்காலத்தில் இது அலங்காரங்களுடன் கூடிய ஒன்றாக அமைக்கப்பட்டதாகவும் வரலாற்று அறிஞர்கள் நம்புகின்றனர். ஆரம்ப காலத்தைச் சேர்ந்தவை எனக் கருதக் கூடிய சில சந்திரவட்டக்கல்களின் மத்தியில் நன்கு மலர்ந்த தாமரை மட்டும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அநுராதபுரத்தில் ஸ்ரீ மகா போதிக்குச் செல்லும் முக்கிய படிகளின் அருகில் காணப்படும் சந்திரவட்டக்கல் அவ்வாறானதாகும். 8,9,10 ஆம் நூற்றாண்டுகளாகும் போது முழு சந்திரவட்டக்கல்லும் நிரம்பக் கூடியதாக செதுக்கல் வேலைபாடுகள் செய்யப்பட்டன. மேற்கூறப்பட்ட மிருகங்கள் பறவைகள் பலாபெத்தி அட்டை

படம் 8.29 அந்ராதபுர சந்திர வட்டக்கல்

அலங்காரம் என்பனவற்றைப் பொருத்தமாக சந்திரவட்டக்கல்லில் அமைத்தனர் அபயகிரி விகாரையின் ரத்ன பிரசாத எனும் சிதைவுற்ற கட்டிடத்திற்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள படிக்கட்டுக்களின் இறுதியில் காணப்படும் சந்திரவட்டக்கல் உள்நாட்டு வெளிநாட்டவரின் கவனத்தை ஈர்த்த முழுமையான ஒரு வடிவமாகும்.

நடுவில் பாதி மலர்ந்த தாமரை உள்ளது. நடுவிலிருந்து இந்தப் பாதி மலரைச் சுற்றிக் கோடுகளால் பிரிக்கப்பட்ட வட்டமான கோடுகள் சிலவற்றில் மிருகங்கள், மற்றும் சித்திர அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு கோட்டிலும் வித்தியாசமான அலங்காரங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் வரிசையில் அன்னப்பட்டி அலங்காரமும் அடுத்த வரிசையில் இலை கொடி, அலங்காரமும் அடுத்த வரிசையில் யானை, குதிரை, எருது, சிங்கம் ஆகிய மிருகங்கள் ஒன்றையொன்று துரத்துவது போலும் இறுதி வரிசையில் தீச்சுடரும் காணப்படுகிறது. சந்திரவட்டக் கல்லிற்குப் பலர் பல கருத்துக்களை முன் வைக்கின்றனர். இதற்கு எதுவித அர்த்தமும் இல்லையென்றும், இது ஒரு அலங்காரம் மாத்திரமே என்று கூறுவாருமுள்.

வாமன உருவங்கள் (குள்ளர் உருவங்கள்)

மிகிந்தலை கண்டக சேத்தியத்தின் கிழக்கு வாகல்கடயின் மேல் கரையில் பல்வேறு பூஜைப் பொருட்களைக் கைகளில் ஏந்தி நிற்கும் குள்ளர் வரிசையைக் கொண்ட உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. யானை முகத்துடன் இருக்கும் கணபதியை நோக்கியே அவர்கள் அவ்வாறு வரிசையாக நிற்கின்றமையை நன்கு அவதானித்தால் விளங்கும். இந்த உருவங்கள் கி.பி 2 ஆம் அல்லது 3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்வாறான குள்ளர் உருவங்களான வாமன உருவங்கள் பிற்கால கலைஞர்களால் விரும்பப்பட்டதுடன் அது அலங்காரங்களில் சிறப்பான இடத்தையும் பெற்றது. புனித நிலையங்களின் தூண்களின் மேலும் படிக்கட்டுக்களின் இரு மருங்கிலும் கைகளில் பாரத்தைத் தாங்கி நிற்பது போன்று முன்தள்ளிய வயிற்றுடன் காணப்படும் இந்த உருவங்கள் அதிகம் விரும்பத்தக்கனவாக உள்ளன. அநுராதபுர தூபராம தூண்களின் மேலும் படிக்கட்டுக்களிலும் இவ்வாறான உருவங்களைக் காணலாம். ருவான்வலிசாய வாகல்கடயில் சிரித்துக் கொண்டு தாளத்திற்கு ஏற்ப அடியெடுத்து வைத்துச் செல்லும் வாமன உருவங்களைக் காணலாம்.

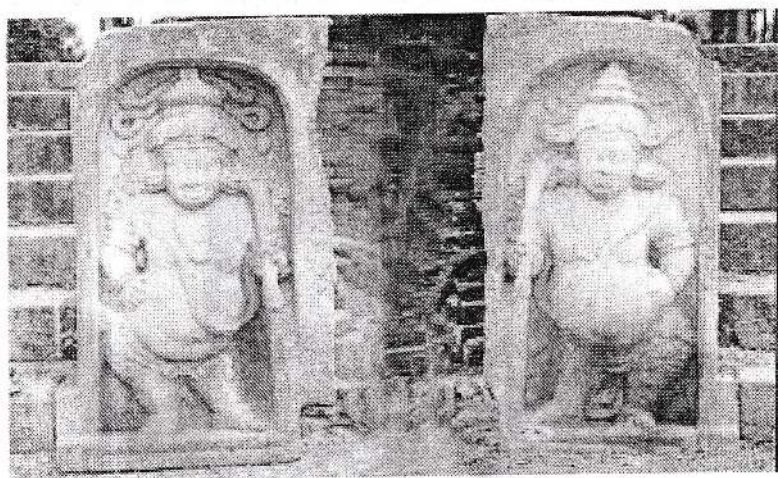
சிறப்பான கலை அம்சங்களைக் கொண்ட வாமன சிலைகள் இசுருமுனியிலேயே காணப்படுகின்றன. அவை கி.பி 5 ஆம், 6 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை எனக் கருதப்படுகிறது. கை,

படம் 8.30 படிக்கட்டுக்களில் வாமன உருவங்கள் (குள்ளர்)

கால்களை ஆட்டி, பல சங்கீத உபகரணங்களைப் பாவித்து, கட்டுச்சீலைகளால் பெரிய வயிற்றை ஆட்டி பகிடி பரிகாசம் (அகடவிடகம்) செய்யும் இந்தக் குள்ளர் உருவங்கள், பக்தர்களுக்கு விநோதத்தை அளித்த சிலைகளாக விளங்கின.

சில வாமன உருவங்கள் பகிரவ உருவம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. பகிரவர் புனித இடங்களில், அரச மாளிகைகள் ஆகியவற்றிலுள்ள செல்வங்களைப் பாதுகாத்து வருவதாக நம்பப்படுகிறது. அநுராதபுர அபயகிரி தூபத்திற்குச் செல்லும் படிக்கட்டுக்களின் இரு மருங்கிலுமுள்ள தூண்கள் இரண்டிலும் இவ்வாறான பகிரவன் உருவங்கள் இரண்டு காணப்படுகின்றன. மேலும் ஸ்ரீமகா போதியின் மேல்மாடிக்குச் செல்லும் மேற்றிசைப் படிவரிசையின் இரு மருங்கிலும் பகிரவர் சிலைகள் இரண்டினைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த உருவங்களின் அமைப்பினால் இது சங்கபத்ம உருவம் என அழைக்கப்படுகிறது.

படம் 8.31 அபயகிரி கதவண்டையிலுள்ள சங்கபத்ம உருவம்

காவற்சிலைகள்

வாயிலைக் காவல் செய்யும் பகிரவ உருவங்களைப் போலவே அநுராதபுரத்தில் பல புனித நிலையங்களின் வாயில்கள்

சந்திரவட்டக்கல்லிற்கு இரு பக்கமும் நாட்டப்பட்டுள்ள தூண்களின் நடுவினைத் தோண்டி ஐந்து, ஆறு பாம்புத் தலைகள் கொண்ட அழகிய மனித உருவுடனான சிலைகள் இரண்டினைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. காவற்சிலை எனப்படும் இவைகள் இந்த நிலையங்களுக்கு செழிப்பையும் பாதுகாப்பையும் வழங்கும் மனித வடிவிலான நாகங்களெனக் கருதப்படுகிறது. இந்தக் காவற்சிலைகளில் மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப்படுவது இரத்தினபிரசாத எனும் காவற் சிலையாகும்.

இது இரு மருங்கிலும் கற்றாண் இரண்டில் அமைந்த மகர தோரணங்களின் கீழ் தலையின் பின்னால் பாம்பின் தலைகள் ஏழுடன் கூடிய ஒரு கையில் தென்னம்பூவும் மறுகையில் கவசமும் ஏந்தி காணப்படுகிறது. மேலும் ஆபரணச் சிறப்பும் காட்டப்பட்டுள்ளது. சில காவற்சிலைகளில் யானை, குதிரை, எருது, சிங்கம் போன்ற மிருகங்கள் செதுக்கப்பட்ட சிறு தூண்களைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவற்றை நோக்குமிடத்து சந்திர வட்டக்கல்லைப் போன்றே இந்த காவற்சிலைகளும் ஆரம்ப காலத்தில் வாகற்கடையில் காணப்பட்ட சிறப்பம்சங்களை உள்ளடக்கி அமைக்கப்பட்ட சிறந்த கலைப்படைப்பாக விளங்குகிறது.

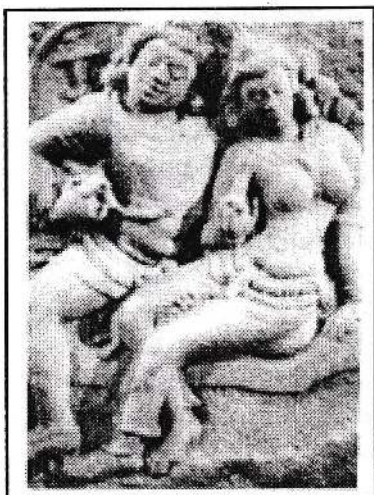
படம் 8.32 காவற்சிலை

கடவுள், மனித உருவங்கள்

அபயகிரி, ஜேத்தவன போன்ற தூபிகளின் வாகல்கடவின் தூண்களின் மனித உருவங்களும் இந்த கடவுளரின் உருவங்களும் காணப்படுகின்றன. உருவங்கள் சற்று தெரியக்கூடியதாக தட்டையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த உருவங்களின் அமைப்பை நோக்குமிடத்து பழங்காலம் முதற்கொண்டு இந்நாட்டுக் கலைஞர்கள் மனித உருவங்களை செதுக்குவதில் நிபுணத்துவம் உடையவர்களாக இருந்தனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

காதலர் சிலை

அநுராதபுர அரும்பொருட் காட்சியகத்தில் தற்போது வைக்கப்பட்டுள்ள இசுரு முனி காதலர் சிலை எனப்படும் ஆண், பெண் உருவங்களாலானது இந்நாட்டினரையும் வெளிநாட்டினரையும் கவரும் சிறந்த சிற்பமாகும். இடது காலை மடித்து, வலது காலை கீழே வைத்து, முகத்தில் புன்னகையுடன் காதலியை நோக்கிப் பார்க்கும் இளைஞனின் உருவம் கவர்ச்சியானதாக

படம் 8.33 இசுருமுனி காதலர் சிலை
(4 ஆம் நூற்றாண்டு)

உள்ளது. அவ்வாறே அன்பை வெளிப்படுத்தும் அடையாளங்களுடன் காதலனுக்கு அருகில் அமர்ந்து, வலக்கையால் ஏதோ சொல்ல முனைவது போன்று நெளிந்து காணப்படும் பெண்ணின் உருவமும் எழில் நிறைந்ததாகக் காணப்படுகிறது. பொதுவாகக் குறிப்பிடுவோமாயின் இந்தச் சிற்பம் சிறந்த கலையம்சம் பொருந்திய ஒரு படைப்பாகும்.

இந்தச் சிற்பம் தொடர்பாக உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு கலைஞர்கள் பல்வேறு கருத்துக்

களை முன்வைக்கின்றனர். சாளிய-அசோக்க மாலா ஆகியோரே இதில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதாக ஒரு கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகின்றது. சிவனும் பார்வதியும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதாக மற்றுமொரு கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகின்றது. துட்டகைமுனுவின் பத்து மாவீரர்களில் ஒருவன் போருக்குச் செல்லுமுன் தன் மனைவியுடன் சற்று நேரம் மகிழ்ச்சியாக உரையாடுவதாக சிலர் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். சிலவேளை இந்த உருவத்தை செலுக்கிய சிற்பியின் கருத்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாகவும் இருக்கலாம்.

மனிதனும் குதிரைத் தலையும்

இசுருமுனி பழைய விகாரையின் வலது பக்க பர்வத்தின் உள்ளே குடைந்து செதுக்கப்பட்டுள்ள மனிதன், குதிரை உருவம் இந்நாட்டு, வெளிநாட்டுக் கலை நிபுணர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கும் சிற்பமாகும். இதன் அமைப்பு இரசிகர்களின் கண்களைக் கவரக் கூடியது. தூக்கிய வலது முழங்காலின் மீது எளிதாக வலது கையை வைத்து அமர்ந்துள்ள பலம் பொருந்திய நடுத்தர வயது டைய ஆணின் முகத்தில் வெளிப்படுவது களைப்பா? அல்லது அமைதியா? அல்லது குதூகலமா? கண்கள் எதனை நோக்குகின்றன? தன் எசமானின் வலது புயத்தை முத்தமிட முயல்வது போன்று பின்னால் வெளிப்படும் குதிரை முகம் எமக்கு எதனை வெளிப்படுத்துகிறது?

துட்டகைமுனுவின் பத்து மாவீரர்களில் ஒருவன் தனது குதிரையை அவிழ்த்து விட்டுத் தூரத்தில் வரும் எதிரியை நோக்கும் காட்சியா? அவலோகிஸ்வர போதிசத்துவர் தன் உதவியை நாடும் மக்களை இரக்கத்துடன் நோக்கும் காட்சியா? பேராசிரியர் பரண விதானவின் கருத்துப்படி சூரியனையும் மேகத்தையும் அடையாளப்படுத்துவதற்காக இந்தப் படைப்பு அமைந்துள்ளதா? இவ்வாறு இதனைப் பற்றி பல்வேறு கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன. எதிர்காலத்திலும் பல்வேறு கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படலாம். எனினும் இந்தச் சிற்பத்தை செதுக்கியவரின் கருத்து இவைகளிலிருந்து மாறுபட்ட கருத்தாக இருக்கவும் இடமுண்டு.

அரச சபைக் காட்சி

இடது பக்கத்தில் அரசன் பக்கம் திரும்பி அரசனின் இடக்கரத்தைத் தடவி ஏதோ கேட்பது போலிருக்கும் கிரீடம்

அணிந்த பெண் அரசனின் மனைவியாக இருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. அரசியின் உருவத்திற்குப் பின்னால் மறைந்து பயந்து மூலையில் இருக்கும் இளம் பெண்ணின் உருவம் யாருடையது? இடது மூலையில் சிம்மாசனத்திற்குக் கீழ் மட்டத்தில் இரு கரங்களையும் கட்டியவாறு அரசனின் பக்கம் திரும்பி இருப்பவர் யாரைக் குறிக்கிறது? அந்த உருவத்திற்கும் அரசனின் உருவத்திற்கும் பின்னால் அரசனுக்கு சாமரை வீசும் பணிப் பெண் ஒருத்தியும் காணப்படுகின்றாள். இந்தச் சிலை இசுருமுனிக்கு அருகில் ரன்மசு பூங்காவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டதாகும். துட்டகைமுனுவின் மகனான சாளிய குமாரன் சண்டாளகுல யுவதியான அசோகமாலாவை இந்த ரன்மசு பூங்காவிலேயே சந்திக்க நேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. தன் மகன் சாளிய, சண்டாள குலப் பெண்ணை விரும்பியதால் மனமுடைந்த துட்டகைமுனுவை அவனது பட்டத்து அரசி சமரசம் செய்யும் விதத்தில் வேண்டதல் செய்யும் சிலை இதுவெனப் பேராசிரியர் பரணவிதான அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

படம் 8.34 இசுருமுனி அரச சபைக் காட்சி

படத்தில் இரு பக்கமும் இருப்பவர்கள் சாளிய குமாரனும், அசோகமாலாவுமாகுமென அவர் விளக்குகிறார். எவ்வாறெனினும் சத்தேகமின்றி அரச சபை நீதிமன்றத்தைக் குறிக்கும் இந்த உருவம் அநுராதபுர யுகத்தின் நடுப்பகுதியில் சிறந்த சிற்பி ஒருவனால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட சிறப்பான படைப்பு எனக் கூறலாம்.

ලංකා ඉතිහාසය (I කොටස) (දෙ)

විශාල : රුපා 427.00